

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ИЗМЯНАТА

Част 1 от „Крондор“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2003

chitanka.info

*На Джон Кътър и Нийл Халфорд с благодарности за
тяхната изобретателност и ентузиазъм*

ПРОЛОГ

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Вятърът виеше.

Локлир, скуайър при двора на принца на Крондор, се сви на седлото, притиснат от тежкото наметало. Лятото напускаше бързо Северните земи и проходите през планините, известни като Зъберите на света. На юг есенните вечери бяха все още меки и топли, но тук горе, на север, есента бе само мимолетен гост, кратка прелюдия към зимата, която идваше неканена и се възцаряваше за дълго. Локлир прокле собствената си глупост, довела го в това забравено от всички място.

— Студеничко е тук, скуайър — каза сержант Бейлс, сякаш прочел мислите му. Сержантът бе чул слуховете, че внезапната поява на младия благородник в Тир-Сог е свързана с една млада особа, омъжена за заможен крондорски търговец. Локлир не беше първото младо конте, пратено на границата, по-далечко от ръката на някой отмъстителен ревнив съпруг. — Извинете, че ще го кажа, сър, ама не е уютно като в Крондор.

— Така ли? — отвърна суховато младият скуайър.

Патрулът следваше тясната пътека в подножието на хълмовете, северната граница на Островното кралство. Не беше изминала и седмица от пристигането на Локлир в двора на Тир-Сог, когато барон Мойе му бе предложил да се присъедини към един специален патрул, който щеше да поеме на изток от града. Говореше се, че под прикритието на несекващия дъжд и виелиците на юг незабелязано се прокрадвали ренегати и моредели — тъмни елфи, известни като Братството на Тъмната пътека. Съгледвачите все още не бяха потвърдили тези сведения, но упоритите слухове, подклаждани от твърденията на селяни, че са забелязали облечени в черни дрехи воители да бързат в южна посока, принудиха барона да разпореди патрулирането.

Локлир знаеше не по-зле от мъжете от гарнизона, че всякакво раздвижване по това време на годината в тези области е най-малкото необичайно. В подножието на хълмовете студът все още се търпеше, но горе планинските проходи вече бяха затворени от дълбоки преспи и затлачени при внезапно топене от замръзнали кални свлачища.

Ала след приключването преди десет години на Големия бунт — нашествието на войските на Мурмандамус, прочутия водач на тъмните елфи — всяко подобно раздвижване подлежеше на щателно проучване, а тази заповед бе дошла направо от крал Луам.

— Ами да, тук при нас не е като в двора на принца — продължи с натякванията сержантът.

Когато се появи в Тир-Сог, Локлир изглеждаше досущ като крондорско конте — висок и строен, изящно издокаран младеж, с прилежно подрязани мустачки и дълги букли. Надяваше се, че мустаците го правят да изглежда по-възрастен, но в комбинация с къдриците крайният ефект бе напълно противоположен на очакванията му. Тъй като му омръзна да търпи подигравките на сержанта, той отбеляза небрежно:

— Но все пак е по-топло, отколкото от другата страна на планината, ако не ме лъжат спомените.

— От другата страна? — повтори сержантът.

— В Северните земи — кимна Локлир. — Там си е доста студено дори през пролетта и лятото.

Сержантът го погледна изпод вежди.

— Били ли сте там, скуайър? — Само шепа мъже, освен изменниците и контрабандистите на оръжие, бяха посещавали Северните земи и се бяха върнали живи в Кралството.

— С принца — отвърна Локлир. — Придружавах го при Арменгар и Висок замък.

Сержантът не каза нищо и впери поглед напред. Войниците около Локлир се спогледаха и закимаха. Един прошепна нещо на мъжа зад себе си. Нямаше войник от Севера, който да не бе чувал за падането на Арменгар в ръцете на Мурмандамус, могъщия моределски водач, който бе унищожил човешкия град в Северните земи и след това бе нахлул в Кралството.

Оцелелите жители на Арменгар се бяха заселили в Ябон, недалеч от Тир-Сог, а разказите за величавата битка и бягството на оживелите,

също както и за делата на принц Арута и сподвижниците му, се бяха превърнали в легенда. Всеки мъж, служил редом с принц Арута и Гидьо Батира, можеше да бъде смятан за герой. Сержантът преглътна мълчаливо под изпитателния поглед на младия скуайър.

Но Локлир нямаше възможност дълго да се наслаждава на впечатлението от думите си, тъй като дъждът бързо премина в сняг и вятърът отново се усили. Несъмнено младият скуайър си беше създал достатъчна популярност сред войниците от гарнизона, за да бъде третиран с нужното уважение, но все още бе много далеч от крондорския двор с неговите изискани вина и хубавици. Само чудо можеше да му възвърне изгубеното благородно положение на Арута и никак не беше изключено да посрещне идната зима отново в двора на това затънтено градче, в компанията на тези селяци.

След десетина минути езда сержантът пръв наруши мълчанието:
— Господарю, още две мили и можем да се връщаме.

Локлир не отговори. Докато се върнат в гарнизона, щеше да е вече тъмно и доста по-студено, отколкото бе в момента. Можеше да се наслаждава на топлината на войнишкия огън в казарменото помещение и вероятно да сподели вечерята си с войниците, освен ако баронът не го поканеше да вечерят в покоите му. Локлир смяташе, че последното е малко вероятно. Баронът имаше млада, привлекателна и очевидно склонна към флиртуване дъщеря, която се увърташе около младия благородник още от първата вечер на появата му в Тир-Сог, а изглежда, всички знаеха причината за изгнанието му тук. Локлир вече на два пъти бе обядвал в компанията на барона и при двата случая дъщерята отсъстваше от масата.

Имаше и един хан недалеч от замъка, но той си даваше сметка, че докато се приберат, ще се е намръзнал предостатъчно, за да се излага отново на милостта на стихията, за да преодолее, макар и късото разстояние до него, пък и двете ханджийки, които го държаха, бяха дебели и досадни. С тиха въздишка той си помисли, че може би до идването на пролетта ще му се струват красиви и привлекателни. Не му оставаше друго, освен да се моли да му позволят да се върне в Крондор за Празника на Средилетието. Възнамеряваше да пише на най-добрия си приятел, скуайър Джеймс, и да го помоли да използва влиянието си, за да накара Арута да го прибере по-рано. Половин година тук бе предостатъчно наказание.

— Милорд — каза сержант Бейлс съвсем официално, — какво може да е това? — Сочеше нагоре по скалистата пътека, където някакво движение бе привлякло погледа му.

— Не зная — отвърна Локлир. — Да идем да видим.

Бейлс даде сигнал и патрулът свърна наляво. Съвсем скоро пред тях се разкри цялата сцена. По пътеката бързо се спускаше самотна фигура, загърната в черно наметало, а отзад се чуваха викове на преследвачи.

— Прилича на изменник, който си е имал вземане-даване с някой от Братството на Тъмната пътека — промърмори сержант Бейлс.

Локлир оголи сабята си.

— Изменник или не, не можем да позволим на тъмните елфи да го посекаат. Току-виж си помислят, че могат да слизат на юг и да постъпват както им скимне с обикновените граждани.

— Пригответи се! — извика сержантът и войниците извадиха мечовете си.

Непознатият забеляза войниците, поколеба се за миг, след това ускори бяг. Локлир видя, че е висок мъж, загърнат в тъмносиво наметало. Качулката напълно скриваше лицето му. Зад него търчаха неколцина елфи.

— Да им пресечем пътя — предложи спокойно сержантът. Теоретично патрулът се командваше от Локлир, но той имаше достатъчно здрав разум да предостави водачеството на много поопитния в подобни стълкновения ветеран.

Конниците се втурнаха в тесния проход, заобиколиха самотния беглец и се изправиха срещу моределите. Членовете на Братството на Тъмната пътека се славиха с множество отрицателни качества, но страхът и неумението да водят ръкопашен бой не бяха сред тях. Схватката беше яростна, но кралските войници имаха две преимущества: конете и времето, което пречеше на елфите да използват лъковете си. Моределите дори не направиха опит да опънат влажните тетиви — знаеха, че дори да успеят да стрелят, стрелите едва ли ще пробият металните ризници на противниците.

Един от тъмните елфи, по-едър от другите, се покатери на близката скала и изпроводи с поглед бързо отдалечаващата се самотна фигура. Локлир му препречваше гледката с коня си и елфът насочи вниманието си към младия благородник.

За миг погледите им се срещнаха и Локлир почувства почти физически омразата на странното същество. То го изгледа внимателно, сякаш се опитваше да го запомни за някоя следваща среща, после кресна някаква заповед и моределите започнаха да отстъпват в прохода.

Сержант Бейлс не беше толкова наивен, че да ги последва навътре, където видимостта щеше да е ограничена. Пък и времето продължаваше да се разваля.

Локлир обърна коня си към тъмната фигура, изправена до една канара в началото на пътеката, смуши го, после дръпна юздите току пред непознатия и се представи:

— Аз съм скуайър Локлир от двора на принца. Дано обяснението ти си го бива, изменнико.

Мъжът не отговори. Лицето му все още бе скрито под качулката. Зад тях шумът от битката бързо стихваше — моределите отстъпваха и се катереха по стръмните скали, където конниците не можеха да ги достигнат.

Непознатият огледа за миг Локлир, след това бавно вдигна ръка и отметна качулката си. Черни, нечовешки очи разглеждаха младия благородник. Лицето беше с черти, каквито Локлир бе виждал и преди: високи скули, късо подрязана коса, извити вежди и големи издължени уши без възглавнички. Но съществото пред него не беше елф: Локлир го усещаше инстинктивно. Черните очи, които го гледаха, едва скриваха презрението му.

Съществото заговори със силен акцент:

— Не съм изменник, човеко.

В този момент до тях спря сержант Бейлс и изруга:

— Проклет да съм! Побратим на Тъмната пътека. Сигурно е избухнала някоя племенна свада, щом другите се опитваха да му видят сметката.

Моределът не откъсваше очи от Локлир. Накрая каза:

— Щом си от двора на принца, ще ми помогнеш.

— Да ти помогне ли? — повтори сержантът. — По-скоро ще те обесим, убицецо.

Локлир вдигна ръка и му даде знак да мълчи.

— И защо трябва да ти помагам, моредел?

— Защото нося предупреждение за вашия принц.

— Предупреждение за какво?

— Това ще кажа само на него. Ще ме откарате ли с вас?

Локлир погледна сержанта, който помисли и каза:

— Трябва да го отведем при барона.

— Не — поклати глава моределът. — Ще говоря само пред принц Арута.

— Ще говориш с когото ти кажем, касапино! — кресна му Бейлс и в гласа му прозвуча омраза. Целия си живот бе прекарал в несекваща война с Братството на Тъмната пътека и неведнъж бе ставал свидетел на жестокостите им.

— Познавам ги добре — спря го Локлир. — Можеш да го вържеш на клада и да го оставиш да се опече и пак няма да каже и думица, ако тъй си е наумил.

— Истина е — потвърди моределът и отново изгледа внимателно Локлир. — Значи си се срещал с моите сънародници?

— В Арменгар — каза Локлир. — И после при Висок замък. И в Сетанон също.

— Тъкмо за Сетанон трябва да разговарям с вашия принц — рече моределът.

Локлир се извърна към сержанта и каза:

— Остави ни за малко насаме.

Бейлс се поколеба, но долови нетърпящия възражение тон на младия благородник — това беше заповед. Така че се обърна и отдалечи патрула.

— Говори! — заповяда Локлир.

— Аз съм Горат, вожд на арданейците.

Локлир го огледа. Изглеждаше млад според човешките представи, но Локлир бе живял достатъчно дълго сред елфите, бе виждал твърде много моредели и си даваше сметка, че впечатленията му са измамни. В брадата на този моредел имаше прошарени кичури, под очите му се очертаваха бръчки и Локлир пресметна, че ще е най-малко на двеста години. Горат носеше изкусно изработена ризница, а и наметалото му бе с фина плетка, така че не беше изключено да е този, за когото се представяше.

— И за какво би искал да разговаря един моределски вожд с кралския принц?

— Както вече казах, това ще узнае само принцът.

— Ако не искаш да прекараш остатъка от дните си в тъмницата на Тир-Сог, по-добре да ме убедиш, че трябва да те откарам в Крондор.

Този път моределът го изгледа доста дълго и накрая му даде знак да се приближи. Положил ръка върху дръжката на кинжала, в случай че тъмният елф е намислил някоя подлост, младият благородник сведе глава към шията на коня и извърна лице към Горат.

Устните на елфа се доближиха до ухото му.

— Мурмандамус е жив.

Локлир се изправи, помисли за миг, после викна:

— Сержант Бейлс!

— Да, господарю? — отвърна ветеранът с глас, в който се долавяше почитателност.

— Оковете пленника. Връщаме се в Тир-Сог веднага. И никой да не разговаря с него без мое разрешение.

— Слушам, господарю! — отвърна сержантът и махна на двама от хората си да изпълнят заповедта.

Локлир пак се наведе към шията на коня и прошепна:

— Горат, може би лъжеш, за да си спасиш кожата, а може наистина да носиш някоя страшна вест за принца. За мен това няма значение, защото утре рано тръгваме с теб за Крондор.

Тъмният елф не отговори и изтърпя стоически, докато войниците го разоръжаваха. Не продума нито думичка и докато му оковаваха китките и глезените. Когато приключиха, вдигна бавно окованите си ръце, погледна ги и ги отпусна. След това потърси с очи Локлир, извърна се и закричи към Тир-Сог, без да чака пазачите му да го подтикнат.

Шибан от усилавация се вятър Локлир даде знак на сержанта да го последва и пришпори коня си, за да се изравни с Горат.

ГЛАВА 1

СРЕЩА

Огънят пукаше.

Оуин Белефот седеше сам в нощта, загледан в пламъците и погълнат от собственото си нещастие. Най-малкият син на барона на Тимонс беше далеч от дома, но не би имал нищо против да е още по-далече. Младичкото му лице бе угрижено.

Нощта бе студена, а храната — недостатъчна, особено след като току-що бе напуснал изобиλιето, което предлагаше домът на леля му в град Ябон. Бяха го приютили, без да знаят за скарването с баща му, бяха го обгърнали с топлина и уют, каквито не беше изпитвал от доста време. Бяха пробудили в него забравени спомени: вечер пред семейното огнище, в компанията на братята и сестрите му, спокойните разговори с майка му, но и вечните скандали с баща му.

— Татко — прошепна Оуин.

Бяха изминали по-малко от две години от онази страховита разпра с баща му, след която той се бе отправил на път за Звезден пристан — острова на магьосниците, разположен в южните покрайнини на Кралството. Тогава баща му категорично забрани да се занимава с това, което бе избрал за свое поприще в живота — да изучава магия. Настояваше Оуин да стане свещеник в някой от уважаваните ордени. В края на краищата те също се занимаваха с магьосничество, посочи тогава баща му.

Оуин въздъхна и се загърна по-плътено в наметалото. В него все още живееше надеждата някой ден да се завърне в родния дом, но като прочут магьосник, може би известен дори колкото легендарния Пъг, основателя на Академията в Звезден пристан. Но се оказа, че не е бил подготвен за усилията, които се изискваха по време на обучението. Не му се понрави и неспокойната атмосфера на онова място, разделените на групи ученици, които злословеха срещу един или друг наставник, опитите изучаването на магьосническото изкуство да се превърне във вероучение. Той си даваше сметка, че в най-добрия случай е станал

посредствен магьосник и че никога няма да постигне нещо повече, защото колкото и усилия да полагаше, липсата на талант си оставаше непреодолима пречка.

След по-малко от година обучение Оуин напусна Звезден пристан, като призна пред себе си, че е направил грешка. Да признае същото пред баща си щеше да е много по-трудна задача — тъкмо по тази причина реши първо да посети роднините си в Ябон, а след това да събере кураж и да се отправи на изток за среща със своя строг родител.

Леко изшумоляване в храстите накара Оуин да сграбчи масивния си дървен жезъл и да скочи. Нямаше почти никакви умения с оръжията, тъй като бе пренебрегвал тази част от образованието си като дете, но затова пък разполагаше с достатъчно познания и можеше да се защити с жезъла.

— Кой е там? — викна той.

От тъмнината долетя глас:

— Здравсти там, край огъня. Излизаме.

Оуин се поотпусна, тъй като ако бяха разбойници, едва ли щяха да го предупреждават за появата си. Освен това си даваше сметка, че не е кой знае колко примамлива плячка, тъй като от известно време бе заприличал на дрипав просяк. Ала въпреки това нямаше нищо лошо да е предпазлив.

От мрака изплуваха две фигури, едната горе-долу колкото Оуин, другата с глава по-висока. Двамата бяха облечени с дебели наметала. По-дребният куцукаше забележимо.

Куцащият хвърли поглед през рамо, сякаш се опасяваше, че могат да ги преследват, и попита:

— Ти кой си?

— Аз ли? — отвърна Оуин. — А вие кои сте?

По-дребният отметна качулката си и рече:

— Локлир. Скуайър в двора на принц Арута.

Оуин кимна.

— Аз пък съм Оуин, син на барон Белефот.

— От Тимонс, зная, познавам баща ти — рече Локлир. Приклепна до огъня и протегна длани към пламъците. После погледна Оуин и каза:

— Доста си далеч от дома, приятелю.

— Бях на гости на леля ми в Ябон — отвърна русокосият младеж. — А сега съм тръгнал за дома.

— Дълъг път те чака — подметна загърнатата фигура.

— Ще се спусна до Крондор и ще потърся някой керван за Саладор. Оттам пък ще хвана кораб за Тимонс.

— Е, нищо лошо няма да вървим заедно поне до Ламут — каза Локлир и се отпусна изнурено на земята. Наметалото му се разтвори и Оуин забеляза по дрехите му кървави петна.

— Ти си ранен!

— Нищо сериозно — успокои го Локлир.

— Какво се е случило?

— Нападнаха ни на няколко мили северно оттук — обясни Локлир.

Оуин почна да рови в торбата си.

— Имам тук нещичко, подходящо за рани. Свали си жакета.

Локлир смъкна наметалото и жакета, а през това време Оуин извади от торбата превръзки и някакъв мехлем.

— Леля ми настоя да ги взема за всеки случай. Стори ми се глупаво, но ето, че не било тъй.

Локлир понесе стоически усилията на момчето да му промие раната — очевидно от удар със сабя в ребрата, — но потръпна, когато му слагаха мехлема. Докато го превързваше, Оуин подметна:

— Приятелят ти май не е от приказливите?

— Не съм му приятел — отвърна Горат и показва окованите си китки. — Аз съм негов пленник.

Оуин се опита да разгледа скритото под сянката на качулката лице и попита Локлир:

— Какво е направил?

— Нищо, освен че се е родил от неподходящата страна на планината — обясни Локлир.

Горат си свали качулката и дари Оуин с любезна усмивка.

— Резци Божии! — възкликна Оуин. — Ами че той е от Братята на Тъмната пътека!

— Моредел — поправи го Горат с нотка на иронична горчивина. — Тъмен елф, на вашия език. Поне така биха твърдели нашите братовчеди в Елвандар. Вие хората знаете много малко.

— Тъй като в момента не бързаме за никъде — подметна нехайно Локлир, — защо не вземеш да ни просветиш?

Горат изгледа младия скуайър, сякаш се опитваше да прецени нещо, след това потъна в кратко мълчание.

— В жилите на тези, които вие наричате „елфи“ — заговори той, — и на моите сънародници, тече една и съща кръв, но ние живеем различен живот. Ние сме първата смъртна раса след Великите дракони и древните.

Оуин погледна Горат с любопитство, но Локлир само скръцна със зъби и рече:

— Хайде, младежо, привършвай с превръзката.

— Кои са тези древни? — попита шепнешком Оуин.

— Властелините на драконите — отвърна Локлир.

— Валхеру, господарите на силата — добави Горат. — Когато напуснали този свят, те оставили съдбата ни в нашите собствени ръце и ни обявили за свободни същества.

— Чувал съм тази история — промърмори Локлир.

— Това е нещо повече от история, човече, защото съгласно нея този свят е завещан на моя народ. А после сте се появили вие, човеците, както и джуджетата и другите. Този свят бе наш свят, а вие ни го отнехте.

— Не съм студент по вероучение — поде Локлир, — а и познанията ми по история са доста оскъдни, но струва ми се, че каквато и да е причината за появата ни на този свят, ние сме тук и няма къде другаде да идем. Така че, щом вашите роднини, елфите, са преглътнали този факт и дори извличат полза от него, защо да не го направите и вие?

Горат втренчи поглед в младия скуайър, но не отговори. След това се надигна и тръгна бавно и решително към него.

Оуин тъкмо бе приключил с превръзките и отхвъркна настрана, когато Локлир го избута, опитвайки се да се изправи и да извади сабя срещу приближаващия се Горат.

Но вместо да се нахвърли върху Локлир, тъмният елф се метна над главата му, размахвайки веригата, с която му бяха оковани ръцете. Звън на стомана накара Локлир да се дръпне встрани и в същия миг отекна викът на Горат:

— Убиец в лагера! — После Горат скрита Оуин и му кресна: — Не ми се мотай в краката!

Оуин не знаеше откъде се е взел този убиец, допреди миг край огъня бяха само тримата и си говореха спокойно, а ето че сега Горат бе вкопчен в схватка на живот и смърт с друго същество от своята раса.

Двамата се счепкаха под трепкащата светлина на огъня, лицата им бяха изкривени от гняв и омраза. Горат бе успял да избие сабята от ръката на другия моредел, а когато непознатият тъмен елф се опита да измъкне кинжала си, се промуши зад него и усуква веригите си около врата му. Достатъчно бе само да напъне мишци и очите на среднощния нападател изхвъркнаха.

— Не се бори с мен, Хасет — прецеди през стиснати зъби Горат. — Ще го направя бързо, заради старата ни дружба. — При тези думи Горат дръпна рязко ръце и вратът на другия се прекърши, а тялото му увисна.

Горат го положи на земята и каза спокойно:

— Нека Богинята на Мрака се смили над теб.

Локлир се изправи и възкликна:

— Мислех, че сме им се измъкнали.

— Аз пък знаех, че не сме — отвърна Горат.

— А защо не ме предупреди? — попита Локлир, докато нахлузваше жакета върху току-що превързаната си рана.

— Все някога трябваше да се изправим срещу него — рече Горат, докато се връщаше на предишното си място. — Можехме да го направим сега, или след няколко дни, когато щеше да си много поизтощен от загубата на кръв и недояждане. — Горат погледна към мрака, откъдето се бе появил убиецът. — Ако не беше дошъл сам, щеше да отнесеш на принца трупа ми.

— Виждам, че не се отказваш лесно, моредел. И по-добре стана, след всички усилия, които положих, за да ти спася кожата. Този последният ли е?

— Почти със сигурност не — отвърна тъмният елф. — Но е последният от този отряд. Ще дойдат още. — Той огледа гората. — Други може да има пред нас.

Локлир пхна ръка в малката кесия на пояса си и извади ключ.

— В такъв случай най-добре да ти сваля веригите.

Докато отключваше оковите на ръцете му, Горат го наблюдаваше равнодушно.

— Вземи сабята на убиеца.

— Дали да не го погребем? — предложи Оуин.

— Това не е по нашия обичай — каза Горат. — Тялото му не е нищо повече от тленна обвивка. Нека нахрани мършоядите, да се върне в земята, да натори растенията и да обнови света. Духът му вече е поел своя път през тъмнината и с милостта на Богинята на Мрака може би ще стигне до Благословените острови. — Горат погледна на север, сякаш диреше някакъв знак в нощта. — Той беше мой роднина, макар и да не го обичах. Но в моя народ кръвното родство се цени високо. Преследваше ме, защото бях низвергнат и обявен за предател на своята раса. — Той погледна към Локлир. — Сега с теб имаме обща кауза, човеко. Щом съм решил да доведа докрай замисленото, заради което бях прокуден от собствения си народ, значи трябва да оцелея. Двамата с теб сме обречени да си помагаме. — Горат взе сабята на Хасет. — Не го заравяй, само го изтичай настрана — рече той на Оуин. — До заранта гледката ще е доста неприятна.

Оуин, изглежда, не гореше от желание да докосва трупа, но премълча, наведе се и хвана моредела за китките. Трупът се оказа изненадващо тежък. Докато младежът го влачеше настрана от огъня, Горат каза:

— И виж къде си е хвърлил торбата. Трябва да е някъде наблизко. Може вътре да има нещо за ядене.

Оуин кимна. Питаше се що за странна прищявка на съдбата го е докарала дотам да влачи труп през тъмната гора и да тършува из вещите му.

Утрото ги завари да си пробиват път през горските шубраци — успоредно на пътя, но на достатъчно разстояние от него, за да не бъдат забелязани.

— Не виждам какво ни пречи да се върнем в Ябон и да вземем коне — мърмореше Оуин.

— Откакто напуснахме Тир-Сог, ни нападнаха три пъти — отвърна Локлир. — Ако има още врагове, предпочитам да не им се

навирам сам в ръцете. Освен това не е изключено, докато вървим към Ламут, да открием някое селце, откъдето да вземем коне.

— И с какво ще платим за тях? — тросна се Оуин. — Нали сам каза, че при схватката, в която са те ранили, конете ви избягали в гората с всичките ви вещи. Предполагам, това включва и парите. Аз поне със сигурност нямам достатъчно средства, за да купя три коня.

Локлир се засмя.

— Аз пък не съм напълно лишен от ресурси.

— Можем просто да ги отнемем със сила — предложи Горат.

— И това е възможно — съгласи се Локлир. — Само че аз не нося никакви документи, които да удостоверяват високото ми положение при двора, нито че изпълнявам служебните си задължения. А това може да ни създаде неприятности с местната власт. Едва ли ще сме в безопасност от главорезите, ако ни тикнат в някой селски затвор.

Оуин млъкна. Бяха тръгнали още преди зазоряване и той вече се задъхваше от умора.

— Защо не спрем да починем? — предложи той след малко.

— В никакъв случай — поклати глава Горат и гласът му утихна до шепот. — Чуйте.

Тримата се смълчаха. Оуин пръв наруши тишината.

— Какво има? Нищо не чувам!

— Точно в това е въпросът — рече Горат. — Птиците по дърветата пред нас спряха да пеят.

— Засада? — попита Локлир.

— Най-вероятно — отвърна Горат и извади сабята на убития си роднина.

— Раната ме боли, но мога да се бия — заяви Локлир и се обърна към Оуин. — Ами ти?

Оуин вдигна дървения си жезъл. Беше издялан от дъбов клон, със заострен метален наконечник.

— Ако се наложи, ще се развъртя с тази пущина. Владея и някои заклинания.

— Можеш ли да ги накараш да изчезнат?

— Не — отвърна Оуин. — Това не го мога.

— Жалко — рече Локлир. — В такъв случай гледай да не ни се пречкаш.

Продължиха да напредват предпазливо и когато приближиха мястото, посочено от Горат, Локлир различи между дърветата тъмна фигура. Човекът или моредельт — това Локлир не можа да определи — се размърда леко, но и това бе достатъчно да издаде позицията си. Локлир никога нямаше да го забележи, ако бе останал неподвижен.

Горат махна на Локлир и Оуин да заобиколят отдясно и да излязат в тил на противника. След като не знаеха какви са силите срещу тях, оставаше им да се уповават само на предимството на изненадата.

Горат се прокрадваше през гората като призрак, безшумен и почти невидим. Локлир даде знак на Оуин да го следва отзад и вдясно, за да знае къде е, когато се изправят срещу неприятеля.

Когато наближиха, дочуха шепот, но Локлир знаеше, че дебнещи елфи никога не биха произнесли и думичка. Въпросът сега беше дали това са обикновени разбойници, или агенти, пратени да спрат Горат по пътя.

Ръмжене малко встрани от тях им подсказа, че Горат вече е забелязал противника. Последва вик и Локлир и Оуин се втурнаха напред.

Видяха четирима мъже. Един от тях вече издъхваше. Останалите трима бяха заели позиция в отсрещния край на полянката, между два реда дървета — идеално място за засада. Локлир долови някакъв странен повей зад гърба си и нещо профуча покрай него, сякаш някой бе изстрелял стрела, но освен усещането за движение не забеляза нищо друго.

Един от тримата дебнещи в засада извика уплашено и вдигна ръце към очите си.

— Нищо не виждам! — изрева той, завладян от панически ужас. — Ослепях!

Локлир реши, че Оуин се е намесил в подходящия момент, и мислено благодари на Богинята на късмета, че момчето е понаучило това-онова.

Горат вече си разменяше удари с единия от мъжете и Локлир избра другия. Внезапно разпозна облеклата им и извика:

— Квеганци!

Мъжете носеха къси туники, гамаша и кожени сандали. Противникът на Локлир бе завързал на главата си червена кърпа, а на

увесения през рамото му ремък висеше ножницата на рапирата му. Самата тя в момента свистеше във въздуха пред очите на младия скуайър.

Той парира удара и от сблъсъка раната му пламна. Стиснал зъби, за да преодолее болката, Локлир премина в атака и пиратът отстъпи. Сподавен вик му подсказа, че Горат е провалил противника си.

Невидимата стрела отново профуча край него и квеганецът потрепна и вдигна ръце, сякаш да закрие очите си. Локлир не се поколеба и веднага го промуши.

Горат доуби и последния пират и изведнъж в гората се възцари тишина.

Локлир се намръщи от парещата болка в раната, но за щастие този път нямаше допълнителни поражения. Прибра сабята си в ножницата и промърмори:

— Проклет да съм!

— Ранен ли си? — попита Оуин.

— Не — отвърна Локлир.

— Тогава какво те мъчи?

Локлир огледа полянката.

— Тези тук, това ме мъчи. Някой е пратил вест, че идваме.

— Но как? — учуди се Оуин.

— Това са квегански пирати — каза Локлир. — Виж им оръжията.

— Не бих познал квеганец дори да се препъна в него — призна Оуин. — Но съм готов да ти повярвам.

— Пиратите не дебнат ли плячката си в морето? — попита Горат.

— Така правят — кимна Локлир. — Освен ако някой не им плати да завардят пътя и да причакат трима пътници. — Той коленичи до един от убитите пирати и продължи: — Погледнете ръцете му. Има мазоли от корабните въжета. Но най-сигурният довод са рапирите. — Той почна да претърсва мъртвия. — Дирете нещо, което да прилича на писмо.

Всичко, което намериха обаче, бяха няколко златни монети, два кинжала и четири рапири. Никакви бележки, нищо, което да ги насочи към онези, които бяха наели пиратите.

— Не сме чак толкова близо до Илит, че цяла група пирати да се е промъкнала далеч на север за краткото време, откакто напуснахме

Ябон.

— Някой трябва да е пратил вест на юг още щом напуснах Северните земи — отбеляза замислено Горат.

— Но как? — дивеше се Оуин. — Нали ми казахте, че сте прекарали само няколко дни в Тир-Сог и че сте тръгнали оттам едва вчера.

— Странен въпрос за студент по магьосничество — подсмихна се Горат.

— Ох! — Оуин се изчерви.

— И вие ли имате Тъкачи на заклинания, които могат да правят подобни неща? — учуди се Локлир.

— Не точно такива, които при еледелите — или онези, които наричате „елфи“ — са известни като Тъкачи на заклинания. Но също разполагаме със собствени майстори на магията. Освен това мнозина твои сънародници са готови да продават уменията си за пари.

— Не съм присъствал на подобно нещо, но съм чувал за един талант, наричан „мислена реч“, който позволява на заклинателите да разговарят помежду си на огромни разстояния. Съществува още едно умение, известно като „съновна реч“. И в двата случая...

— Някой много държи да ти види сметката, а? — прекъсна Локлир момчето, втренчил поглед в Горат.

— Делекан — отвърна Горат. — Напоследък привличаше около себе си всички, които притежават подобни таланти. Знам какви са целите му, но не и същината на плана му. Боя се, че шансовете ни значително намаляват, щом срещу нас се използват и заклинания.

— Напълно те разбирам — съгласи се Локлир. — Имал съм вземане-даване с хора, владеещи заклинания не по вкуса ми. Той погледна Оуин и добави: — Номерът със заслепяването си го биваше, момко.

— Помислих си, че може да ви е от полза — отвърна смутено Оуин. — Знам няколко подобни номера, но нищо, с което да надвия и най-слабия враг. Все пак ще гледам да съм ви от полза, когато мога.

— Не се съмнявам — отвърна засмяно Локлир. — Да тръгваме за Ламут.

Ламут запречваше южния път, и то по такъв начин, че всеки тръгнал от Ябон за Илит трябваше да мине през портите му или да рискува със стръмните и опасни склонове от двете му страни.

Градът се беше разраснал бързо и във всички посоки, оставяйки във вътрешността старите и безполезни крепостни стени, а някои от къщите бяха толкова високи, че биха позволили на потенциалните нападатели да се покатерят на покривите им и оттам да прехвърлят стените.

Наближаваше залез-слънце и тримата пътници бяха уморени и изгладнели.

— Утре ще се представим на граф Касуми.

— Защо не сега? — попита Оуин. — Добре ще ми дойде топла храна и чисто легло.

— Защото гарнизонът е там горе — отвърна Локлир и посочи крепостта на един далечен хълм. — Кое то означава още два часа път, докато до първата евтина странноприемница има само пет минути. — Той кимна към портата.

— Твоите сънародници няма ли да се възпротивят при появата ми? — попита Горат.

— Ще го направят само ако заподозрат истинската ти принадлежност. Но сметнат ли те за елф от Елвандар, няма да ти обърнат кой знае какво внимание. Хайде, тръгвай. Имаме достатъчно злато, благодарение на пиратите, да прекараме времето до сутринта в относителен комфорт. Утре ще се представим на графа и ще поискаме да ни осигури безпрепятствено придвижване до Крондор.

Влязоха в града под бдителните погледи на часовете. Сред видимо скучаещите войници се открояваше един, който бе по-нисък, но се държеше много по-наперено от всички. Локлир се усмихна и кимна на стражите, но не спря да говори с тях. На кратко разстояние след портите имаше странноприемница с окачено пред вратата боядисано в яркосиньо колело от каруца.

— Ето там — посочи Локлир.

Вътре имаше доста посетители, но помещението не беше препълнено. Тримата заеха една маса до стената в дъното. Веднага щом седнаха, към тях се приближи млада напета ханджийка, попита ги какво ще желаят и отиде да изпълни поръчката. Локлир забеляза, че някакъв тип от другия край на помещението ги гледа.

Изминаха няколко секунди, преди да си даде сметка, че мъжът отсреща е джудже. То стана и тръгна към тях. Лицето му бе разсечено от дълъг белег, който минаваше през лявото му око. Джуджето спря пред тях и каза:

— Локи, ти май не ме позна?

Локлир си даде сметка, че последния път, когато бе срещал джуджето, лицето му още не беше разкрасено по този начин.

— Дубал! — възкликна той. — Без превръзката на окото не те познах веднага!

Джуджето заобиколи масата и седна до Оуин и срещу Горат.

— Този белег ми е от една битка с неговата рода. — Той посочи Горат. — По-скоро ще стана майка на дракон, отколкото да го крия от хората.

— Дубал ме намери в едно мазе, където се бях спотаил след битката за Сетанон — обясни Локлир.

— В компанията на една доста засукана мома — засмя се джуджето.

— Беше случайна среща. — Локлир сви рамене.

— Я кажи сега, какво дири тук един скуайър от двора на принца, при това в компанията на моределски вожд? — Джуджето говореше тихо, но Оуин се огледа подозрително, сякаш някой можеше да ги чуе.

— Познаваш ли ме? — Горат почти подскочи.

— Достатъчно добре познавам твоя народ, защото сте ни кръвни врагове, за да разбере какъв си по ризницата. Не всеки човек би го забелязал, но ние, от Сивите кули, си имаме стара вражда с вас и не бихме ви сбъркали с някое отроче на Елвандар. Ако не беше в компанията на тия хора, досега да съм ти видял сметката.

Локлир вдигна ръка.

— Ще го сметна за любезна и лична услуга, също както и принц Арута, ако продължаваш да се преструваш, че тази личност тук е елф.

— Мисля, че ще мога да се справя. Но бих искал да отскачите до Сивите кули и да ми разкажете какво се крие зад този маскарад.

— Ще го направя, стига да мога — отвърна Локлир. — Кажи ми сега какво те води в Ламут?

— Имаше срутване в една от мините ни. Някои от нас останаха от тази страна на Сивите кули и аз слязох до града да купя продукти. Утре сутрин ще наема каручка и потеглям обратно нагоре. Но тази

вечер ми остана свободна и реших да поседя в кръчмата и да си побъбря с някои от цураните в Ламут. През войната се бих срещу тях, а като ги опознах по-после отблизо, оказаха се юначни мъже. — Той посочи към тезгяха. — Онзи, високият... — Локи се разсмя, чул джуджето да нарича някого „висок“, — е Сумани, собственикът. Пълен е с истории за времето, когато е служил на цуранския свят, и да ме заплуют в лицето, ако повечето от тях не са самата истина!

Локлир прихна.

— Дубал, всички знаят, че цураните ги бива да разправят небивалици.

— Може и тъй да е, но човек никога не знае. Бил съм се с големите буболечки чо-джа, но някои от другите същества, за които разправя, направи ти вземат акъла.

Появи се ханджийката с храна и ейл и всички залапаха лакомо.

— А сега — рече по някое време Дубал, — разправи ми за вас. Какво ви води насам?

— Всяко нещо с времето си — отвърна уклончиво Локлир. — Вместо това ще те попитам: да си виждал квеганци да се навъртат тъдява?

— Чух да се говори, че преди два дни трима-четирима обикаляли наоколо — рече Дубал. — Не са ли малко далеч от дома?

— Има нещо такова — отбеляза Локлир. — Имахме си работа с неколцина, та се питаме дали си нямат приятелчета.

— Според слуховете са потеглили на север, тъй че ако не сте попаднали на голяма група, вероятно приятелите им още са наблизко.

— Така предположих и аз — каза Локлир.

Известно време се хранеха мълчаливо, а Дубал надигаше халбата с ейл. След това джуджето каза:

— Не сте ли срещали случайно по тия места някои от онези арменгарски ловци на чудовища от Севера?

— Ловци на чудовища ли? — повтори Оуин.

— Има предвид звероловците — обясни Локлир. — Веднъж срещнах един. — Споменът го накара да се засмее. Заедно с принц Арута бягаха от банда моредели и се натъкнаха на звероловец от Арменгар с неговата зверохрътка. Оказа се клопка, но пък ги спаси от преследващите ги моредели. — Не, мисля че малцината останали сега обитават хълмовете на север от Ябон.

— Защото в мината се е завъдил Брак Нур, та ни трябва някой, който да го улови. Бихме могли или да я прокопаем отново, или да прогоним чудовището, но и за двете сме твърде малко на брой.

— Какво е Брак Нур? — попита Оуин. — Не съм чувал за такова същество.

— По-скоро е досадно, отколкото опасно — обясни Дубал. — Доста е глуповато, повечето се придържат към най-дълбоките галерии под планините. Има приблизително човешка форма, но прилича на ходеща купчина камъни. Това му е скритата опасност, момче. Не можеш го видя, преди да си го настъпил по палците. Движенията им са бавни и несигурни, но инак са яки и с един удар трошат човешки череп. Този, нашичкият, мисля, се появи след едно свличане, но каквато и да е причината, вече се опита да сгази някои от моите момчета. Прогонихме го, но нямаме нито време, нито сили, за да се справим с него напълно. Ако ви е доскучало, мога да ви взема с мен, а помогнете ли да се отървем от него, ще ви възнаградя.

— Възнаграждение? — попита Локлир. — Тази мелодия винаги звучи приятно за ухото, само дето този път нямаме време. С радост бихме ви помогнали, но трябва да бързаме на юг.

Дубал се надигна.

— Разбирам. Свършим ли с прокопаването на тунелите, ще се заемем с онова чудовище. Аз ще ида да се изопна, че утре ще трябва да ставам раничко. Радвам се, че пак се видяхме, скуайър, макар и в подобна компания. — Той погледна изпод вежди Горат. — Сполука на всинца ви.

— И на теб, Дубал.

След като се нахрани, Локлир отиде да си поговори със съдържателя.

Ханджията носеше туника, скроена по кралска мода, а панталоните му бяха затъкнати във високите ботуши от телешка кожа. Освен това се беше заметнал с дебело вълнено наметало, макар че в странноприемницата бе доста горещо.

— Да, господине? — обърна се той към Локлир с осезаем акцент, който прозвуча чудновато в ушите му.

— Почести за вашия дом — отвърна Локлир на цурански.

Мъжът се усмихна и отвърна нещо неразбрано. Локлир на свой ред се засмя и сви рамене.

— Съжалявам, но това бяха всички цурански думи, които зная.
Усмивката на ханджията се разшири.

— И това не е малко — рече той. — Вие не сте от Ламут.

— Вярно. Научих малко от езика ви при Сетанон.

— Аха — възкликна ханджията и кимна в знак, че е разбрал.

Никой от онези, които бяха ходили в Сетанон, не говореше за случилото се там, най-вече защото никой не го разбираше. В разгара на битката страхотен катаклизъм бе прогонил и двете армии, на нашествениците и защитниците, далеч от града. Блесналата зелена светлина и появата на нещо в небето, последвана от разрушаването на градския център, бе парализирала повечето от хората, а някои бяха оглушали. Никой не знаеше със сигурност какво се е случило, но хората смятаха, че става дума за магия с грандиозни мащаби. Говореше се, че магьосникът Пъг, приятел на принца, имал пръст в тази работа, но и това не бе потвърдено.

Скрит в едно мазе, Локлир бе пропуснал заключителната част на битката, но след това бе чул достатъчно разкази на очевидци, за да нарисова сравнително точна картина в представите си. Съществуваше някаква особена връзка между всички оцелели след битката при Сетанон, независимо от месторождението им, защото рамо до рамо цурани, поданици на Кралството и дори кешийски войници бяха прогонили моределите и техните съюзници, таласъмите, обратно в Северните земи.

— Това, което казах — обясни ханджията, може да се преведе като: Почести и за вашия дом и добре дошли в странноприемница „При синьото колело“.

— Синьото колело? Това не беше ли една от вашите цурански партии?

На лицето на ханджията отново се появи широка усмивка и зъбите му блеснаха. Черните му очи святкаха на светлините на свещите.

— Вие знаете толкова много за нас! — рече той и протегна ръка, както бе обичаят в Кралството. — Аз съм Сумани — добави той. — Ако има нещо, с което мога да ви бъда от полза, само ми кажете.

Локлир разтърси десницата на ханджията и отвърна:

— Стая за тази нощ, след като приключим с вечерята. Утре отрано трябва да сме в замъка по работа.

Мъжът с телосложение на бивш борец кимна.

— Имаш късмет, приятелю. Предната вечер щях да изразя съжаление и да ти откажа засрамено. Всичко беше заето, но тази сутрин една доста голяма група освободи повечето от стаите. — Той бръкна под тезгяха и извади тежък железен ключ. — На родния ми свят това щеше да е цяло състояние, тук е само инструмент.

Локлир кимна, защото бе чувал колко са редки и ценни металите на Келеуан. Взе ключа и попита:

— Голяма група, казваш?

— Аха — отвърна Сумани. — Чужденци. Квеганци, струва ми се. Говорът им ми се стори доста чудноват.

Локлир се огледа. Странноприемницата показваше явни признаци на заможност.

— И как един цурански войник стана ханджия в Ламут?

— След войната граф Касуми даде на тези от нас, които бяха изолирани от тази страна на разлома, възможността да заживеят като граждани на Кралството. След повторното отваряне на Коридора на световите той ни позволи да изберем — да останем или да се върнем в Шинцавайското имение на Келеуан. Повечето останаха, но някои напуснаха служба и се върнаха при бащата на Касуми лорд Камацу. Една малка група, между която и моята особа, се засели в Ламут. Нямах останали живи роднини у дома. — Той се огледа. — Да ти кажа правата, тук си живея по-добре, отколкото в моята родина. Там можех да стана фермер или ратай в Шинцавайското имение. — Той посочи през отворената врата на кухнята, където една едра жена приготвяше блюдата. — Тук си имам жена от Кралството. Роди ми две дечица. Животът е хубав. Членувам в градското опълчение, тъй че все още не съм забравил как се върти сабята. Да държиш странноприемница не е по-малко забавно, отколкото да си на война.

Локлир се усмихна.

— Не разбирам кой знае колко от търговия, но и друг път съм чувал, че приличала на войната. Какви са новините?

— Има ги много, както винаги. Миналия месец доста пътници се отбиха в Ламут. Предната седмица отгук мина група Велики. Говори се, че са зърнали и сиви воители от моя роден свят в градските околности.

— Сиви воители? — повтори Локлир. — Бездомници? Какво ще дирят чак тук, в Ламут?

Сумани сви рамене.

— Нищо чудно да са чули, че по тези места човек може да се издигне благодарение на познанията и уменията си и да не бъде съден по положението, което има по рождение. А може да търсят нови богатства? Кой би могъл да знае със сигурност, когато става въпрос за сиви воители? — По лицето на Сумани премина сянка.

— Какво има? — попита Локлир.

— Сетих се още нещо: разломът е под контрола на онези, които служат на Великите от Келеуан, а кралските воители охраняват вратата от тази страна. За да преминат, тези сиви воители е трябвало да имат документи или съмишленици сред охраната.

— Подкуп? — попита Локлир.

— Не е изключено. Представата за чест и достойнство в Кралството е различна от тази в моя свят. Но предателство от служителите на Великите? — Той поклати глава. — Това е невъзможно.

— Благодаря за сведенията — рече Локлир. — Ще си държа очите и ушите отворени.

Цуранецът се засмя.

— Смешни работи говориш — отбеляза той. — Ако мога пак да ти услужа с нещо, само ми дай знак.

Локлир кимна, взе светилника и се върна при спътниците си. Горат и Оуин станаха и го последваха на горния етаж, където им бяха отредили неголяма стая с четири легла и скромна подредба. Локлир даде знак на Оуин да преместят едно от леглата до вратата, за да я запретат в случай, че някой реши да ги нападне.

— Оуин — рече той, — ти ще спиш до прозореца.

— Защо? — попита младият мъж. — Там сигурно духа.

— Защото — отвърна бавно Локлир, — ако някой реши да влезе през прозореца, ще се спъне в теб и виковете ти ще ни предупредят.

Оуин изсумтя недоволно, загърна се по-плътено с наметалото и се изтегна на леглото. Горат вече си бе избрал легло. Локлир приседна на своето и духна пламъчето на светилника. Стаята потъна в мрак. Чуваха се гласове от съседните стаи и горния етаж, но мислите на Локлир бързо отлетяха другаде. Присъствието на чуждоземци и атаката на

квеганците го безпокояха, както и вестите за появата на сиви воини в околностите на града, но умората и изтощението бързо го приспаха.

ГЛАВА 2

ИЗМАМА

Войникът им махна с ръка.

— Можете да влезете.

Локлир поведе спътниците си през тесния коридор към вътрешността на замъка.

Бяха станали в ранни зори, за да изкатерят виещия се път до върха на хълма, но това само ги накара да осъзнаят колко правилно са постъпили, като бяха останали да прекарат нощта в града. Локлир усещаше смъдяща болка в раната, но след дълбокия сън и солидната закуска се чувстваше значително по-добре, отколкото вчера.

Когато влязоха в караулното помещение, капитанът на крепостната охрана ги изгледа внимателно, след което каза:

— Скуайър Локлир, ако не се лъжа?

— Да, капитан Белфорд — отвърна Локлир и стисна десницата на капитана. — Запознахме се преди няколко месеца, когато минавах оттук на път за Северните земи.

— Спомням си — кимна капитанът с полуприкрита усмивка. Локлир се досети, че капитанът вероятно е дочул причината, поради която го бяха прокудили на север.

— Бих искал да се срещна с графа, ако има възможност.

— Сигурен съм, че с радост би ви приел, господине, но за съжаление той не е тук — отвърна старият воин. — Тръгна по работа начело на отряд цурани и ме остави аз да командвам парада.

— А графинята? — не се предаваше Локлир.

— Предполагам, че е слязла на пазар в града. — Граф Касуми бе женен за дъщерята на един от най-проспериращите ламутски търговци. — Ако питате мен, скуайър, щом е толкоз важно, най-добре да почакате някой от двамата да се прибере. Стига да не ви е нужна въоръжена охрана до някъде.

Локлир се намръщи.

— Тъкмо това смятах да поискам. Имам нужда от един отряд войници, който да ни придружи до Илит.

— Ще ми се да можех да ви услужа, скуайър, и хубаво щеше да е ако носехте със себе си подписана от принца заповед. Но трябваше да разпратя патрули към границата да гонят ренегати и съм останал почти без хора.

— Ренегати? — повтори Оуин.

Локлир не бе споменал нищо пред спътниците си за цуранските сиви воители.

— Чух някакви слухове.

Капитанът им махна да седат. Оуин остана прав, тъй като в стаята имаше столове само за Локлир и Горат.

— Да бяха само слухове — въздъхна Белфорд. — Познавате ли цуранския магьосник Макала?

— Само по име — отвърна Локлир. — Очакваше се да пристигне в Крондор няколко седмици след като бях принуден да напусна града. Другите цурански Велики разправяха интересни неща за него, но успях да запомня само няколко от тях. Бил много влиятелен в Съвета на магьосниците, голям специалист по търговските въпроси и „културния обмен“ — както го нарече принцът — между империята на цураните и Кралството. Очаквах го с голямо нетърпение.

— Наистина е пристигнал — потвърди капитанът. — Беше тук преди няколко дни и се отби при графа. Това е обичай сред всички знатни цурани, тъй като бащата на нашия граф е важна личност в техния свят. Тъй че това е въпрос на дълг. — Старият капитан се почеса по брадата. — Цураните са малко смахнати на тема „дълг“, както научих по време на службата си при графа. Както и да е, останаха тук няколко дни — Макала и още неколцина Черни мантии, почетна гвардия, носачи, някои от които не са точно носачи, а опозорени воители на Империята.

— Сиви воители значи — каза Локлир. — Чувал съм. — Това вече обясняваше по какъв начин сивите воители са преминали през разлома — като носачи.

— Тях пратих да дирят моите момчета. Говори се, че са побягнали на изток. Ако са прехвърлили планините и са навлезли в Мъглива гора, никога няма да ги открием.

— Защо трябва да се вдига такъв шум? — намеси се Оуин. — Да не са роби, или каторжници?

— Скуайър? — повдигна вежди капитанът.

— Това е синът на тимонския барон — обясни Локлир.

— Ясно — каза капитанът и се обърна, към Оуин. — Млади господине, на своя роден свят тези хора са поставени извън закона, което само по себе си не ми дава основание да ги преследвам. Но тук съвсем наскоро те откраднаха нещо, което е много ценно за Макала — някакъв особено рядък рубин. Той е, който вдига големия шум, та човек би си помислил, че самите богове са му го отпуснали назаем и трябва да го връща идната седмица. Ето защо графът, който е не само любезен домакин, но и цуранец по произход, което значи, че е свикнал да играе по свирката на онези с Черните мантии, ни накара да претършуваме хълмовете и да намерим тези копелдаци.

Локлир кимна усмихнато на Оуин, сякаш с това обяснението се изчерпваше напълно. Капитанът погледна към Горат, като че ли го подканяше и той да каже нещо, но тъмният елф мълчеше. Локлир не знаеше дали капитанът е познал, че е моредел, а и не виждаше смисъл засега да го представя.

— И за какво ще ви е нужен ескорт, ако не е твърде нахално да питам? — продължи капитанът.

— Напоследък срещнахме известни затруднения — отвърна Локлир. — Някой е наел квегански пирати да ни попречат да стигнем Крондор.

Капитанът се почеса отново по брадичката и потъна в кратък размисъл.

— Ето какво мога да направя — рече той. — Трябва да пратя един патрул до границата със Свободните градове. Мога да ви включа в него, докато свърне на запад, което е почти на половината път между Ламут и Зюн. Така ще ви осигуря поне частична закрила.

— Имам по-добра идея — заяви Локлир.

— Каква? — попита капитан Белфорд.

— Ако подберете трима от войниците ви да се представят за нас и да потеглят през южните градски порти, ние можем да се измъкнем тайно, да тръгнем на изток и като стигнем планините, да свием на юг за Крондор по планинския път, където никой няма да ни очаква.

— Примамка? — ухили се старият воин.

— От принца се научих на тези неща — похвали се Локлир. — Използваше ги доста по време на Войната на разлома. Та ако успеете да подмамните встрани тези, които ни търсят, докато стигнем другия край на планината, там вече ще бъдем в безопасност.

— Бих могъл да го организирам. — Капитанът погледна към Оуин и Горат. — Имам подходящи хора, които могат да изиграят ролите ви, дори един, който ще се представи за елф, стига да не си сваля качулката. — Той се надигна. — Ще пратя вечерния патрул да се отбие във вашия хан. Къде сте отседнали?

— „При Синьото колело“.

Бедфорд се ухили.

— Ханът на Сумани. Не позволявайте на веселяшката му физиономия да ви заблуди, той не си поплюва. Ако ви остане време, помолете го да ви демонстрира бойните си умения. Жалко, че не пожела да остане при нас на служба.

Капитанът излезе и след малко се върна.

— Погрижил съм се за всичко. Връщайте се в града, постарайте се да ви забележат. Приберете се в странноприемницата, преди да настъпи нощта, а аз ще пратя да ви оставят три коня в конюшните. — Той подаде на Локлир парче пергамент. — Ето ви пропуска. Ако ви спрат моите хора на изток, това ще свърши работа.

Локлир стана.

— Капитане, благодаря ви. Оказахте ни неоценима помощ. Ако мога да ви отвърна със същото, когато дойдете в Крондор, ще бъда щастлив да го сторя.

Старият капитан се усмихна.

— Бихте могли да ме запознаете с младата съпруга на търговеца, заради когото, чух, трябвало така скоропостижно да напуснете града.

Оуин прихна, а Горат остана безстрастен, докато Локлир се червеше и мръщеше.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна той уклончиво.

Тримата се надигнаха и напуснаха караулното.

— Пак ли ще вървим? — измънка Оуин.

— Ще вървим — отвърна Локлир, който вече се беше насочил към вратата на замъка. — Но този път поне ще е надолу.

— Това е още по-изморително — посочи Горат.

Локлир изруга.

— Това беше шега.

— Наистина ли? — попита Горат и едва сега Оуин долови в гласа му упрек.

Локлир се промуши през вратата. Горат го погледна тревожно, а Оуин направо скочи от леглото.

— Къде се изгуби?

— Поразпитах наоколо. Зная, че в стаята е по-безопасно, но трябваше да си начеша крастата.

Горат го наблюдаваше мълчаливо.

— Крастата ли? — повтори Оуин.

Локлир се усмихна.

— Новината за сивите воители и за откраднатия скъпоценен камък не ми излизаше от главата. Та се замислих, ако открадна нещо с голяма стойност на чужд свят, как ще постъпя с него?

— Зависи какво точно представлява — рече Оуин.

Горат кимна, но продължи да мълчи.

— Все трябва да има някой местен, на когото да го предложи. Някой, който ще знае как да спечели от него.

— И ти очакваше да откриеш тази личност в някоя градска кръчма и да я използваш, за да се добереш до разбойниците? — попита Горат.

— Не — махна с ръка Локлир. — Капитанът каза, че откраднатата вещь е скъпоценен камък, което не е изненадващо, като се има предвид, че идва от Келеуан. На този свят няма толкова много неща, които да притежават висока стойност и да бъдат лесни за пренасяне. Та, рекох си, най-добрият начин да открием изчезналата вещь е като я потърсим там, където е най-вероятно да се появи.

— При търговеца на крадени вещи?

— Не. Тъй като цената на откраднатия рубин е достатъчна, за да осигури на похитителите му добро начало на чуждия свят, трябва да е при някой, който се занимава със законна търговия — някой, който би могъл да прикрие движението на рубина.

— Струва ми се, че разбираш от тези неща малко по-добре, отколкото е приемливо за благородник от твоята раса — подсмихна се Горат.

— Животът ме е събирал с какви ли не хора. След като почерпих тоя-оня с бира, научих, че има един доста известен търговец, който се

занимава с препродажба на скъпоценни камъни, бижутерия и други луксозни принадлежности. Казва се Киефер Алескук.

— И кой ти каза това? — попита Оуин.

— Всъщност беше нашият мил домакин — отвърна Локлир и им даде знак, че е време да тръгват.

Те се надигнаха, събраха си багажа и се спуснаха по стълбите на долния етаж. След като махнаха за сбогом на Сумани, се изнизаха през входната врата. Локлир ги поведе към конюшната, която бе разположена на гърба на странноприемницата. Вътре вече ги очакваха трима непознати, всеки от които държеше юздите на два коня.

— Бързо да си сменим наметалата — предложи един от тях.

На ръст тримата бяха колкото Локлир и спътниците му. Дори човекът, който трябваше да се представи за Горат, да имаше някакви предразсъдъци относно задачата, той ги запази за себе си, а вместо това му подаде въздълго синьо наметало и пое сивото, което моределът си свали. Останалите също си размениха наметалата и Локлир хвана юздите на отредения му кон.

В същото време тропотът на копита пред конюшната оповести пристигането на патрула, който трябваше да потегли за Зюн тази вечер. Сержантът, който предвождаше неголямата група, извика гръмогласно:

— Скуайър Локлир, пратиха ни да ви ескортираме на юг!

Локлир схвана играта и отвърна в същия тон:

— Готови сме! — После кимна на тримата мъже, които играеха техните роли, и те излязоха от конюшната и се присъединиха към отряда. Локлир изчака още няколко минути, после нареди:

— Оуин, излизаш отпред, свиваш наляво и тръгваш право към портата. Като излезеш от града, продължи около миля, после спри и ни чакай. Няма да се бавим.

Горат изсумтя одобрително.

— В случай, че е останал някой, който да дебне за трима конници.

Локлир кимна, а Оуин го помоли да му държи жезъла, докато се качи на седлото. След това го затъкна в колана си, уви го с краищата на наметалото, за да не се вижда, и подкара коня.

Горат също се метна на седлото, макар да изглеждаше малко неуверен.

— Отдавна ли не си яздил? — попита го Локлир.

— Има-няма трийсетина години.

— Няма ли достатъчно коне в Северните земи?

— В Северните земи нищо не е достатъчно — отвърна с нотка на горчивина Горат.

— И аз така си спомням — съгласи се Локлир.

— Скъпо ни струваше Арменгар — рече Горат.

— Явно не е било достатъчно скъпо, щом не ви попречи да тръгнете за Висок замък.

— Май е време да потегляме. — Горат не изчака Локлир и сръга животното в хълбоците.

Локлир се поколеба за миг, сетне го последва. Не беше трудно да го настигне, а и по улиците още имаше хора, които се прибираха от работа или бързаха към кръчмите.

Излязоха заедно през градската порта и пуснаха конете в тръс. Само след няколко минути забелязаха Оуин да седи край пътя.

Когато се приближиха, той вдигна глава и ги попита:

— А сега какво ще правим?

Локлир посочи една горичка недалеч от тях.

— Ще лагеруваме на открито. Потегляме отново призори. Има един главен път на изток, който пресича планините. Ако имаме късмет, ще се изплъзнем на тези, които търсят нашия приятел, и ще стигнем безпрепятствено Кралския друм южно от Квеганско око.

— Това означава, че ще се приближим до Лориел, нали? — попита Оуин.

— Да — отвърна с усмивка Локлир. — И ще имаме шанса пътем да посетим Киефер Алескук.

— Защо трябва да се забъркваме в тази история? — попита Горат. — Нали бързаме за Крондор?

— Така е, но няколко минути разговор с господин Алескук може да са ни от полза. Ако открием местонахождението на изчезналия камък, ще спечелим благоразположението на принц Арута, защото не се съмнявам, че би дал мило и драго рубинът да бъде върнат на прочутия магьосник.

— А ако не успеем? — попита Оуин, докато се приближаваха към горичката.

— Тогава ще трябва да намеря друга основателна причина, задето съм напуснал без негово разрешение Тир-Сог и съм се прибрал

в града с един моредел и някаква доста невероятна история.

Оуин въздъхна.

— Добре де, ако ти измислиш някоя правдоподобна история за пред баща ми, обещавам да направя същото по въпроса с принца.

Горат се изкиска. Оуин и Локлир се спогледаха. Локлир поклати глава. Никога не бе предполагал, че тъмните елфи могат да имат чувство за хумор.

В прохода ги посрещна смразяващ вятър. По високите места от двете страни на пътя имаше снежни преспи, а локвите в дупките бяха заледени.

Яздеха бавно. Локлир и Оуин се бяха загърнали плътно в наметалата. За разлика от тях, Горат дори не си беше сложил качулката и изглежда, се чувстваше съвсем добре.

— Още колко остава? — попита с тракащи зъби Оуин.

— Половин час по-малко от последния път, когато попита — отвърна Локлир.

— Скуайър — рече умолително Оуин. — Направо замръзвам.

— Сериозно? Колко странно.

— Тихо! — пошушна Горат и вдигна ръка. В гласа му имаше заповедническа нотка и двамата млъкнаха. Той посочи напред.

— Сред скалите...

— Какво? — попита тихо Локлир.

Горат само завъртя глава и вдигна четири пръста.

— Може да са разбойници — прошепна Оуин.

— Говорят на моя език — рече Горат.

— В такъв случай значи ни дебнат по всички пътища — въздъхна Локлир.

— Какво ще правим? — попита Оуин. Горат извади сабята си и решително каза:

— Ще ги избием. — Пришпори коня напред и след мимолетно колебание Локлир го последва.

Оуин измъкна затъкнатия в колана жезъл, вдигна го като копие и подкара коня след тях. Секунда по-късно чу вик и видя един тъмен елф да се въргаля под копитата на коня на Горат. Останалите трима не позволиха да бъдат изненадани и чевръсто се закатериха по скалите, където конете не можеха да ги последват. Без да се двоуми и с движение, което изненада Оуин, скуайърът се изправи на седлото,

скочи от препускащия кон и събори един от противниците от канарата, по която драпаше.

Вдясно от себе си Оуин зърна друг моредел, който бе вдигнал лъка си и посягаше към колчана на пояса си за стрела. Младежът пришпори коня си, замахна с жезъла и удари лъконосеца под коляното. Моределът тупна на земята и главата му се блъсна в един камък.

В същия миг конят на Оуин се уплаши и така подскочи, че го хвърли от седлото. Оуин извика и падна назад, но вместо в твърдата земя, се удари в нещо меко. Болезненият стон под него му подсказа, че се е озовал върху ранения моредел.

Оуин се дръпна като попарен и запълзя назад. В същия миг почувства удар в гърба и собственият му кон препусна покрай него и продължи в бесен галоп надолу по пътя.

— Чакай! — извика Оуин, сякаш можеше да го спре с вик.

Едва сега се сети, че схватката не е приключила и че поваленият на два пъти моредел се опитва да се изправи. Оуин се огледа за оръжие и зърна въргалящия се на земята лък. Наведе се, сграбчи го и го размаха като сопа, след което удари с все сила замаяния моредел по главата. Лъкът се строши, а главата на тъмния воин се отметна рязко назад и падна. Оуин не би могъл да се закълне, че нещастникът ще се изправи отново.

Младият магьосник се огледа и видя, че Локлир е приключил със своя противник, също както и Горат. Моределът се оглеждаше, сякаш търсеше още врагове. Накрая прибра сабята и заяви:

— Само тези бяха.

— Откъде знаеш?

— Това бяха мои сънародници — каза Горат и в гласа му се долови горчивина. — Необичайно е, че една толкова голяма група е стигнала така далеч на юг. — Той посочи вече загасващия огън. — Не са очаквали да ни срещнат тук.

— Тогава какво са правили? — попита Локлир.

— Може да са очаквали друг.

— Кого? — попита Оуин.

Горат се загледа към далечните върхове, сякаш виждаше нещо там, но мислите му явно бяха другаде.

— Къде ти е конят, Оуин? — попита Локлир.

Оуин погледна през рамо и отвърна:

— Някъде надолу по пътя, предполагам. Паднах от седлото.

Горат се засмя.

— Видях те, че тупна върху един от тях.

— Тръгвай бързо надолу — рече Локлир. — Трябва да го хванеш. Ако е поел обратно за Ламут, ще се наложи да яздим на смени, а не ми се ще да се бавим.

Оуин се затича по пътя, а Горат попита:

— Защо просто не го изоставим?

Локлир го изгледа, сякаш търсеше нещо в изражението му, после каза:

— Ние не постъпваме така.

Горат се изсмя подигравателно.

— Имам други впечатления за вашата раса.

— Тогава аз не постъпвам така.

Горат сви рамене.

— Това е друго нещо. — Той прилекна да огледа трупа в краката на Локлир и след няколко секунди каза:

— Ето нещо интересно.

И подаде някакъв предмет на Локлир.

— Какво е това? — попита Локлир. Беше лъскав многостенен камък, обгърнат в синкаво сияние.

— Снежен сапфир.

— Сапфир! — възкликна Локлир. — Голям колкото яйце?

— Това не е кой знае колко ценен камък — добави Горат. — Има ги много на север от Зъберите на света.

— И какво представлява? Амулет?

— Не е изключено, но когато нашите воители тръгват надалече, вземат само най-необходимото — оръжие, припаси, стрели, нищо повече.

— Тези може да не идват отдалеч — предположи Локлир. — Какво пречи да живеят някъде наблизо?

Горат поклати глава.

— Само шепа мои сънародници живееха южно от Зъберите на света — в околностите на Сивите кули, — но и те побягнаха на север, когато дойдоха цураните. Вече никой не живее толкова близо до Горчивото море. Не, макар да не са от моя клан, тези моредели със

сигурност идват от Северните земи. — Той прибра камъка в кесията си и продължи да претърсва убитите.

Измина доста време и най-сетне Оуин се появи, повел запъхтия кон.

— Проклети да са тия животни — изпъшка той. — Накара ме да търча след него, докато не му омръзна.

— Следващия път не падай — засмя се Локлир.

— Не беше предвидено и за този път.

— Трябва да ги скрием — намеси се Горат и посочи трупове. После вдигна единия, понесе го към скалите и го метна на дъното на клисурата. Оуин завърза юздите на коня за един храст и помогна на Локлир с втория труп.

Скоро и четирите трупа бяха на дъното на тъмната пропаст. Локлир яхна коня си, Горат и Оуин последваха примера му. Продължиха по пътя, като оставиха нерешена загадката какво са търсели тези моредели в прохода.

Най-сетне отпред се показа Лориел — неголямо градче, сгушено в една долина, която се простираше на изток. Друга долина се съединяваше с нея от юг.

— Трябва ни храна — рече Горат.

— Факт, който стомахът ми напомня от доста време — отвърна Локлир.

— Не че толкова бързам да се срещна с баща ми — обади се Оуин, — но струва ми се, че доста заобиколихме.

Локлир посочи южната долина.

— Там има един път, който води право към Ястребово гнездо. Оттам можем да избираме — на юг, покрай билото, или на югозапад към Кралския друм.

— И след това към Крондор? — попита Горат.

— И след това към Крондор — потвърди Локлир. — Има нещо в тази история, което направо смърди. Откраднатият рубин, цуранските магьосници, ти... това не са само съвпадения.

— Защо? — попита Оуин.

— Де да знаех — въздъхна Локлир. — Тогава нямаше да се налага да посещаваме господин Алескук. Той може да знае нещо или

да познава някой, който знае за какво е цялата тази работа, но колкото повече разсъждавам върху тази загадка, толкова повече ме притеснява фактът, че не разбирам каква е крайната ѝ цел. Ще се опитаме да разберем, пък дори и това да ни струва живота!

Оуин не изглеждаше кой знае колко щастлив от тази възможност, но не каза нищо. Горат пък разглеждаше замислено градчето, докато се приближаваха към малката караулка, вдигната край пътя.

Началникът на стражите, мъж с напреднала възраст и обиколка на талията, вдигна ръка и извика:

— Спрете!

Тримата дръпнаха юздите на конете и Локлир попита:

— Какво има?

— Напоследък, момко, наоколо се навъртат доста ренегати, тъй че искам да чуя по каква работа идвате.

— Пътуваме на юг и се отбиваме за провизии — отвърна Локлир.

— И кои сте вие, щом се спускате право от планините?

Локлир извади пергамента, който му бе дал капитан Белфорд, и каза:

— Това трябва да обясни всичко, което искате да знаете, началник.

Мъжът взе документа и го загледа, примижал с очи. Локлир заподозря, че не може да чете, но затова пък се преструваше добре. Накрая, убеден от печата в края на бележката; той я върна на скуайъра и каза важно:

— Можете да минете, господине. Само внимавайте, когато излизате по тъмно.

— Защо? — попита Локлир.

— Както вече казах, господине, доста бандити и разбойници са се навъдили тъдява, че не са малко и онези главорези, Братята на Тъмната пътека. Приличат малко на вашия приятел, елфа, но са с дълги черни нокти и очите им светят нощем.

— Ще внимаваме, началник — обеща Локлир, който с мъка успя да скрие изненадата си.

Продължиха нататък и Горат подметна:

— Този със сигурност никога не е зървал някой от моите сънародници.

— И аз така предположих — съгласи се Локлир. — Но трябва да проверя какви са ти очите нощем. Може да не съм забелязал червения блясък.

Оуин се изкиска. Малко след това стигнаха една странноприемница. Беше мръсна, претъпкана и мрачна, което напълно задоволяваше Локлир, тъй като финансите им бяха на свършване. Той беше обмислял възможността да поиска от капитан Белфорд известен заем, но предположи, че в отговор ще получи стандартното: „защо не почакате да дойде графът?“ и макар че, от една страна, нямаше нищо против да минат по обиколен път, за да избегнат евентуални засади, от друга, нямаше търпение да извести принц Арута за тайнствените събития, което ставаха в Северните земи.

Локлир с изненада научи, че няма свободни стаи, но съдържателят им позволи да спят в общото помещение. Като чу това, Оуин засумтя недоволно. Горат запази самообладание.

До момента никой не бе забелязал присъствието на моредела — или не го бяха познали и го приемаха за елф, или местните вече бяха свикнали да виждат смесени компании между моредели и ренегати. Каквато и да бе истинската причина, Локлир нямаше нищо против, че са ги оставили на мира.

Нахраниха се на тясна претъпкана маса, под песните на някакъв доста прегракнал трубадур. В заведението имаше доста картоиграчи и Локлир почувства, че го сърбят ръцете да си опита късмета на пашауа или покийр, но въпреки това се въздържа. Точно в този момент не можеха да си позволят да загубят.

Когато шумотевицата поутихна и посетителите взеха да се настаняват по ъглите и под масите, Локлир се приближи към съдържателя, плещест мъж с гъста черна брада.

— Да, господине? — попита го той, като видя, че се промушва между двамата и застава пред него.

— Кажи ми, приятелю — поде Локлир, — има ли в града търговец на скъпоценни камъни?

Съдържателят кимна.

— През три врати надясно по улицата. Казва се Алескук.

— Чудесно — рече Локлир. — Трябва да купя подарък на една дама.

Съдържателят се ухили.

— Разбирам, господине. Но само една дума: предпазливост.

— Това пък защо?

— Не искам да кажа, че Киефер Алескук не заслужава доверие, но имайте предвид, че произходът на част от стоката му не е напълно законен.

— Аха — закима Локлир, сякаш едва сега бе започнал да схваща.

— Благодаря. Ще го запомня.

После се върна при масата и съобщи на останалите:

— Намерих нашия човек. Живее съвсем наблизко. Още утре ще го посетим.

— Хубаво — кимна Горат. — Защото твоята компания взе да ми омръзва.

Локлир се засмя.

— Горат, ти също не си кой знае колко приятен събеседник.

— Стига вече — намеси се помирително Оуин. — Уморен съм и ако ще спим на пода, ще е добре да сме по-близо до огъня.

Локлир едва сега забеляза, че останалите посетители вече се настаняват.

— Ето там — посочи той. Тримата се преместиха на указаното място и започнаха да си приготвят леглата. Само след няколко минути, под приспивния шепот на неколцината късни посетители, Локлир неусетно се унесе в сън.

Когато тримата непознати влязоха в магазина, търговецът вдигна глава. Беше възрастен човек с крехко съсухрено тяло. Огледа тримата със зачервени очи, но задържа погледа си върху Горат.

— Ако си дошъл за златото, преди два дни го пратих на север с двама от вашите.

— Не съм дошъл за златото — отвърна Горат.

— Нужна ни е информация — намеси се Локлир.

Търговецът се сепна.

— Информация ли? Намерете си някой разпространител на слухове. Аз търгувам със скъпоценни камъни.

— И доколкото чухме, не се интересуваш от произхода им.

— Да не намеквате, че търгувам с крадена стока? — попита старецът и гласът му се извиси гневно.

Локлир вдигна ръце.

— Нищо не намеквам, просто търся един определен камък.

— Какъв?

— Рубин, необичаен по размер и вид. Искам да го върна на пълноправния му притежател, без да се задават излишни въпроси. Ако случайно ти попадне, ще ти бъдем особено задължени, че си ни помогнал да го открием. Но ако пропуснеш да го направиш, нищо чудно да те навести кралският магистрат на Тир-Сог в компанията на няколко стражи от гарнизона.

На лицето на стареца се изписа пресметливо изражение. Плешивата му глава лъщеше на светлината на единствения окачен на стената фенер.

— Нямам какво да крия — каза той с престолено безразличие. — Но бих могъл да ви помогна.

— Какво знаеш? — попита Локлир.

— Напоследък търговията се пооживи, но в насока и по начин, какъвто не съм виждал през целия си живот. Чрез агенти и куриери започнах да получавам солидни суми от заинтересовани лица, които дори не познавам. Крайно необичайно, затова пък доходоносно. През ръцете ми взеха да минават камъни с високо качество, много от тях изключително редки, дори забележителни.

— Цурански камъни? — попита Локлир.

— Точно така. — Старецът кимна. — Много приличат на нашите рубини, сапфири и изумруди, но с леки разлики, които може да забележи само истински специалист. Както и други камъни, каквито не се срещат из нашия свят.

— И чий представител си? — попита Локлир.

— На някого, когото не познавам. — Старецът сви рамене. — От време на време идват тъмни елфи, подобни на вашето приятелче, и ми оставят камъните. По-късно се появява някакъв човек от юга и ми носи злато. Прибирам си комисионата и чакам елфите да дойдат за златото.

Горат се обърна към Локлир и каза:

— Делекан. Той използва златото, за да въоръжи хората си.

Локлир му даде знак да мълчи.

— По-късно ще говорим. — И отново се обърна към стареца. — Кой купува камъните?

— Не зная, но човекът, който ги прибира, се казва Айзък. Май живее в Ястребово гнездо.

— Виждал ли си го този Айзък? — попита Локлир.

— Много пъти. Той е млад мъж, горе-долу с твоя ръст. Светлокестеняви коси, които носи пуснати до раменете.

— Говори ли като човек от Изтока?

— Да, но нямаше да се сетя, ако не беше попитал. Понякога изяжда окончанията на думите.

— Благодаря ти — рече Локлир. — Ще спомена за помощта ти веднага щом започне официалното разследване.

— Винаги съм готов да помагам на властите. Търговията ми е напълно законна.

— Чудесно — рече Локлир и посочи кесията на Горат. — Ще му продадеш ли камъка?

Горат извади снежния сапфир, който бе прибрал от убития моредел, и го постави пред Алескук.

Търговецът го взе и го разгледа.

— Ах, наистина чудесен екземпляр. Имам готов купувач за него на юг. Ще ви дам един златен соверен.

— Пет — отрязва Локлир.

— Тези камъни не са толкоз редки — отбеляза Алескук и го хвърли обратно на Горат, който понечи да го прибере. — Но, от друга страна... два соверена.

— Четири — каза Локлир.

— Три и това е последната ми дума.

Прибраха златото — достатъчно да си осигурят прехраната по пътя — и излязоха. Локлир се обърна към спътниците си.

— По пътя за Крондор ще минем през Ястребово гнездо, така че следващата ни спирка е ясна. Трябва да намерим този Айзък.

— Ти го познаваш, така ли? — попита Горат, докато се качваше на коня.

— Да — кимна Локлир. — Един от най-големите мошеници, с които ме е събирал животът. Чудесен другар по чашка и тупаник. Няма да се изненадам, ако се е забъркал в някоя голяма измама.

Смушиха конете и скоро напуснаха просторната долина на Лориел и навлязоха в тясната речна клисура, която водеше на юг. Локлир бе купил малко суха храна в странноприемницата, но

недостигът на пари не му даваше покой. Той знаеше, че могат да си осигуряват прехраната с лов, но от ден на ден в него растеше увереността, че назрява нещо страшно. Моредел-изменник, носещ вести за възможно нахлуване, пари, които се движат на север за закупуване на оръжие от контрабандистите, и във всичко това по някакъв начин бяха забъркани цурани. Както и да го погледнеш, положението изглеждаше тежко.

Неспособен да надвие опасенията си, той реши да остави глождещите го мисли за себе си.

Горат вдигна ръка и посочи.

— Има някой там.

— Нищо не виждам — оплака се Оуин.

— Ако виждаше, нямаше да те предупреждавам — озъби се тъмният елф.

— Какво виждаш? — попита Локлир.

— Засада. Погледнете онези дървета. Някои от долните клонови са отсечени, но не с брадва или трион.

— Оуин — рече Локлир, — можеш ли пак да направиш оня номер със заслепяването?

— Да — кимна Оуин. — Стига да видя човека, когото трябва да заслепя.

— Тъй както сме щръкнали тук и ги сочим, предполагам, че който и да се спотайва зад онзи хресталак, вече се е досетил, че сме разкрили засадата...

Локлир беше прекъснат от появата на шест фигури, които се втурнаха към тях иззад храстите.

— Моредели! — извика той и се хвърли срещу тях.

В същия миг долови край него да минава свистящият сноп енергия, пратен от Оуин да заслепи най-близкия от тъмните елфи. Заклинанието отново се оказа ефективно, защото моределът рухна на тревата, стиснал очите си с ръце.

Локлир се наведе към шията на коня да се спаси от една стрела, която изсвистя над главата му, и викна на Оуин:

— Цели стрелеца!

Горат нададе боен вик, повали един от нападателите с коня си и започна да си разменя удари с втория. Локлир се счепка с някакъв тъмен елф, който не изглеждаше никак смутен от възможността да се

изправи срещу конен противник. Младият скуайър знаеше от личен опит колко смъртоносно опасни са моределите. Макар самите те рядко да язدهа, от стотици години воюваха успешно срещу кавалерията на хората и имаха богат арсенал от средства за поваляне на ездача. Локлир познаваше някои от тези трикове и затова пришпори рязко коня си и свърна надясно. С това принуди противника да отстъпи, а зад него се показа друг, прикрит и готов да се хвърли на гърба му и да го повали. Локлир замахна със сабята и промуши втория моредел в шията, точно над металния нагръдник. Същевременно продължи да извива главата на коня, докато не се озова срещу първия противник.

Свистящото усещане му подсказа, че Оуин е заслепил друг от противниците. Надяваше се това да е стрелецът с лък. Моределът, който бе паднал по гръб при рязкото извиване на коня, скочи със свиреп вик и замахна към крака на Локлир.

Той едва успя да подложи сабята си на удара и почувства как ръката му се разтърсва чак до рамото. Острието се изви навътре, мушна коня в хълбока и той подскочи от болка.

Стиснал зъби, Локлир удържа коня и отново го извъртя срещу противника. Парира поредния удар, контрира доста слабо и успя само да одраска врага по лицето, с което по-скоро го разяри, отколкото го обезвреди.

Но ударът забави настъплението на моредела и Локлир най-сетне успя да извърне коня право срещу него. В този миг си спомни нещо, на което го бе учил баща му: войник, който има оръжие и не го използва, или е идиот, или мъртъв.

Тъкмо конят му бе това оръжие и Локлир заби пети в хълбоците на животното и дръпна рязко юздите. Конят се изправи на задните си крака и за моредела вероятно изглеждаше като чудовище, което се готви да скочи. Тъмният елф очевидно бе стар и опитен воин, защото веднага се метна встрани, но Локлир очакваше това и дръпна юздите в същата посока. Продължи да извърта коня и моределът твърде късно осъзна грешката си, защото сабята на скуайъра се стовари с изненадваща сила върху главата му. Разнесе се звук от строшена кост и тъмният елф отхвърча назад.

Локлир погледна към Горат, който се биеше едновременно с двама. На десетина крачки по-нататък Оуин задържаеше с жезъла си

атаките на своя противник. Молейки се стрелецът с лък да е още заслепен, Локлир препусна да помага на Оуин.

Когато елфът го чу, Локлир вече се носеше в галоп. Моределът се извърна да погледне към втория си противник, с което се разкри достатъчно и Оуин използва възможността да го халоса с дебелия край на жезъла. Елфът падна на земята със строшена челюст.

Локлир дръпна толкова рязко юздите, че конят заби предните си копита в земята и почти седна. Докато го обръщаше, скуайърът викна на Оуин:

— Обезвреди стрелеца!

Но сякаш Богинята на късмета бе извърнала лице от него, защото в същия миг една стрела го повали от седлото. Той се строполи на земята и не си счупи някоя кост само благодарение на претъркулването. Забитата в лявото му рамо стрела се прекърши и от болката погледът му се замъгли, а дъхът му секна.

За един кратък миг трябваше да събере всички сили, за да не изгуби съзнание, след това зрението му се възвърна и той си наложи да надмогне болката в рамото. Сподавен вик зад гърба му го накара да се извърне. Над него се извисяваше моредел с вдигнат за удар меч. Изведнъж зад моредела изникна Горат и заби острието на сабята си в гърба му.

Наблизо претича Оуин, размахал жезъла над главата си. Промушеният моредел подгъна колене и падна възник до Локлир. Горат се обърна преди Локлир да успее да му благодари и хукна след Оуин.

Локлир се изправи, олюля се и видя как Оуин поваля с жезъла стрелеца, който все още търкаше заслепените си от заклинанието очи.

Моределът получи страховит удар по главата, после още един — от Горат, — този път фатален.

Горат се огледа за нов противник, но Локлир преброи общо шест трупа. Задъхан, стиснал окървавената си сабя, Горат вдигна лице към небето и извика:

— Делекан!

Локлир се приближи с накуцване към него и на пресекулки попита:

— К... акво?

— Те са знаели, че идваме! — рече Горат.

— По някакъв начин вестта е стигнала на юг — потвърди Оуин.

— Наго — произнесе Горат, докато си прибираше сабята.

— Какво? — повтори Локлир.

— Не какво, а кой — тросна се Горат. — Наго. Един от магьосниците на Делекан. Дватамата с брат му Нараб служат на убиеца. Те са могъщи племенни вождове, но са се подчинили на неговата воля. Без тяхна помощ Делекан нямаше да събере толкова голяма армия и да пребори вождовете на другите кланове. Без тяхната помощ тези... — ръката му описа кръг, сочейки избитите моредели — нямаше да ни очакват тук. — Той коленичи до един от труповете и продължи: — Ето този ми е братовчед, мой близък роднина. — Посочи друг. — Този пък е от един клан, дето се е заклел във вечна вражда с моя от поколения. Фактът, че и двамата служат на онова чудовище, говори за силата му.

Локлир кимна към стърчащата от рамото му стрела и приседна в прахта. Оуин огледа раната и обясни:

— Мога да я извадя, но ще те заболи.

— И без това ме боли — намръщи се Локлир. — Действай.

Докато Оуин се грижеше за Локлир, Горат продължи да разсъждава на глас:

— Наго и Нараб владеят мисловната реч. Особено помежду си. Някой от тъмните елфи, които избихме на пътя за Лориел, трябва да е пратил послание за нас на братята. Те пък на свой ред са предупредили елфите от засадата.

— Значи има голяма възможност някой от тези елфи да е пратил вест на Наго, че сме се появили тук?

— Почти е сигурно.

— Чудесно. — Локлир поклати глава и скръцна със зъби, тъй като Оуин прибягна до острието на кинжала, за да извади върха на стрелата. Сълзи бликнаха от очите му и за миг му се стори, че ще изгуби съзнание от болка.

Оуин поръси раната с изсушени билки от кесията на пояса си, след това я превърза.

— Задръж тук и притисни — нареди той на Локлир. — Доста ще ти е трудно да си движиш ръката с тези две рани.

— Точно това исках да чуя — въздъхна Локлир и направи опит да си повдигне ръката. Оуин беше прав, движенията му бяха силно ограничени. — Къде са конете?

— Избягаха — рече Оуин.

— Втасахме я — въздъхна Локлир. — Мен ме свалиха със стрела, а вашите извинения какви са? — обърна се той към другите двама.

— Не се чувствам удобно, когато трябва да се бия от гърба на кон — оправда се Горат.

— Аз пък не мога да правя заклинания от седлото — добави Оуин.

— Е, тогава ще вървим — заключи Локлир и се надигна.

— Колко път е до Ястребово гнездо? — попита Оуин.

— Доста — отвърна Локлир. — Твърде далеч, ако ни дебнат и други като тези.

ГЛАВА 3

РАЗКРИТИЕ

Стражът премигна от изненада.

В един миг пътят за града бе пуст, в следващия пред него стояха трима.

— Какво...? — сепна се той, вдигна старото си копие и зае нещо, което само отдалеч напомняше бойна стойка.

— Спокойно, приятел — махна му Локлир. Той се подпираше на рамото на Оуин и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще прескочи в отвъдното. Откакто изгубиха конете, се бяха натъкнали на още три засади, преди да доближат Ястребово гнездо. Първите две съумяха да избегнат, промъквайки се встрани от дебнещите ги разбойници. Последната се състоеше от шестима моредели, които бяха нащрек. Схватката бе кратка, кървава и им струва скъпо. Горат бе посечен през лявото рамо и Оуин така и не можа да затвори раната. Локлир получи още една рана и сигурно щеше да издъхне, ако не беше навременната намеса на Оуин. Младият магьосник също можеше да се похвали с половин дузина леки рани и охлузвания.

— Кои сте вие? — попита стреснатият страж. Очевидно бе селяк или работник от града, включен набързо в градската милиция.

— Аз съм Локлир, придворен скуайър на принца на Крондор, а тези двамата са мои спътници.

— Приличате ми на банда разбойници — отвърна стражникът.

— Имаме доказателство — заяви Локлир и му подаде пергамента. — Дано бързо свършим с формалностите, защото кръвта ми изтича.

— Брат Малкълм от Храма на Силбан е в града в хана на Логан. Навестява ни на всеки шест месеца. Той ще ви помогне.

— Къде е този хан? — попита Оуин, тъй като Локлир едва се крепеше на краката си.

— Малко по-нататък по улицата. Няма да го подминете. Отпред има дървено джудже.

Продължиха по пътя към посоченото място и действително забелязаха окачено на стената прашно дървено джудже, някога вероятно изрисувано в ярки цветове.

Вътре неколцина местни жители чакаха търпеливо монаха, който работеше в един от ъглите над болно дете. Бяха все работници, един с превързана ръка, друг — с бледо и болнаво лице.

Когато свърши с момчето, което веднага скочи и се скри в полите на майка си, монахът вдигна глава и погледът му се спря върху Локлир.

— Момче, ти май си много зле — каза той.

— Е, не чак толкова — отвърна отпаднало скуайърът.

— Хубаво, защото тези добри хорица чакат отпреди теб и бих те взел без ред само ако си тръгнал да мреш.

— Видя ли, че съм готов да ритна камбаната, ще ти дам знак — произнесе с престорена духовитост Локлир.

Търпението на Горат се изчерпи. Той застана пред свещеника и заяви:

— Искам да прегледаш спътника ми веднага. Другите могат да почакаат.

Мрачното, заплашително лице на елфа и властната му осанка не оставяха място за възражения. Монахът погледна Локлир по-внимателно и рече:

— Хубаво, защото и сам мога да видя, че е спешно. Сложете го на масата.

Двамата почти пренесоха Локлир до масата в ъгъла.

— Кой го е превързвал? — попита монахът.

— Аз — изтъпанчи се Оуин.

— Добра работа си свършил — кимна монахът. — Спасил си му живота, да знаеш.

И след като смъкна наметалото и превръзките на Локлир, възкликна:

— Да ни пази Силбан! Имаш три рани, от които досега да е издъхнал и по-як мъжага от теб! — Поръси раните с някаква пудра, което изкара болезнен стон на устните на Локлир, после подхвана монотонен напев със затворени очи.

Оуин долови появата на могъща магия в стаята и настръхна. През целия си живот бе присъствал само на няколко учебни

магьосничества и все още намираше подобни явления за странни и дори невероятни.

Слабо сияние от дланите на монаха озари раните на Локлир и още преди брат Малкълм да е свършил с напева, Оуин забеляза, че те започват да заздравяват. Кожата бе все така разкъсана, но краищата ѝ вече не зееха с яркочервения цвят на незараснала плът. Когато монахът приключи, раните изглеждаха завехнали и преминали острия стадий. Лицето на брат Малкълм беше преbledняло от изтощение.

— Това е всичко, което мога да направя — рече отпаднало той. — Останалото ще свършат сънят и храната. — Той изгледа Горат и Оуин и попита: — И вие ли сте ранени?

— Аха — кимна Горат. — Но можем да почакаме, докато приключиш с тези двамата. — Той посочи местните хора.

Малкълм кимна.

— Хубаво. — Погледна внимателно Горат. — Маниерите ти са малко грубички, моредел, но инстинктът ти го бива. Ако се бяхме забавили още малко, приятелят ти щеше да умре.

Горат премълча факта, че го бяха разпознали. Настани се до Оуин и зачака търпеливо.

Когато приключи с местните, монахът отново се обърна към тях и попита:

— Кой е следващият?

Горат посочи Оуин и магьосникът седна до младия свещеник. Оуин го наблюдаваше с интерес, докато обработваше раните му. Почти не разговаряха, Оуин буквално се тресеше от изтощение.

Накрая дойде ред и на Горат.

— Позна ме, че съм моредел, а не извика градската стража — заговори го тъмният елф. — Защо?

Монахът сви рамене, докато оглеждаше раната му.

— Пътуваш с хора, които не ми приличат на ренегати. Не си тук, за да грабиш и убиваш, тъй че целта ти вероятно ще да е мирна.

— А защо смяташ, че идвам с някаква цел?

— Че иначе защо ще обикаляш из човешкия свят? — попита Малкълм. — Не съм чувал за моредел, който да пътешества за развлечение.

Горат изсумтя, но не отговори.

— Раната ти не е по-лека от тази на твоя спътник — рече Малкълм, след като приключи. — Но тялото ти е здраво, ще я надвиеш. — Изми си ръцете и докато се бършеше, добави: — Задачата ми е да помагам и да служа, но според обичая трябва да платите.

Горат посочи Локлир, който вече бе седнал на масата, на която доскоро лежеше.

— Братко — каза Локлир, — боя се, че мога да ти платя за малка част от доброто, което ни стори. Но наминеш ли през Крондор, ще те възнаградя богато и пребогато.

Локлир бръкна в кесията, прецени какви средства ще са им нужни за стая през нощта, отдели един златен соверен и два кралски сребърника и ги подаде на монаха.

— Засега стига — кимна брат Малкълм. — Къде точно да те открия в Крондор?

— В двореца. Аз съм от свитата на принца. Скуайър Локлир.

— В такъв случай, млади ми скуайър, ще те потърся следващия път, когато пристигна в Крондор, и тогава ще си уредим сметките. — След като прегледа отново раните им, той добави: — Пазете ги още ден-два, сетне бързо ще започнат да зарастват. Утре ще се чувствате много по-добре. А сега трябва да си починат. За един следобед ми се събра повече работа, отколкото съм свикнал да върша за цяла седмица.

Свещеникът излезе и съдържателят дойде да почисти след него.

— Добре дошли в „Прашното джудже“, приятели — обяви жизнерадостно той. — Какво ще обичате?

— Храна и стая — отвърна лаконично Локлир.

Седнаха на една маса и скоро съдържателят им поднесе сушено месо, хляб, изпечен същата сутрин, сирене и плодове. — Довечера ще имам прясно печено, но през деня поднасяме само такива блюда — оправда се той.

Оуин и Горат вече се тъпчеха лакомо. Само Локлир намери сили да каже:

— И това е добре. Малко ейл, ако обичате.

— Незабавно.

Когато се върна с халбите, Оуин попита:

— Господине, каква е историята на тази странноприемница?

— „Прашното джудже“ ли?

— Да.

— Не е кой знае каква история, да си кажа правичката. Преди я държеше един, казваше се Страбъл. Викаше й „Веселото джудже“. Убий ме не знам защо. Джуджето отпред беше нашарено с ярки бои. Нито веднъж не го пребоядиса през годините, докато я държеше, и когато я купих от него, цветовете бяха доста избледнели. Тукашните я бяха прекръстили на „Прашното джудже“ и аз реших да запазя името. Тъкмо ми спестяваше да пребоядисвам джуджето.

Оуин се разсмя, а съдържателят се завтече да изпълни поръчката на други посетители.

— И тъй, имаме две възможности — продължи Локлир, който едва си държеше очите отворени. — Можем да продължим по главния път за Квеганско око, или по задния през Егли и Танерус, но там ще изгубим няколко дни.

— Може би това са само предположения — заговори Оуин, — но от това, което каза Горат, разбрах, че Наго и Нараб поддържат връзка с агентите си с помощта на „мисловната реч“. Както казах и по-рано, не съм добре запознат с възможностите на тази „реч“, но доколкото ми е известно, тя изисква огромни усилия. Известно е, че дъщерята на магьосника Пъг е сред най-надарените в тази област и може да общува на огромни разстояния, но тя вероятно е единствената. За по-слаби магьосници от нея това ще изисква грамадна концентрация.

Горат го зяпаше равнодушно, а Локлир подметна нетърпеливо:

— Казвай, каквото имаш да казваш. И без това следя мисълта ти с мъка.

— Искам да кажа, че магьосникът, който го върши, лежи неподвижно на някое скрито място, вероятно добре охранявано, и поддържа връзка с един или двама избрани агенти във всеки район. Те пък предават заповедите му с куриери и вестоносци. По такъв начин известяват войниците къде сме се появили или къде се намираме, но не знаят накъде смятаме да тръгнем.

— Чудесно, но каква връзка има всичко това с избора на маршрут? — попита Локлир.

— Ами това означава — заговори този път Горат, — че той трябва да разпреди хората си поравно между двата пътя и най-доброто решение ще е да изберем този път, където ще можем да се защитаваме, или да пътуваме в голяма група, като например някой търговски керван.

Локлир махна на съдържателя, който им донесе ключа от стаята и посочи нагоре по стълбите. Докато се качваха, скуайърът отбеляза:

— Ако се опитаме да се минем през Кеш, керванът е подходящо прикритие, докато Кралският друм се охранява от патрули и там търговците обикновено пътуват без, или с малобройна охрана. От брега обикновено продължават с кораб.

— Когато стигнем Квеганско око, можем ли да вземем кораб? — попита Оуин.

— С какви пари? — изсумтя Локлир. — Придружителното писмо на капитан Белфорд не е кралски пропуск. Ако на пристанището има военен кораб от флота, бих могъл да убедя капитана да ни вземе на борда, но ако няма, не можем да си позволим да чакаме, докато се появи. Единственото, което искам сега, е да легна и да се наспя, а после да намеря Айзък и да разреши загадката с рубина, пък след това ще му мислим как да се доберем до Крондор.

— Що се отнася до спането, и аз съм на същото мнение — рече Оуин.

Само Горат не каза нищо по въпроса.

Около час след зазоряване тримата напуснаха странноприемницата. Локлир се чувстваше значително по-добре. Ако до вчера всяко негово движение бе придружено от нетърпима болка, сега усещаше само леко схващане.

— Ако това е същият Айзък, когото познавам — подхвана той, — вероятно се е настанил в къщата на братовчед си, в северната част на града. Името на младия господин, струва ми се, беше Остин Делакроа.

— От Батира? — попита Оуин, докато си проправяха път през гъстата тълпа по улицата.

Търговците вдигаха кепенците на дюкяните си и нареждаха по рафтовете стоката, а домакините разтваряха прозорците на къщите си, за да влезе свеж утринен въздух.

— Мисля че, да. Има донякъде благороднически произход, струва ми се, че е далечен потомък на прочут герой от отдавна забравена война — още когато Батира е бил град-държава. Все пак това му осигурява известно положение в обществото.

— Тези ваши човешки представи за ранг и положение в обществото — все не мога да ги разбера — подметна Горат.

— Защо? — попита Оуин. — Вие нямате ли племенни вождове?

— Имаме — съгласи се Горат. — Но това е ранг, който се печели с дела, а не се предава по наследство. Делекан се издигна с предателство и кръвопролития, както и благодарение на върнатата си служба на Мурмандамус и Мурад. — Горат почти изсъска последните две имена. — Ако синът му Мороулф реши да тръгне по пътя на баща си, ще трябва да го направи през трупове на противници като мен. В други времена той щеше да е още една полезна сабя във войната срещу враговете на моя народ, но не и в момент като този.

— Това е къщата, ако не се лъжа — прекъсна го Локлир и посочи една сграда от камък и дърво, с позавехнали белези на някогашно богатство. Имаше дебела дървена врата и зарешетени прозорци, но за разлика от прясно боядисаните си съседи, бе мръсна и прашна.

Локлир потропа с юмрук и след няколко минути един сънен глас от другата страна се провикна:

— Кой е?

— Айзък? — отвърна с въпрос Локлир и вратата се отвори. Млад мъж с разчорлена кестенява коса подаде глава навън.

— Локи? — Вратата се разтвори широко и младият мъж ги покани да влязат. Носеше смачкана туника и панталони, с които очевидно бе спал. — Тъкмо се събудих — измърмори той.

— Чудесно — рече насмешливо Локлир.

Стаята тънеше в мрак, завесите и щорите все още бяха спуснати, а въздухът бе застоен. Миришеше на развалена храна и прокиснала бира. Мебелировката бе почти оскъдна — грубо скована маса с четири стола, лавица до стената и още една малка масичка, на която светеше запалена лампа. Тясна стълба водеше към спалното помещение на горния етаж. Единственото украшение бе захабеният гоблен, който явно бе виждал и по-богата обстановка — на него бе избродиран прием у принца с размяна на подаръци.

— Локлир — премлясна Айзък, сякаш опитваше вкуса на името. — Какво удоволствие! Виждам, че времето те е пощадило. Мустакът ти отива. Винаги си бил малко помпозен. — Той взе лампата от масата и я вдигна. — Настанявайте се. Бих ви предложил чай или кафе, но

братовчед ми отиде на гости при роднини в Батира, а аз пристигнах снощи и още не съм се заредил с провизии.

— Няма нищо — махна с ръка Локлир. — Колко време мина? Не беше ли след сватбата на Арута?

Айзък приседна на ниския дървен стол и кръстоса крака така, че да е стъпил със здравия си крак.

— Точно тогава. Трябваше да видиш физиономията на церемониалмайстора Деласи, когато разбра, че не съм син на барон Доргин.

— Просто защото барон Доргин не съществува — обясни Локлир. — Щеше да избегнеш този гаф, ако беше направил някое малко предварително проучване.

— Откъде да знам, че околните земи са притежание на херцога на Южните тресавища?

— Нали ти казах — трябваше да поразучиш малко.

— Никога не съм бил прилежен ученик — поклати глава Айзък.

— Е, за щастие Деласи бе достатъчно зает със задълженията си около сватбата и те изхвърли чак на другия ден. Добре си прекарахме с теб тогава. Как я караш сега?

— Известно време бях на Изток, при семейството си, но преди няколко години се прибрах. Оттогава се занимавам с каквото падне. А какво води тук един член на крондорския двор, при това в толкова странна компания?

— Разни дела, едно от които ни насочи право към теб.

— Към мен ли? Шегуваш се.

— Сериозен съм като кралския палач, Айзък, и ще имаш възможност собствено лично да направиш сравнение, ако не отговориш искрено на въпросите ми. Ще накарам Горат да седи върху тебе, докато аз повикам градската стража. Можем да си бъррим тук, или да те отведем насила в Крондор.

Локлир, разбира се, нямаше никакво намерение да привиква стражата, още повече, че не разполагаше с никакви документи, удостоверяващи правото му да води разследване. Но Айзък не знаеше това и Локлир нямаше намерение да го осветли по въпроса.

— Нямам представа за какво говориш — промърмори той и понечи да се изправи.

— Посегнеш ли към сабята, ще те накарам да съжаляваш до края на дните си — каза спокойно Горат.

— Проклятие! — изруга Айзък и се отпусна на стола.

— Рубинът — каза Локлир.

— Какъв рубин? — попита Айзък.

— Онзи, който си купил от Киефер Алескук. И за който си платил със злато, което ще иде на север, за да купи оръжие на Делекан. Рубинът е бил откраднат от един важен цурански магьосник.

Айзък прекара ръка през лицето си.

— Локи, да знаеш колко ми беше трудно...

Лицето на Локлир помрачня.

— Трудно като да извършиш предателство? Като да дръпнеш въжето на обесения?

— Кой ти говори за предателство, Локи? — Гласът на Айзък беше умолителен. — Виж, с теб бяхме приятели като момчета. Ако беше на мое място, щеше да разбереш какво е да си наемен саблъор със сакат крак. Локи, аз почти умирах от глад, когато изникна тази възможност. Вече бях затънал целият, когато разбрах за какво става дума.

— Кажни ни всичко, което знаеш, и ще ти направя услуга — обеща Локлир.

Айзък сведе поглед и каза отпаднало:

— Бях затънал до гуша, когато узнах с кого си имам работа. Алескук е мой стар познат. Помня го от времето, когато „намираше“ скъпоценни камъни и златни накити, които...

— Са били откраднати — подсказа му Локлир.

Лицето на Айзък се сбърчи.

— Както и да е, пазарът за подобни скъпоценности в Кралството е малък и затова ги працахме на юг — към Кеш, Квеганско око или Сарт, където ги товареха на кораби. Това е всичко.

— А рубинът? — повтори Локлир.

Айзък понечи да се изправи, но се поколеба, когато Горат сложи ръка на дръжката на сабята си. Все пак събра сили, надигна се предпазливо и се изкатери по стълбите към спалното помещение. Локлир даде знак с глава на Оуин, който скочи и надникна през вратата до окачения на стената гоблен. Отзад имаше тясна кухничка, толкова мръсна, че човек трябваше да умира от глад, за да си вземе нещо за

ядене от нея. Младежът мушна глава през малкото прозорче на отсрещната стена и погледна нагоре — в същия миг главата на Айзък се скри. Оуин се усмихна — Локлир имаше остър нюх. Ако не беше дошъл навреме, дребният мошеник щеше да се опита да се измъкне през прозорчето на спалнята.

Миг по-късно Локлир го повика и Оуин се върна в стаята. Още щом влезе, настръхна.

— Може ли да видя камъка? — почти прошепна Оуин.

Айзък му го подаде и каза, сякаш се оправдаваше:

— Не зная дали наистина е толкова ценен, но дадох добра цена за него.

— Не разбирам от камъни, нито мога да ги оценявам — рече Оуин, — но за този тук съм сигурен, че притежава много повече качества, отколкото личат на пръв поглед. — Той го разгледа внимателно. — Изглежда са го подготвяли...

— За какво? — попита го Локлир. — За украшение?

— По-скоро като средство за някаква магия. Не съм много наясно с тези неща. — Той сложи камъка на масата. — Да ви кажа честно, не бях добър ученик в магиите и точно затова напуснах Звезден пристан. Всъщност единствената магия, която научих, беше от един учител-магьосник, Патрус. Както и да е, това няма значение сега. Исках да кажа, че скъпоценните камъни често се използват за фокусиране на магьосническата сила. Или за да я съхраняват. Патрус ми каза, че при подходящи условия магията може да се задържа дълго в камъка. Може например да подредите омагьосани камъни и всеки, който навлезе в полето им, да се озове в клопка.

— А този за какво може да се използва?

— Не зная — поклати глава Оуин. — Може да е за нещо, което тепърва ще се прави.

— Значи смяташ, че е важен, така ли? — попита Горат. — Сега вече разбирам защо цуранският магьосник се е разгневил от изчезването му.

Локлир взе камъка и го подметна няколко пъти във въздуха. Гледаше умислено. След това го остави и се обърна към Айзък.

— Кажи ни какво още знаеш.

— Ще ви кажа — кимна сломено Айзък. — Камъните постъпват на неравни интервали през разлома. Понякога са цяла купчина, друг

път единични бройки, като този. Парите също идват по различни начини, които никога не се повтарят. В Крондор има една нова банда, главатарят ѝ е с прозвище Гадника. Създава страхотни проблеми на Шегаджиите.

— На Шегаджиите? — повтори Горат.

— Крадци — обясни Локлир. — Ще ти обясня по-късно. Продължавай — обърна се той към Айзък.

— Някой в Крондор плаща за камъните на ръка. Цураните ги пренасят и ги предават на моределите. Те на свой ред ги носят на Алескук, аз ги вземам от него и ги откарвам в Крондор. Всичко е много просто.

— Но някой управлява цялата тази верига. Кой и откъде?

Айзък въздъхна.

— Има едно селце на юг от Сарт. Жълтото муле. Знаеш ли го?

— Селца като това не си слагат табели. Но ако е на Кралския друм, трябва да съм минавал през него.

— Не е. На двайсетина мили южно от Сарт има разклонение на пътя. Свърнеш ли навътре от брега, ще тръгнеш към планините. На пет мили по-нататък е Жълтото муле. Затова са го избрали и моределите. Никой не минава оттам, такива като него — той кимна към Горат — лесно ще останат незабелязани. В селцето живее един стар контрабандист, който сега се преструва на селяк. Казва се Кедрик Роуи. За него понятия като чест и достойнство не съществуват, интересува го само златото. Дал е под наем плевника си на един тъмен брат, Наго.

— Наго! — Горат подскочи. — Ако го заловим, шансовете ни да се измъкнем от главорезите му се увеличават. Без него ще са като слепи и лесно ще се доберем до Крондор.

— Може и да е така, но оставим ли го там, със сигурност ще ни създава нови проблеми, колкото повече се приближаваме към Крондор.

— Защо? — попита Оуин.

— Защото, момко, ще затяга все повече примката си — намеси се Айзък. — По-малко територия, върху която да разполага хората си.

— Сега вече си обяснявам появата на квеганците — каза замислено Локлир. — Този Роуи вероятно е търгувал с квеганските пирати през целия си живот и просто е пратил вест до някого в Сарт, с което си е осигурил достатъчно наемна ръка за мръсната работа. Пък и заедно с Наго, който пръска злато с щедра ръка, биха могли да завардят

всички пътища оттук до Крондор. Какво още? — обърна се той към Айзък.

— Нищо — поклати глава Айзък, изправи се и откачи наметалото си от куката на стената. — Мен обаче ме чака работа. Ще оставя бележка на братовчед ми и тръгвам за Кеш. Ако побързам, мога да изпреваря главорезите на Наго.

— Айзък, казах, че ще ти направя услуга, и наистина ще го направя. Заради общите ни подвизи ще ти позволя да идеш до Кеш и да си свършиш сделката докрай, но само ако ни разкажеш всичко.

— Какво те кара да смяташ, че има още?

Локлир извади светкавично сабята си и опря върха ѝ в шията на Айзък.

— Защото те познавам. Винаги спотайваш по нещо, за да се подсигуриш. Предполагам, че целият този театър е за да излезеш от града преди нас и ако се натъкнеш на някой от агентите на Наго, да го пратиш по дирите ни. Искаш да ни видят сметката, преди да разберат, че си ги предал.

Айзък се захлади.

— Локи! Как можа да...

Локлир натисна върха на сабята и Айзък млъкна и преглътна с мъка.

— Всичко! — каза със заплашителен шепот Локлир.

Айзък бавно вдигна ръка и внимателно отмести острието.

— Има едно ковчеже...

— Какво? — попита Локлир.

— Ковчеже, в което се заключват скъпоценностите — досети се Горат. — Моите хора ги използват, за да пренасят ценности.

— Продължавай — подкани Локлир Айзък.

— Има едно ковчеже извън града. На пет мили по пътя за Квеганско око ще видите от дясната страна ударено от гръм дърво. Зад него има шубраци. Там ще откриете ковчежето. Тази нощ трябваше да пъкна вътре рубина, а на сутринта да ида на същото място за златото.

— Значи никога не си виждал кого пращат от Крондор?

— Никога. Такива бяха изричните инструкции на Наго.

— А него виждал ли си го? — попита Локлир.

— Срегнахме се веднъж — призна Айзък. — В Жълтото муле. Едър е, като приятеля ти, не е жилест, каквито са обикновено

моределите. Мрачен тип, никакво чувство за хумор. В очите му блести някакъв странен пламък, ако разбирате за какво говоря.

— Мога да си представя — кимна Локлир. — А какво ще ни кажеш за спътниците му?

— Ходи само с неколцина войници — не съм виждал повече от трима наведнъж, — за да не привлича внимание. Но там има предостатъчно квеганци, в случай че му дотрябват саби. Той е могъщ магьосник, Локи, и ако му се изпречиш на пътя, ще те изпържи още преди да си си отворил устата.

Локлир погледна Горат, който кимна леко в знак, че е съгласен.

— Добре, Айзък, виж сега какво ще направиш — рече младият скуайър. — Вземи си нещо за писане.

Айзък огледа стаята, намери парче стар пергамент, седна в ъгъла, наведе се към огнището и вдигна един въглен.

— Какво да пиша?

— Следното: „Хора на принца взеха рубина. Тримата, които търсите, са на пътя за Егли. Разкрит съм, трябва да бягам.“ Отдолу се подпиши.

Айзък се подписа с преbledняло лице.

— Локи, сега съм обречен.

— Обречен си още от момента, когато си приел златото и си предал собствения си крал. Заслужаваш да те обесят и сигурно накрая ще стане точно така, ако не си вземеш поука.

— Стига преди това да не те открият главорезите на Наго — добави Горат.

При тези думи Айзък се разтрепери.

— Какво да правя с това?

— Сложи го в ковчежето, където трябваше да оставиш рубина, а след това си плюй на петите и бягай. Ако не сложиш бележката на мястото, като се прибера в Крондор, ще наема убийци да те издирят, пък дори ако трябва да стигнат до най-далечните краища на Кеш. Можеш да си подрежеш косата, да я боядисаш, да си пуснеш брада и да се загърнеш в кожи като бриджейнър, Айзък, но не и да скриеш сакатия си крак. А сега изчезвай.

Айзък не чака втора подкана. Сграбчи сабята, наметалото и бележката и изскочи навън.

— Как можеш да прощаваш на този предател? — попита Горат.

— Нямаме полза от него мъртъв, а жив може да насочи враговете ни в погрешна посока. — Локлир го погледна в очите. — Не е ли странно, че точно ти проявяваш съчувствие към един предател?

Погледът, с който му отвърна Горат, беше убийствен.

— Аз не съм предател. Опитвам се да спася моя народ, човеко. — Той махна с ръка и смени темата: — Време е тръгваме. На този не може да му се вярва: ако го притиснат, не е изключено да изтъргува животеца си срещу ново предателство.

— Зная — въздъхна Локлир. — Има две възможности — или ще остави бележката, или ще го спипат. Във втория случай няма да им каже кой знае какво. Те и преди да вземем рубина не ни мислеха доброто. Повече от веднъж не могат да ни убият.

— Струва ми се, че се сещам за един начин да се скрием за известно време и дори да се доберем до Наго, без да ни забележат — замислено каза Горат.

— Как? — попита Локлир.

— Знам един път, по който да стигнем до Жълтото муле. Ако тръгнем по хребета към града, който наричате Егли — както написахте в бележката, — можем да хванем една пътека, която прехвърля цялата планина за един ден ходене. Ако не се лъжа, точно тази пътека стига до фермата на Роуи.

— Откъде знаеш? — попита Локлир, внезапно завладян от подозрение.

Търпението на Горат очевидно се изчерпваше, но той намери сили да отговори спокойно:

— Защото като малък съм живял в тези планини — още преди да дойдете вие, хората, и да ни прогоните. Преди тази земя да бъде заразена от твоята раса, тук живееше моят народ. Ходил съм за риба по тия реки и съм ловувал из горите. — Той продължи с прегракнал глас: — Нищо чудно да сме лагерували на същото място, където сега е тази къща. Най-добре да тръгваме. Пътят, който ни чака, е дълъг дори за моредел, а вие, хората, се изморявате лесно, още повече, когато сте ранени.

— Но не и ти, така ли? — попита Оуин.

— Не толкова, че да си проличи — отвърна тъмният елф, обърна се към вратата и без да чака отговор, излезе.

Локлир и Оуин го завариха отвън.

— Трябва да купим храна — рече им той. — Останаха ли ти пари?

— За храна — да — кимна Локлир. — Но не и за коне.

Влязоха в една странноприемница в източната част на града и Локлир поръча три порциона за пътуване — храна, загърната в омазнен пергамент, изсушена и осолена така, че да не се разваля. Докато чакаха да им я приготвят, Локлир разпитваше на висок глас как е пътят за Егли — достатъчно силно, че да го чуят всички в странноприемницата, включително и неколцина съмнителни типове, които се бяха сврели в ъгъла. Ако някой попиташе за тях, сведенията щяха да съвпадат с написаното в бележката на Айзък.

Излязоха от странноприемницата и тръгнаха по пътя за Егли. Локлир вдигна глава и се загледа към стръмно издигащите се склонове на планината — обмисляше правилността на решението да прехвърлят планината по преки пътеки, само и само за да се озоват право в гнездото на кръвожадни убийци, командвани от свиреп моределски магьосник. Накрая стигна до единствения възможен отговор: за момента просто нямаше по-добра идея.

Като се подготвяше вътрешно за тежкото изкачване и нощувките на открито, той крачеше до Горат. Оуин подтичваше зад тях.

ГЛАВА 4

ПРЕХОДЪТ

Вятърът виеше в прохода.

— Какво ли не прави човек за родината — каза Локлир. Зъбите му тракаха.

— Не обръщай внимание на студа — посъветва го Горат. — Докато все още чувстваш пръстите на ръцете и краката си, всичко останало е само неприятно преживяване, което ще отmine.

— Лесно ти е да го кажеш — озъби се Оуин, който трепереше почти неконтролируемо. — Ти си свикнал със студа, нали живееш в Северните земи?

— Никой не „свиква“ със студа, човеко. Просто се научаваш да го търпиш, както е с всичко, което не можеш да контролираш. — Той ги изгледа многозначително и продължи: — Всеки момент ще се натъкнем на пост.

— Защо смяташ така? — учуди се Локлир.

— Почакайте тук — бе отговорът на Горат. — Ще ида да поразузная.

Локлир и Оуин се притаиха зад една канара, където вятърът поне не ги брулеше. Тъй като Горат се бавеше, драмата се притиснаха един в друг, за да не губят топлина.

Най-сетне моределът се появи и каза:

— Намерих плевника. Отвън има четирима стражи. Колко още са вътре не зная, а и Наго е много опасен.

Локлир се изправи и взе да разтрива вкочанените си пръсти — готвеше се за предстоящата схватка с врага.

— Какво ще правим? — попита той, уповавайки се на опита на Горат.

— Оуин — заговори тъмният елф, — нямам представа за възможностите ти, но Наго е заклинател с големи способности. Би могъл да превърне противника си на прах, да го изпепели или да го накара да пици от ужас. Той и брат му са двамата най-опасни

съюзници на Делекан и му служат още по-енергично след появата на Шестимата.

— Кои са Шестимата? — попита Оуин.

Локлир махна нетърпеливо с ръка и попита:

— И как ще се справим с него?

Горат посочи Оуин.

— Ти трябва да го разсееш, момче. Двамата с Локлир ще се справим с другите четирима и всички останали, които открием в хамбара, но магьосникът е твоя грижа. Накарай го да се забави, да се поколебае, дори да избяга, каквото и да е, само да не приложи уменията си върху нас. Ще се справиш ли?

— Ще опитам — отвърна Оуин бодро, но на лицето му се четеше страх.

— Трудно е да се поиска нещо повече — опита се да го успокои Горат. После се обърна към Локлир: — Изненадата е на наша страна, но трябва да премахнем четиримата бързо. Ако ни задържат, докато Наго се окопоти, лошо ни се пише. Не успее ли Оуин да го забави, може и да не стигнем при твоя принц здрави и читави.

— Тогава защо да се захващаме? — попита Локлир и вдигна ръка преди още Горат да е отговорил. — Зная, примката се затяга и ако не го направим сега, никога няма да стигнем Крондор.

Горат кимна.

— Да започваме.

Спуснаха се по пътеката до мястото, откъдето се виждаше покривът на плевника, който се намираще в другия край на една тясна долчинка.

— Къде са часовете? — попита Локлир.

— Не зная — зачуди се Горат. — Преди малко бяха отвън.

— Може да са влезли да се претоплят — подметна Оуин.

Горат посочи едно засъхнало корито на ручей и тримата се спуснаха безшумно по него в долчинката.

— Трябва да побързаме — прошепна Горат. — Майките и Отците са благосклонни към нас и стражите са се прибрали вътре. Не знаем колко дълго ще останат. — Той затича през поляната. Въпреки нетърпимата болка в ставите Локлир си наложи да не изостава. Раните му бяха заздравели, но още се чувстваше слаб, а и преходът го бе

изтощил. Не му се нравеше идеята да се бият точно сега, но успееха ли да се справят с противника, после щеше да им е много по-леко.

Горат стигна пръв и се спотаи в сянката на навеса. Огледа се. Нямаше никакви признаци да са ги открили. Той вдигна ръка в знак да пазят тишина.

Тримата наостриха слух. Иззад стената се чуваха приглушени гласове, но Локлир не разбираше нищо — най-вече защото разговаряха на непознат език. Горат, чийто слух бе по-остър, тихо им превеждаше:

— Казват, че никой не ни е виждал, откакто сме напуснали Ястребово гнездо. Опасяват се, че може да сме им се изплъзнали на пътя през Танерус.

— И какво ще правим сега? — попита Оуин.

— Каквото се уговорихме — ще ги избием — заяви Горат. — Трябва да действваме дръзко. — Той застана пред вратата и оголи сабята. Отметна качулката си назад, смръщи решително вежди, погледна през рамо към Оуин и Локлир и рече: — Пригответе се и изчакайте няколко секунди, след като вляза.

После отвори вратата и застана на прага. Отвътре, на фона на следобедното небе, бе само очертан силует. Чу се глас, който — ако се съдеше по интонацията — зададе някакъв въпрос. Горат пристъпи вътре с вид на стопанин, който се връща в дома си, и отвърна на моределски. Вероятно ги заблуди, защото последва нов въпрос, преди друг глас да извика:

— Горат!

Без да се двоуми повече, Локлир се хвърли през отворената врата. Оуин го следваше на крачка.

Вътре нямаше други, освен петимата моредели. В средата бе поставена маса, от едната ѝ страна имаше пейка, от която тъкмо се надигаше слисаният при вида на жадуваната плячка, Наго.

Един моределски воин вече бе повален от първия удар на Горат, който междуременно промуши в ръката и втория. Локлир се втурна в гръб на ранения тъмен елф, посече го с един удар през тила и остави на Горат да се справи с другите двама.

Оуин забеляза, че моределският заклинател все още не се е окопитил от изненада при появата на онези, които бе търсил упорито повече от седмица. Но докато се приближаваше към него, долови нарастването на магьосническа сила в стаята и в същия миг чу тихия,

напевен глас на Наго. Осъзна, че няма кой знае какъв избор, и реши да прибегне до единствената магия, с която имаше известен опит през последните няколко дни — заслепяващото заклинание.

Тъмният елф премигна от изненада, люшна се назад и се запъна напред сред заклинанието. Без да се колебае, Оуин вдигна жезъла и се хвърли в атака, готов на всичко. Тъничък боен вопъл излетя от гърлото му, докато се носеше покрай Горат и Локлир, вчепкани в свирепа размяна на удари с противниците си.

Но тъкмо когато приближаваше магьосника, се подхлъзна и падна напред. Това всъщност му спаси живота, защото разгневеният Наго бе изстрелял снап блещукаща пурпурносива енергия, който прониза мястото, където допреди миг бе стоял младият монах. Вместо да го удари в гърдите, снапът го близна по гърба и Оуин почувства агонизираща болка на мястото, където докосна кожата му. Зави му се свят, всичко пред очите му се завъртя. Мускулите на гърба и краката му бяха като парализирани. Той понечи да се надигне, но сякаш бе стегнат в железни менгемета.

Докато се търкаляше по пода, забеляза, че магьосникът подготвя ново заклинание, и останал без друга възможност, запрати жезъла си по моредела. Както и очакваше, магьосникът отскочи встрани и отново бе принуден да прекъсне заклинанието си. Наго затвори очи и лицето му се изкриви от болка. Оуин осъзна, че се опитва да продължи оттам, където е бил спрял. Макар да бе почти новак в заклинателното изкуство, Оуин имаше достатъчно познания и знаеше, че всяко прекъснато заклинание е много болезнено и че на Наго ще са му необходими няколко секунди, за да се окопоти и да си възвърне способността да порази избраната жертва.

Оуин също ровеше отчаяно из мозъка си за някаква възможност, но за разлика от могъщия магьосник, изборът му си оставаше силно ограничен. Пред очите му се мятаха разпокъсани картини, в ушите му кънтяха откъслечни фрази и неясни правила, но той така и не успяваше да извлече от този хаос нещо, което да му е полезно. Бръкна в колана си за кинжала — мислеше да го метне по Наго.

Магьосникът отвори очи и погледна над рамото му към мястото, където схватката продължаваше. Оуин се извърна и видя, че Горат тъкмо е повалил противника си, а Локлир е само на няколко удара от

победния завършек. Когато отново извърна очи към Наго, той вече се готвеше да напусне сцената.

— Опитва се да избяга! — развика се Оуин, но гласът му бе толкова слаб, та не знаеше дали другарите му са го чули.

Горат обаче го чу и прекоси помещението с три гигантски скока. Моределският магьосник се обърна и запокити нещо по него. Тялото на Горат бе обгърнато от блещукащи искри и той изпъшка от болка, замръзнал неподвижно.

В този момент Оуин метна кинжала — отдолу, слабо и неточно, защото оръжието удари магьосника по тила с дръжката. Но и това бе достатъчно — Горат се размърда като освободен от невидими окови и отсече главата на Наго с един-единствен страховит удар.

Дотича Локлир и помогна на Оуин да се изправи.

— Хубаво щеше да е, ако бяхме оставили поне един жив — отбеляза той.

— Стражите не знаят нищо, което да ни е от полза — отвърна Горат. — А Наго не можехме да пощадим — сигурно щеше да прати вест с нашето местоположение на съзаклятниците си, докато го разпитваме. — Той погледна Оуин. — Справи се добре, момче. Как си?

— Не си чувствам краката — отвърна младежът. — Мисля, че все пак ще успея да ги раздвижа.

— Надявам се — рече Локлир. — Не ми се ще да те оставяме тук.

— И на мен не ми се ще да бъда оставен — усмихна се криво Оуин.

Горат се огледа. В ъгъла имаше голям сандък. Той отиде до него и извади питка и мях с вода. Отпи жадно, подаде меха на Локлир и разчупи питката на три, след това раздаде парчетата на другарите си.

През това време Локлир помогна на Оуин да седне на пейката до масата, на която бе разгъната карта.

— Вижте, какво има тук! — възкликна той.

Беше карта на района южно от Ястребово гнездо, с точно обозначени места на засадите и стрелки за посоката, в която ги бяха видели да се движат. Ясно личеше, че са им изгубили дирите по пътя за Жълтото муле.

— Оуин, дали Наго е успял да прати вест, че сме се появили тук?

Докато си разтриваше краката и се опитваше да определи какво не е наред с тях, Оуин отвърна:

— Съмнявам се. Гледах да го занимавам със себе си, за да не му оставя възможност да ни убие. Предполагам, че би могъл да прави две неща едновременно, но три ми се струва невероятно. Ако са уговорили време, в което да осъществяват връзка, съвсем скоро хората му ще знаят, че нещо не е наред.

— В такъв случай е най-добре да тръгваме — рече Горат. — Колко остава до Крондор?

— Два дни, ако вървим по Кралския друм. С коне дори по-бързо — около ден езда. Но през горите ще ни отнеме три.

— Ще можеш ли да ходиш? — обърна се Горат към Оуин.

— Не зная... — Изведнъж Оуин почувства, че пръстите на краката му помръдват. — Мисля, че ще мога — каза той, надигна се бавно и промърмори: — Интересно.

— Кое е интересното? — попита Локлир.

— Заклинанието. Предназначението му е да обездвижва противника, но само за кратко.

— И защо да е интересно?

— Това е някаква бойна магия. Не ни учат на такива в Звезден пристан.

— Можеш ли да я повториш? — попита Горат. — Може да ни е от полза.

— Наистина ли? — попита сухо Локлир.

— О, не зная — рече Оуин. — Когато заклинанието ме удари, почувствах нещо странно, сякаш го познах. Ще помисля. Може да излезе нещо.

— Хубаво. Мисли, докато вървим — нареди му Локлир, натъпкал устата си с хляб. — Стига да можеш да ходиш. — Докато ровеше в сандъка с припасите, се натъкна на няколко тъмносини наметала, обшити по края с нещавена кожа, и каза: — Може да ни послужат. Нощите по тия места са студени. — Сгъна картата и няколко писма, в които се съобщаваше, че определени войскови групи са заели местата си на запад в очакване да бъде даден сигнал за атака, прибора ги в торбата си и я метна на рамо.

Тримата излязоха от плевника и заобиколиха тънещата в мрак къща. Собственикът ѝ или спеше дълбоко, или бе мъртъв, убит от

гостите си, но и в двата случая не си заслужаваше да си губят времето с него. Чакаха ги още три дни придвижване по опасни пътища, на които ги дебнеха неуморни и незнаещи пощада врагове.

На два пъти успяха да се изплъзнат на убийци или разбойници — така и не разбраха какви бяха. Веднъж се наложи да лежат в калта в едно тресавище до горския път, по който премина група квегански мародери. Но ето че най-сетне стигнаха последните дървета преди откритото разорано поле. В далечината се издигаше град Крондор.

— Впечатляващо — каза на пръв поглед равнодушно Горат.

— Виждал съм Арменгар — рече Локлир. — Малко ми е чудно, че наричаш Крондор „впечатляващ“.

— Не говорех за размерите на двореца — уточни Горат, — а за човешкото множество. — Погледът му за миг се зарея в далечината. — Вие, краткоживеещите същества, нямате чувство за история и за мястото си на този свят. Размножавате се като... — Той погледна към Локлир и забеляза, че по лицето му премина сянка. — Няма значение. Просто сте твърде много, особено на места като това. — Той поклати глава. — За моя народ подобни гигантски сборища са непонятни.

— Ала въпреки това се събирате в Сар-Саргот — посочи Локлир.

— Да, така е. Събира ни общата мъка.

— Защо не прекосим нивите и не излезем на пътя? — попита Оуин.

— Не — отвърна Локлир. — Погледнете там. — Той посочи към мястото, където един черен селски път пресичаше Кралския друм. Неколцина мъже се размотаваха по него без никакво видимо занимание. — Не ми изглежда като място за среща на стари приятели.

— Така е — съгласи се Оуин. — Накъде тогава?

— Последвайте ме — отсече Локлир и тръгна на изток. Скоро стигнаха едно пресъхнало дърво, което, изглежда, се пълнеше през пролетта, при топенето на снеговете в планината. — Това дърво стига близо до източните градски порти и предградията.

— Предградията? — повтори Горат.

— Онази част от града, която е построена извън стените. Има си начини да се влезе и излезе незабелязано от града, но ти едва ли ги

знаеш. Градската канализация не би трябвало да е свързана с тази на предградията, за да не може противникът да проникне през нея.

— Но въпреки това е свързана — отгатна Горат.

— Да, на две места. И едното от тях е също толкова опасно, колкото ако се приближим към онази група шляещи се без работа мъже и попитаме къде е дворецът на принца. Входът се охранява от Гилдията на крадците. Но има и друг вход — нека кажем, че освен един много близък мой приятел малцина знаят за него.

— А ти как го научи? — попита Горат.

— Двамата с моя приятел го използвахме веднъж — доста отдавна, — за да проследим Арута до Лориен.

Горат кимна.

— Чували сме за тази среща. Клопката, организирана от Мурмандамус, с цел да убие Господаря на Запада.

— Точно така — съгласи се Локлир. — А сега ще е добре да повървим в пълна тишина.

Така и направиха. Продължиха по дъното на дерето и стигнаха входа на подземен канал. Стените му бяха от зидани камъни, загладени от водата. Наведоха се и влязоха в канала, който минаваше под пътя. Следобедното слънце вече издължаваше сенките. Скоро каналът изви под малък каменен мост, който се оказа удобно място за прикритие. Отсрещният бряг бе затрупан от грамадни сандъци, които чакаха да бъдат натоварени на керваните. От време на време изморени товарачи отнасяха по някой.

— Тук ще почакаме, докато се стъмни — каза Локлир. — В подходящ момент ще се изкатерим на пътя и ще се смесим с тълпата, която върви към града. — Той се премести от другата страна на моста да погледне какво става горе. След известно време се върна и прошепна: — Някакъв тип се навърта на моста.

— Какво ще правим? — попита Горат, който очевидно не беше в стихията си, както в планината.

— Ще чакаме — отвърна Локлир. — Скоро от града ще се зададе вечерният патрул и ако горе има въоръжени мъже, ще им нареди да се прибират. По тъмно зад градските стени е опасно и стражите не обичат да се събират въоръжени групи.

Седнаха до локвите под моста и мълчаливо зачакаха. Мухите бяха неприятни. Само Горат не им обръщаше внимание — Локлир и

Оуин непрекъснато ръкомахаха.

Малко преди залез-слънце Локлир чу по калдъръма тропот на ботуши. Разнесоха се силни гласове.

— Сега! — извика той, изтича към сандъците и се изкатери на брега тъкмо когато група мъже се разпръскваха под бдителния поглед на градската стража. — Скоро ще тръгнат насам, това е пътят за двореца — прошепна Локлир. — Ще се шмугнем зад тях. Дори да ни видят, едва ли някой ще посмее да ни нападне в присъствието на войници, готови да секат глави при първия признак за непокорство. — Той посочи Горат. — Ти обаче си нахлути качулката. Повечето местни не могат да различават моредел от елф, но човек никога не знае кого ще срещне. Току-виж по някоя странна прищявка на Рутия се натъкнем на ветеран от войните на север и ще си имаме ядове. — Рутия беше Богинята на сполуката.

Горат направи каквото му наредиха и нахлузи качулката толкова ниско, че лицето му се скри в сянка. Веднага щом войниците минаха покрай тях, тримата излязоха иззад сандъците и тръгнаха подире им.

Така ги следваха от североизточния ъгъл на градската стена чак до южната порта, където Локлир се дръпна встрани.

— Защо просто не вървим с тях и да влезем? — попита Оуин.

— Виж — посочи му Локлир. — Пред вратата се бяха струпали голяма група работници, имаше и каруца с материали. — Изглежда, някой нарочно я е повредил.

Един от часовите на бойницата извика нещо на патрула долу, водачът им отдаде чест и подвикна на стражите:

— Хайде, момчета. Ще продължим до северната врата.

Локлир придърпа спътниците си в една тъмна уличка.

— Насам.

Скоро стигнаха до задния вход на сграда, което наподобяваше малка странноприемница, и влязоха. Озоваха се в тясно вътрешно дворче, от което друга врата водеше към странноприемницата.

— Къде сме? — попита Горат.

— В една странноприемница, чиито съдържатели едва ли ще се зарадват, ако открият, че зная за това място, и разберат онова, което възнамерявам да направя. — Той се приближи към схлупения навес до стената, но не се пхна под него, а застана отстрани. Затършува с ръка в тъмното и напипа скритата ръчка. Дръпна я и в същия миг изщрака

метално резе. Един голям каменен блок се отмести и едва сега Горат и Оуин видяха, че е изработен от платно и дървено скеле и боядисан така, че да наподобява плоча от стената. Локлир приклепна и се пхна в тесния отвор, като пъшкаше от усилие. Оуин го последва. Последен бе Горат, който едва успя да се промуши.

— Кой използва това нещо? — попита шепнешком Оуин. — Деца ли?

— Ами да — отвърна Локлир. — В редиците на Шегаджиите има и много хлапета, които познават всички дупки на града.

— Сега къде сме? — попита Оуин.

— Използвай сетивата си, човеко — смъмри го Горат. — Не можеш ли да подушиш вонята?

— Уф — изсумтя Оуин, усетил миризмата на канални води.

Локлир вдигна ръка и дръпна замаскираната врата. Обгърна ги непрогледен мрак.

— Локлир, може да виждам по-добре от теб в тъмното, но дори аз се нуждая от малко светлинка в подобна тъмница.

— Някъде тук трябва да има фенер — отвърна Локлир. — Чакай да си спомня къде точно беше...

— Какво? — попита Горат. — Забравил си къде е светлината?

— Мисля, че мога да ви помогна — намеси се Оуин. В същия миг в мрака се появи бледо, почти призрачно сияние, което сякаш извираше от дланта на младия монах. Скоро беше достатъчно силно, за да могат да се огледат във всички посоки.

— Как го направи? — попита Локлир.

Оуин вдигна лявата си ръка. На един от пръстите му блещукаше халка.

— Взех я от Наго. Вълшебна е.

— Сега накъде? — попита Горат.

— Насам — посочи Локлир и ги поведе из каналите под Крондор.

— Къде се намираме? — прошепна Оуин.

— Мисля, че сме на север от двореца — отвърна недотам уверено Локлир.

— Мислиш? — изсумтя подигравателно Горат.

— Добре де — рече Локлир. — Може и да съм се объркал малко. Сега ще намеря...

— Смъртта си, бърза и безпощадна — обяви глас извън обсега на светлината на Оуин.

Три саби едновременно напуснаха ножниците, докато Локлир се опитваше да различи говорещия отвъд завесата на мрака.

— Кои сте вие и какво търсите на тайния път на крадците?

Локлир прецени по гласа, че човекът отсреща е доста по-млад от него.

— Аз съм скуайър Локлир — заяви той надменно — и мога да ходя където си искам. Ако наистина си толкова умен, за колкото се представяш, трябва да знаеш, че не бива да ни се изпречваш на пътя.

От сенките се показва малко момче, стройно, загърнато в твърде голяма туника, която бе пристегнало на пояса си с въже. Беше въоръжено с къса сабя.

— Аз съм Лим и съм достатъчно бърз със сабята. Пристъпите ли още малко напред без мое разрешение, ще се лее кръв.

— Ако ще се лее, момче — отвърна Локлир, — най-вероятно ще е твоята собствена. Затова направи път да минем.

Страховитата фигура на моредела оказваше може би някакво въздействие върху момчето, но то се постара да го скрие и отвърна наперено:

— Побеждавал съм и по-добри от вас още като малък. — Въпреки това отстъпи назад предпазливо. — А и наблизко дебнат още петима биячи, които само чакат да ги повикам.

Локлир вдигна ръка и задържа напирания за бой Горат.

— Напомняш ми за младия Джими Ръчицата — подметна той. — И той беше също толкова нахакан и жлъчен. Хайде, върви си, няма нужда да проливаме ничия кръв. — После прошепна тихо на Горат: — Ако наблизко дебнат още петима биячи, не ни трябва да търсим повече неприятности.

— Джими Ръчицата значи? — попита Лим. — Е, какво пък, ако наистина си приятел на синьор Джеймс, ще те пуснем да минеш. Но ако го видиш, кажи му по-бързо да дойде при нас, инак сделката се отменя. — И преди Локлир да отговори, Лим потъна безшумно в сенките. Гласът му се чу отдалеч: — И внимавай къде стъпваш, Локлир, който познава Джими Ръчицата. Тук долу се срещат какви ли не гадни типове. Освен това си на погрешен път. Трябва да свърнеш надясно и да тръгнеш обратно, за да стигнеш двореца.

Локлир спря, очаквайки да чуе нови напътствия, но в каналите се възцари тишина, ако се изключеше далечното ехо.

— Ама че странна среща — промърмори Горат.

— Аха — съгласи се Оуин.

— Повече, отколкото можете да си представите — посочи Локлир. — Това момче чакаше моя приятел Джеймс. А Джеймс е осъден на смърт от Шегаджиите, ако дръзне още веднъж да навлезе в тяхната територия. Такава беше сделката за живота му, която принц Арута сключи преди много години.

— Някои сделки търпят промени — подметна Оуин.

— Или се нарушават — добави Горат.

— Ще изясним тази работа по-късно — успокои ги Локлир. — В момента по-важното е да стигнем до двореца.

— Какво искаше да каже с това „какви ли не гадни типове“? — попита Оуин.

— Не зная — отвърна Локлир. — Но имам чувството, че не държа особено да науча.

На следващия ъгъл свиха в посоката, в която ги бе упътил Лим. Малко по-нататък Горат ги спря и прошепна:

— Пред нас има някой.

Оуин пхна пръстена под мишницата си и светлината изчезна.

— Двама са — прошепна Горат. — Облечени в черно.

— Значи затова не ги видях. — Локлир поклати глава.

— Но кои са? — попита Оуин.

— Ами защо не идеш да ги попиташ? — сопна му се Локлир.

— Ако не са хора на принца или тези Шегаджии, значи трябва да са врагове — заяви Горат, пристъпи напред и измъкна сабята си, готов да посече всеки, който му се изпречи на пътя.

Локлир се поколеба за миг. Когато отново тръгна напред, Горат вече се бе нахвърлил върху двамината. Първият се извърна тъкмо навреме да посрещне смъртта си лице в лице. Сабята на Горат го посече през гърдите.

Междувременно вторият извади своята сабя и се опита да отсече главата на моредела, но Локлир застана между двамата и парира удара, което даде възможност на Горат да го довърши. Всичко свърши само за секунди.

Локлир коленичи и огледа трупове. Носеха еднакви панталони и туники от черен плат, както и черни кожени ботуши. И двамата бяха въоръжени с къси саби; единият бе подпрял на стената до себе си лък. Нямаха кесии на коланите, нито торби, ала на вратовете им висяха идентични медальони.

— Нощни ястреби! — възкликна Локлир.

— Убийци? — попита Оуин.

— Но те трябваше да имат... — Локлир поклати глава. — Ако тези двамата са Нощни ястреби, аз съм бащата на Горат.

Горат изсумтя, но каза само:

— Чували сме за вашите Нощни ястреби. Някои от тях бяха наети от агенти на Мурмандамус.

— Говори се, че имали магьоснически способности — отбеляза Оуин.

— Приказки — отсече Локлир. — Моят приятел Джеймс се среща с един от тях на покривите на града още когато беше четиринайсетгодишен момък. И сега е жив и здрав и винаги готов да разказва за станалото. — Локлир се надигна. — Бива ги, наистина, но не повече от другите хора. Легендите им придават свръхестествени способности. Така си държат цената. Но тези — той посочи двамата мъртъвци — не бяха Нощни ястреби.

От дъното на тунела долетя остро тихо изсвирване. Горат се завъртя, готов да посрещне следващата атака. Вместо да последва примера му, Локлир пъкна два пръста в устата си и отвърна със същото изсвирване. Секунда по-късно към тях се приближи непознат мъж.

— Локи? — повика той.

— Джими! — Локлир го прегърна. — Тъкмо говорехме за теб. Джеймс, скуайър в двора на принца, огледа стария си приятел.

Погледът му се спря на дългата коса, стегната в плитка, и на гъстите мустаци.

— Какво си направил с косата си?

— Не сме се виждали от толкова време и първото, което ме питаш, е защо не съм подстриган по модата? — учуди се Локлир.

Джеймс се ухили. Беше младолик, макар че отдавна не беше младеж. Имаше късо подстригана къдрава кестенява коса и беше облечен сравнително скромно: с туника, панталони, ботуши и наметало. Единственото му оръжие бе затъкнатият в колана нож.

— Какво те води обратно в двореца? Доколкото си спомням, Арута забрани да се връщаш, преди да е изтекла една година.

— Този моредел — отвърна Локлир. — Казва се Горат и носи предупреждение за Арута. — Той посочи единия си спътник. — А това е Оуин, син на барона на Тимонс. Момчето много ни помогна.

— Един вожд на моределите в Крондор! — възкликна Джеймс. — Какво ли не става на тоя свят. — Той погледна двамата убити. — Някой, изглежда, е подкупил тези глупаци да се предрешат като Нощни ястреби и да слязат в градските канали, където въобще не им е мястото.

— Защо ли? — попита Локлир.

— Не знаем — отвърна Джеймс. — Тръгнал съм за среща с... един стар познат. Тъкмо ще проверя дали можем да си сътрудничим в разкриването на оногова, който стои зад този маскарад.

— Шегаджиите — обяви Локлир. — Малко по-рано се натъкнахме на един от тях — младеж на име Лим.

Джеймс кимна.

— Точно с тях предстои да се срещна. По-добре да не ги разочаровам. Но преди да тръгна да попитам — вие какво търсите тук долу?

— Някой, изглежда, ужасно държи да види сметката на Горат. Рязан съм повече пъти, отколкото конски бут в месарница. Слязохме тук, за да се скрием — на подстъпите към града караулят съмнителни типове. Когато се опитахме да минем стената, оказа се, че някой е повредил портата.

— Чух. Също и северната порта. Единственият начин да се попадне в двореца сега е през вратата на пристанището.

Локлир го изгледа загрижено и промърмори:

— Значи и другата врата са повредили? Положението е сериозно.

Джеймс кимна.

— Сега вече донякъде ми става ясна цялата картинка. Е, вие тръгвайте да се срещнете с Арута. Ще ви намеря по-късно.

— Това ли е пътят? — попита Локлир.

— Аха. — Джеймс извади от джоба си ключ и го подаде на Локлир.

— Заклучихме тайната врата: щеше доста да почакаш там, докато някой ти отвори. Имаш късмет, че ме срещна.

— Мога да отворям ключалки — похвали се Локлир. — Нали съм гледал как го правиш.

— То ако ставаше с гледане — засмя се Джеймс и потупа приятеля си по рамото. — Радвам се, че те видях, макар и в такъв момент. — После посочи с палец през рамо. — Ще минете две разклонения, после следва стълбата за двореца. — На тръгване добави с усмивка: — И се изкъпете, преди да влезете при Арута.

Локлир също се засмя с облекчение. За първи път от много месеци се почувства в безопасност. Оставаха им само броени крачки до двореца, където скоро щеше да се наслади на жадуваната гореща вана.

— Намини да се видим, като приключиш — извика той на Джеймс. — Имам много да ти разправам.

— Обещавам — отвърна Джеймс.

Локлир отведе Горат и Оуин при стълбата, която водеше към двореца — поредица метални тръби, забити на равни разстояния в тухления зид. На горния етаж ги посрещна решетеста врата, заключена с катинар, и Локлир използва ключа на Джеймс, за да я отвори. Отвъд вратата се озоваха в тесен тунел, който вървеше над каналите и стигаше до най-долния етаж на двореца. Коридорът тук бе значително по-широк, с измазани стени, на които бяха затъкнати пламтящи факли.

Локлир отведе спътниците си в покоите си — по пътя срещнаха само двама стражи, които проследиха с интерес появата на младия скуайър в компанията на непознат монах и тъмен елф.

Локлир надникна през един прозорец и каза:

— До вечеря остава около час. Тъкмо колкото да се изкъпем и да се преоблечем. След това ще разговаряме с принца.

— Толкова ми е странно, че съм тук — промърмори Горат.

— На мен още повече — отвърна Локлир, докато отваряше вратата към покоите си. После отстъпи встрани да пропусне гостите и махна на един минаващ наблизо паж. — Момче!

— Да, господарю? — попита пажът.

— Уведоми принца, че съм се върнал и че нося особено важно съобщение.

Пажът, който познаваше добре младия скуайър, си позволи да промърмори под нос:

— Дано наистина да е важно, ваша милост, и принцът да е на същото мнение.

Локлир го отпрати с игриво потупване по главата.

— И предай да донесат вода за три вани!

— Веднага, скуайър — отвърна момчето.

Локлир влезе в стаята. Оуин вече се бе изтегнал на леглото, а Горат стоеше прав до прозореца и го чакаше търпеливо. Младият скуайър отвори гардероба и почна да се рови из дрехите.

— Докато се къпем, ще поръчам да намерят нещо, което да ти е по мярка — уведоми той Горат. Междувременно подбра туника и панталони за Оуин, както и чисто бельо за всички. — Банята е насам, приятели.

В дъното на коридора вече ги очакваха четирима прислужници — наливаха гореща вода в три вани.

— Хайде да влизаме — подкани ги Локлир и даде пример, като си свали мръсните дрехи и пристъпи във водата. Отпусна се с едно доволно „ах“ и облегна гръб на стената.

— Третата вана за мен ли е? — попита Горат.

— Ако не възразяваш...

— Напълнете я със студена вода.

Прислужниците се спогледаха, но Локлир кимна и след като напълниха втората вана, те изтичаха до кухнята и се върнаха с кофи със студена вода. След като напълниха ваната, Горат седна вътре и им нареди да го поливат с още студена вода. По нищо не личеше, че му е студено. Когато свършиха с къпането и облякоха чисти дрехи, Оуин попита:

— Защо със студена вода?

— Ние се къпем в планински потоци и живеем в страна, където върховете винаги са покрити със сняг — заяви гордо Горат. — Не съм свикнал да се къпя с топла вода.

Локлир сви рамене.

— Човек научава по нещо ново всеки ден.

— Така е — съгласи се Горат. — С хората...

Когато бяха готови и излязоха отвън, откриха, че ги чака дворцовата стража.

— Скуайър, наредено ни е да ви отведем при принца.

— Не е необходимо — отвърна пресипнало Локлир. — Знам пътя. Сержантът, врял и кипял ветеран от войните, игнорира забележката на младия благородник.

— Господине, принцът е този, който преценява дали е необходимо.

Той даде знак и двама от войниците застанаха от двете страни на Горат, а другите двама се подредиха отзад. След това всички тръгнаха по коридора, който ги отведе в трапезарията, където принц Арута, принцеса Анита и останалите гости тъкмо привършваха с вечерята.

Арута, управителят на Западните владения на Островното кралство, седеше в центъра на дългата маса. Героят от Войната на разлома все още изглеждаше млад, донякъде и защото предпочиташе да е винаги гладко избръснат. Макар че управляваше владенията от десет години, по лицето му едва отскоро личаха следите от постоянното бреме на отговорностите. Имаше черна коса, на места прошарена с тънки, едва забележими сребристи кичури, но иначе си беше съвсем същият, какъвто го помнеше Локлир от времето, когато за първи път пристигна в Крондор. Кафявите му очи се вторачиха в младия скуайър с пронизителност, която би накарала някой с по-слаба воля да затрепери, но Локлир и друг път през десетгодишната си служба бе изпитвал силата им.

Принцеса Анита награди Локлир с усмивка — зелените ѝ очи засияха при вида на един от любимците ѝ, завърнал се в двореца след дълго отсъствие. Подобно на много други млади придворни, Локлир боготвореше принцесата заради неподправената ѝ грация и естествения чар.

Локлир познаваше почти всички присъстващи на масата, сред които бяха Гардан, рицарят-маршал на Крондор, и херцог Брендан, лорд на Южните тресавища. Но човекът, седнал съвсем близо отдясно на принца, му бе непознат — беше загърнат в цуранска мантия, каквато носеха Великите, а снежнобялата му коса се спускаше свободно до раменете. Зад втренчения му в Локлир поглед се долавяше спотаена сила, с каквато можеха да се похвалят малцина на този свят. Локлир се досети, че това трябва да е Макала, цуранският Велик, пристигнал наскоро в двора.

— Господине — подхвана с официален тон Арута, — беше ви наредено в продължение на една година да предоставите услугите си

на тирсогския граф. Ако не се лъжа, остават още доста месеци до края на това поръчение. Имате ли настояща причина да пренебрегнете заповедите ми?

Локлир се поклони и отвърна:

— Ваше височество, заплахата, която се надига от север, ме принуди час по-скоро да се върна при вас. Това е Горат, арданейски вожд, и той ви носи предупреждение.

— Предупреждение за какво, моредел? — попита Арута, като го изгледа подозрително. Досегашните му срещи с моредели бяха свързани с убийства и измами.

Горат пристъпи напред.

— За война и нови кръвопролития. В Сар-Саргот бият барабаните на войната и клановете отново се събират.

— С каква цел? — попита Арута.

— По нареждане на Делекан, дарнакийски вожд. Той възпява отминали подвизи и призовава отново да тръгнем на юг.

— Но защо? — повтори принцът. — Какво го кара?

— Кълне се — отвърна мрачно Горат, — че Мурмандамус е жив и че е ваш пленник в града Сетанон. Заклел се е в кръвта на предците ни, че трябва да се върнем и да освободим нашия велик водач.

Арута го погледна слисано. Той лично бе убил Мурмандамус, макар че само неколцина бяха присъствали на двубоя. Освен това знаеше, че Мурмандамус е самозванец, творение на пантатийски змиежрец, за да примамва моределите в служба на тяхната тъмна кауза.

Арута се надигна и каза:

— Ще продължим този разговор в личните ми покои. — Поклони се на жена си и кимна на Макала. — Ще бъдете ли така любезен да се присъедините към нас?

Цуранският магьосник кимна и се изправи. Едва сега Локлир забеляза, че е необичайно висок за цуранец. Макала прошепна нещо на своя личен слуга, който се поклони и забърза към вратата.

Локлир даде знак на Горат и Оуин да го последват към покоите на принца, които бяха зад широката двойна врата. По пътя се наведе към Горат и му каза:

— Надявам се, че няма да се ограничиш само с предположения, инак и двамата ще загазим здравата.

— Всички ще загазим съвсем скоро, човеко — отвърна Горат.

ГЛАВА 5

МИСИЯТА

Тътнежът на барабаните отекваше по хълмовете.

Горат стоеше като истукан. Част от съзнанието му усещаше, че това е само спомен, ала картината бе толкова жива, сякаш присъстваше лично. Той стисна ръце и сведе поглед. Ръцете му бяха съвсем малки, като детски ръчички. Краката му бяха боси, а не бе ходил бос от дете.

По върховете на околните хълмове озарени от разпалени огньове тъпанджии налагаха с равномерни удари грамадните си инструменти. Отдавна враждуващи кланове се дебнеха за най-малкия признак на замисляно предателство, но всички бяха дошли да чуят Вестителя.

Горат също следваше тълпата, едва влачейки изнурените си крака, ала някаква мистична сила продължаваше да го дърпа напред.

Той вече знаеше, че мирът е бил нарушен. Знаеше и че бащиният му род е бил предаден. Беше едва дванадесетгодишен, щяха да изминат столетия, преди на плещите му да падне мантията на водачеството, ала съдбата вече бе отредила друго. Без да му кажат, той бе разбрал, че баща му е мъртъв.

Отнякъде се появи майка му и извика:

— Побързай. Трябва да оцелееш, ако искаш да станеш вожд. — Гласът ѝ сякаш идваше отдалеч, а когато се извърна към нея, тя вече бе изчезнала.

Скоро откри, че носи броня и ботуши, ала те бяха твърде големи за него. И въпреки това му принадлежаха. Баща му бе паднал, когато мирът на Вестителя бе пометен от надигналото се недоволство. Подобно на много други преди него, Вестителят искаше да развее знамето на Мурмандамус — единствения водач, който някога бе обединявал разнородните кланове на моределите. А сега Горат — хлапе, което едва повдигаше сабята на мъртвия си баща — стоеше пред мъжете от Ястребовия клан, най-обезверената група сред всички, скупчени около огъня. Майка му го потупа по рамото и той се извърна.

— Трябва да им кажеш нещо — прошепна тя.

Той огледа присъстващите. Сред тях имаше воители, които размахваха сабята повече от столетие, ала всички чакаха да чуят неговите думи. Думи, които трябваше да ги извадят от недрата на безнадеждността. След като плъзна поглед по лицата им, Горат каза твърдо:

— Ние ще победим.

Заля го вълна от нетърпима болка и той падна на колене. Изведнъж се превърна в мъж, коленичил пред Бардол, за да му се закълне във вярност, в замяна на съюза с него. Бардол нямаше синове и търсеше силен съпруг за дъщеря си. Горат вече бе доказал, че е умел водач, отвел сънародниците си високо в заснежените планини, където живееха в обрасли с мъх пещери и се прехранваха от лов на мечки и елени. Там прекараха цели двацет и пет години, а когато се завърнаха по родните места, Горат бе издирил и убил предателя на баща си. Беше влязъл в стана на Джодуа и бе запокитил в краката му отрязаната глава на брат му Ашантук. Сетне бе убил Джодуа в честен двубой и воитите на лахута, Орловия клан от Заснежените върхове, се бяха присъединили към клана на ястребите, а Горат бе провъзгласен за вожд на арданейците, което на древния език означаваше „летящите ловци“. Макар да бе само трийсет и седем годишен, под командването му имаше стотици воители.

На два пъти го призоваваха пред съвета на вождовете, които настояваха за права над племето му — права, каквито не им се полагаха и заради които и преди народът на моределите се бе стопявал в братоубийствени воители. Ала Горат бе хитър и държеше своя клан извън тези дрязги и скоро започнаха да го търсят за съвет и подкрепа, а и защото той не гонеше лични интереси. Мнозина му се доверяваха. В разцвета на силите си, когато вече бе сто и шест годишен, на призива му откликваха хиляди саби.

Времето беше река и той се носеше по нея. Имаше жени — две, които му родиха деца — първото загина от човешка стрела, второто го напусна. Синове и дъщеря, които вече не бяха между живите. Защото дори Горат, който се славеше с мъдростта на решенията си и предпазливите си действия, бе позволил да бъде запален от еуфорията, която създаде Мурмандамус.

А завръщането на Мурмандамус бе отдавна предречено. Той носеше знака на дракона и притежаваше грамадна сила. На него се бе

обрекъл в служба един от жреците на далечните — същество, загърнато в плътно наметало, — а пръв сред последователите му беше Мурад, вождът на клана на язовците, който обитаваше подножието на Зъберите на света. Горат бе виждал Мурад да троши върху коляното си гръбнака на провинил се воин и знаеше, че само един наистина могъщ водач е в състояние да подчини на волята си такива като него. В знак на пълно преклонение пред Мурмандамус Мурад дори си бе отрязал езика — за да засвидетелства, че никога няма да го предаде.

Един-единствен път в живота си Горат допусна да бъде въвлечен в подобно безумие. Кръвта пулсираше в слепоочията му в ритъма на барабаните на войната, които кънтяха от хълмовете. Той лично поведе армията си към границите на Голям Едър и встъпи в бой с гламавите, варварите на стария крал Червено дърво, и издържа на устрема им, докато Мурмандамус щурмуваше човешкия град Сар-Исбандия, който хората наричаха Арменгар.

Хиляди загинаха при Арменгар, но кланът му бе запазен. Изгуби само неколцина, които трябваше да удържат фланговете, и по време на марша през прохода, наричан от хората Висок замък. Там, при Висок замък, той се раздели с Мелос, сина на сестрата на майка си. Заедно с една трета от арданейците.

После дойде Сетанон. Битката бе кръвопролитна, но накрая градът падна. Ала победата им бе отнета тъкмо в мига на триумф. Мурмандамус изчезна. Според войниците, които го бяха наобиколили, това станало, както си стоял в двора на сетанонския замък. След това се появиха кешийците, а заедно с тях цураните, и битката се обърна. Първи побягнаха великаните, вербувани из техните високопланински селца, после таласъмите — храбри, когато побеждават, но склонни към паника, наклонят ли се везните на другата страна. И тогава тъкмо Горат, единственият оцелял вожд в замъка, призова войниците си към отстъпление. Беше дошъл да търси господаря, защото между два от съперническите си кланове бе избухнала разпра за плячката и само Мурмандамус можеше да уреди противоречията. В настъпилата суматоха повечето пленени човеци бяха избягали. Никой не знаеше къде е господарят Мурмандамус и Горат изреди всички проклетия, поличби и заклинания за бедствия, след което се върна при арданейците и ги поведе на север.

Повечето от войните му оцеляха, но другите вождове го провъзгласиха за предател и клеймото легна на последвалите го. Девет лета арданейците не напускаха селата си високо в северните планини, където се събираха на свой съвет. После дойде призивът.

Отново бяха развети знамената, този път от заклетия противник Делекан — син на мъжа, който бе убил бащата на Горат и който бе загинал от неговата ръка — кръвен враг по рождение, който сега събираше клановете. Делекан, който бе делил зальк с Мурад и змиежреца, последният оцелял член на съвета на Мурмандамус. Делекан, който твърдеше, че Мурмандамус е жив, затворен в сърцето на Сетанон, и че само ако го освободят, северните народи ще успеят да си върнат земите, пленени от омразните човеци.

И всеки, който дръзваше да възрази, бе убиван от самия Делекан. С черни магии му помагаша Шестимата и един по един противниците му изчезваха. Горат знаеше, че приближава и неговият час и че трябва да предупреди за надигащата се опасност своите врагове от Юга, защото само така народът му можеше да оцелее.

Беше нощ и той бягаше по скованата от ледове равнина. Мъже, които доскоро му бяха като братя, сега го преследваха, за да го убият. Водеше ги не друг, а Хасет, когото Горат бе учил да държи сабята.

Отново чу барабаните на войната. Отново пред очите му се мярнаха запалените по хълмовете огньовете, а после умът му се върна в настоящето, а спомените за преживяното избледняха...

Пред него стоеше момиче, не повече от седемнайсетгодишно, ала със снежнобели коси с едва забележим златист отенък. Тя пусна ръцете му, но не свали от него бледосините си очи. Зад нея видя принца на Крондор, цуранеца с черна мантия и още един заклинател, който, макар и нисък на ръст, излъчваше осезаема сила. Зад тях имаше и други, но спътниците на Горат, Оуин и Локлир, не бяха в помещението.

— Какво виждаш? — попита принцът.

— Не долавям измама, ваше височество — уморено каза момичето. — Но не мога да напипам и истината. Умът му е толкова... чужд, хаотичен.

Принц Арута огледа Горат с присвити очи.

— Да не би да крие мислите си?

— Ваше височество — намеси се нисичкият магьосник. — Горат е моредел и дори за изключително талантлив четец на мисли като Гамина умът му има твърде много защитни бариери. Никога досега не сме имали удоволствието да изследваме моредел. От онова, което научих, докато живеех при елдарите...

Горат присви очи, чул да се споменават древните хранители на знанието, и каза:

— Ти си Пъг.

Пъг кимна.

— Така е.

— Чувал съм за теб. Ти си ученик на елдарите.

— И така? — намеси се Арута.

— Мисля, че той казва истината — заяви Пъг.

— Аз също — кимна Макала. — Простете ми — обърна се цуранският магьосник към принц Арута, — но си позволих да използвам някои мои умения, докато лейди Гамина изучаваше моредела. Всичко е както тя каза, умът му е объркан, но не таи зъл умисъл. Въпреки различията между нас той е едно рядко честно същество.

— И какво ви накара да прибегнете до собствените си умения без мое разрешение? — попита Арута. В тона му се долови по-скоро любопитство, отколкото гняв.

— Ваше височество, една война в Кралството може да има много и различни последствия, между които — и съвсем немаловажно — е прекъсването на търговията между нашите два свята. Ако това се случи, Светлината небесна ще остане крайно недоволен, не на последно място заради риска някой като този — той посочи Горат — да разкрие тайните на разлома.

Арута кимна замислено.

— Прекъснати търговски пътища... — повтори Горат. — Така е, принце, войната не носи полза никому. Ала въпреки това гответе армията си за нея.

— Какво трябва или не трябва да правя, е моя собствена грижа, изменнико. Решенията ми няма да се основават на думите на един ренегат, та бил той и вожд. Ако Локлир не се бе застъпил за теб, сега щеше да гниеш в тъмницата или да развличаш с присъствието си нашия палач — не да си държиш ръцете с лейди Гамина.

Горат хвърли свиреп поглед на принц Арута и извика:

— Нищо не бих издал, дори да ме горите с нажежено желязо.

— Тогава защо предаваш собствения си народ, Горат? — попита

Пъг. — Защо дойде в Крондор с това предупреждение, след като твоята раса жадува да ни изтрие от лицето на земята, откакто свят светува? Защо предаваш Делекан на Островното кралство? Или може би си намислил да примамииш армията ни там, където вече я дебнат, за да бъде подложена на безпощадна сеч?

Тъмният елф изгледа магьосника. Въпреки младежкия си вид, той несъмнено притежаваше огромна сила, но до този момент бе разговарял с Горат само с почитителен тон. Ето защо моределът му отвърна кротко:

— Делекан може да е горчив хап за Крондор, но за моя народ е истинска отрова. Той поробва и завладява, жадува за безпределно величие, но... — Той си пое дъх. — Народът ни не е многоброен. Никога не можем да съберем толкова саби и лъкове, колкото вие, хората. Разчитаме на онези, които ни служат доброволно — таласъмите, планинските великани, тролите и ренегатите сред хората. — В гласа му се долови горчивина. — Оплаках двама сина и дъщеря, изгубих две съпруги, едната се присъедини към Майките и Отците, а другата ме напусна, задето ме обвиняваха, че съм заповядал отстъплението при Сетанон. Последният ми роднина умря в ръцете ми в нощта, когато срещнах Оуин. — Той погледна Арута право в очите. — Вече не мога да се върна, принце на Крондор. Обречен съм да умра в тази чужда страна, заобиколен от хора, които ненавиждат моята раса.

— Тогава защо го направи? — попита Арута.

— Защото хората ми няма да преживеят още една война като онази, която свърши при Сетанон. Появи се Делекан, нахлузи драконовия шлем на Мурмандамус и всички отново вдигнаха саби и закрепяха кървави клетви, но докато смелостта и самоотвержеността са ни в излишък, не ни достига силата на множеството. Ако и този път изгубим толкова, колкото предишния, Северните земи ще бъдат открити за човешко нашествие. Ние ще бъдем като шепота на вятъра, защото след сто години няма да остане и един жив моредел.

— Що се отнася до мен, смятам да си остана от тази страна на Зъберите на света — заяви спокойно Арута. — Нямам никакви амбиции към Северните земи.

— Ти може би не, принце, но сред твоята раса има мнозина, готови да тръгнат на север, за да спечелят титла и положение. И ако някой от тях се яви пред твоя крал и му заяви, че е завладял град Реглам и е завзел Харлик, кралят няма ли да го възнагради с наследствена титла и приходи от тези земи?

— Така е — призна Арута.

— Тогава разбираш какво искам да кажа.

Арута се почеса по брадичката. Известно време постоя замислен, сетне рече:

— Убедеността ти е завладяваща, Горат. Ще приема думите на Гамина и Макала за истина и ще повярвам, че не таиш зъл умисъл. Въпросът сега е дали онова, което знаеш, отговаря на действителността.

— Какво искаш да кажеш? — попита Горат.

— Иска да каже — намеси се Пъг, — че може да си сляпо оръдие. Ако на Делекан му е известна твоята неприкрита враждебност, не би ли ти подхвърлил информация, с която да ни примамим, да ни накара да тръгнем и да го пресрещнем на някое място, което той е подбрал предварително? — Пъг посочи картите и писмата, които Локлир бе взел от Жълтото муле. — Тук има поне няколко фалшиви съобщения, предназначени да бъдат открити от агентите на принца, и във всичките се намеква за нападение на неочаквани места, като Танерус, Егли, Висок замък, дори Ромней.

— Чувал съм последното име — каза Горат.

— Ромней? — повтори Арута. — Какво искаш да кажеш?

— Само, че чух приближените на Делекан да го споменават. Имал доверени агенти в този район.

— Можеш ли да ги разпознаеш?

Горат поклати глава.

— На пръсти се броят онези, които ги познават: Нараб, братът на Наго, неговият съветник, синът му Мороулф и Шестимата.

— Кои са тези Шестимата? — попита Пъг. — И по-рано ги спомена.

— Никой не знае. Загърнати са в мантии като тези на вашите цурански приятели и носят нахлупени качулки.

— Пантатийци? — предположи Пъг.

— Не, със сигурност не бяха змиежреци — отвърна Горат. — Говореха като мен и теб, но в езика им долавях известна разлика. Те са верни на Делекан и му помогнаха да обедини клановете. Магьосничеството им е толкова силно, че на два пъти подчиняваха на волята си дори Наго и Нараб, когато те се опитваха да си извоюват известна самостоятелност. Няма по-могъщи Тъкачи на заклинания сред моя народ.

— Пъг, би ли донесъл тази карта? — рече Арута.

Пъг взе картата, която му сочеше принцът, същата, върху която бе изрисувана централната част на Кралството, и я разпъна на масата до картата, която Локлир бе взел от Жълтото муле.

— Какво би накарало Делекан да действа от един речен град в сърцето на Кралството?

— Може би тъкмо защото е в сърцето на Кралството — отвърна Пъг и постави пръст върху картата. — Когато Мурмандамус ни нападна, той мина през Висок замък, прекоси Високи твърдини и удари на юг от Сетанон. Какво пречи този път Делекан да премине през този проход тук и да се спусне с баржи по реката?

Арута кимна.

— При Ромней може да се прехвърли на река Силдън и северно от град Силдън да свърне на запад, с форсиран марш към Сетанон. Това е най-бързият път и най-лекият за него, ако Армията на Запада е задържана при Ламут, Танерус и още десетина места оттук до Ябон.

Арута погледна към Горат.

— Поне някои неща започнаха да се изясняват.

— Ако отида в Ромней, може би ще успея да ви намеря потвърждение.

— Горат, от вярата до доверието разстоянието не е само крачка — каза Арута и поклати глава. — Твърде много години нашите народи са враждували помежду си, за да ти се доверим толкова бързо.

— Тогава ме пратете с ваши войници — отвърна Горат. — Делекан трябва да бъде спрял. Ако отбиете атаката му и го върнете на север с насинен нос, собствените му поддръжници ще го свалят и народът ми ще бъде спасен. Както и вашият.

Арута помисли малко, преди да отговори.

— Струва ми се, че имам подходящ човек за тази задача. Но точно в този момент пратих Джими по една друга работа...

— При Нощните ястреби? — попита Горат.

— Какво знаеш за това? — повдигна вежди Арута.

Горат разказа накратко за срещата в каналите с двамата самозвани Нощни ястреби и скуайър Джими. Арута кимна.

— Някой много държи да пратя цяла армия в канализацията и да се разправя веднъж завинаги с Шегаджиите. Двете случки може да са свързани, но може и да са само съвпадение.

— Според мен са свързани — заяви Горат. — Не съм чувал никой да споменава Нощните ястреби, но се хвалеха, че Делекан разполагал с информатори вътре в Кралството.

— Както и с агенти в Империята, според думите на младия Локлир — добави Макала и вдигна рубина, който бе получил от Локлир. — Тези кражби започнаха преди известно време. — Цуранският магьосник погледна Арута. — Мисля, че всички тия събития са свързани.

Арута кимна, после погледна Горат и каза:

— Връщам те в стаята ти, но ще бъдеш под охрана. Ще пратя да те повикат на заранта и заедно ще обмислим маршрута до Ромней. Дотам има поне седмица път, дори с най-бързите коне, а информацията ни е нужна спешно.

Горат се надигна от масата, кимна едва забележимо и излезе от стаята.

Арута въздъхна обезпокоено.

— Всичко, което знае, се основава на подслушани разговори и непотвърдени слухове. Може би предупреждението му е честно, но дали е вярно?

— Аз не му вярвам, ваше височество — заяви рицар-маршал Гардан, който бе мълчал през цялото време. — Твърде много кръв е пролята между нашите два народа, за да му се доверя така лесно.

— Но какъв друг избор имаме, маршале? — попита Арута. — Ако предупреждението му е вярно, задава се нова кръвопролитна война и не вземем ли мерки, може да се окажем в същото положение като миналия път — да пращаме спешно военна помощ към Сетанон, а моределите вече да са там.

— Но защо Сетанон? — попита Макала, загледан в картата. — Защото вярват, че Мурмандамус е затворен там?

Арута погледна Пъг и каза:

— Там е мястото, където той изчезна. Още преди това се носеше поверие, че ако успее да завладее града, ще разцепи Кралството на две и ще ни победи.

Това беше опашата лъжа и Пъг го знаеше, но Макала каза:

— Нерядко по време на война решенията се основават на погрешни предположения. Съществува ли все пак някакво доказателство, че Мурмандамус е мъртъв?

— Само моята дума — рече Арута. — Защото аз съм този, който го уби.

— Спокойно можем да предположим, че те няма да повярват на думата ви, нали? — попита Макала.

Арута кимна. Пъг поклати глава.

— Принц Арута, двамата с дъщеря ми трябва вече да тръгваме, но скоро пак ще дойдем. Аз обаче съм по-обезпокоен от онези шестима тайнствени магьосници, отколкото от останалите вести, които ни донесе Горат.

— Така е — съгласи се Макала. — Тайнствените заклинатели. Пъг, ние, членовете на Съвета, с радост ще ти помогнем за всичко, от което се нуждаеш. Само ни повикай.

— В Звезден пристан ли ще дойдеш? — попита го Пъг.

— Трябва да предам някои съобщения до онези, които са на Келеуан. След това ще се присъединя към теб в Звезден пристан.

Пъг кимна, извади изпод мантията си магическо кълбо и обгърна талията на дъщеря си. Задейства кълбото, чу се тихо бръмчене и двамата изчезнаха.

— Жалко че и ние не можем да прескачаме от едно място на друго със същата бързина — въздъхна Арута.

— Една от причините да не го позволим, ваше височество, е, че тогава от това умение ще започнат да се възползват цели армии — отвърна Макала. — Нашето братство е особено предпазливо по този и други подобни въпроси, но от друга страна, не бива да се съмнявате, че — като се има предвид благоразположението на нашия император Ичиндар към Кралството — ще получите всякаква възможна помощ максимално бързо.

Арута му благодари и Макара и Гардан си тръгнаха. Принцът остана в кабинета си до късно през нощта — обмисляше отново и

отново предупреждението, получено от един моределски вожд-изменник.

Колкото и да му щеше да не му обръща внимание, интуицията му подсказваше, че назрява нова война.

Освен ако неговият най-добър агент, някогашният крадец, станал уважаван придворен, не успееше по някакъв начин да измъкне войната от ръцете тъкмо на онези, които възнамеряваха да я разпалят.

Арута вдигна поставения на бюрото звънец и го разклати. На вратата мигом се появи един паж.

— Ваше височество?

— Нека стражите ми докладват веднага щом скуайър Джеймс се върне в двореца — независимо от часа.

— Разбрано, ваше височество. — Паждът се поклони и затвори вратата.

Арута остана в кабинета си. Въпреки умората трябваше да обмисли още цял куп неща — след като вече бе взел решение да изпрати Джими и Горат в Ромней — и на първо място сред тях бе да открие отговора на въпроса: „Кои са Шестимата?“

Горат се пробуди в мига, когато вратата започна да се отваря. Скочи, стиснал юмруци — макар и невъоръжен, беше твърдо решен да се защитава. Нито за миг не се съмняваше, че един убиец би могъл да го открие дори в двореца. Спомняше си добре събитията отпреди много години, когато принцесата на Крондор едва не умря от ръката на пратеник на Мурмандамус.

Отпусна се едва когато видя, че влезлият е скуайър Джеймс.

— Здравсти — рече младият мъж.

— Здравей — отвърна Горат и седна. — Пак ли ще ме разпитват?

— Не — отвърна Джеймс. — Тръгваме за Ромней.

— Готов съм. И без това нямам никакъв багаж.

— Ще ни приготвят провизии, друго няма да вземаме.

— Предполагам, че ще ни отпуснат най-малко конен отряд, срещу евентуални атаки по пътя за Ромней.

Джеймс се засмя.

— Твърде много шум и притеснения. — Той бръкна под жакета си и извади странен на вид прибор — кълбо с множество ръчки по

него, които можеха да се нагласят с един пръст. — Няма да яздим.

— А как ще стигнем там? — разнесе се един глас иззад Джеймс. Джеймс се обърна и видя, че зад гърба му е застанал Оуин.

— Ти не влизаш в бройката. Отиваме аз и Горат. А ти можеш да останеш тук или да се прибереш в Тимонс.

— Не мога да остана — отвърна Оуин. — Нямам никакво свястно занимание, а и не съм на служба при принца. Не мога и да се върна в Тимонс. Ами ако ме заловят по пътя и започнат да ме разпитват?

— Че какво толкова знаеш? — засмя се Джеймс.

— Зная, че отивате в Ромней.

— Това пък откъде го научи?

— Мога да разчитам карти и подслушах достатъчно от разговора между Горат и Локлир, за да предположа накъде сте се запътили. Освен това — добави Оуин умолително, — аз съм от Изтока и познавам добре региона. Имам братовчеди в Ран, Кавел и Долт, а съм посещавал и Силдън и Ромней.

Джеймс поклати глава, сякаш си беше спомнил нещо, и рече:

— Може би няма значение... Всъщност сетих се, че веднъж преди много години двамата с Локлир имахме подобна препирня с едного, който също не ни искаше с него. Е, добре, можеш да дойдеш. По-добре да ни се мотаеш в краката, отколкото да те намерим някъде мъртъв.

Джеймс ги отведе в една празна стая, където бяха струпани различни оръжия и пособия за пътуване. Горат взе една сабя, огледа я и възкликна:

— Минога!

— Че е кръвопиец, няма съмнение — съгласи се Джеймс. — Но защо я наричаш с име на риба?

— Моят народ от планините ѝ е дал това име — обясни Горат. — Още навремето, когато сме живели не в планините, а край бреговете на Горчиво море. — Той огледа с вид на познавач извитото острие на сабята и прецени на длан тежестта и баланса ѝ. После я прибра в ножницата. — Няма да питам как една сабя, изкована от моите предци, е попаднала у вас.

— Сам можеш да предположиш — отвърна Джеймс и посочи трите раници. — Храна и други припаси, тъй като може да се наложи

да походим. Все пак се надявам да свършим работа бързо.

— Къде е Локи? — попита Оуин.

— Тръгва след час с друга задача, по заръка на принца. Ще се срещна с него, след като приключим с Ромней. Това не е единственото желязо в жаравата, образно казано, макар че може да се окаже най-важното.

След като си събраха багажа, Оуин попита:

— А сега какво?

Джеймс отново извади кълбото и нареди:

— Застанете близо до мен. Горат, постави ръка на рамото ми, Оуин — твоята върху неговата. — Джеймс сложи лявата си ръка на рамото на Оуин, а с дясната включи кълбото.

Разнесе се бръмчене, стаята около тях затрептя. Миг по-късно се озоваха в съвсем различна стая.

— Къде сме? — попита Горат.

— В Малаково средище. — Джеймс отвори вратата и надзърна навън. — Тази къща е на приятели на принца. Дръжте се близо до мен, иначе ще ви отсекаат главите, преди да сте обяснили кои сте.

Бяха на втория етаж на сградата. Докато се спускаха по стълбите, един монах в простичко сиво расо се показа иззад ъгъла, погледна ги втрещено и отвори уста да каже нещо, но Джеймс вдигна ръка и каза:

— Братко, предай на игумена Грейвс, че сме тук.

Монахът се обърна и забърза по коридора. Джеймс ги отведе в едно помещение, вероятно някога било гостна на странноприемница. След минута при тях влезе едър мъж с къса прошарена брада.

— Джими, стари мошенико! — Той разпери ръце. — Кои са тези?

— Здравсти, Етан. Имаме среща с един човек, преди отново да се върнем в двореца, затова си позволихме да използваме цуранския прибор.

— Значи идвате направо от Крондор?

Джеймс кимна.

— Можете ли да ни заемете коне?

— Не, но ще пратя един от братята до конюшната на Янси да вземе три коня. Ще ми кажеш ли каква е тази работа?

— Не. Но е важна — имай ми доверие.

— Изяли сме доста сол двамата с теб — заговори Етан Грейвс, — в мрачни дни, когато аз бях друг човек. Но макар да уважавам и почитам твоя господар, сега верността ми принадлежи на този храм. Ако по някакъв начин работата ти е свързана с Храма на Ишап, подканям те да ми кажеш.

Джеймс повдигна рамене.

— Бих го направил, ако можех. Но на този етап всичко, с което разполагам, са недоказани слухове. Все пак ще те посъветвам да бъдеш нащрек.

Грейвс се засмя.

— Че ние винаги сме нащрек. Защо иначе ще купуваме странноприемница, за да я превърнем в подвижен монашески орден?

— Тук всичко ли е наред?

— Сам ще видиш — отвърна Грейвс. — Познаваш мястото.

— Докато се върнем, ще докарат ли конете?

— И всичко друго, което ви е необходимо.

— Само коне. Останалото си носим. — Той потупа една от раниците. — Време е да тръгваме — обърна се към останалите. — Ще се върнем до час.

Когато излязоха от странноприемницата, Оуин я огледа. Сградата беше най-обикновена на вид, двуетажна, с конюшния отстриани, пристройка и паянтов склад. Беше построена в покрайнините на градчето, което се простираше на изток. Ишапските монаси тъкмо сменяха дървената ограда покрай пътя с каменна.

— Какво е това място? — попита Горат, докато вървяха на юг по пътя, който минаваше през една горичка.

— Една изоставена странноприемница, превърната в храм на Ишап.

— И с каква цел? — попита моредельт.

— Недалеч оттук има едно място, което искат да държат под око.

— Кое е то? — попита Оуин.

— Не е необходимо да знаете.

Вървяха десетина минути през гората. Когато стигнаха една поляна, Горат се закова на място, сепнат от онова, което видя. Пред тях се издигаше перфектно изработена статуя на полегнал дракон с положена на земята глава и разгърнати криле, сякаш се готвеше да се надигне.

— А това какво е? — попита тъмният елф, докато заобикаляше смаяно статуята.

— Наричат го Аалския оракул — обясни Джеймс и посочи медната тавичка за дарения в краката на дракона.

— Аз пък мислех, че е само легенда — рече Оуин.

— Подобно на много други легенди, и тази произхожда от действителността — рече Джеймс и махна към тавичката. — Хвърлете по една монета и докоснете дракона.

Оуин пусна сребърна монета и... миг преди да се удари в дъното на тавичката, монетата изчезна. Оуин посегна и докосна дракона...

И се озова на друго място. В просторно помещение, всъщност по-точно огромно. Въздухът едва доловимо се раздвижи и изведнъж пред него изникна дракон с гигантски размери. Главата му — по-голяма от най-голямата каруца, която Оуин бе виждал — лежеше на пода. Тялото му бе обсипано със скъпоценни камъни. Най-многобройни бяха диамантите, но освен това имаше изумруди, сапфири, рубини и опали, които се подреждаха в разнообразни шарки по гърба му и сияеха като дъга. Оуин не можеше да откъсне поглед от тях.

— Сънувам ли? — попита той.

— В известен смисъл. Но побързай, защото си тръгнал по опасен път. Казвай — какво ще питаш Аалския оракул?

— Забърках се в нещо, което не разбирам, но въпреки това чувствам непреодолимо желание да го завърша заедно със спътниците си. Дали решението ми е правилно?

— Не ще си същият в края на това пътуване, нито ще можеш някога да се върнеш по пътя, по който си дошъл. С трудности са изпълнени дните, що те чакат, и много пъти ще се мислиш за по-незначителен, отколкото си в действителност.

— Да вярвам ли на моредела — Горат?

— Той е повече, отколкото се смята. Довери му се, макар че той самият понякога не ще си вярва. Ще се превърне в прочут герой, дори за онези, които сега проклинат името му и никога не ще познаят величието му.

Внезапно Оуин почувства такава слабост, че падна на колене. Нечии силни ръце го сграбчиха за раменете и го изправиха. Той премига и видя, че отново стои пред статуята.

— Какво става?

— Добре ли си? — попита го Горат. — Когато докосна статуята, целият се разтрепери. Щеше да припаднеш.

— Бях на друго място — отвърна Оуин. — Колко време ме нямаше?

— Да те е нямало? — повтори учудено Горат. — Никъде не си ходил. Само докосна статуята, олюля се и аз те сграбчих.

— На мен ми се стори повече — измърмори Оуин.

— Случва се понякога — намеси се Джеймс, докосна камъка и бързо отдръпна ръка. — Оракулът избира с кого да разговаря. На теб какво ти каза?

— Ами... само че мога да ви се доверя... и на двамата.

— Нещо полезно каза ли? — попита Джеймс и го стисна за ръката.

— Че ни чакат дни, изпълнени с трудности.

— И без него го знаем — изсумтя Горат.

— Да се връщаме в абатството — подкани ги Джеймс. — Конете ни сигурно вече са готови. Чака ни доста път.

— Накъде отиваме? В Саладор? — попита Оуин.

— Не, ще хванем пътя за Силдън. Не е толкова натоварен и е опасен заради това, но пък онези, които ни търсят, сигурно още се навъртат около Крондор и чакат да си покажем главите от двореца. Ако имаме късмет, ще излезем на пътя за Ромней преди противникът да узнае, че вече не сме в двореца.

Оуин кимна, но докато се отдалечаваха от полянката, погледна през рамо към статуята на дракона. Имаше нещо, което бе доловил по време на краткото си видение и което не посмя да сподели.

Оракулът изглеждаше изплашен.

ГЛАВА 6

ПЪТУВАНЕТО

Грейвс им помахна за поздрав.

— Джеймс, няма да е зле да се отбиете до града, преди да си тръгнете.

— Защо? — попита Джеймс и се вгледа в лицето на абата.

— Няколко минути след като тръгнахте по пътя, покрай нас премина конен отряд, който се насочи към града.

Джеймс погледна към града, сякаш можеше да различи конниците от такова разстояние.

— Имало е нещо особено в тях, инак нямаше да им обърнеш внимание. Какво?

— Дрехите им бяха в цветовете на кралската армия. И ако вече не съм забравил дните, когато бях крадец в Крондор, начело яздеше старият Ги дьо Батира.

— Значи има какво да се види — каза Джеймс, даде знак на Горат и Оуин да го последват и закрачи към града. — Скоро ще се върнем, Грейвс.

Абатът им махна за довиждане и се прибра.

Стигнаха града, тръгнаха по централния булевард и излязоха на градския площад. Там конниците вече слизаха от конете и сваляха седлата и багажа пред хан с шахматна пешка на табелата. Всички войници бяха с дрехи в кралските цветове: черни ботуши и панталони, сиви наметала и алени жакети, върху които бе изрисуван бял кръг и ален, изправен на задните си крака лъв със златна корона, стиснал меч. Виолетовите ивици по края на кръга и по ръба на наметалата сочеха, че войниците принадлежат към дворцовата гвардия и служат лично на кралското семейство. Двама от тях бяха застанали на пост пред вратата и единият спря Джими и спътниците му с думите:

— Дотук. Ханът е на разположение на риланонския херцог и никой не може да влиза без негово разрешение.

— В такъв случай иди при него, боец, и му докладвай, че е дошъл скуайър Джеймс от Крондор по дела на принца.

Войникът огледа внимателно Джеймс и спътниците му, после влезе вътре.

Миг по-късно пред тях се изправи едър мъж с черна превръзка на едното око. Подпря се на вратата, огледа ги и им махна да влизат.

Вътре войниците от кралската гвардия продължаваха да претършуват помещението.

Ги дьо Батира, херцог на Риланон и Първи канцлер на Островното кралство, им даде знак да се присъединят към него на масата.

— Донесете нещо за пиене! — провикна се той и един от войниците изтича да изпълни нареждането. Незабавно им поднесоха големи халби пенлив ейл.

— Ще желае ли милорд нещо за ядене? — попита с разтреперан глас ханджията.

— По-късно — отвърна Ги, докато бавно си сваляше ръкавиците. — Нека да е прясно и топло — за мен и хората ми. — Ханджията се поклони и отстъпи заднешком, като пътем събори един стол и едва не се удари в ръба на масата. Ги погледна към Джеймс и му кимна.

— Значи Арута те е пратил на изток да подушиш обстановката?

— Може и така да се каже, ваша светлост — отвърна леко намръщено Джеймс.

Ги посочи Горат.

— Обясни ми сега защо не бива да му отсичам главата, а теб да обеса като предател на Короната?

Ръката на Горат стисна дръжката на сабята. Оуин пребледня, но с изненада установи, че Джеймс се усмихва.

— Защото ще ядосаш Арута?

Ги се разсмя.

— Същият шегаджия си, а, Джими?

— И такъв ще си остана до края — рече младият скуайър. — Двамата с теб сме преживели твърде много прекеждия заедно, за да се питаме кой в какво вярва, така че ще отдам въпроса ти на лошото ти настроение. С какво те е разсърдил Арута?

— Ами с ей това — отвърна херцогът на Риланон, най-могъщият благородник в цялото кралство след членовете на кралската фамилия,

и махна с ръка да покаже обстановката. — Защото съм тук, в едно градче, чиято единствена причина за съществуване е местоположението му между Крондор и Саладор и защото Луам е обезпокоен от вестите, които пристигат в двора за някакъв ренегат-моредел... — той погледна с единственото си здраво око Горат, — както и за разни съмнителни типове, които търчат между това проклето място и Ромней.

— Но защо пратиха точно теб?

— По много причини — отвърна херцогът и отново надигна чашата с ейл. — Обикновено не пия толкова рано, но и рядко ми се случва да яздя до толкова късно през нощта.

— Онези съмнителни типове, дето ги спомена, не са ли случайно Нощни ястреби? — попита Джеймс.

— Може и такива да са — съгласи се Ги. — При Арута какво се чува?

— Нищо, докато не се прибера за доклад. Но по пътя към града Локи и тези двамата се натъкнали на измамници, представящи се за Нощни ястреби.

Ги се загледа през прозореца, сякаш обмисляше чутото.

— Ако се опитваш да възродиш Нощните ястреби — обърна се той към Джеймс, — но същевременно не искаш никой да разбере намеренията ти, няма ли да използваш двама главорези, които да се представят за членове на Гилдията на смъртта?

Джеймс го погледна ококорено.

— Гениално! Така ще отклоня вниманието от онова, което правя, ще пожертвам няколко пешки и хората, от които най-много се страхувам, няма да ме вземат на сериозно.

— Джими, погледни по-надълбоко — посъветва го Ги. — Трябва да откриеш онези, които стоят зад новите ни неприятности. Има едно старо правило: „При липса на противоположна информация предполагай, че противникът ти ще действа умно“; Следствието от това правило е: „Дръж се глупаво и противникът ти няма да те приема на сериозно“.

— Все още не си ми казал какво търсиш тук — припомни му Джеймс.

Ги кимна.

— Кралят ми нареди да се заема лично с управлението на този район. Изглежда, някои местни благородници са под подозрение.

— За предателство?

— Не точно, макар и това да не е изключено. — Ги гаврътна остатъка от ейла. — По-скоро са заподозрени в некомпетентност. Всеки момент може да избухне война между гилдиите, а графът на Ромней не предприема нищо. Наредих на един отряд кралски копиеносци да се насочат към града и да поставят графа под стража. Следващата седмица, когато отида там, ще реша как да постъпя с него.

— Но за каква война говориш? — попита Джеймс.

— Не зная подробностите, но изглежда, Братството на лодкарите е вдигнало цените за услугите си до такава степен, че търговците нямат сметка товарите им да бъдат прекарвани по реката, и всички останали гилдии се събират в обща опозиция срещу лодкарите. И двете страни наемат войници, нищо чудно графът вече да е обявил извънредно положение. Дявол го взел, не е изключено градът вече да е опожарен. — Той удари с пестник по масата, сякаш не даваше пукната пара дали Ромней ще бъде изпепелен до основи. — Ето защо кралят ни прати — нека хората видят, че е лично заинтересован от спокойствието и мира, нека развеем пред тях знамената и се покажем в цветовете на неговата армия. Освен това ми е наредено от Негово величество тази вечер да изнеса лекция.

— Лекция ли? — учуди се Джеймс и едва не се разсмя. — За какво? И пред кого?

Ги въздъхна.

— За Арменгарската битка и пред всеки, който иска да я чуе. — Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на думите си. — Спомняш ли си онзи разбойник Грейвс, дето ишапците го пратиха тук да основе ново абатство?

Джеймс кимна.

— Познавам Етан отпреди да чуе гласа на Всевишния. В онези дни беше един от най-големите биячи на Шегаджиите.

— Мога да си представя. Та той решил — а може би решението е на Ишапския храм в Риланон, — че тук, в Малаково средище, трябва да бъде основано училище, защото щяло да е „в центъра на Кралството“ и щели да идват „млади благородници от всички краища“. Щели да го нарекат колегиум. — Той понижи глас. — Имам чувството,

че не вярват на нашето приятелче Пъг и на онова, което прави в Звезден пристан, и смятат да се заемат сами с възпитанието на младите благородници от Кралството. Освен това искат да разполагат с база близо до... — Погледът му се премести върху Оуин и Горат и той остави изречението недовършено.

Джеймс знаеше за какво говори: близо до Сетанон и Камъка на живота — и затова само кимна едва забележимо и отбеляза:

— Не забелязах кой знае колко млади благородници наоколо, Ги.

Ги се пресегна да го потупа игриво по главата, но Джеймс се отдръпна навреме.

— Ама и ти си един шегаджия, Джими, винаги си бил голям шегаджия. Ще си останеш същият дори някой ден да те направят крондорски херцог.

Джеймс се разсмя.

— Може би. И така, къде са споменатите млади благородници?

Ги въздъхна.

— Е, сигурно един-двама ще дойдат от околните райони. Точно затова препусках цяла нощ — за да стигна навреме. Проклетата буря забави кораба ми за Саладор с два дни, наложи се да яздим нощем. — Ги огледа празната си чаша. — И всичко заради пустата му лекция. Ще бъде в една къща в източната част на града. Не можеш я подмина — отпред ще стоят на пост кралски гвардейци. — Той се изправи. Джеймс пъргаво скочи, след него се надигнаха Оуин и Горат. — Луам ме помоли да свърша тази работа, докато уреждах някои въпроси по границата със Западните владения и като услуга към Ишапския храм. Не мога да откажа на краля, пред когото съм се клел във вярност. Но и ти също си се клел, тъй че не можеш да откажеш на мен. Искам от теб, приятелю, да присъстваш тази вечер на лекцията в ролята на клакьор. Сега ще ида да нагледам какво правят моите хора, а после възнамерявам да подремна.

С тези думи херцогът ги напусна. Горат се обърна към Джеймс и попита:

— Какво е клакьор?

Джеймс се засмя.

— Театралните управители често ги наемат да ръкопляскаат силно по време на представление, уж страшно им е харесало. Понякога

става много смешно. Петима или шестима присъстващи ръкопляскаат, докато останалите замерят актьорите със зарзават и ги освиркват.

— Хора! — Горат смаяно поклати глава.

Към тях се приближи съдържателят.

— Нещо друго, господа? — Той втренчи поглед в лицето на Джеймс, после разтърси глава. — Извинете. Взех ви за някой друг. — Та да искате още нещо?

— Ако до час не хапна нещо, след тази бира ще заспя на масата — оплака се Оуин. — Никога не съм пил толкова рано.

Горат изсумтя неодобрително, но не каза нищо.

— Каквото можете да ни предложите, уважаеми...

— Айван, господине — рече съдържателят, обърна се и се отдалечи.

Вратата на странноприемницата се разтвори и влязоха трима души. Джеймс, Оуин и Горат ги изгледаха с безпокойство. Влезлите обаче, изглежда, бяха местни: единият носеше дъска за шах. Настаниха се на една близка маса и двама заиграха, а третият ги наблюдаваше.

Айван се върна и им поднесе храна: сушено месо, сирене, варени зеленчуци и подсладени ябълки.

— Още ейл? — попита, след като остави подноса на масата. Джеймс кимна. Влязоха още двама с дъска за шах и той попита:

— Това тук често явление ли е?

— Турнирите ли? — попита Айван. — Разбира се. Точно затова на герба отвън има пешка. Тази странноприемница я отвори преди трийсетина години старият Баргист, а той беше голям играч. Оттогава тук непрестанно се отбиват пътници и местни, за да премерят сили на шах. Вие играете ли, господине?

— Не много добре... — измънка Джеймс. — Моят... господар ме научи на някои неща.

— Тук винаги можете да намерите някого, с когото да поиграете — каза съдържателят и отново ги изостави, тъй като го викаха от другите маси.

Вратата отново се отвори. Този път влезе дрипава старица. Мина през помещението и спря до Джеймс.

— Мислех, че си отишъл в Литън, Лизли. И откъде намери тия дрешки? — Тя опипа финия плат на дрехата му. — Като гледам какви

са хубави, сигурно си ги свил от някой барон. — И му намигна съзаклятнически.

— Боя се, че ме бъркате с някого. Казвам се Джеймс...

— Джеймс значи? — прекъсна го тя. — Е, нека е Джеймс, щом настояваш. — Сръга го в ребрата и отново му намигна. — Като оня път, дето сдъвка сапуна, а после се просна и взе да бълваш мехури, а? Що пари прибра тогава от състрадателните. Нищо де, както кажеш. Бъди сега добричък и ми поръчай нещо за хапване. — Забеляза Горат и попита: — Момче, за к'во ти е тоя елф? Не знаеш ли, че носят лош късмет? Ей таквиз кат' тоя убиха моя Джек и сега бунтуват народа в Сетанон. Какво си намислил?

— Какво е станало в Сетанон? — попита Джеймс.

Тя се наведе, премигна и разгледа лицето му отблизо.

— Ти не си Лизли! — Тупна го по рамото и попита: — Как се сдоби с неговото лице? — Изведнъж отстъпи назад и вдигна ръка към устата си. — Ай-ай! Ти ще да си някой зъл чародей! Приел си облика на Лизли, за да ме измамиш!

— Госпожо! — вдигна ръце Джеймс. — Ние не сме зли чародеи.

— Нито пък аз съм елф! — изсумтя ядосано Горат.

Старицата отново се наведе напред.

— Вярно, не ми изглежда да си зъл. Ама наистина приличаш на Лизли. Трябва да си негов близък, тъй да знаеш.

Джеймс махна на Айван и му подхвърли една монета.

— Погрижи се да нахранят тази жена — нареди той и пак се обърна към нея. — Та казваш, Лизли е тръгнал за Литън?

— Отпращи още преди няколко дни — каза тя. — Имал там среща с един господин. Страх ме е, че ще загази. Все се забърква в разни кашаи. А и се съмнявам онзи, с когото ще се среща, наистина да е „господин“.

Айван хвана старицата за лакътя, отведе я в ъгъла и сложи пред нея чиния с храна. Тя започна да яде, без да поглежда към Джеймс и спътниците му.

— Двойник? — подметна Горат.

— Възможно ли е някой да е пратил на пътя за Ромней човек, който прилича на теб? — попита Оуин.

Джеймс вдигна рамене.

— Не е изключено. И преди са го правили. Навремето срещнах двойник на принца в каналите на Крондор. Ако не бяха мръсните ботуши, щеше наистина да накара хората да повярват, че е Арута, и да създаде сериозни проблеми. — Той поклати глава и добави: — Но се съмнявам. Доколкото разбрах от думите на старицата, този Лизли не живее тук от вчера. Може наистина да става дума за съвпадение. Преди известно време някакви типове в Танерус искаха да поизтупат от мен праха заради неуредени сметки. Спасих се едва когато ги убедих, че не съм този, за когото ме вземат. На два пъти за по-малко от година оставам с впечатлението, че наблизко има човек, който прилича на мен, но от това, което чувам за него, май не ми прави услуги с приликата си. — Той отново даде знак на съдържателя да се приближи и го попита направо:

— Да си ме виждал и преди?

— Не съм сигурен — отвърна уклончиво Айван.

— Но одеве каза, че си ме виждал.

— Не. Казах, че ви взех за един друг човек.

— Кой? — попита Джеймс.

— Лизли Шайбата — отвърна Айван. — Тукашен мошеник, да си кажа правичката. Занимава се със съмнителни дела. Ала въпреки това е сериозен човек, ако трябва да се върши работа с него.

— Аха. — Джеймс кимна. — Отдавна ли го познаваш?

— Около десет години, с известни прекъсвания. Той често отсъства, понякога за повече от месец, дори година се е случвало да го няма. Никога не можеш да си сигурен какво е намислил. — Ханджията изгледа и тримата. — Ще поръчате ли още нещо?

— Не, това е всичко — отвърна Джеймс.

— Сега какво ще правим? — попита Оуин и се прозя.

— Аз ще се върна да си побъбря със старото приятелче Грейвс. А ти, като гледам, имаш нужда от дрямка. Довечера ще идем да слушаме лекцията на херцог Ги за Арменгарската битка пред местната младеж.

— Аз ще остана тук — заяви Горат. — Много добре зная какво стана при Арменгар. Нали бях там.

Джеймс се захили.

— Аз също. Но ще отидем. Не бива да разочароваме херцога, приятелю. Той може да ни създаде сериозни проблеми, стига да пожелае.

Горат изсумтя недоволно, но въпреки това се изправи и каза:

— Излизам да разузная наоколо. Доколкото разбрах от старицата, наблизно се навъртат мои сънародници. Ще ида да потърся повече сведения.

— Хубаво — кимна Джеймс и също се изправи. — Поне има с какво да се занимаваме.

Джеймс и Горат излязоха. Оуин се приближи до Айван и попита:

— Мога ли да наема стая за тази нощ?

— При други обстоятелства щях да ви услужа с радост — отвърна Айван. — Но кралските войници ги заеха всичките.

— Има ли наблизно друг хан?

— Има един на половин ден път западно, но не бих ви го препоръчал. Има и друг, на половин ден път източно, но и него не бих ви препоръчал.

— А може ли да спя в конюшната?

— Кралските войници няма да позволят, момко. Съжалявам.

Оуин се обърна и тръгна към вратата. Реши да се присъедини към Джеймс. Щом не можеше да поспи, поне щеше да се опита да научи още нещо за ишапското абатство.

За немалка изненада на Джеймс на лекцията на Ги имаше много присъстващи. Оуин се отпусна на един от столовете и се огледа сънено. Докато бяха в абатството, се бе разровил из библиотеката. Натъкна се на една интересна книга за магии, която веднага грабна вниманието му.

По време на лекцията Джеймс на няколко пъти го сръга, тъй като младият монах се унасяше в сън. Когато лекцията приключи, Джеймс бе принуден да признае, че старият комендант на арменгарската отбрана наистина е бил брилянтен стратег. Самият факт, че значителен брой оцелели бяха стигнали безпрепятствено до Ябон, въпреки че Зъберите на света гъмжали от жадни за човешка кръв таласъми и моредели, говореше за изключителните му способности.

Аудиторията посрещна края на лекцията с ентузиазирани аплодисменти и неколцина млади благородници изтичаха да разговарят с херцога.

— Почакай тук — рече Джеймс на Оуин и стана да се сбoguва с Ги. — Да тръгваме — повика го, когато свърши.

— Накъде? — попита Оуин. — В града няма свободни стаи за нощувка.

— Можем да спим на пода на гостната в абатството и да тръгнем утре рано.

— Добра идея — кимна Оуин. — Очите ми направо се затварят.

— Защото не си се научил да пиеш ейл по никое време — усмихна се Джими.

Излязоха на пътя и за изненада на Оуин Горат незабелязано се присъедини към тях.

— Откри ли нещо? — попита го Джеймс.

— Следи из околностите. Съвсем скоро наблизко са минавали моредели.

— Друго?

— Групи хора се придвижват на север от града, но явно го избягват.

— Сигурно не искат да ги виждат. Накъде са тръгнали — на изток или на запад?

— И в двете посоки. Доста хора, които се движат в двете посоки, но се стараят да останат незабелязани.

Джеймс поклати загрижено глава.

— Проклет да съм. Тая работа не ми харесва.

Останалата част от пътя до абатството изминаха в мълчание.

— Е — посрещна ги Грейвс на вратата, — как мина лекцията?

— Липсваше ни някоя апетитна певица — промърмори Джеймс, но лицето му остана сериозно.

— Идният месец херцог Арман дьо Севини също ще изнася лекция — съобщи Грейвс. — След него е Бодуен дьо ла Тровил.

— Ще се постарая да присъствам и на двете — увери го Джеймс. — Ще ни настаниш ли някъде за през нощта?

— Можете да спите под масата в гостната, Джими. Стаите на горния етаж са заети от братята.

— Под масите звучи чудесно — кимна Оуин и извади завивките от раницата.

Горат последва примера му без коментар.

Джеймс седна до бившия крадец, превърнал се в монах, и тихичко попита:

— Защо тук, Етан?

Абатът повдигна рамене.

— Не зная, Джими. Вече ти казах, че орденът държи да е близо до Сетанон. На няколко мили оттук възникна едно съвсем ново селище, нищо особено, дори не заслужава да го наречеш градче. Търговският път обаче е оживен и жителите му припечелват от търговия с керваните. Но тук можем да останем незабелязани и да пращаме наши хора, които да душат наоколо от време на време, колкото да се убедят, че няма промени в установеното положение.

— Забелязах, че и двамата лектори са хора, на които Батира има голямо доверие.

Грейвс кимна.

— Твърде много странни неща се случват напоследък, че да постъпва иначе. Някои от благородниците... — Той махна с ръка. — Вече не можеш да им се доверяваш като преди.

— Да не намекваш за предателство?

— Вече не зная какво да мисля — въздъхна Грейвс. — Навремето бях крадец, после ме прибраха в храма в Риланон, а сега са ми възложили особено трудна и вероятно опасна задача. — Той сведе очи, сякаш не смееше да погледне Джеймс. — Не зная дали съм достоен да я изпълня докрай.

— Етан, не съм те чувал да говориш така за себе си.

Грейвс въздъхна.

— Много неща не знаеш, Джими. Все още имам някои стари... връзки, ако мога така да ги нарека. От онези, които не се прекъсват лесно. Това поне трябва да ти е ясно.

Джеймс се засмя.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Аз самият имам смъртна присъда от Шегаджиите, в случай че прекося границите на техните владения, ала въпреки това го правя от време на време. И те си затварят очите, които означава, че им е изгодно.

— Дано наистина разбереш за какво говоря, когато му дойде времето. — Грейвс се надигна. — Отивам да си почина. Утре ме чака много работа. Лека нощ, Джими.

— И на теб, Етан.

Джеймс разгърна завивките си и легна до Оуин. Сънят дойде бързо. Докато се унасяше, се зачуди какво ли бе искал да каже Грейвс с думите „когато му дойде времето“.

Северният вятър свиреше в нощта. Джеймс се уви по-плътно в наметалото и протегна ръце към огъня, който озаряваше лицата на двамата му спътници. Пътят от Малаково средище за Силдън изглеждаше тревожно пуст в сравнение с Кралския друм за Саладор, но затова пък бе много по-пряк. Трите коня, които бе купил, хрупаха кротко трева.

— Джеймс — заговори Оуин, — има нещо, което не ми дава покой. Отдавна исках да го споделя с теб.

— Личи ти, че си обезпокоен — обади се Горат.

— И какво е то? — попита Джеймс.

— Усетих го, докато разговарях с Оракула... беше нещо като лошо предчувствие.

— Нищо чудно, като се имат предвид обстоятелствата — отбеляза Горат.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джеймс, който не откъсваше внимателен поглед от Оуин.

— Оракулът бе разтревожен от нещо.

Джеймс помълча, сетне каза:

— Не съм специалист по тия въпроси, аз самият никога не съм се срещал с Оракула, но от това, което съм чувал, зная, че той може да предсказва всякакви бъдещета, с изключение на своето собствено.

— Бъдещета? — учуди се Горат.

— Не зная дали се изразявам точно — продължи Джеймс, — но веднъж магьосникът Пъг ми обясни, че бъдещето не е предопределено, а е резултат от множество постъпки и като променяме някои от тях, можем да променяме и него.

— Тоест, ако Горат не беше дошъл да ни предупреди, сега планът на Делекан щеше да се осъществява без никакви пречки?

— Това ми е ясно — намеси се Горат. — Но щом бъдещето не е предопределено, каква полза от Оракула?

— Казват, че в думите му се криела много мъдрост — промърмори Джеймс.

— Мисля, че Джеймс е прав — рече Оуин. — Но все още не зная откъде дойде това усещане за тревога.

— Може би съдбата на Оракула по някакъв начин е преплетена с нашите действия — предположи Горат. — В такъв случай ще му е трудно да гледа в бъдещето — ако думите на Джеймс са верни. Може това да е източникът на безпокойството му.

Джеймс мълчеше. Той бе един от малцината, които знаеха за съществуването на Камъка на живота под Сетанон. Само шепа от оцелелите след битката бяха посветени в тайната на тази вълшебна реликва, останала запазена още от времето на Господарите на драконите. Още по-малко бяха в течение, че Аалският оракул, пазителят на Камъка на живота, се намира в едно подземие под град Сетанон.

Статуята при Малаково средище бе вдигната, за да разсее съмненията на онези, които бяха чували за съществуването на Оракула. Ако някой дойдеше да го потърси, тя осигуряваше възможност за контакт, без да се налага личното му присъствие.

— Опитвам се да намеря връзка между някои странни неща — промърмори Джеймс. — Имаме цурански Велики, чиито скъпоценности са били ограбени, за да могат също цурански ренегати да ги продадат на моределски нашественици, които ги заменят за оръжие. Имаме фалшива Гилдия на смъртта, която може би е параван за истински Нощни ястреби, оцелели от нощта, в която изгорихме щабквартирата им в Крондор. Имаме и многобройни лъжливи или истински сведения, които сочат, че се готви нашествие от север.

— Моите сънародници ще действат предпазливо — намеси се Горат. — Ще поискат от Делекан доказателства, че Мурмандамус наистина е жив и е затворен в Сетанон, преди да тръгнат на война.

— Не искам да обиждам сънародниците ти — отбеляза Джеймс, — но подобни „доказателства“ лесно могат да бъдат изфабрикувани.

— Съгласен съм — рече Горат. — Което е още една причина Делекан да се опитва да ни премахне.

Джеймс се облегна назад и се загърна в наметалото.

— Не зная дали някога ще открием отговорите на тези въпроси, но в момента предпочитам да поспя.

— В Литън ще потърсим ли твоя двойник? — попита го Оуин.

— На път ни е — каза Джеймс. — Нищо не пречи да поразпитаме из града.

Оуин се претърколи, за да се приближи максимално до огъня, без да си подпали дрехите. Горат лежеше мълчаливо: сигурно вече беше заспал.

Сънят не идваше. Джеймс се бореше с откъслечните сведения, с които разполагаше. Някъде сред този привиден хаос имаше обединяващо звено, схема, която свързваше всички участници и даваше на действията им разумно обяснение.

До самите покрайнини на Литън пътуваха безпрепятствено. Малко преди да стигнат забелязаха край пътя изоставена ферма с паянтова плевня, около която се навъртаха облечени в черно фигури.

Горат ги забеляза пръв и ги посочи на Джеймс.

— Въобще нямаше да ги видя, ако не ми беше казал — отвърна младият скуайър.

— Четирима са. Изглежда, в плевнята има нещо, което е събудило интереса им — обясни моредельт.

— Щом цицината ме сърби — оплака се Джеймс, — значи е надушила неприятности. Дали не открихме истинските Нощни ястреби?

— Ами ако е така? — попита Оуин.

Джеймс измъкна сабята си и заяви:

— Ако е така, да ги убием, преди да са ни видели — стига да имаме късмет.

И отби от пътя и подкара коня в тръс през поляната. Прекосиха занемарената нива, обрасла с висока до кръста трева. В началото тревата ги скриваше, а и странните фигури продължаваха да наблюдават плевнята, което позволи на Джеймс и спътниците му да ги наближат, оставайки незабелязани.

Първият убиец, който ги видя, извика и двамата до него се обърнаха. В същия миг Джеймс пришпори коня си в атака. Една от черните фигури размаха сабя и се приготви да го промуши, докато втората отскочи чевръсто от пътя на коня. На ъгъла на плевнята трета фигура измъкна стрела от колчана и я постави на тетивата. Внезапно отнякъде изникна ослепителна топка от енергия — профуча недалеч от

стрелеца с лък и удари стената на плевнята, което бе достатъчно ако не за друго, поне да му отвлече вниманието и да го накара да отстъпи назад.

В този момент Горат се изравни с втория убиец и скочи право върху него, докато Джеймс се биеше с първия. Оуин изруга: даваше си сметка, че макар да бе успял да разбули загадката на заклинанието, което бе използвал срещу него Наго, и дори да го повтори, все още не е в състояние да го контролира достатъчно добре. Той вдигна жезъла като тояга и препусна срещу мъжа с лъка, за да го повали, преди да е пуснал стрелата.

Горат прекърши гръкляна на противника си с плоското на сабята и се огледа. Джеймс все още не можеше да се справи със своя противник, а Оуин подскачаше около стрелеца с лък и безуспешно се опитваше да го удари — във всеки случай го занимаваше достатъчно, за да не му позволи да стреля. Накрая разяреният му противник хвърли лъка и се опита да си извади сабята.

Джеймс забеляза колебанието на Горат и му извика:
— Намери четвъртия!

Горат мигновено се втурна към ъгъла на плевнята, заобиколи я и се озова пред широко разтворената порта. Вътре цареше мрак, който би се сторил непроницаем за човешкото око, но за тъмнокожия елф бе просто игра на светлосенки. Той забеляза някакво движение по гредите под покрива, притаи се и зачака.

Миг по-късно някой претича отново по гредата, от която се посипа слама, и в същия миг една тъмна, скрита до стената фигура пусна нагоре стрела, ориентирайки се по шума. Горат се метна през вратата и преди Нощният ястреб да успее да опъне тетивата, се стовари върху него.

Борбата продължи само няколко секунди.

Отвън Джими също приключи с противника си и загледа как се справя Оуин.

Когато боят най-сетне свърши, Джеймс и Оуин влязоха в плевнята.

— Какво става тук? — попита Джеймс.

— Има някой горе — обясни Горат.

— Слизай! — извика Джеймс. — Нищо лошо няма да ти сторим.

Между гредите се показва непознат мъж и внимателно се спусна на пода. Разкърши схванатите си рамене и огледа тримата.

— Благодаря — бе първата му дума.

Приблужи се до тях и когато спря на няколко крачки, Оуин възкликна:

— Богове!

Джеймс не можеше да откъсне поглед от мъжа, който изглеждаше като негов близък.

— Ти трябва да си Лизли — рече той.

— И какво ви кара да смятате така? — попита непознатият.

— Това, че хората непрестанно ме бъркат с теб — отвърна Джеймс и застана така, че светлината от вратата да пада върху лицето му. — Веднъж някакви типове в Танерус едва не ме убиха, защото ме взеха за друг.

Мъжът се разсмя.

— Хиляди извинения. Чакаха ме да се върна със стока, която ме пратиха да купя. За съжаление на обратния път бях задържан въпреки волята си и това сигурно ги е поизнервило. — Той спря за миг, после продължи: — Вярно е, че си приличаме достатъчно, за да ни бъркат. Аз съм Лизли Шайбата.

— А аз съм Джеймс, от Крондор. Тези са мои приятели — Оуин и Горат. Тръгнали сме за Ромней, но в Малаково средище една жена ме помисли за теб.

— Старата Патрума — каза Лизли. — Побъркана е — превъртя, откак убиха мъжа й. Хората в града й дават по нещо за ядене и я пускат да спи в оборите. Не зная защо, но разправя наляво и надясно, че ми е роднина. — Той поклати глава.

— Нещо против да ни кажеш защо Нощните ястреби се опитваха да ти видят сметката?

— Нощни ястреби? — учуди се Шайбата и сви рамене. — Убийци? Нямам представа. Дали пък не са ме взели за теб?

Горат погледна Джеймс, но не каза нищо. Само Оуин подхвърли едно колебливо:

— Може би...

— Не — спря ги Джеймс. — Аз пък мисля, че някой е държал тъкмо на теб да ти види сметката. Хайде да тръгваме за града — докато стигнем, току-виж си се сетил кой може да е.

Мъжът ги изгледа, сякаш претегляше възможността да им се опъне, но очевидно се отказа и кимна покорно.

— Да тръгваме. Ожаднях нещо, а в „Крайпътния хан“ винаги поднасят пресен ейл.

— Претършувайте телата — нареди Джеймс и Горат и Оуин тръгнаха да изпълнят поръчението му. — Ти от нищо ли не се нуждаеш? — попита той Лизли.

— Ами не. Имам си сабя, а торбата изгубих нейде из гората, докато тези четиримата ме гонеха. Всъщност мога да взема една от някой от тях.

— Твоя работа. — Джеймс сви рамене.

Оуин се върна при тях и каза:

— Няма какъв багаж, Джеймс. Нито документи, нито пари, нищичко. Само оръжията и черните дрехи.

— И тези неща — добави Горат, който тъкмо се бе появил. И вдигна един медальон с изрисуван върху него ястреб.

Джеймс го взе, разгледа го, хвърли го на земята и каза:

— Тези са истински Нощни ястреби. Не като онези самозванци от Крондор.

— Самозванци? — повтори Шайбата.

— Това е дълга история.

— Хубаво — кимна Шайбата. — Тъкмо ще прием по два ейла. Да вървим. — Той тръгна към мъждукащите светлини на градчето, а останалите се метнаха на конете и го последваха.

Оуин се изравни с Джими и му каза:

— Изглежда доста безгрижен за човек, който преди малко можеше да си изгуби главата.

— Прав си — съгласи се Джеймс.

ГЛАВА 7

УБИЙЦИ

Беше претъпкано.

„Крайпътният хан“ — както подсказваше името му — бе построен в края на града и недалеч от главната улица. Явно се радваше на голяма популярност, защото вътре гъмжеше от работници, въоръжени до зъби главорези и съмнителни типове с очевидно криминално минало.

Джеймс и спътниците му оставиха конете на момчето, което работеше в конюшната, и магнаха на ханджията, който веднага дотича при масата им. Джеймс поръча за всички ейл и храна, а през това време ханджията хвърляше любопитни погледи на него и Лизли.

Когато си тръгна, Лизли рече:

— Е, май ти дължа една история.

— И каза, че ще е дълга — припомни му Горат.

— Ще я чуετε, но преди това имам един въпрос. Какво ви накара да ми се притечете на помощ? — Той погледна Джеймс и побърза да добави: — Ако е било случайност, значи съдбата има странно чувство за хумор.

— Наистина беше случайност — каза Джеймс. — Макар че преди това научихме името ти в Малаково средище, където някои ме взеха за теб. Но виж, що се отнася до спасяването ти, това действително си беше чиста случайност.

— Затова пък познахте онези, които се опитваха да ме убият — отбеляза Лизли. — Гледам, че сте доста добре информирани за средна ръка наемни войници. — Той кимна към Горат. — Напоследък такива като него все по-често взеха да се мяркат наоколо, макар че рядко се показват в компанията на хора. Кое то ме кара да смятам, че трябва да науча нещо повече за вас, преди да ви разкрия моята история.

Джеймс се засмя, Лизли му отвърна с усмивка и Горат и Оуин бяха поразени от приликата помежду им.

— Ако не сте братя — възкликна Оуин, — това ще е странна прищявка на боговете.

— Така ще да е — съгласи се Лизли.

— Ето какво ще ти кажа — подхвана Джеймс. — Работя за едни хора, които поне засега не се интересуват дали си жив, или мъртъв, Лизли. По-добре обаче да не им даваш причина да поискат смъртта ти. Освен това същите тези хора са в неприятелски отношения с твоите потенциални убийци.

— Врагът на моя враг е мой приятел — изрецитира Лизли едно старо правило.

— Та на въпроса — продължи Джеймс. — За момента имам причини да вярвам, че ще е по-добре двамата с теб да си помагаме, отколкото да си пречим.

Лизли потъна в замислено мълчание. Междувременно пристигна храната и всички се заеха с нея. След като отпи от ейла, Лизли заговори отново:

— Ще ти кажа онова, което знам, но ще си позволя известна дискретност. Аз съм представител на определени среди от Крондор, които имат сериозни търговски интереси. Става въпрос за търговия не само в Крондор, но и в Кеш, както и през Горчиво море до Натал. Напоследък се появи нов съперник, който се опитва да прекъсне установените връзки и да създаде своя търговска империя.

— Нещо против да ни кажеш кои са хората, за които работиш — попита Джеймс, — както и името на този нов съперник?

Лизли продължаваше да се усмихва, но очите му останаха сериозни.

— Не на първото, а вторият е личност, загърната в тайнственост. Някои го наричат Гадника.

Джеймс се наведе напред и заговори съвсем тихо, така че да го чуват само седящите на масата.

— Аз съм скуайър Джеймс, придворен на принца, а също и член на кралското войнство. Навремето обаче бях известен като Джими Ръчицата, тъй че знай за кого говориш. „Ще има забава при Мамчето“.

— „И всички ще си прекарат чудесно“ — довърши Лизли. — Значи ти си Джими Ръчицата? Направо не мога да повярвам. — Той се облегна назад. — Не ходя често в Крондор. Моят... работодател предпочита да си стоя на изток. Но съм чувал разни неща за теб.

— Не е изключено двамата с теб да имаме повече общи неща, отколкото предполагаме — рече Джеймс. После разказа за фалшивите Нощни ястреби в каналите под Крондор и за подозренията, които ги съпътстваха.

— Тая работа намирисва на Гадника — рече Лизли. — Той с радост би настроил Короната срещу Шегаджиите, а после ще си седи и ще се забавлява. Дори Шегаджиите да оцелеят, няма да имат достатъчно сила да му се противопоставят, а ако ги унищожат, той просто ще се настани на тяхното място.

— Изключено е, докато Арута е в Крондор — отвърна Джеймс. — Той никога не би допуснал да попадне в един толкова очевиден капан. Това, което повече ни безпокои обаче, е съществуването на истинските Нощни ястреби — същите, дето се опитваха да отделят главата ти от тялото.

— Няма да питам защо... — рече Лизли. — Да предположим, че има някаква връзка с благоденствието на Кралството.

— Доказано е, че Нощните ястреби са замесени в опитите да бъде убит принц Арута преди десетина години. Ако това са оцелелите от неуспешното покушение, или някой друг, който се възползва от репутацията им, значи заплахата е сериозна. Какво можеш да ни кажеш за тях?

— Още утре потеглям за Танерус — рече Лизли. — Искам да изясня цялата тази история на място, както и да се срещна с онези, дето са се опитали да те пребият. Има две места, за които подозирам, че може да са опорни точки на Гадника. Чух, че държи под контрол престъпния свят от дърбинските пристанища, както и подземната измет в Силдън. Шегаджиите никога не са били силни извън Крондор, което не им пречи да разполагат със сериозни връзки отвъд Горчиво море и голямо влияние в Силдън. Наскорошните вълнения в няколко пристанища на Горчиво море сериозно навредиха на търговията им и приятелите им в Силдън започнаха да се топят като сняг през пролетта. Но ако някъде ще се спуска гърнето, това ще е на север — в Ромней вече избухнаха размирици, а доколкото ми е известно, сега там се разпореждат Нощните ястреби.

— И ние чухме, че там се мъти нещо.

— Гилдията на лодкарите, нали? — засмя се Лизли.

Джеймс кимна.

— Това пак е работа на Гадника — продължи Лизли. — Започна от пристанищата, за да затрудни движението на товари, после се зае с местните търговци и крадците. Хората се принуждават да плащат откуп, за да си получат стоката, а каквото влезе в джобовете му, не излиза оттам. Деймън Рийвс е главатар на лодкарите, много свестен човек, но явно някой от приближените му е подпалил чергата.

— Значи според теб зад възраждането на Нощните ястреби стои Гадника? — попита Джеймс.

— Не зная със сигурност, но така смятам. Сигурно му е омръзнало да му създавам неприятности и е обявил награда за главата ми. А може и да е някой друг — по съвсем различна причина. Напоследък си създадох доста врагове. — Лизли се засмя.

— Не се и съмнявам — отбеляза сухо Горат.

— Откъде да започнем? — попита Джеймс.

— Започнете с Майкъл Уейландър. Според мен той е в центъра на събитията. Арли Стоманената душа от Железарската гилдия е водач на противниците на лодкарите. Но и двете страни ще говорят с Уейландър. Според слуховете той е забъркан в разни нечисти дела, не кой знае колко важни, но достатъчни, за да го направят опасен.

— Нещо друго?

— Нищо, което да те заинтересува.

— Какво пък — въздъхна Джеймс, — повече е, отколкото очаквахме. Щом ще си в Танерус, значи ще знаем при нужда къде да те открием.

Лизли се захили и Джеймс изпита усещането, че е надникнал в огледало. Макар Лизли да бе с две или три години по-възрастен от него, приликата им бе невероятна.

— Вярно, че утре тръгвам за Танерус, но никой не знае къде ще бъда, когато дойдете да ме потърсите.

— Повярвай ми, приятелю — рече Джеймс, — сега, след като вече се запознахме, ще те държа постоянно под око. Пак ще се срещнем, ще видиш.

Лизли дояде вечерята, извини се и ги остави на масата.

— Ще ида да запазя стая — рече Джеймс.

Скоро след това тримата се качиха да си легнат.

На сутринта, когато слязоха в конюшната и попитаха за конете, момчето, на което ги бяха оставили, ги изгледа учудено.

— Конете ли, господине? Но нали снощи взехте единия, а другите два ги продадохте на господаря?

Джеймс се обърна и погледна на запад, към Танерус. И се закле, че някой ден ще открие Лизли Шайбата. Ако досега в съзнанието му се бе спотайвало някакво съмнение за възможна връзка помежду им, сега то се стопи окончателно. Той неочаквано се разсмя и рече:

— В такъв случай, момче, май ще трябва да помоля господаря ти сега той да ни ги продаде.

Оуин и Горат се спогледаха, учудени от странната реакция на Джеймс, но никой от двамата не каза нито дума, докато младият скуайър уреждаше въпроса с конете.

Въоръжени мъже бяха вдигнали барикада на пътя за Ромней и дадоха знак на тримата конници да спрат.

— Какво има? — попита Джеймс.

Един от мъжете заобиколи барикадата, която се състоеше предимно от чували с ечемик и празни сандъци, и каза:

— В момента не пускаме непознати в Ромней.

— Пътувам по кралски дела и нося писмена заповед от принца на Крондор.

— Принца на Крондор значи? — повтори мъжът и потърка брадичката си. Приличаше на докер, с навити ръкави на ризата, изпод които се подаваха яките му ръце, имаше мускулесто набито тяло, къс врат и обгоряло от слънцето лице. Държеше метален лост, от онези, с които се отварят сандъците по пристанищата. — Само че принцът е далече, щото тук даже не са Западните владения, та не виждам защо това трябва да има нещо общо с нашата работа.

— Кой командва тук? — попита Джеймс, скочи от коня и подаде юздите на Оуин.

— Ами, обикновено Майкъл Уейландър, дето гледа да попречи на лодкарите да превземат града, но в момента е там по работа, та остави мен да командвам.

— Как се казваш?

— Карл Уидгър — отвърна мъжът.

Джеймс внезапно скочи срещу него и го удари с всичка сила в корема. Мъжът изпъшка и се преви на две, а Джеймс го фрасна в

лицето с коляно. Карл се строполи като отсечено дърво.

Джеймс прекрачи падналия докер и извика на останалите:

— Искам някой да изтича до града и да повика Майкъл Уейландър. Кажете му, че Карл не се чувства добре и няма кой да го замести. Освен — добави той и извади сабята — ако някой от вас не желае да поеме командването.

Двама от мъжете зад барикадата проведоха кратко заседание, след което единият се затича към града по малкия мост, който разделяше пътя за Ромней от Кралския друм. Никой от останалите не прояви желание да излезе иззад барикадата и да нападне Джеймс, който обаче си даваше сметка, че не може да премине толкова лесно през десетина въоръжени мъже.

— Това беше доста смело — отбеляза Оуин.

— И доста глупаво — отвърна тихо младият скуайър. — Главата на този тип е толкова твърда, че още ме боли капачката на коляното. Добре, че не го ударих с ръка в лицето — сигурно щях да си строша някоя кост.

Майкъл Уейландър не се забави много. Беше висок мъж, русоляв, с късо подрязана къдрава брада, която имаше червеникав оттенък на светлината на следобедното слънце.

— Какво става тук? — попита още щом се появи.

— И аз бих искал да разбера — рече Джеймс. — Нося писмена заповед от принца на Крондор и съм тръгнал по кралски дела. Как смееете да ми препречвате пътя?

— Действаме по разпореждане на графа на Ромней — отвърна Уейландър. — Наскоро тук избухнаха размирици, някои дори му викат война между гилдиите.

— Война между гилдиите? — повтори Джеймс, сякаш го чуваше за първи път.

— Проклетите лодкари вдигнаха цените в разрез с всички предишни уговорки и заплашват да преустановят цялата търговия по реката. Аз съм представител на съюза на останалите гилдии: стъklarите, въжарите, дърводелците, ковачите, както и на местните търговци, които отказват да плащат.

— Нека предположа — прекъсна го Джеймс. — Опитали сте се да си уредите собствен транспорт за товарите, а лодкарите са започнали да изхвърлят стоката ви в реката.

— Нещо повече — рече Уейландър. — Преди три седмици убиха двама чираци и подпалиха няколко лодки.

— Какво пък, това са си местни проблеми — сви рамене Джеймс. — Ние тук сме по дела на Короната и не можем да си позволим да се бавим.

— Нека видя заповедта — рече Уейландър.

Джеймс се поколеба. Уейландър не беше благородник, нито официален служител на Короната и по закон нямаше никаква власт над Джеймс, който не беше длъжен да му се подчини. Но обстановката изискваше друг подход — бяха заобиколени от десетина въоръжени мъже, които можеха да се нахвърлят върху тях всеки момент. Така че бръкна под наметалото си и извади писмото, в което се казваше, че всеки благородник е длъжен да оказва съдействие на скуайър Джеймс по време на изпълнение на неговата мисия в служба на Короната.

— Ще извинявате, ама трябваше да сме внимателни. Лодкарите са наели някакви главорези и градът е заприличал на военен лагер. Не можем да направим нищо за ония вътре в града, но се опитваме поне да ограничим достъпа на приходящи. — Уейландър върна писмото.

— А какво прави графът? — попита Оуин. — Не е ли предприел мерки за запазване на мира?

— Тук няма гарнизон, момче — обясни Уейландър и по гласа му Джеймс предположи, че това положение му се нрави. — Намираме се в сърцето на Кралството и най-сериозните ни проблеми са пристанищни свади между пияни докери или крайпътни бандити, дето се крият по северните хълмове. Имаме си градска милиция, само че тези хора сега се разделиха между враждуващите страни. Лодкарите са най-важната гилдия в района, но събрани заедно, останалите гилдии са по-силни. Всъщност силите са почти изравнени, а и в града не останаха неутрални партии. Граф Ричард ме повика от дома ми в Шлеп, едно селце на половин ден езда южно отук, най-вече защото не съм местен, но затова пък имам доста приятели от двете страни и понякога те се вслушват в думите ми.

Докато прибираше писмото под наметалото си, Джеймс каза:

— Предполагам, че лодкарите имат своя гледна точка по въпроса. Но вече споменах, че това не е моя грижа. Трябва да се срещна с графа.

Уейландър се готвеше да отвърне нещо, когато зад гърба на Джеймс се разнесе тропот на копита и по пътя в бавен тръс се приближи дълга колона кралски копиеносци.

Водачът им вдигна ръка, давайки знак да спрат, и попита с висок глас:

— Какво е това? Ей, вие там, разчистете незабавно пътя!

Джеймс кимна, Уейландър даде необходимите разпореждания и мъжете започнаха да отместват чувалите и сандъците.

Междувременно Джеймс се приближи до офицера, който го изгледа продължително и после попита:

— Какво си ме зяпнал?

Джеймс се захлапи.

— Уолтър от Гилденхолт, ако не се лъжа? Значи Бодуен те е пратил на юг, така ли?

Бившият капитан на гарнизона при Висок замък попита:

— Познавам ли те?

— Срещали сме се при Висок замък. Аз съм Джеймс, придворен скуайър на принца.

— А, да — кимна старият капитан. — Сега вече си спомних.

Джеймс не можа да сдържи усмивката си. Когато за първи път срещна капитана, той бе една от жертвите, след като Ги дьо Батира бе изпаднал в немилост — като дългогодишен верен негов служител. В резултат бе пратен да служи на границата. Джеймс погледна понатежалия търбух на Уолтър и подметна:

— Мирът май ти се е отразил добре.

— Какво ви води насам, скуайър? — отвърна с въпрос капитанът, като пренебрегна опита да си говорят приятелски.

— Принцът ми заръча да свърша някои работи. Вие ли сте отрядът, който Ги прати насам да възстанови реда?

— Ние сме — кимна Уолтър. — Щяхме да пристигнем още преди няколко дни, но ни задържаха по пътя. Банда чернодрешковци се опитаха да ни спрат. Доста време изгубихме да ги гоним из полята, но накрая някои от тях се простиха с животеца.

Джеймс погледна към Оуин и Горат.

— Капитане, за такива неща по-добре да не се говори открито. Трябва да се срещна с графа. Предполагам, че ти също.

— Аха — кимна капитанът и даде знак на хората си да продължат, след като барикадата бе разчистена. — Тръгвайте с нас, скуайър. Ние ще ви пазим гърбовете от негодниците. — И чак сега се усмихна на Джеймс.

Джеймс се засмя, метна се на коня и махна на спътниците си да се присъединят към колоната. Конниците бяха петдесетина — достатъчно, за да прекратят размириците и да уредят спора между враждуващите страни. Поне така се надяваше Джеймс.

— Скуайър, пазехме барикадата само докато пристигнат конниците — обясни Уейландър. — Предайте на графа, че хората ми ще се приберат в Шлеп.

Джеймс кимна, че ще изпълни молбата, и подкара коня към моста.

Ромней бе един от големите търговски центрове на изток. Бе достатъчно голям, за да бъде определен като многолюден според западните представи, но тук, в източната половина на Кралството, той бе само едно от многото търговски селища. Все пак с петдесетина копиеносци зад гърба си графът щеше да събере наново градската милиция и да възстанови реда, преди да е избухнала истинска война.

Напрежението в града бе почти осезаемо. Докато препускаха по улицата, от прозорците надничаха любопитни лица, а минавачите се притискаха към стените да направят път на конете.

— Мирише ми на страх — подхвърли Горат.

— Хората се боят, че може да избухне бунт — обясни Джеймс. — Дори когато не си на ничия страна, насилието пак може да те засегне, теб или близките ти.

Свиха зад един ъгъл и се озоваха на градския площад, наред който имаше грамаден шадраван.

— Интересно, не виждам никакви сергии — каза озадачено Джеймс.

— Така е — кимна Оуин. — Аз също съм минавал оттук на път за чичо ми, който живее в крепостта Кавел, и винаги съм виждал търговци на градския площад.

— Може би ги е страх от насилието, за което говореше — обади се Горат.

Джеймс кимна. Голям хан заемаше северната страна на площада. На стената висеше табела с черна овца на зелен фон.

— Там ще се настаним — обяви Уолтър от Гилденхолт. Копиеносците започнаха да слизат от конете, а капитанът спря един минувач и го попита:

— Къде е домът на графа?

— В онази къща ей там, господине — отвърна човекът и посочи една от сградите на другия край на площада.

Уолтър подаде юздите на един от оръженосците си, скочи от коня и се обърна към Джеймс.

— Скуайър, какво ще кажете да наминем при графа?

Джеймс също слезе от коня и кимна на Оуин.

— Намери стаи, но в друга странноприемница. Искам да поразузная наоколо, а докато сме заедно с копиеносците, няма да имаме голяма възможност.

— Знам къде — отвърна Оуин. — Веднъж отседнахме там с баща ми. — Той посочи с ръка. — Надолу по тази улица има друг мост, който пресича река Чим, и точно на отсрещния бряг е разположен един хан със зелена котка над вратата. Ще те чакаме там.

Джеймс се обърна и последва Уолтър, който вече крачеше към вратата на къщата, която му бяха посочили. Още не бе вдигнал юмрук да почука и един слуга им отвори.

— Заповядайте, господа.

Върху гърдите на прислужника беше изрисуван гербът на графското семейство — стилизирана река и риба, която изскача над вълните и над една звезда. Прислужникът ги отведе в неголяма гостна в задната част на къщата.

Граф Ричард бе млад мъж и приличаше по-скоро на търговец, отколкото на благородник, въпреки че носеше ризница и сабя. Джеймс бе израснал сред благородници, които бяха не само владетели, но и родени войници, и още не можеше да привикне с тези източни аристократи, които препасваха сабите си по-скоро за украшение. Остана изненадан обаче от звучния, властен глас на графа.

— Добре дошли, господа. Виждам, че милорд Батира се е отзовал на молбата ми.

— Тръгнахме веднага, графе — отвърна Уолтър.

— Колко хора доведохте?

— Един пълен отряд от петдесет кралски копиеносци.

Лицето на графа стана угрижено.

— Надявам се да са достатъчно. Наистина бих предпочел този спор да се реши без употребата на сила.

Уолтър погледна към Джеймс и сви рамене. Графът забеляза немия въпрос и на свой ред попита:

— А вие сте?

— Джеймс, скуайър в двора на принц Арута — представи се той и подаде писмото със заповед да му бъде оказвано пълно съдействие.

— Какво съдействие? — попита малко раздражено графът, след като прочете писмото.

— На този етап само информация, милорд. До нас достигнаха слухове за активизиране на действията на Братството на Тъмната пътека в този район, както и за възможността Нощните ястреби да се завърнат.

— Възможността? — повтори графът със зачервено лице. — Никой ли не чете докладите, които пращам на Короната? Разбира се, че има възможност! Та те убиха двама членове на гилдията на железарите по поръчка на лодкарите, а после и двама от лодкарите, без съмнение също по нечия поръчка — те ще убиват за всеки, който им плаща. Чух, че баронът на Кавел се криел в крепостта си, защото наемниците го дебнели! Накарал е слугите и охраната да спят във всички стаи.

Джеймс си помисли, че името Кавел му звучи познато, но не можа да се сети откъде.

— Милорд — заговори той, — аз и хората ми ще поостанем тук няколко дни, за да се запознаем с обстановката. Предпочитам никой да не знае, че посещението ни е официално. Ако някой попита, нека му обяснят, че сме се отбили, за да предадем приветствия от страна на принца, и си почиваме, преди да си продължим по пътя. — Той погледна към Уолтър. — Аз ще бъда в хана „Зелената котка“, в случай че ви потрябвам, капитане.

Уолтър от Гилденхолт сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение за него.

— Милорд, ние сме на ваше разположение — обърна се той към графа. — Утре бих искал да се срещна с началника на градската милиция и да организираме постоянни патрули. Положението ще се успокои веднага щом гражданите видят, че момчетата ми са в града.

Джеймс и капитанът се поклониха и напуснаха къщата на графа. Пред вратата Уолтър каза:

— И така, скуайър, надявам се, че скоро ще държим положението в ръце.

Усетил отново напрежението във въздуха, Джеймс отвърна:

— И аз се надявам, капитане. Наистина се надявам да успеете.

Разделиха се. Джеймс се върна при коня си, метна се на седлото и препусна в посоката, указана му от Оуин. Докато топуркаше по улиците, се зае да изучава града.

Ромней бе разделен на три части на мястото, където се събираха три реки. Река Ром се спускаше право надолу от Зъберите на света по границата на Северните владения и се сливаше при Ромней с река Чим, която пък тук се разклоняваше на два ръкава. Джеймс спря при моста, който бе прехвърлен през Чим. Нещо го гризеше, някакъв спомен, който все не успяваше да изрови, а предусещаше, че може да се окаже важен. Почака малко, с надежда да изплува сам на повърхността, после реши, че ще се появи, когато му дойде времето.

Мина по моста и установи, че напрежението на отсамния бряг на реката е още по-високо. Минувачите се движеха трескаво и оглеждаха подозрително всички ъгли, сякаш очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Никъде не се виждаха улични търговци.

Стигна хана „Зелената котка“ и заобиколи отзад в конюшнията, където го чакаха Горат и Оуин.

— Защо не сте вътре и не се храните? — попита ги Джеймс, докато слизаше от коня.

— Господине — намеси се едно уплашено конярче, — моят господар отказва да ви обслужи заради вашия... приятел. — И посочи Горат.

Джеймс промърмори „не бих го нарекъл точно приятел“, метна юздите на конярчето и влезе през задната врата в хана. Оуин и Горат се поколебаха, сетне го последваха.

Вътре Джеймс се изправи пред едър мъжага в напреднала възраст, който въпреки това имаше мускулести плещи и яки ръчища. Мъжът посочи Горат с дебелия си пръст и извика:

— Ей, ти! Казах ти, че не желая да ми влизаш в хана!

Джеймс побърза да застане между двамата и попита:

— И какво означава всичко това?

Мъжът го огледа от главата до петите, сякаш се опитваше да прецени кой стои насреща му. Младият скуайър бе по-дребен от него,

но нещо в маниерите му накара ханджията да се сепне.

— Тъмни елфи! Петнайсет години съм служил по границите и съм убил предостатъчно от неговия вид, за да ги надуша отдалече! Колцина мои приятели загинаха от ръчичките им! А кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм Джеймс, скуайър на принц Арута Крондорски. Тези са мои спътници, тръгнали сме по кралски дела.

— А аз съм кралицата на Банапия — отвърна ухилено ханджията.

Джеймс също се ухили, после бръкна под наметалото си и извади писмото.

— В такъв случай, ваше най-красиво и всеобичащо великолепие, бъдете така добра да прочетете това писмо, инак ще се наложи да доведе граф Ричард, за да се застъпи за мен, но това едва ли ще му се понрави точно в този момент.

Мъжът можеше да чете, но бавно, мърдайки устни. След около минута върна документа на Джеймс.

— Значи си някакъв офицер при принца, тъй ли да разбирам?

— Ако служех в армията — отвърна Джеймс, — щях да съм с чин лейтенант-рицар, в случай че е по-понятно за един стар войник като теб. А сега искам стая, достатъчно голяма за нас тримата, храна и ейл.

Мъжът погледна отново Горат, сетне сведе глава към Джеймс.

— Заповядайте отгук... господарю. — Отведе ги при тезгяха, извади масивен железен ключ и им го подаде. — На горния етаж, в дъното на коридора, вдясно. — Джеймс взе ключа и в същия миг в очичките на ханджията блесна нова мисъл. — Нощувката е шест златни соверена.

— Шест!?! — възкликна Джеймс. — Ах, ти, кождер!

— Стаята е за двама. Или нея, или нищо.

Джеймс си спомни за петдесетимата копиеносци в предишната странноприемница и за количествата храна, които можеха да изядат.

— Вземаме я — склони той.

— Плаща се предварително.

Джеймс отброи дванайсет монети и рече:

— Това е за две нощувки. Ако останем по-дълго, ще ти платя вдругиден.

Мъжът помете с ръка монетите от бара.

— И наемът не включва храната и алкохола.

— Така и предполагам — въздъхна Джеймс и се обърна към Оуин и Горат: — Добре, хайде да пренесем багажа и после ще ядем.

Върнаха се за багажа си и оставиха животните на грижата на конярчето. Както Джеймс предполагаше, стаята не беше най-хубавата, нито най-просторната, с която разполагаше странноприемницата, но той реши да не прави въпрос от това.

Когато се върнаха долу, се наложи да изтърпят доста мудно обслужване, макар ханът да не беше препълнен. Джеймс тъкмо обмисляше дали да не се заеме по-сериозно със стария боец, който държеше странноприемницата, когато вечерята най-сетне пристигна. За негова радост бе добре приготвена и вкусна.

Докато се хранеха, се заеха да обсъдят положението. Джеймс сподели оскъдната информация, с която разполагаше, със спътниците си и Оуин каза:

— Значи Нощните ястреби работят за лодкарите и за железарите?

— Нито за едните, нито за другите — предположи Горат. — Целта на съюзниците на Делекан е да всяват раздори и хаос в Кралството.

— Склонен съм да мисля, че Горат е прав. Не зная дали Нощните ястреби са в съюз с Гадника, с Делекан или с двамата заедно, а не е изключено просто да си имаме работа с локален конфликт, който няма нищо общо с нашата задача, но каквото и да е, все е от полза за Делекан. Което означава, че трябва да помогнем, за да бъде овладян.

— Как? — попита Оуин.

— Първо, да разберем как е започнало всичко, а тогава ще мислим по какъв начин да сдобрим двете страни. Тези копиеносци могат само да държат капака на врящото гърне, но рано или късно някой ще извади сабя или ще счупи нечия глава и тогава в града ще се разрази истинска война. — Той сниши глас още повече. — И ако милицията наистина е разделена между двете страни, дори копиеносците няма да са в състояние да овладеят положението.

Оуин кимна и попита:

— Какво очакваш от нас?

Джеймс посочи Горат.

— Утре в ранни зори ще станеш и ще се поразходиш из града. Искам да се поогледаш. Знаеш какво да търсиш. — После се обърна към Оуин. — Да познаваш някоя известна местна фамилия?

— Не много добре — отвърна Оуин, — но ако спомена името на баща ми, вероятно ще успея да си изкарам някоя и друга покана за чай или за обяд.

— Добре — кимна Джеймс. — Аз също ще се поразходя.

— Къде? — попита Оуин.

Джеймс се захили.

— В едни части на града, където не би стъпил разумен човек.

— Друго от мен? — попита Оуин.

— Познаваш ли барона на Кавел, живее на север оттук? — сети се Джеймс.

— Корвалис от Кавел? — попита Оуин. — Би трябвало. Той ми е чичо. По-точно е чичо на майка ми, но е само няколко години по-възрастен от нея. Защо?

— Граф Ричард спомена, че го дебнели Нощните ястреби.

— Това не ме учудва — отвърна Оуин. — Чичо Корвалис открай време е прочут със сприхавия си характер и уменията да си създава врагове. Но въпреки това не мога да си представя кой би платил на наемници, за да го убият.

— Така твърдеше граф Ричард — по думите на самия барон на Кавел.

— Ако им трябва мъртъв, значи вече е обречен — подхвърли Горат.

— Според Ричард чичо ти Корвалис се криел в някаква къща в средата на село Кавел, с въоръжена охрана във всяка стая.

Оуин кимна.

— Старата крепост е разрушена при неизяснени обстоятелства преди петдесетина години. Оттогава семейството обитава най-хубавата къща в селото и все се кани да възстанови крепостта, но доколкото знам, тя все още е изоставена.

— Може би няма да е зле да отскочим до чичо ти и да си поговорим с него — рече замислено Джеймс. — Ако не открием Нощни ястреби тук.

— Не съм забелязал да се откриват трудно — отбеляза Горат.

— Май си прав — засмя се Джеймс.

На следващата сутрин Джеймс се събуди от виковете. Още преди да се разсъни, вече бе изскочил от леглото и си нахлузваше панталоните. Горат също бе буден и посягаше към сабята. Оуин се размърда на нара си и попита сънено:

— Какво става?

— Май навън ще се бият — отвърна Горат.

— Не, нещо друго е — поклати глава Джеймс.

Облече се и слезе долу. Ханджията бе застанал пред вратата и разговаряше с някого.

— Какво има? — попита Джеймс.

— Убийство — отвърна ханджията и го изгледа кръвнишки. — Било е извършено тази нощ.

— И кой е убит? — попита Оуин, който тъкмо се бе присъединил към тях.

— Не зная — изръмжа ханджията. — Станало е в хана „Черната овца“.

Джеймс изхвърча през вратата още преди последните думи да се разтворят във въздуха. Оуин и Горат го следваха по петите. Той не си направи труда да оседлае коня, а се затича по улицата след тълпата, която се носеше като река по моста към отсрещната страна на града.

Когато наближи площада, видя, че пътят на тълпата е преграден от няколко мъже с дълги прътове — всички имаха превръзки на ръцете. От кралските копиеносци нямаше и следа.

Наложи се Джеймс да си пробива път през тълпата, а когато излезе отпред, на пътя му се изпречи мъж с пика.

Джеймс бутна пиката настрана и извика:

— По дела на Короната!

Мъжът очевидно не беше подготвен за това, защото се поколеба, а през това време Джеймс, Оуин и Горат го заобиколиха. Но веднага щом подминаха, той отново запречи образувалия се отвор. От другия край на площада се зададе графът на Ромней и възкликна учудено:

— Скуайър?

— Милорд? Какво е станало?

— Виж сам! — извика графът, който едва сдържаше гнева си, и посочи разтворената врата на „Черната овца“.

Джеймс изтича към вратата.

Вътре, навсякъде по пода, се въргаляха кралски копиеносци, втренчили невиждащи очи в тавана. Не беше необходимо да е знахар или свещеник, за да разбере, че всички са мъртви. Той вдигна поглед към разтреперания слуга, който бе открил войниците, и попита:

— Всичките ли?

Младежът бе толкова уплашен, че едва говореше.

— Да, господарю — кимна той. — Офицерът е горе в стаята си, както и сержантите и някои от останалите. Другите са избити тук.

Горат се приближи към една маса и взе халба ейл. Наведе се и я помириса.

— Отровена е, или аз съм таласъм. Лесно може да се подуши.

Джеймс взе халбата и я подуши. Очевидно моределът имаше много по-остър нюх, тъй като той не усещаше нищо, освен мириса на топъл ейл. Все пак забеляза черна утайка на дъното. Разбърка течността с пръст и я опита на вкус с върха на езика.

— Може и да си прав — рече Джеймс, след като се изплю на пода, — но това, което си подушил, е блатна тръстика.

— Блатна тръстика? — попита Оуин. Изглеждаше по-блед дори от трупове наоколо.

Джеймс кимна и остави халбата на масата.

— Стар номер в някои долнопробни ханове на Кралството. В големи дози отварата от блатна тръстика може да е вредна за здравето, но в малки само възбужда жаждата. Смесиш ли я с нискокачествен ейл, клиентите ще се наливат, сякаш е най-добра реколта.

— Може ли да убие човек? — попита Оуин.

— Не. Но има много безвкусни отрови, които могат да свършат тази работа.

Джеймс повика с пръст младежа и го попита:

— Как се казваш?

— Джейсън — отвърна той. Не спираше да трепери. — Какво ще правите с мен?

— Нищо, защо?

— Защото аз ги обслужвах, господарю. Ханджията винаги казва, че който обслужва клиентите, той носи отговорност за тях.

— И така да е, сигурно не си знаел, че бирата е отровена, нали? — попита Джеймс.

— Не, но усещах че нещо не е наред, а не казах никому.

— И кое не беше наред? — попита заинтригувано Джеймс.

— Мъжете, които докараха ейла. Обикновено го купуваме от склада в едно близко селце, казва се Шлеп. Каруцарите, които го докараха този път, не ми бяха познати.

— Имаше ли нещо, което да ти се стори странно?

— Ами... — Младежът се загледа в тавана. — Бяха мургави като кешийци и говорът им беше по-различен. Освен това изглеждаха неспокойни, но не казаха нищо. Единият имаше медальон, показва се изпод наметалото му, докато подаваше бъчонката.

— Какво представляваше медальонът?

— На него май имаше птица.

Джеймс погледна многозначително Горат и Оуин.

— Нещо друго?

— Казаха ми да забравя, че въобще съм ги виждал — отвърна Джейсън. — Освен това миришеха странно, като моряците от Силдън, които понякога идват насам — на слънце, платно и цветя.

Горат и Оуин започнаха да оглеждат стаите, а Джеймс излезе навън. Граф Ричард стоеше точно там, където го бе оставил преди малко. Шокът от убийството, изглежда, го бе лишил от способност за действие. Джеймс бе виждал и друг път подобна реакция при хора, непривикнали да се срещат със смъртта. Изтича при графа и го попита:

— Милорд, какво смятате да предприемете?

— Да предприема? — Графът го погледна стреснато.

Джеймс посочи тълпата.

— Трябва да им кажете нещо. Нека ги разпръснат, преди положението да е станало неудържимо. А после да се погрижат за телата на войниците.

— Да — каза графът. — Точно така. — И се покатери на шадравана, където можеха да го видят всички. — Граждани на Ромней — извика графът, повъзвърнал самообладанието си, тъй като ако не друго, поне имаше опит в това да разговаря с гражданството. — Вървете си по домовете! Запазете спокойствие. Черно убийство е било извършено тази нощ, но виновните за това ще бъдат наказани. — Той скочи от парапета на шадравана и даде знак на един от помощниците си. — До пет минути да ми доведете представители на лодкарите и железарите. Проклятие! — обърна се графът към Джеймс. — Ще пратя

вест до Чим за още войници. Ги няма да остане никак доволен, когато научи, че кралските копиеносци са били изтровени.

— Нито пък кралят — допълни Джеймс. Забеляза, че лицето на графа потъмня при споменаването на крал Луам, и предложи: — Аз и спътниците ми ще ви помогнем с каквото можем.

— Скуайър, най-доброто, което можете да направите сега, е да откриете кой стои зад тази работа.

— Вече зная кой — заяви Джеймс. И разказа на графа и помощниците му за блатната тръстика и за двамата непознати, вероятно дошли от Силдън.

— Нощни ястреби! — прошепна графът, за да не го чуе някой от тълпата. — По дяволите! Предпочитам зад тази работа да стои Деймън Рийвс или Арли Стоманената душа.

— Защо някой от тях? — попита Джеймс.

— Защото тогава мога да ги обеса и да приключа с този въпрос. Рийвс ръководи лодкарите, а Арли е глава на местната железарска гилдия. Те са в центъра на този конфликт. — Той посочи двама мъже, които се приближаваха, и когато застанаха пред тях, каза: — Предайте на хората си, че ми дойде до гуша от насилието в Ромней. Ще държа лично отговорни ръководителите на двете гилдии, ако продължите да нарушавате закона и реда. При следващата проява на насилие ще нареда да ги обесят един до друг на градската порта. Вървете и да не съм ви видял повече!

— Но Арли Стоманената душа е в Шлеп! — опита се да възрази единият от мъжете.

— Тогава иди до Шлеп и му кажи!

— Милорд, оставете това на мен — предложи Джеймс.

Двамата мъже се спогледаха, сякаш се питаха кой е той. След като не получиха отговор, се обърнаха и си тръгнаха.

— Дали ще ви послушат? — попита Джеймс, след като се отдалечиха.

— Вероятно не, но се надявам да се поуспокоят, докато пристигне следващият отряд. — Графът изгледа Джеймс. — Защо искаш да отидеш до Шлеп?

— Защото оттам е пристигнала отровата. Пък и след това смятам да продължа за Силдън.

— Тогава предай на Арли и Майкъл Уейландър, че ги очаквам тук до два дни, заедно с Рийвс и другите водачи на местни фракции, и че ако не дойдат, ще ги смятам отговорни за убийството. Тогава лично ще издам заповед за изпълнение на присъдата. Ако се появят, ще ги затворя в една стая и никой от двамата няма да може да я напусне, преди да са уредили противоречията си. Не ме интересува дали ще трябва да пикаят на пода, или да умрат от глад, но докато не приключат с въпроса, няма да видят бял ден.

Убеден в решимостта на графа да сложи край на конфликта, Джеймс каза:

— Милорд, до един час ще напусна града със спътниците си. — Той се поклони и се върна в хана, където двама работници помагаша на Джейсън да пренесе телата на отровените войници до каруцата, за да бъдат откарани за кремиране. Оуин махна на Джеймс и той го попита:

— Откри ли нещо интересно?

— Само това — отвърна Оуин и му подаде два предмета. Единият беше малка сребърна брошка, която изобразяваше паяк.

— Какво е това? — попита Джеймс.

— Погледни отдолу — посъветва го Горат.

Джеймс обърна брошката. Коремчето на паяка бе прорязано от широк канал, натъпкан с меко вещество. Джеймс приближи паяка до лицето си и го подуши.

— Сребротрън! — възкликна той.

— Сигурен ли си? — попита Оуин.

— Повярвай ми, мога да позная тази миризма при всякакви условия.

— Такива предмети ползват наемните убийци — обясни Горат. — Достатъчно е преди употреба да прокараш острието на кинжала през канала и после всяко одраскване ще е смъртоносно за противника.

— А другото? — попита Джеймс.

Оуин показа една медна тръба със стъкълца на двата края.

— Далекоглед? — попита Джеймс.

— Само погледни вътре — посъветва го Оуин.

Джеймс взе тръбичката и я долепи до окото си. Гледката през нея бе съвсем различна. Стъклото променяше цветовете и той изведнъж забелязаменящи се фигури по дрехите на спътниците си и околните стени.

— Какво пък е това? — попита, след като свали тръбата.

— Някаква магия — обясни Оуин. — Ще трябва да я изследвам по-внимателно, но мисля, че ти позволява да видиш неща, които не се виждат с просто око — ако са скрити с вълшебство.

Джеймс огледа още веднъж двата предмета. Щеше му се да разполага с по-насочващи улики, но за начало и тези щяха да свършат работа.

ГЛАВА 8

ТАЙНИ

Тъмни фигури се прокрадваха сред вечерните сенки. Джеймс ги посочи и Оуин попита:

— Какво има?

— Виждам ги — прошепна Горат.

От обед препускаха все на юг, като изстискваха от конете всичко, на което бяха способни, за да стигнат час по-скоро до Шлеп и да предадат ултиматума на графа. По залез-слънце изкачиха един хълм и зърнаха селцето в далечината. На север от него група въоръжени мъже се приближаваше към крайните къщи.

Горат пришпори коня си и извади сабята. Джеймс и Оуин го последваха и тримата препуснаха да пресекат пътя на въоръжените мъже. Джеймс крещеше с цяло гърло:

— Тревога! Нашественици от север!

След този вик имаше две възможности — или селяните щяха да наизлязат, въоръжени кой с каквото може, за да отбият атаката, или да залостят още по-здраво вратите и прозорците. На запад досега на улицата щяха да са изскочили десетки мъже, за да посрещнат нападателите. Тук, в относително спокойния Изток, Джеймс не беше сигурен каква ще е реакцията.

Докато препускаха покрай първата къща, той забеляза любопитно лице да надзърта от прозореца и пак извика:

— Нашественици в селото! На оръжие!

Мъжът хлопна кепенците и Джеймс предположи, че е изтичал да залости вратата.

Горат вече бе скочил от коня и се нахвърли върху първия противник. Джеймс реши, че ще е добре да отдели някой свободен следобед, за да обучи тъмния елф да се бие на кон.

Оуин, от друга страна, бе придобил солиден опит в употребата на своя тежък жезъл и го размахваше умело, като раздаваше удари наляво и надясно.

Само след минута нападателите бяха принудени да побегнат към близката гора. Джеймс забеляза, че Горат се готви да ги последва, и му извика да спре.

— Скоро ще се стъмни — обясни той. — Едва ли искаш да се озовеш сам в гора, която гъмжи от Нощни ястреби.

— Съгласен — отвърна лаконично Горат и се върна да си потърси коня.

Джеймс се приближи до къщата, която бе предполагаемата цел на нападението, скочи от седлото и потропа на вратата.

— Отворете, в името на краля!

Някой надникна през тесния процепа. Вратата се отвори и на прага застана Майкъл Уейландър.

— Скуайър? — възкликна той. — Какъв беше този шум?

— Току-що прогонихме банда Нощни ястреби — отвърна Джеймс.

— Нощни ястреби? — попита с преbledняло лице Уейландър. Коленете му се разтрепериха и той се подпря на дръжката. — В какво съм се забъркал?

— Точно това искам да разбера — каза Джеймс.

Горат и Оуин завързаха конете си до неговия. Междувременно Уейландър отвори вратата и ги покани да влязат. Къщата не се отличаваше с богата подредба, но бе чиста и уютна. Имаше три стаи, спалня и кухня. Уейландър се отпусна на един стол, а Джеймс седна срещу него и каза:

— Майкъл, някой много държи да ти види сметката. Кой може да е?

Уейландър бе втренчил поглед в стената. После едва промълви:

— Аз съм обречен.

— Не бързай толкова — успокои го Джеймс. — Аз представлявам принц Арута и макар очевидно да си подразнил някои доста влиятелни хора, принцът на Крондор все още е най-могъщият човек в тази страна след краля. Ако ни сътрудничиш, ще уредя да си под негова протекция.

Уейландър помълча още известно време, после промърмори:

— Този път загазих яко. Готов съм на всичко, за да се измъкна от тази каша.

— Ами тогава, можеш да започнеш, като ми обясниш по-подробно какво представлява „тази каша“ — предложи Джеймс.

— Преди около година при мен дойдоха един хора от Силдън — заразказва Уейландър. — Беше им хрумнала една идея и аз запознах с нея Арли Стоманената душа.

— И каква беше тази идея?

— Да се постави под контрол цялата търговия по реката — от Силдън чак до малките селца в планината.

— Как смятаха да го постигнат? — попита Джеймс.

— Казаха, че имат връзки сред лодкарите, които им съобщили, че гилдията възнамерява да вдигне цените за превоз по реката.

— Значи гилдията е искала да вдигне цените?

— Точно така. Обикновено избягват да го правят, защото тогава търговците се ориентират към керваните, за да пращат стоките си на север, към Кралския друм.

— Но ако положението по пътищата е неспокойно, търговците ще се принудят да използват речния транспорт — сети се Джеймс. — И пак ще опрат до лодкарите.

— Да — потвърди Уейландър. — И значи тези хора заявиха, че ще се погрижат лодкарите да останат без конкуренция. После ние двамата с Арли трябваше да организираме другите гилдии в Ромней и околните селца да се съюзят срещу Гилдията на лодкарите. Когато ситуацията се влошеше достатъчно, кралят щеше да обяви военно положение и да постави лодкарската гилдия извън закона.

— И какво значение, ако междувременно пострадат невинни хорица, нали? — подметна сухо Оуин.

— Уейландър — заговори Джеймс, — какво те кара смяташ, че лодкарската гилдия ще бъде поставена извън закона, ако кралят обяви военно положение?

— Защото възнамерявахме да убием Деймън Рийвс — водача на Гилдията на лодкарите. — Той сведе глава, засрамен от признанието. — Не исках да стане така, но по времето, когато ми разкриха тази част от плана, вече бях затънал дълбоко. Обещаха, че ще го нагласят, сякаш са го направили Нощните ястреби — за да не падне вината върху нас. После им хрумна още по-добра идея — да заприлича на вътрешно боричкане за власт в гилдията, за да предизвикат противоречия в

организацията. Познавам Деймън от години, с него сме стари приятели, но нищо не можем да направя.

Джеймс погледна Горат и Оуин и после попита:

— Чия бе идеята да стоварите вината върху Нощните ястреби?

— На онези от Силдън — отвърна Уейландър. — Защо?

— Просто ми се стори позната.

Оуин се сети, че Джеймс говори за самозваните Нощни ястреби в каналите под Крондор, и му кимна в знак, че е на същото мнение.

— Какво искате от мен? — попита Уейландър.

— Намери Арли, върни се в Ромней, съберете се с лодкарите и се спогодете. Ако не го направиш, графът се закани да ви обеси и двамата с Рийвс и да ви намери достойни заместници.

— Графът никога не е прибягвал до заплахи. Защо го прави сега? — попита Уейландър.

— Защото тази нощ някой е отровил петдесетима кралски копиеносци — отвърна Джеймс.

Уейландър се ококори и лицето му стана пепелявосиво.

— Петдесетима копиеносци! Богове на милосърдието! — Той се подпря на масата. — Кой може да направи подобно нещо?

— Много е възможно да сте подразнили истинските Нощни ястреби — подметна Джеймс. — По всичко изглежда, че хич не им се нрави, дето ги накисват за деяния, за които не са отговорни. Не зная за какви умници се смятате, но един тип с прозвище Гадника ви е направил на истински глупаци. Той се опитва да изложи Шегаджиите в Крондор и явно крайната му цел е да сложи ръка върху пристанищата във всички източни градове. Хората му не са ви помагали, само са подготвяли ситуацията така, че да вземат нещата в свои ръце, след като се изтощит в междуособни борби. Не бих се изненадал, ако тъкмо агенти на Гадника са подхвърлили информация на Нощните ястреби, че възнамерявате да стоварите върху тях вината за убийството на Рийвс.

— Какво да направя, когато се срещна е графа?

— Съветвам те да го помолиш за снизхождение — рече Оуин. Джеймс кимна.

— Двамата с Арли имате да отговаряте за много неща — заради вас загинаха невинни хора. Но ако помогнете на графа да възстанови

реда и да разкрие истинския извършител на злодеянието, обещавам да измоля от него милост за двама ви.

— Дали да не избягам? — колебаеше се Уейландър.

— Няма да стигнеш до Силдън — отвърна Джеймс. — Ще те погнат като хрътки дивеч, където и да се скриеш.

— Имам връзки в Кеш — заяви Уейландър. — Ако стигна до Кучешка глава, мога да се присъединя към някой от керваните, дето прехвърлят Планините на спокойствието.

— Не предприемай нищо прибързано — посъветва го Джеймс. — С моите приятели сме замислили един план и ако се осъществи, скоро Нощните ястреби няма да ни създават повече проблеми. Съветвам те да се срещнеш с графа, а после да си седиш кротко. Аз ще ти пратя вест, когато всичко се разреши.

— А онези хора от Силдън?

— Те също могат да ни създадат неприятности.

— Познавам ги само по лице и по малките имена: Джейкъб, Линей и Франклин. Може това въобще да не са им истинските имена.

— Напълно възможно — съгласи се Джеймс, извади сребърния паяк и далекогледа от чантата си и ги показва на Уейландър.

— Тези неща да ти говорят нещо?

— Паякът е мой — от един търговец, казва се Абук. Той пътува постоянно между нашия район и Малаково средище и пътем се отбива в Силдън. За последен път го видях там, та нищо чудно сега да е на път към нас. Кара зелен фургон, а името му е изписано отстрани с яркочервени букви.

— Трудно е да не го забележиш — съгласи се Оуин.

— Открихме този паяк сутринта между труповете на убитите войници — обясни навъсено Джеймс.

— Значи едва ли е същият! — заяви изплашено Уейландър.

— Защо? — попита Джеймс.

— Купих го от Абук и го дадох на лъжливите Нощни ястреби, които бяха пратени да убият Деймън Рийвс.

— Нищо чудно да не е само един — съгласи се Джеймс, — но ще трябва да откриеш начин да докажеш невинността си.

Уейландър взе паяка и го разгледа внимателно.

— Вижте! — Той посочи канала с отровата. — Не зная какво е това. В моя имаше отрова от кучешко грозде.

— Трудно се намира сребротрън на юг — каза хладно Горат.

— Но не е невъзможно — отсече Джеймс. — И все пак, склонен съм да ти повярвам. А какво ще кажеш за далекогледа?

— За него не знам нищо — отвърна Уейландър. — Прилича на дрънкулките, с които търгува Абук.

— Майкъл, иди при графа — каза Джеймс. — Двамата с Арли трябва да сте при него до утре преди залез-слънце — ако искате да си запазите главите. Ние ще останем в странноприемницата до зори, после потегляме на юг.

— Ще дойда с вас до къщата на Арли — каза Уейландър. — А утре ще се видим при графа. Къде на юг отивате?

— Първо в Силдън да намерим Абук и тримата, които спомена ти. Ако имаме късмет, до няколко дни ще уредим тази бъркотия.

Уейландър не каза нищо и Джеймс знаеше защо. Дори Нощните ястреби и хората на Гадника да изчезнеха яко дим, пак оставаха престъпления, за които трябваше да плаща. Ала даже годините, прекарани в тъмница, бяха по-приемливи от смъртта. От тъмницата поне имаш шанс да избягаш.

Последната мисъл го накара да се усмихне.

Когато приближиха Силдън, забавиха ход. От запад към града препускаше група конници.

— Не знаем дали не търсят нас — рече Джеймс. — Зная, че винаги предпочиташ да нападнем, Горат, но нека да изчакаме и да видим имат ли лоши намерения, или са случайни пътници.

Горат само кимна. Конниците минаха по моста през река Ром и се изгубиха от погледите им.

Самият град бе построен на хълм, в който се врязваше морският залив, и затова не се нуждаеше от защитна стена. Няколко рибарски селца бяха пръснати на запад по крайбрежието.

Влязоха през северните порти. Двамата стражи ги изпроводиха с лениви погледи. Джеймс се обърна към Оуин и попита:

— Тук имаш ли приятели, или роднини?

— Не, доколкото ми е известно — отвърна младежът.

Джеймс се засмя.

Силдън бе свърталище на контрабандисти и не беше град, който би привлякъл вниманието на хора с положение в обществото. По-голямата част от стоките, които отиваха нагоре по реката, се разтоварваха в Чим, който — заради удобното си пристанище и складовете — бе един от тукашните търговски центрове. Към Силдън се отправяха онези, които по една или друга причина искаха да избегнат срещата с кралските митнически служители. Тъкмо затова градът от години бе във фокуса на интересите на различни престъпни организации, като крондорските Шегаджии, кешийските търговци на дрога и риланонските разбойници, които бяха в съюз с местните крадци. Тази постоянна борба бе превърнала Силдън в нещо като открит град в Източните владения на Кралството.

Макар и привлекателно заради високото заплащане и гарантираните приходи, силдънското графско владение често оставаше без господар. Последният граф на Силдън бе загинал по време на Войната на разлома — при големия щурм на крал Родрик IV срещу цураните в заключителната ѝ фаза. Крал Луам все още не бе решил кому да дари този пост и титлата и колебанието му бяха от полза за херцога на Чим, който междувременно се радваше на приходите от силдънското графство. Джеймс си даде сметка колко е важно да бъде назначен някой енергичен управител, който бързо да разреши наболелите проблеми на града. Трябваше да спомене за това пред принца, когато се върнеше.

Резултатът от така сложилата се ситуация бе почти пълната липса на законност и ред в града — освен онзи, който осигуряваха с привидното си присъствие представителите на градската милиция. Доколкото Джеймс можеше да определи, границата на тяхната власт не обхващаше района на пристанището и складовете и свършваше по средата на крайбрежния булевард, от едната страна на който имаше проспериращи на вид магазини и къщи, а от другата — ханове и моряшки вертепи. Точно през средата на улицата бе нарисувана яркочервена линия.

— Това пък какво е? — попита Горат, когато я прекосиха.

— Предупреждение — отвърна Джеймс. — От другата страна на чертата минаваш на свой риск. Едно ми харесва тук — че нещата се наричат с истинските им имена — добави той, докато се спускаха към пристанището. — Никой не ти хвърля прах в очите.

Минаха по няколко тесни улички, застроени от двете страни с високи складови помещения, и пресякоха друга широка улица, по чийто калдъръм трополяха тежко натоварени каруци и фургони. Яки мъже търкаляха бъчонки или се огъваха под тежестта на големи вързопи със стока. Скоро излязоха на пристанището и видяха доковете — едни от камък, други от дърво. В залива имаше само няколко малки лодки — той почти винаги бе тих, заради врязаните навътре естествени вълноломи.

Джеймс посочи една кръчма, над вратата на която висеше стара ръждясала корабна котва, покрита с олющена бяла боя, и спря пред конюшната, където ги посрещна чорлаво хлапе.

— Почисти им копитата, дай им сено и вода и ги изтъркай хубаво — нареди му Джеймс, докато слизаше от седлото. — Момчето кимна и Джеймс продължи: — Освен това гледай утре сутринта да са тук. Не обичам да стават грешки.

— Това пък какво беше? — попита го Оуин.

— Вземам мерки за всеки случай — обясни Джеймс и спря да се огледа на прага. Вътре бе мрачно и мръсно. Клиентите бяха предимно моряци и докери, а също наемни войници, дами със съмнителна репутация и обичайното сборище от крадци и главорези. Джеймс настани спътниците си на една маса и каза:

— А сега ще чакаме.

— Какво? — попита Горат.

— Да се покаже този, който ни трябва.

— И колко време ще трябва да чакаме? — попита Оуин.

— В тази дупка? Един ден, може би два.

Горат се огледа смръщено и поклати глава.

— Вие хората... понякога сте като животни.

— Не е чак толкова зле, като свикнеш — успокои го Джеймс. —

Като знам аз откъде съм тръгнал.

— Странно твърдение за човек, който е на служба при принца.

— Така е — съгласи се скуайърът. — Но е вярно. Просто получих рядката възможност да се издигна.

— Което е обратното на моето положение — промърмори Горат. — Аз бях вожд на клан, търсеха ме за съвет и уважаваха мнението ми. А сега седя в този вертеп с враговете на моя народ.

— Не съм враг никому, освен ако не ме нападне пръв — заяви Джеймс.

— Убеден съм в това, скуайър — отвърна Горат, — макар да ми е странно да го чувам от собствената си уста. Но не мога да го твърдя за сънародниците си.

— Никога не съм се опитвал да говоря от името на своя народ — посочи Джеймс. — Ако си забелязал, ние губим много повече време и усилия да се избиваме помежду си, отколкото да създаваме проблеми на северните си съседи.

Горат избухна в смях. Оуин и Джеймс го погледнаха, стреснати от странния, почти мелодичен звук.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Оуин.

— Помислих си — отвърна през смях Горат, — че ако бяхте малко по-ефективни в братоубийството, нямаше да има нужда да се безпокоя какво ще направи онова кръвожадно куче Делекан.

Споменаването на потенциалния завоевател накара Джеймс да си спомни за важността на задачата, с която се бяха захванали. За известно време бе решил, че Гадника, който и да бе той, представлява по-сериозен проблем, но не беше изключено в действителност той да е само част от много по-мощните планове на Делекан.

Нощните ястреби очевидно работеха или с Гадника, или с моредела — а не беше изключено и с двамата. Но това, което събуждаше безпокойството на Джеймс, бе, че можеха всъщност да са пионки на пантатийските змиежреци. Джеймс реши да обсъди този въпрос с Горат, но по-късно, тъй като тук някой можеше да подслуша разговора им.

Към тях се приближи ханджийката, едра жена с повехнала хубост, която намекваше, че на младини може да си е изкарвала прехраната с най-древния занаят. Изгледа Горат с нескрито подозрение и ги попита какво ще искат. Джеймс поръча ейл, ханджийката си тръгна и той отново потъна в размишления.

Имаше и друг играч, вече беше сигурен в това, някой, който дирижираше цялата тази бъркотия в Кралството — или пантатийците, или съвсем неизвестен участник — ето какво го безпокоеше. След като премисли всичко, което Горат бе казал на Арута, той се обърна към моредела.

— Бих дал много, за да науча повече за онези, който ти нарече Шестимата.

— За тях не се знае почти нищо — отвърна Горат, — освен че са най-близките съветници на Делекан. Не познавам никой, който да ги е виждал. Те наистина са могъщи. Благодарение на усилията им народът ми разполага с изобилие от всякакви оръжия. По-странното е, че враговете на Делекан неочаквано изчезнаха. Мен например ме повика на съвет Нараб, един от помощниците на Делекан. По пътя за Сар-Саргот ме нападнаха, вързаха ме и ме хвърлиха в тъмница.

— Това не си го казвал.

— Не си ме питал какво съм правил, преди да се срещна с Локлир.

— И как успя да избягаш?

— Някой ми помогна — отвърна Горат. — Не зная кой, но подозирам че е един стар... съюзник. Жена с влияние и сила.

Джеймс беше заинтригуван от думите му.

— Трябва наистина да има голямо влияние, щом е успяла да те измъкне изпод носа на Делекан.

— Има много приближени на Делекан, които не са готови да му се опълчат открито, но биха се радвали, ако се провали. Между тях са Нараб и брат му, но докато Шестимата му служат, те ще правят същото. Случи ли му се нещо, преди да успее да съюзи всички племена, договорите, които е сключил, ще бъдат нарушени. Той не вярва никому, дори на жена си и на сина си, и това е съвсем оправдано. Жена му е вожд на хамандийците, Снежните леопарди, един от най-могъщите кланове след този на Делекан, а синът му вече има свои собствени амбиции.

— Изглеждат щастливо семейство — отбеляза Оуин.

Горат се подсмихна иронично.

— Моите сънародници рядко се доверяват на някой, който не е от тяхното семейство, племе или клан. Над това могат да стоят само политически съюзи, но те не са толкова трайни. Ние сме по природа мнителни.

— И аз имах такова усещане — рече Джеймс. — Но същото може да се каже и за нас, в известен смисъл. — Той се надигна. — Извинете ме. След минутка се връщам.

Джеймс се приближи до един мъж, който току-що бе влязъл от задната стая. Имаше тъмна кожа, което говореше за кешийския му произход. Беше мършав и побелял, но с жилесто тяло, в което се криеше спотаена сила. Джеймс го прецени като опасен противник.

— Ти ли си собственикът на заведението? — попита го Джеймс.

— Аз. Казвам се Йофтаз.

Джеймс сниши глас и продължи:

— Тук съм по поръка на определени хора, чиито интереси напоследък са били сериозно засегнати. Едни типове, които използват за свой център Ромней, но са били виждани и на запад, създават затруднения.

Йофтаз го изгледа изпитателно.

— И защо ми казваш всичко това?

— Живееш на място, където минават много хора. Мисля, че може да си чувал за онези, които ти споменах.

Йофтаз се разсмя, но очите му останаха сериозни.

— Приятелю, човек с моя занаят предпочита да не чува и да не вижда нищо. А също и да говори колкото се може по-малко.

— Така е — кимна Джеймс. — Всяка информация си има цена.

— И каква е твоята цена?

— Зависи от информацията.

Йофтаз се огледа и прощушна:

— Има и такава информация, заради която човек може да си изгуби главата.

— Така е — съгласи се Джеймс. — Всеки си носи риска.

— От друга страна, точно в момента се нуждаем от помощ в една доста деликатна работа и ако се намери човек, който да ми я окаже, бих могъл да му разкрия някои доста интересни неща, които съм чул, както и да му опиша хората, които ги говорят.

Джеймс кимна повторно.

— Тази деликатна работа не може ли да се реши с помощта на известна сума в злато?

Йофтаз се засмя.

— Харесвам как разсъждаваш, млади човече. Как да те наричам?

— Можеш да ме наричаш Джеймс.

Очите на Йофтаз трепнаха.

— И откъде идваш?

— От Шлеп. Но преди това бях в Ромней.

— Значи хората, които търсиш, са забъркани в някоя история, която е станала в Ромней, така ли?

— Точно така. Но преди да обсъдим този въпрос, бих искал да разбера цената.

— В такъв случай, млади приятелю, двамата с теб сме в нещо като задънена улица. За да ти кажа от какво се нуждая, ще трябва да разкрия всичко, а както казват хората: „бръкнеш ли за петаче, все ще извадиш и жълтица“.

— Обиждаш ме, Йофтаз. Какво да направя, за да спечеля доверието ти?

— Кажи ми защо търсиш тези хора.

— Търся ги, защото са брънка във веригата. Те могат да ме отведат при някой друг — някой, с когото искам да си поговоря сериозно. Този тип е замесен в предателство и убийство и аз съм твърдо решен да го предам на палача, или сам да го промуша — както се случи.

— Значи ти си от хората на краля, така ли?

— Не точно, но в известен смисъл.

— В такъв случай, закълни се пред Банат, че няма да ме издадеш, и смятай, че сделката е сключена.

— Защо точно пред бога на крадците? — попита ухилено Джеймс.

— Че кой ще е по-подходящ? За двама крадци като мен и теб.

— Добре, нека да е пред Банат — съгласи се Джеймс. — Какво искаш от мен?

— От теб, приятелю, искам да откраднеш едно нещо от най-опасния човек в Силдън. Ако успееш да го направиш, обещавам да ти помогна да намериш хората, които търсиш. Стига да оцелееш, разбира се.

— Аз — да крада? — ококори се Джеймс. — Какво те кара да мислиш, че ще крада, и то за теб?

— Живял съм достатъчно на този свят, за да позная откъде се вземат яйцата, млади човече. Щом си готов да се закълнеш пред Банат, значи си ходил по кривите пътеки.

Джеймс въздъхна.

— Не мога да го отрека. Пък и току-що се заклек.

— Хубаво. На въпроса тогава. Съвсем наблизно има една къща и в нея живее Джейкъб Ишандор.

— Кешиец?

— Тук живеят много кешийци. — Мъжът се тупна по гърдите. — Какъвто съм и аз. Но този човек и други като него дойдоха в Силдън наскоро — преди по-малко от две години. Всички работят за едно, който е като паяк — стои в центъра на мрежата, дето я е заплел, и чака да усети някакво трептене от плячката.

— Да не говориш за Гадника? — попита Джеймс.

Йофтаз кимна едва забележимо.

— Зная, че законът по нашия край никога не е бил силен, но поне имаше някакъв ред. Но откакто се появили хората на Гадника — Джейкъб и още двама, Линей и Франклин — започнаха кръвопролития и жестокости, каквито не е имало никога.

— А какво правят местните крадци, тези, дето имат връзка с Риланон или Крондор?

— А, всички си отидоха — освен мен. Някои избягаха, други... изчезнаха. Тези, които останаха, сега работят за Гадника. Засега са ме оставили на мира, сигурно защото съм кешиец и ме смятат за един от техните. Такива като мен в Силдън са единици, но вече не смеем да правим нищо, освен онова, дето преди ни беше за параван — както аз с тази кръчма. Да знаеш обаче, че ако плановете на тези типове се провалят, мнозина ще се върнат и ще си поискат онова, дето им е принадлежало.

Джеймс се почеса замислено по брадата.

— Преди да се съглася, искам да ти покажа нещо. — Той извади сребърния паяк. — Това да ти е познато?

— Виждал съм такива — призна Йофтаз. — Но рядко. Изработва ги един ковач в едно селце под Планините на спокойствието. — Той взе паяка и го разгледа внимателно. — Попадали са ми и копия, но този е оригинален. Не всеки го бива да работи тъй фино със среброто.

— И какви хора купуват подобни дрънкулки?

Йофтаз се засмя.

— Нощни птички, какви. Опасни игрички играеш, приятелю. Ти май си човекът, когото търся.

— Кажы тогава, на кого си продал този?

— Мога и много повече неща да ти кажа. Но не и докато не приключим със сделката.

— Казвай тогава какво точно искаш.

— Човекът, за когото ти говорех, Джейкъб Ишандор, е предводител на онези, които наскоро пристигнаха от Кеш. Та той има една торбичка — Йофтаз разтвори ръце, за да покаже колко е голяма, — в която държи достатъчно средства, за да финансира дейността си за цяла година.

— И ти искаш да открадна торбичката?

Йофтаз кимна.

— Струва ми се, че подобна задача е и по твоите сили — отбеляза Джеймс.

— Може би. Но независимо дали ще успея, или ще се проваля, ще трябва да продължа да живея тук, в Силдън. Ако ти се провалиш, това няма да повлияе на благосъстоянието ми.

— Разбирам. Какво има в торбичката?

— Сърцето на радостта — рече Йофтаз.

Джеймс затвори очи. Радостта бе често използвана дрога в бедняшките квартали в повечето кешийски градове, понякога се появяваше и в Крондор, както и в пристанищните градове на Кралството. Малко количество, погълнато с вино или вода, можеше да предизвика еуфория в продължение на цяла нощ. По-голяма доза бе в състояние да подсигури на клиента доста щастливи мигове за дни наред, но преминеше ли се границата, можеше да доведе до безсъзнание.

Сърцето на радостта бе друго нещо — силно пречистен екстракт от дрогата, с цел да бъде пренасян по-лесно. При продажба се смесваше с друг, напълно безвреден прах, като захар например, или всичко, което бе в състояние да се разтваря. Цената му обаче надвишаваше хиляда пъти цената на обикновената Радост.

— Торбичка с подобни размери ще струва...

— Достатъчно, за да се наложи Джейкъб да побегне презглава, когато Гадника открие, че е изчезнала, и го заподозре в измама — също както и Линей и Франклин.

— И ще остане празно място — допълни Джеймс, — на което ще се появиш ти, за да започнеш собствена търговия без конкуренция. При това ще разполагаш с достатъчно количество висококачествена

стока и никой няма да те пита откъде я имаш, защото на пазара ще се е възцарил глад.

— Нещо такова — кимна с усмивка Йофтаз.

— Значи, ако аз докопам тая торба, ти ще прогониш агентите на Гадника от града и същевременно ще натрупаш цяло състояние?

— Стига всичко да мине според плана.

— Ще се върна за малко при моите приятели — каза Джеймс. — Когато си готов да ми кажеш къде трябва да отида, дай ми знак.

— Обикновено затваряме след полунощ. Почакай, докато свърша, после ще се погрижа и за вас.

Когато Джеймс се върна на масата, Оуин го попита:

— Е, какво откри?

— Че нищо на тоя свят не се дава безплатно — отвърна Джеймс, — облегна се на стената и се приготви за дълго и търпеливо чакане.

На пръв поглед къщата изглеждаше безлюдна. Горат бе останал на пост отвън, за да следи дали някой няма да се зададе откъм пристанището. Оуин стоеше от другата страна на улицата и следеше движението към центъра на града. И двамата се съгласиха да помагат, но — изразиха съмнение от смисъла на подобно начинание.

Джеймс първо огледа вратата за тайни знаци или сигнална уредба. Не откри нищо. Ключалката изглеждаше проста, но преди да започне, той по навик плъзна пръст в цепнатината между вратата и рамката. За своя изненада напипа една дъсчица, която потъваше при натиск. Когато я натисна, зад нея нещо изтрака. Той натисна по-силно — и се отвори малка ниша, в която бе скрит ключът.

Докато го измъкваше, Джеймс едва сдържа смеха си. Това бе стар, отдавна забравен номер, който служеше за две неща — притежателят на ключа не се безпокоеше, че може да го изгуби, дори ако се наложи да излезе много бързо, а и в отсъствието на собственика вътре можеха да влизат други, посветени в тайната. Друг на негово място никога не би се досетил да го потърси, но в подобни ситуации Джеймс бе свикнал да се доверява по-скоро на усета си, отколкото на привидното.

Все още коленичил, той отключи вратата и я побутна, готов за всякакви изненади. Стоеше навел глава, за да избегне някоя пусната от

скрит механизъм стрела.

Вратата се отвори безшумно. Нямаше устройство със заредена стрела, нито друга дебнеща заплаха. Той прекрачи прага и затвори вратата. След това се зае да претърсва една по една стаяте. Човек никога не знае къде хората може да са скрили ценностите си, но и тук той се осланяше на опита си и на стандартното им мислене. В конкретния случай обаче предполагаше, че собственикът на жилището няма да постъпва като „обикновените хора“ и ще направи нещо непредсказуемо. Ето защо се зае да тършува на нетипични за скривалища места.

Първата стая бе скромно мебелирана. Маса, неголям гардероб с дрехи и легло. Врата към задния двор, огнище, до което бяха подредени гърнета с някакви изсушени подправки, и още една врата, която водеше към малката кухня.

Изведнъж Джеймс спря. Изсушени подправки? Той се приближи, за да ги разгледа по-внимателно. Позна ги веднага — не помнеше точното име, но точно такива се беше опитвала да отглежда в своята градина в Крондор принцеса Анита. Оплакваше се, че не проявявали охота да растат в почва, богата на соли, и че се нуждаели от повече слънце.

Интересно, запита се Джеймс, защо му е на един главатар на разбойници в престъпно свърталище като Силдън, да отглежда и суши растения? Прегледа съдържанието на гърнетата. Вниманието му привлече последното отдясно. Беше по-леко от останалите. Джеймс бръкна вътре, извади растението заедно с пръстта и корените — отдолу, както и очакваше, имаше торбичка. Той развърза шнура, с който бе пристегната. На бледата светлина от прозореца видя някакъв жълтеникав прах.

Завърза торбичката и тръгна към вратата. Огледа се пътем, колкото да установи, че не е докосвал или местил нищо. Промуши се през вратата и я затвори. Заклучи я и върна ключа в тайника, като задейства отново клопката, която вероятно дебнеше от другата страни всеки, който би се опитал да влезе с взлом.

Без да се оглежда, даде знак на другарите си да го последват и се върнаха в кръчмата. Когато приближаваха вратата, оставена отворена заради тях от Йофтаз, Джеймс усети, че го завладява странно вълнение. Колкото и високо да се издигаше на кралска служба, някаква

част от него жадуваше за онова, с което някога се занимаваше Джими Ръчицата.

Предаде торбичката на Йофтаз и каза:

— Ред ти е да изпълниш своята част от сделката.

Йофтаз се полюбува няколко минути на съдържанието на торбичката, после я скри зад тезгяха.

— За да откриеш притежателя на този паяк, трябва първо да намериш търговеца Абук. За последните две години му продадох общо четири такива.

Джеймс извади далекогледа.

— А за това какво ще кажеш?

Йофтаз разгледа тръбата и долепи окуляра до окото си.

— Това е опасно нещо, приятелю — рече той, докато разглеждаше стаята през тръбата.

— Защо?

— Защото разкрива тайни, заради които си заслужава да убиеш, или да бъдеш убит. — Той върна далекогледа на Джеймс. — Чувал съм за подобни предмети. На външен вид не са нищо особено, ала могат да се окажат безценни. Чрез тях повдигаш булото на илюзията, виждаш клопки и тайници. Казват, че генералите имали такива, за да виждат през мъглата и дима на бойното поле.

— А знаеш ли кой може да ги продава?

— Отново предполагам, че е Абук. Ако си намерил тази вещ близо до паяка, значи двата предмета са принадлежали на един и същи човек.

— В такъв случай, мой нови приятелю, ще ни е нужна стая за през нощта, а утре ще идем да потърсим този Абук.

Стиснаха си ръцете и Йофтаз каза:

— Ти служиш добре на своя крал, защото не само преследваш Нощните ястреби, извършители на злокобни убийства по късни доби, но също така отърва Силдън от онази напаст Гадника. Джейкъб и помощниците му ще хванат първия кораб за далечни земи, стигне ли вестта за случилото се до техните началници. Сега първо ще ви отведе в стаята, а сетне ще намеря някой разпространител на слухове, който да пусне новината, че трима кешийци, живеещи от известно време в Силдън, току-що са продали голямо количество от Сърцето на радостта на контрабандист, тръгнал за островното кралство Ролдем.

Йофтаз ги отведе в стаята, пожела им лека нощ и каза, че най-вероятно ще срещнат Абук на пътя между Силдън и Литън, тъй като го очаквали да се върне до няколко дни.

Джеймс се просна на леглото и почти веднага заспа, поуспокоен от мисълта, че са напреднали в разрешаването на загадката.

ГЛАВА 9

ЗАПОДОЗРЯН

Мулетата трополяха по каменистия път.

Фургонът, който се показва иззад завоя, наистина не можеше да бъде сбъркан с друг. Беше яркозелен, а отстрани с червени букви бе изписано:

АБУК. ТЪРГОВЕЦ НА ФИНИ ИЗДЕЛИЯ

Кочияшът бе едър широкоплещест мъж с пламтящо червена коса и дълга брада, която се спускаше чак до колана му. Ако джуджетата можеха да растат до два метра, сигурно щяха да изглеждат точно така, помисли си Джеймс, когато спряха край фургона.

— Ти ли си търговецът Абук? — попита той високо.

Кочияшът опъна юздите на конете.

— Пише го отстрани на фургона, странниче, освен ако не можеш да четеш. Аз съм Абук.

— Кой знае, може и да си го откраднал — подхвърли намръщено Джеймс.

— Така е, а също да си острижа главата и да си подрежа брадата, за да се престоря на друг, но не съм го сторил. — Той огледа тримата конници. — Какво искате от мен?

— Малко информация.

— Доставка на информация също е доходен занаят — отбеляза многозначително Абук.

Джеймс побутна коня и се приближи към капрата, извади от джоба си сребърния паяк и го подаде на търговеца.

— Помниш ли на кого си продал това нещо?

— Не точно — отвърна Абук. — Бих могъл да си спомня за сумата от сто златни соверена.

Джеймс се засмя, но в усмивката му се долавяше нескрита заплаха.

— Ако настояваш, мога да ти уредя среща с кралския инквизитор във връзка със съучастието ти в смъртта на петдесетима кралски копиеносци.

— Какво? — подскочи уплашено Абук. — Петдесетима кралски копиеносци са били убити?

— В Ромней — добави Оуин.

Търговецът помълча за миг — преценяваше шансовете си за печалба и опасностите, които криеше тази игра. Накрая рече:

— Нямам никаква вина за случилото се, аз само продавам стоки, които не са забранени от закона. — Върна паяка на Джеймс. — Този е един от двата, които продадох на север. Друга, по-лоша имитация взе един човек, Майкъл Уейландър, в градчето Шлеп. Той е доста известна фигура в Ромней. Последния продадох на някакъв непознат, който със сигурност бе дошъл от север.

Джеймс му показва далекогледа.

— Какво ще кажеш за това?

— Още едно доказателство, че човекът, когото търсите, е същият, когото ви описах. Той купи и двете неща в кръчмата „Кралска глъчка“ в Малаково средище. Можете да попитате за него съдържателя, тъй като очевидно го познаваше. Доколкото чух, бил прочут играч на шах.

— Щом си го срещнал в Малаково средище, по какво реши, че е от север?

— Защото чух съдържателя да го пита дали ще се връща на север и мъжът потвърди, че ще се прибира у дома.

Джеймс не изглеждаше доволен от чутото.

— Трябва да се върнем в Малаково средище.

— Бих могъл да ви спестя пътуването срещу скромна сума — намеси се Абук.

— Колко скромна? — попита Джеймс.

— Десет златни соверена, не повече.

— Ще ти дам пет и обещавам да не те споменавам, когато разговарям с кралския инквизитор.

— Дадено — склони Абук.

Джеймс отброи парите и му ги подаде.

— Спомних си — рече Абук. — Мъжът със сигурност спомена град Кентингска треска.

Джеймс погледна Оуин и младежът кимна.

— Зная го. Това е на север от село Кавел, където живее чичо ми Корвалис.

Абук го погледна.

— Чичо ти да не е барон Корвалис?

— Да, той е — отвърна Оуин.

— Познавам го — рече Абук. — Ще прощаваш, че го казвам, но си пада по гадните шеги.

Оуин се захили.

— Никой, който го познава добре, не би възразил на тези думи.

— Приключихме ли? — обърна се Абук към Джеймс.

Младият скуайър кимна и фургонът бавно се отдалечи по пътя.

Когато Абук се изгуби зад завоя, Джеймс се обърна към Оуин.

— Какво ще предложиш? Към Малаково средище, или на север, за Кентингска треска?

— Кентингска треска е малко градче, има-няма десетина дюкянчета и кръчми. Обитават го предимно селяци и дребни занаятчии. Едва ли ще се затрудним да открием описания човек.

— Чудесно — каза Горат. — Защото времето ни е ограничено. Измина повече от месец, откакто напуснах родните места, и докато събираме сведения, силите на Делекан растат. Ако се забавим още малко, току-виж останем само безпомощни свидетели.

— Добре казано — рече Джеймс и обърна коня си. — Потегляме на север.

След няколко минути задминаха фургона на Абук, който им махна за сбогом, и продължиха по пътя.

До Ромней пътуваха без премеждия. В града спряха, за да сменят конете и да проверят как се развиват събитията.

Майкъл Уейландър, Деймън Рийвс и Арли Стоманената душа се бяха стреснали от заплахите на графа. Бяха се предали още на следващия ден и в момента бяха заключени в една от стаите на къщата

му, където кипяха оживени пазарлъци, с цел да се сложи край на борбата между различните кланове.

На следващата сутрин Джеймс, Горат и Оуин потеглиха с отпочинали коне. Насочиха се право на север — по пътя, който се виеше между нивите по поречието на Ром. Градчетата и селцата, през които минаваха, бяха безлични и незапомнящи се с нищо и подобно на Шлеп, носеха скучни имена като Зелен хълм, Хобс, Такни, Пранкова канара и Обзорище. Препускаха с равномерно темпо, винаги нащрек за неприятности. На няколко пъти се разминаваха с групи въоръжени мъже, но никой не опита да ги спре, и така пристигнаха без прекеждия, в село Кавел.

Преди селото имаше широк завой и мост, който прехвърляше една доста бурна река. Когато стигна средата на моста, Джеймс спря, погледна надолу и подметна:

— Ама че дълбок вир.

— По-дълбок е, отколкото изглежда — рече Оуин. — Не един глупак се е удавил тук, опитвайки се да го преплува. Това е приток на Ром. Спуска се ей от онази планина. — Той посочи на север. — Нека ти покажа нещо — добави и насочи коня встрани от пътя.

Поеха по тясна разкаляна пътека, на места обрасла с гъста трева и очевидно неизползвана отдавна. Горат обаче се наведе и разгледа внимателно земята.

— Тук има пресни следи. Някой е минавал съвсем скоро.

— Несъмнено — кимна Оуин. — Ей сега ще разберете защо. Свиха зад един гъст храсталак, зад който се издигаше невисок хълм, и спряха. Точно пред тях — от средата на стръмна скала, висока поне триста стъпки — се спускаше с тътнеж широк водопад. От двете му страни се издигаше стръмна клисура, покрита с гъста гора.

— Кавелов пролом — заяви Оуин.

— Какво е това? — попита Джеймс.

— Идва от името на притока. Така наричат и тунела под старата крепост.

Той махна към върха на скалата и Джеймс едва сега различи очертанията на кацналата отгоре постройка.

— Откъде знаеш?

— Като момче съм идвал насам много пъти — с братовчедка ми Юджийн обичахме да си играем край бързея. Целият този хълм е

прокопан от тунели и стари пещери. Някога са ги използвали за скривалища и складове. Под водопада дори има тайна врата — ако знаеш къде да я търсиш. Двамата с Юджийн веднъж я намерихме случайно. Тя тогава беше на осем, а аз — на девет. Щяхме да замръзнем от студ — водата е ледена. После Юджийн си изпати от баща си. Чичо ми не е от хората, които умеят да се владеят, когато са ядосани. Но това не ни попречи пак да играем тук.

— И много хора ли знаят за тунелите?

— Местните трябва да знаят до един. Един-двама дори може и да подозират за тайната врата под водопада. Съмнявам се обаче друг — освен стария комендант на крепостта и членовете на семейството — да знае точното ѝ местонахождение. Доста добре е замаскирана.

Продължиха по пътя за Кавел и пристигнаха в селото в ранния следобед. Джеймс дръпна юздите на коня, огледа се ѝ отбеляза:

— Изглежда доста заможно за толкова затънтено местенце.

Оуин се разсмя.

— Сигурно е така. Селцето съществува от няколко десетина години, но през последните петдесет се превърна в земеделски център на околията. Откакто преди три години пожарът принуди чичо ми да се премести да живее в селото, цялата търговия се върти в него. Доколкото си спомням, чичо ми и семейството заемат три или четири от къщите.

— Пожар ли? — попита Джеймс, докато подминаваха крайните къщи. — Как е станало?

— Никой не знае — отвърна Оуин. — Разказват, че чичо ми работил нещо в един от подземните етажи, когато неочаквано избухнал пожар и бързо се разпространил нагоре. Стените така обгорели, че заплашвали всеки миг да рухнат. По същото време станало срутване в тунелите, превърнати от чичо ми във винарска изба. При срутването загинал братовчед ми Невил. Той беше с няколко години по-голям от мен и Юджийн. Странно момче беше, винаги съм имал чувството, че чичо не го обича особено. Юджийн открай време е любимката в семейството. — За миг Оуин изглеждаше потънал в спомени, после продължи: — Както и да е, избата сега е затисната под тонове скали и тялото на братовчед ми е някъде долу. Пожарът избухнал в едно от съседните помещения, но никой не знае какво го е причинило, тъй като слугата, когото винят за това, също загинал в пламъците. Чичо ми все

се кани да направи ремонт на сградата, но все не намира време и средства да го почне.

Излязоха на голям площад, на който имаше шадраван и откъдето започваха други три широки улици.

— Ето тази къща там — посочи Оуин една от сградите от другата страна на шадравана. Следобедният пазар бе в разгара си, търговията вървеше с пълна сила и тримата конници едва си пробиваха път през множеството.

Най-сетне стигнаха къщата на барона, където ги посрещна едно конярче.

— Господарю Оуин! От години не сте се вясвали насам!

— Здравсти, Тед — усмихна се Оуин. — Сега ти ли се грижиш за конете?

Момчето, което сигурно нямаше тринайсет, кимна.

— Да, господарю. Обаче си нямаме конюшня, та баронът кара гостите да си оставят конете в странноприемницата. — То посочи постройката срещу къщата на барона. Отпред беше изрисувана глава на патица. — Ще ида да ви запазя стая.

Оуин продължаваше да се смее.

— Да не искаш да кажеш, че чичо ми не би предложил стая на собствения си племенник?

— Напоследък той не иска да вижда никого, господарю Оуин. Ако бяхте сам, може би щеше да ви приеме, но с приятели... — Момчето се усмихна с неудобство и млъкна.

Оуин го отпрати с нареждането да намери по-голяма стая и да се грижи добре за конете.

Качиха се по стъпалата на голямата къща. Джеймс се огледа и отбеляза:

— Е, в сравнение с тоя палат останалите къщички са като кучешки колиби.

Оуин се засмя. Наистина другите къщи бяха с много по-скромни размери. Само странноприемницата можеше да съперничи донякъде с къщата на барона.

— Някога и това е било странноприемница, но после настъпили трудни времена. Тогава чичо ми я купил и я преустроил за собствено ползване. Отзад има конюшня, но сега там живее личната му стража. — Оуин продължи по-тихо: — Като много други благородници, чичо

ми има твърде малко пари за своя пост. Приходите му са скромни, а данъците, които изисква чимският херцог, са значителни и постоянно нарастват. Пък и чичо ми никога не е бил предприемчив човек.

Почукаха на вратата и тя се откряна съвсем леко. Прислужница на средна възраст подаде нос през процепа и се ококори, като зърна изправения пред нея Горат в пълно бойно снаряжение.

— Здравсти, Мири — побърза да каже Оуин. — Всичко е наред. Те са с мен.

— Господарю Оуин! — възкликна прислужницата и разтвори широко вратата.

— Ще бъдеш ли така добра да съобщиш на чичо Корвалис, че съм тук?

Жената кимна и тръгна навътре. След минута на нейно място се появи висок мъж, издокаран с плюшен халат, риза с везани ревери и твърде много пръстени.

— Племеннико — произнесе той доста хладно, — нямаше да е зле, ако ни беше предупредил за пристигането си. — Той хвърли неодобрителен поглед на Джеймс и Горат.

— Напълно си прав, чичо. Прощавай, че се изтърсихме неканени. Вече уредихме да отседнем в странноприемницата от другата страна на площада. Позволи ми да ти представя синьор Джеймс, скуайър в двора на принц Арута, и нашия спътник Горат. Господа, моят чичо, барон Корвалис от Кавел.

Щом чу да се споменава принцът на Крондор, баронът рязко промени държането си и лицето му видимо омекна. Той кимна на Джеймс и рече:

— Синьор. — След това изгледа Горат и тъй като не знаеше как да постъпи, каза: — Елфически вожде, добре дошли. — Махна с ръка и добави: — Бъдете така добри да ме последвате в гостната, а аз ще се разпоредя да ни поднесат вино. — Баронът даде знак на прислужницата. — Мири, бутилка вино и четири чаши.

Последваха барона в просторното помещение, навремето сигурно главната зала на странноприемницата, а сега разделено на няколко стаи. Два високи прозореца гледаха към селския площад. Баронът посочи три кресла, а той самият се настани в четвъртото.

— И така, синьор, какво ви води в нашето малко селце?

— Пратеник съм на принца — отвърна Джеймс. — Наскоро имаше размирици в Ромней и в процеса на тяхното разследване дочухме слухове, че Нощните ястреби са се завърнали в Кралството.

Като чу за Нощните ястреби, баронът едва не подскочи в креслото.

— Слухове ли! — извика той. — Какви ти слухове! Вече на три пъти се опитаха да ме убият. Пратих за това доклад на чимския херцог.

Джеймс се постара да си придаде загрижен вид.

— Именно заради това съм тук. Принцът е обезпокоен, също както и неговият брат, кралят... — Луам вероятно нямаше никаква представа за онова, което се случваше, но Джеймс отдавна бе забелязал, че името му притежава магичен ефект — който не може да понесе мисълта, че са отправяни с нищо непровокирани заплахи срещу негови изтъкнати и верни поданици.

Щом чу и името на краля, баронът съвсем се успокои.

— Чудесно, тъкмо навреме.

— А сега ще ни разкажете ли каква е ситуацията? — попита Джеймс.

Баронът си пое дъх и заговори; лицето му се зачерви от гняв:

— Преди три години един от прислужниците ми загина при пожар, който избухна недалеч от изоставена винарска изба. По онова време реших, че става въпрос за трагичен инцидент, но сега вече съм убеден, че това е бил първият опит за покушение срещу мен. Година по-късно, докато бях на лов, на един от близките хълмове се появи конен отряд — ездачите бяха облечени в черно и държаха оръжия. Добре че една лисица подплаши хрътките ми и те се втурнаха срещу конниците, с което им попречиха да ме нападнат. В този ден изгубих най-добрата си хрътка. — Той даде знак на Мири, която тъкмо се бе появила на вратата, да поднесе вино на гостите. — Миналия месец стреляха по мен от прикритие. Стрелата прониза наметалото ми, ей тука. — Той им посочи. — Един лакът по-нагоре да бе минала и сега щях да съм труп.

Джеймс погледна Оуин, който кимна едва забележимо, че баронът не преувеличава.

Междувременно барон Корвалис продължаваше с разказа:

— Не смея да излизам от къщата, ходя само отсреща до странноприемницата, и то винаги заобиколен от личната си охрана.

Дъщеря ми обаче не ще и да чуе за предпазливост — търчи нагоре-надолу из селото в компанията на някакъв съмнителен тип. На нейната възраст би трябвало да се среща с подходящи за положението ѝ кандидати, а вместо това си е намерила един... отблъскващ субект, който я омайва с лъжите си.

Оуин се опитваше да запази сериозен вид, но очевидно нещо го забавляваше.

— И кой е този отблъскващ субект, чичо? — не се сдържа той.

— Някакъв търгаш! Юджийн би трябвало да излиза със синове на барони, графове, дори херцози, а не с обикновен търговец. Моят адвокат Мирон е влюбен до уши в нея и макар да е от по-ниско потекло, в жилите му тече и малко благородническа кръв. Може би щях да склоня, ако ѝ поиска ръката, но тази несретница е изпълнена с някаква фанатична жажда за приключения и романтика, която би била обяснима, ако ми беше син, но е напълно неприемлива за една покорна дъщеря.

— Знаеш ли името на този агент на хаоса, чичо? — попита все така захилено Оуин.

— Навон дьо Сандау! — викна ядно баронът, сякаш ставаше дума за опасен престъпник. — Носи се в богаташки одежди и язди само отбрани коне. Хвали се наляво и надясно, че бил най-големият търговец в околията и снабдявал само благороднически семейства. Не зная с какво се занимава, но от време на време изчезва мистериозно за няколко дни, а после, като се върне, пак започва да се навърта около дъщеря ми.

Оуин сръбна от виното и попита:

— Чичо, къде е сега Юджийн?

— Сигурно хойка някъде навън и чака Навон да се върне.

Джеймс също опита от виното и после каза:

— Струва ми се, че поставяме гостоприемството ви на изпитание, бароне. — Надигна се и продължи: — Надявам се да проведем бързо разследване и да открием онзи, който заплашва мира на вашето селце.

— Благодаря ви, синьор — кимна баронът. — Оуин, предай поздрав на майка си и баща си, когато ги видиш. — Той се поклони на моредела, тъй като все още не знаеше как да се отнася към него. Едва когато стигнаха вратата, го чува да добавя: — Оуин, ако все още сте в

селцето идния шестък, за мен ще е удоволствие да вечеряме заедно. Доведи и приятелите си.

Вратата се затвори и Джеймс избухна в смях.

— Значи разполагаме с пет дни да си свършим работата и да потеглим, преди да се наложи чичо ти да осъществи поканата си.

— Чичо ми може да има труден характер и да е малко скръндза, но истината е, че е доста изплашен.

— Това си личеше дори за някой, който не принадлежи към вашата раса — потвърди Горат. — Но една мисъл не ми дава покой.

— Какво? — Джеймс повдигна вежди. — Само една ли?

— Сред многото други — поправи се Горат. — Ако Нощните ястреби наистина искат да му видят сметката, досега да са го направили. Хайде, да речем, че кучетата наистина са им осуетили нападението. Но да не уцелят от близко разстояние с лък — това ми изглежда невероятно.

— Склонен съм да се съглася — каза Джеймс.

Тъкмо бяха стигнали пред вратата на „Патешката глава“. В ранния следобед вътре нямаше много посетители. Съдържателят изтича да ги посрещне.

— Вие ли сте благородните господа, пристигнали да навестят нашия многоуважаван барон?

— Да — отвърна Джеймс.

— Аз съм Питър Сивия — представи се съдържателят и се поклони. — Имам честта да притежавам това заведение. Стаите ви вече са готови, на ваше разположение има прекрасни вина и пресен ейл.

— Ейл — поръча Горат. — Не обичам вино.

Джеймс се разсмя.

— Не се учудвам — след като има възможността да опиташ от виното на барона.

Оуин кимна.

— Представям си какво щеше да ни пробута, ако не беше казал, че си придворен на принца.

— Придворен на принца на Крондор? — облещи се Питър Сивия. — Бъдете сигурен, синьор, че обслужването ви ще бъде на висота. Лично ще се погрижа за това. Придворен, за Бога!

Докато Питър се отдалечаваше, Джеймс му подвигна:

— И нещо за хапване, ако обичаш.

Настаниха се около масата и Оуин каза:

— Прощавайте, задето трябваше да изтърпите брътвежите на изкуфелия ми чичо. В сравнение с проблемите, които имаме да решаваме, неговите тревоги са направо смешни.

— Може и да си прав — рече замислено Джеймс. — Но подушвам някаква връзка. Не съм сигурен за какво точно става въпрос, но се питам, защо им е на Нощните ястреби да сплашват чичо ти, без да го убият?

— За да си кротува — подметна Горат.

В този момент Сивия се върна със запотени чаши ейл. Джеймс отпи от своята и кимна доволно.

— Чудесен е.

— Ейл от Сивите кули, господине, и винаги го сервираме изстуден.

— Да не ти карат лед от север?

— Не — отвърна Питър. — Недалеч оттук има една дълбока пещера, където държа бъчонките. Отворя ли някоя от тях, не се задържа дълго пълна.

Джеймс се усмихна.

— Сигурно, след като къщата на барона е отсреща. Вероятно често се отбива при теб.

Питър поклати глава.

— Почти не го виждам, да ви кажа правичката. Баронът рядко излиза от дома си и винаги е придружен от въоръжена охрана. — Той взе таблата и добави: — Ей сегичка ще ви поднесат нещо за хапване, господарю.

— Мъчи ме нещо, но не мога да определя какво точно — промърмори Джеймс, след като съдържателят се отдалечи.

— Свързано ли е с чичо ми?

— Да — кимна Джеймс. — Горат вече го каза: защо си правят труда да го сплашат, вместо да го премахнат... — Изведнъж очите му се разшириха. — Питър! — извика той.

— Да, господарю? — Съдържателят дотича чевръсто.

— Какво каза преди малко — че баронът рядко се отбивал насам?

— Точно това казах, господарю — идва рядко и винаги е придружен от войници.

— И кога започна това?

— Точно след първия опит за покушение на Нощните ястреби.

— Значи и ти знаеш за Нощните ястреби?

— Ами така говорят хората.

— Какво по-точно говорят?

— Че Гилдията на убийците има лагер нейде наблизо и е набелязала барона за жертва.

— Благодаря ти, Питър — каза Джеймс. — Извинявай за безпокойството.

— Защо го повика? — попита Оуин.

— Заради мисълта, дете не ми дава покой. Слушайте, Нощните ястреби не се опитват да убият барона. Целта им е да го накарат да си стои у дома.

— Защо? — попита Горат.

— За да не възстанови разрушената крепост.

— Че какво толкова ще спечелят от това? — попита Оуин. — Крепостта и без това е стара, няма да издържи дълго на обсада.

— Не смятам, че ги интересува крепостта. Според мен ги вълнува онова, което се крие отдолу.

Оуин ококори очи.

— Проломът?

— Нали каза, че съществува таен вход за пещерите, които пресичат планината, и че там долу са били складовете и оръжейната на стария замък? Сигурно долу може да се скрие цяла армия.

— Или гнездо Нощни ястреби — добави Горат.

— Но откъде са разбрали?

— Тунелите не са семейна тайна, нали?

— Не, навярно и други знаят за съществуването им, но да се намери входът е почти невъзможно.

— Оуин! — отекна женски глас.

Към тях бързаше висока стройна млада жена, облечена в доста непретенциозна рокля. Тя едва не повали Оуин, който стана да я посрещне, но попадна право в прегръдките ѝ.

— Чакай, Юджийн! — изпъшка зачервеният Оуин, докато девойката го обсипваше с целувки.

Лицето ѝ бе загоряло от слънцето, косата ѝ — разчорлена от вятъра, а отзад по роклята ѝ имаше полепнали сухи треви.

След като се насити да го целува, тя се отдръпна, без да го пуска, и го огледа от главата до петите.

— Станал си мъж, а какво подсмърчащо момченце беше! — И се засмя.

Оуин се изчерви и също се разсмя.

— Но ти хич не си се променила.

Тя го тласна обратно на стола и се настани в скута му.

— Разбира се, че съм се променила. Последния път, като се видяхме, още бях малко момиче, а сега съм вече жена.

Джеймс се захили. „Жената“, изглежда, току-що бе навършила осемнайсет и компенсираше зле прикритата си неувереност с енергично и властно поведение.

— Юджийн — обяви Оуин, — това са мои приятели. Джеймс и Горат.

Тя кимна подред и на двамата. След това отново се обърна към Оуин.

— Ходи ли при тате? Всъщност да де. Нали Тед ми каза, че си се появил.

— Каза ни, че ако останем тук до шестък, ще ни покани на вечеря.

— О, моля те, остани. Да се храня сама с тате е ужасна скука.

— Може и да не успея, Юджийн. Имаме важна работа.

— Че каква ще е тази работа? — попита тя нацупено. — Моят любим братовчед се появява изневиделица след дълго отсъствие и иска веднага да си тръгне?

— Е, не веднага... но сега служа на Короната.

— Ами? — ококори се тя. — Наистина?

— Така е — потвърди Джеймс.

— В такъв случай — заяви момичето — ще настоявам баща ми да ви покани по-рано. Няма да ви пусна да си тръгнете, преди да сте ни гостували.

— Баща ти ми се оплаква от теб — подметна Оуин. — Обезпокоен е от начина, по който си прекарваш свободното време.

Тя сбърчи нос, за да покаже колко я е грижа за мнението на баща ѝ.

— Татко иска да седя по цял ден в оная мрачна къща и да чакам да се появи някой благородник да ми поиска ръката. Страх го е да не избягам с някого.

— Има ли конкретен човек предвид? — попита Оуин.

Тя взе халбата му, отпи малка глътка и я върна на мястото ѝ.

— Има един Мирон, негов адвокат, местен е. Той е вдовец, дъщеричката му е много сладка, но той самият е...

— Скучен? — подсказа Джеймс.

— Не — предсказуем. Приятен човек е, но искам нещо различно.

— Като например? — попита Оуин.

— Казала ли съм, че има друг? — усмихна се тя.

— Баща ти ми каза.

— Навон дьо Сандау — засмя се Юджийн. — Баща ми се дразни от него.

— Защо? — попита Джеймс.

— Защото е търговец и не е от благородно потекло, докато Мирон е племенник по майчина линия на покойния силдънски граф.

— Но ти обичаш Навон — предположи Оуин.

Тя поклати глава и пак сбърчи носле.

— Не точно. Той е интересен и малко... странен.

— Странен? — попита Оуин. — В какво?

— Понякога ме гледа някак особено — когато смята, че не го гледам аз.

Оуин се засмя и я погъделичка.

— Това е защото ти изглеждаш странно.

Тя побутна игриво ръцете му встрани.

— Нали ти казах, че е интересен. Освен това е привлекателен и интелигентен, и казва, че е ходил навсякъде. Много е богат, което е причина баща ми да се въздържа да прати стражите да го напердашат. Ако не мога да се омъжа за благородник, тате ще се примири да взема някой богаташ.

— Да не искаш да кажеш, че ще се омъжиш за Навон?

— Вероятно не — отвърна тя и се надигна. — Той е прекалено напорист... и опасен.

— Опасен? — повтори Горат: обаждаше се за пръв път, откакто се бе появило момичето. — Познавам донякъде вашите обичаи и това определение ми се струва странно, ако става въпрос за ухажор.

Тя сви рамене и отвърна:

— О, не зная. Той е очарователен, но на моменти е чудноват. Обаче ме научи на много неща.

— Така ли? — попита Оуин с глас, в който се долавяше любопитство и неодобрение.

Тя го плесна по рамото.

— Не е това, за което си мислиш, лошо момче! Научи ме на неща като поезия и музика, както и да играя шах.

— Шах? — попита Оуин и погледна Джеймс.

— Да — кимна тя. — Той е най-добрият играч в Кентингска треска, вероятно дори в целия район. Често пътува до Малаково средище, за да се среща с най-силните шахматисти от Кралството в кръчмата „Кралска глъчка“. Играл е срещу благородници от Крондор и дори Велики Кеш! — В думите ѝ се долавяше гордост.

— Хубаво — рече Джеймс. — Надявам се, че ще се запознаем с него.

— Елате в шестък на вечеря у чичо — произнесе пламенно девойката. — Той ще намине да ме види към края на седмицата.

После подскочи, завъртя се на токчета, изтича при вратата, дари ги с усмивка и излезе.

— Странни са... жените от вашата раса — замислено каза Горат.

— Тя е още млада — засмя се Джеймс. — Животът е пред нея. — Той поклати глава. — Скоро обаче ще разбере къде ѝ се крие силата. Голяма чаровница ще бъде.

Оуин въздъхна и промърмори:

— Тя е единствената от тукашните ми роднини, на която държа.

Появи се Питър Сивия и започна да подрежда храната на масата.

— Братовчед ми Невил умря, когато бях съвсем малък — продължи Оуин. — Всъщност преди това сме се виждали само веднъж.

Питър го прекъсна:

— За Невил ли говорите? По думите ви, млади господине, съдя, че сте племенникът на барон Корвалис.

— Да — кимна Оуин. — Не съм го крил.

— Вие сте младият Оуин. Не ме помните, нали?

— Съжалявам, но не ви помня.

— Аз бях един от готвачите в къщата преди трагичния ден, когато умря младият господин Невил. Тогава трябва да сте били на

шест или на седем, виждал съм ви само няколко пъти. Малко след това купих тази странноприемница, а вие повече не се выяснахте. Ще ви кажа нещо — от онзи случай старият барон вече не е същият. Много го промени мъката. А жена му, горкичката, направо се стопи и почина.

— Ще ти призная, че не помня почти нищо — рече Оуин.

Питър не се нуждаеше от повече подкани, за да продължи разказа.

— Разправят, че имало известни пререкания между барона и старши зидаря, който ръководел разширяването на подземната винарна. Най-странното е, че той също се казваше дьо Сандау, като Навон.

Джеймс и Оуин се спогледаха. Питър продължи:

— Та този Сандау бе най-прочутият зидар в цялата околия, но освен туй беше пияница и женкар. Все се хвалеше, че си имал работа дори с благородните девици от риланонския двор. Преди това работиха в няколко от тунелите под старата крепост, но проблемите започнаха с винарската изба. Непрестанно се караха и баронът беше в отворително настроение. А после дойде денят на нещастieto.

— Денят, в който Невил умря ли? — попита Оуин.

— Да, при същия инцидент загина и Сандау. Таванът се срути. Никой не знаеше причината. Дни наред мъжете от селцето се опитваха да разчистят срутването, но напразно — Невил и още неколцина работници издъхнаха в едно от подземните помещения.

— Момчето със сигурност ли е било с тях? — попита Горат.

— И това не е известно. То обичаше да гледа зидарите, докато работят, а баща му не възразяваше. — Питър сви рамене. — Но както ви казах, оттогава баронът не е същият човек. Загубата на момчето довърши баронесата. Няколко месеца скърбеше по него, после се разболя и дори жреците не можаха да я излекуват. Не мина година и тя също си отиде. А преди да се случи нещастieto беше желязна жена. Госпожица Юджийн се е метнала на нея, сигурно затова е така жизнерадостна, макар че изгуби майка си и брат си. — Питър поклати съчувствено глава. — Необикновено момиче е тя.

Джеймс също кимна, а Оуин каза:

— Няма две мнения по въпроса.

Когато Питър си тръгна, Джеймс подхвърли на Оуин:

— Хич не им е било лесно на твоите роднини.

— Така е. Но се радвам, че поне Юджийн изглежда щастлива.

— Въпреки че е заради нещо, което измъчва баща й — отбеляза Джеймс и Горат се засмя на думите му.

— В такъв случай — Оуин ги изгледа, — какво ще предприемем сега?

— Мисля си, че няма да е зле, ако се отзовем на поканата на чичо ти и вечеряме с него в шестък. Бих искал да се запозная с този прочут шахматист.

Оуин кимна, доволен, че ги очакват поне няколко дни почивка.

ГЛАВА 10

НОЩНИ ЯСТРЕБИ

Водата се спускаше с тътнеж по планинския склон.

Джеймс, Горат и Оуин бяха спрели конете си под водопада. След като решиха да останат до шестък, за да се възползват от поканата на барона, Джеймс им предложи да пообиколят околностите. Преди това се погрижи бърбْرِивецът Питър да остане с впечатлението, че са тръгнали по търговски дела, но веднага щом напуснаха селото, направиха широк обход и се приближиха към пролома.

Вятърът неочаквано смени посоката си и донесе влажни пръски.

— Наистина ли си играл тук? — попита Джеймс.

— Е, не точно — отвърна Оуин и вдигна ръка към склона. — Катерехме се горе, където има едно малко езерце — съвсем близо до тайния изход.

— Моят народ не позволява на децата да играят, без да бъдат наглеждани — отбеляза Горат и добави с презрение: — Но вие, хората, се множите като мишки. Умре ли дете, раждате си друго.

— Не е чак толкова просто — отвърна навъсено Джеймс.

— Та какво ще дирим тук? — попита Горат.

— Ако наистина си решил да използваш тунелите за таен лагер, няма ли да се погрижиш никой от семейството на барона да не идва насам? — попита Джеймс.

Оуин го погледна ококорено.

— Значи смяташ, че Нощните ястреби са предизвикали пожара?

Джеймс повдигна рамене.

— Не знам със сигурност. Но не е изключено. А след това са взели мерки баронът да не излиза от дома си.

Продължиха покрай брега на потока и Горат каза:

— Вече зная кои са тези Нощни ястреби. Чух от теб, че си се срещал с тях, но не мога да си обясня каква е ролята им в тази история.

— Не е толкова сложно — отвърна Джеймс. — Те са братство на наемни убийци, които работят за всеки, който им плаща. Още като

малък си имах работа с един от тях на покривите на Крондор, а и след това неведнъж сме се срещали. Те бяха пионки на Мурмандамус за известно време и служиха рамо до рамо с неговите Черни кръвници.

Горат ядно изсъска:

— Черните кръвници бяха позор! Мъже на честта, отдали живота и духа си на Мурмандамус срещу обещания за несекващо могъщество и величие! Говори си, че нито един от тях няма да бъде допуснат в Отвъдния свят при нашите Майки и Отци.

— Горат — рече Джеймс, докато подкарваше коня по тясната пътека, — ще ти призная, че не зная почти нищо за твоя клан, макар че съм воювал с моределите и съм живял известно време при елфите и гламределите.

— Ние не обичаме да говорим едни за други — сигурно защото трудно се понасяме — рече Горат. — Затова не се учудвам, че не си чувал почти нищо за еледелите. А що се отнася до гламределите, те са безумци, не знаят какво искат, нито познават магии и заклинания. Живееха в Едровите гори и из Северните земи и се наслаждаваха на дивашките си забавления, докато не ги погнаха и избиха до крак.

— Да са ги избили? — Джеймс поклати глава. — Нищо подобно. Преселиха се в Елвандар и още си живеят там.

Горат дръпна рязко юздите на коня и викна:

— Лъжец!

— Какво? — попита Джеймс и втренчи поглед в лицето на тъмния елф.

— Делекан се хвалеше, че е изклат Еаранорн и племето му при Едър.

— В такъв случай трябва да знаеш, че старият крал Червено дърво е жив и здрав и сега е в Елвандар. Чух даже, че спорили за това кой всъщност управлява там.

Горат го слушаше напрегнато.

— Кой управлява ли? Не те разбирам.

— И аз не съм много наясно — призна Джеймс, когато излязоха от поредния завой и се приближиха до водопада. — Херцог Мартин редовно посещава Елвандар и праща доклади в Крондор. Доколкото разбрах, Червено дърво и хората му се опитват да решат дали да се присъединят към народа на Агларана, или да живеят отделно, макар и съседни с тях. Нещо подобно.

— От чудно по-чудно — рече Горат. — Не бих се изненадал, ако елфите на Агларана ги бяха превърнали в свои роби, когато са отишли да дирят убежище при тях.

Джеймс се засмя.

— Намираш го за смешно?

— Срещал съм се със стария крал Червено дърво и той не ми прилича на някой, който ще се моли да го вземат за роб, преди да отсече главите на поне няколкостотин души.

Горат кимна.

— Той е воин с големи способности и сила.

Вятърът отново довя облак водни пръски. Джеймс се огледа.

— Оуин, къде е този вход?

— Трябва да вържем конете — обясни Оуин. — Нататък ще вървим пеша.

Така и направиха и скоро стигнаха едно място под водопада, където пръските бяха толкова гъсти, че ги измокриха до кости.

— И колко души знаят за този вход? — попита Джеймс.

— Малцина, освен семейството ми. Юджийн, аз и Невил — защото си играехме тук. Дори ни напердашиха, като ни хванаха, но баронът, мисля, така и не разбра, че сме намерили входа. — Той посочи една скала на няколко стъпки над тях. — Трябва да ме повдигнеш, за да се покатеря горе.

Джеймс направи столче с ръцете си, Оуин стъпи на тях и задраска по скалата. Щом се покатери на площадката, се обърна и подвикна:

— Подайте ми жезъла. А сега — отдръпнете се.

Двамата отстъпиха назад, а Оуин подпъхна жезъла под скалата, сякаш щеше да я бута. Чу се стържене и неочаквано скалата се отмести встрани. Оуин скочи обратно при тях и им обясни:

— Лесно е да се излезе, защото ръчката е отвътре. Но влизането е невъзможно, ако не знаеш точно как.

Джеймс тръгна към входа, но спря и се наведе.

— Някой друг, изглежда, също знае. Погледни.

Подът на тунела бе покрит с прах и следите в него показваха, че съвсем наскоро оттук са минали множество крака.

— Да продължим предпазливо — каза Горат. — Скоро тътенът на водопада ще утихне и могат да ни чуят.

— Трябва ми факла — заяви Джеймс.

— Не е необходимо — успокои го Оуин. — Аз ще ви осигуря светлина.

Той затвори очи и протегна ръка. Постепенно го обгърна кълбо от мека светлина, по-слаба от светлината на факла, но достатъчна, за да виждат наблизо.

— Много удобно — подсмихна се Джеймс.

Оуин сви рамене.

— Доскоро използвах този трик само за да си намеря чорапите посред нощ.

— Да тръгваме — рече засмяно Джеймс.

Извади сабята си — Горат последва примера му — и навлезе в тунела.

Едва забележима следа от ток върху един от камъните бе напълно достатъчен знак за Горат. Той вдигна ръка и се послуша, доловил със свръхчовешките си сетива, че някой се приближава. Моредельт вдигна два пръста.

Джеймс кимна и махна на Оуин да отстъпи назад, а той и Горат останаха да дебнат в засада. Само след миг в тунела се появи светлина. Приближаваше се бързо. Гласове отекнаха в скалните стени.

— Не ми харесва тая работа — рече единият.

— Никой не те пита дали ти харесва. От теб се иска да изпълняваш заповедите.

— Няма да отречеш, че преди бяхме много повече.

— Така е, но колкото сме по-малко, толкова повече злато...

Двамата мъже се показаха иззад тъгъла и Горат и Джеймс се хвърлиха върху тях. Благодарение на изненадващата атака ги повалиха на земята още преди те да осъзнаят какво става.

Но изненадата не означаваше победа, тъй като двамата убийци се съпротивляваха като зверове, така че се наложи Оуин да стовари с все сила жезъла си върху главата на единия.

Другият издъхна от ножа на Джеймс, който се надигна задъхано и изруга ядно:

— Проклятие! Исках поне един за пленник.

— Влезли сме в гнездото им — отбеляза Горат. — Няма ли да е по-умно да се върнем за войници?

— Умно ще е, но опитът ми с тези типове показва, че са склонни бързо да изчезват. Никога не са много, а и напоследък изгубиха доста от хората си. Съмнявам се да са останали повече от петима-шестима оттук до Зъберите на света. — Джеймс посочи с пръст тунела, от който се бяха задали двамата. — Но ако успеем да заловим предводителя им, ще приключим веднъж завинаги с тази пасмина. Да ви призная, смятах, че сме го направили още преди десетина години, но се оказва, че съм грешил. Изглежда, някои са се измъкнали и отново са основали братството. Само фанатици се бият до последно като тези. Трябва да разберем обаче дали са наемници, или служат на Делекан заради някакви други, по-опасни подбуди.

— Каква разлика, щом са опрели нож на гърлото на Кралството? — попита Горат.

— Едно са убийци, продали се за злато, а друго — такива, дето служат на тъмни сили. В първия случай няма да узнаем нищо от тях, защото и те самите не знаят много повече от това къде им оставят златото и кого трябва да премахнат. Но ако са замесени в тъмни планове, може би ще ни кажат нещо полезно... — той отново посочи коридора, — там долу.

Горат и Оуин се спогледаха.

— Честно казано, ще ми е скучно да ви чакам тук, докато се върнете — каза Оуин и вдигна ръката си със светеция пръстен. — Пък и все пак аз осигурявам светлината.

Горат изсумтя, което при него бе равносилно на кикотене. Около половин час вървяха през дълъг тунел.

— Доколкото си спомням, някъде тук имаше складово помещение — обади се Оуин.

Скоро стигнаха до голяма дървена врата, която изглеждаше съвсем запазена и дори бе лакирана. Зад нея беше спалното. Леглата бяха подредени покрай стената, по десет от всяка страна, а между тях имаше стелажи с оръжия. Повечето от леглата изглеждаха неизползвани, но четири показваха следи от скорошна употреба. Оуин ги посочи и прошепна:

— Приятелите на двамата, които убихме, може да са наблизко.

— Или далече — изсумтя Джеймс.

Огледаха оръжията. Бяха добре поддържани и готови за употреба. Имаше най-различни саби и кинжали, ножове и стрелички за хвърляне и примки за душене. На стената имаше рафт с разноцветни буркани.

— Това трябва да са отрови — каза Джеймс. — Докъде всъщност продължава тунелът?

— Дълъг е няколко мили, ако имаш предвид всички нива. Това е най-долната галерия, между нея и избата на крепостта има още три. Не мисля, че можем да стигнем до избата: вратата сигурно все още е затрупана. — Той кимна към дъното на стаята. — Там има още едно помещение като това, а зад него — стълбище.

Джеймс се приближи към междинната врата и се послуша. След като не чу нищо, я отвори и видя, че във второто помещение също има легла.

— Тук никой не е идвал от доста време — рече той, след като го огледа.

— Не съвсем — възрази Горат и посочи. — Един поне е идвал. Отишъл е натам. — Той кимна към дъното на стаята, където се виждаше зидана от камък стълба, която стигаше до отвор в тавана. Последното легло до стълбата беше разхвърляно. До леглото имаше голям гардероб, изработен от полирано дърво, и когато Джеймс го отвори, видяха вътре дрехи от скъпи платове и обувки от фина кожа.

— Готов съм да се обзаложа, че главатарят на тази банда главорези е тъкмо контето, което обитава това легло. — Той се огледа. — Вижте дали няма да открием нещо, по което да го познаем. Аз ще разузная на горния етаж.

Изтича нагоре по стълбите и спря пред голяма дървена врата с яки железни панти и заключена с катинар. Катинарите открай време не бяха кой знае каква пречка за някогашния крадец, но този се оказа изкусно изработен, а Джеймс бе изгубил навика да си носи шперцовете.

— Оуин, какво имаше горе?

Оуин помълча, докато се ровеше в спомените си, после рече:

— Още един склад — по-малък, иначе досущ като този, и дълъг тунел, прокопан към вътрешността на планината.

Джеймс се спусна по стълбите.

— Или нашият човек крие горе нещо от своите хора, или се бои някой да не разкопае затрупания вход на избата.

— За второто се съмнявам — отвърна Оуин. — Защото този някой ще трябва да проникне в старата крепост, да отключи вратата между оръжейната и първия тунел и да си пробие път през тунела, който сигурно е задръстен от срутени скали.

— Тогава е заключил нещо ценно, което държи да запази в тайна.

— Може би злато — подметна Горат. — Убийците са добре платени.

— Възможно е — отвърна Джеймс. — Вие открихте ли нещо?

— Само това. — Оуин вдигна някаква книга. Джеймс я взе и погледна първата страница.

— „Дневникът на игумена“ — прочете той и прелисти няколко страници. — Това май е сборник разкази за семейството на чичо ти. — Той го върна на Оуин. — Как е попаднал тук?

— Нямам представа — отвърна Оуин. — Може да е бил изгубен, когато чичо е евакуирал крепостта след пожара, и по-късно някой да го е открил сред останките.

— Я го вземи — рече Джеймс. — Довечера, преди да си легна, ще го прегледам.

После ги поведе обратно по пътя, по който бяха дошли.

Докато Джеймс буташе леглата, Горат попита учудено:

— Това да не е някой човешки обичай, за който не съм чувал?

Джеймс се ухили.

— Освен ако Нощните ястреби не са измрели — в което искрено се съмнявам, — някой съвсем скоро ще открие, че двама от хората им липсват. Едва ли ще си помисли, че са си плюли на петите. Та нищо чудно, ако реши да провери дали тъкмо ние нямаме пръст в тази работа.

След като затисна вратата с леглата, той продължи:

— Ако действат както обикновено, един или повече от тях ще влязат през прозореца, а останалите ще дебнат зад вратата. Сигурно ще се промъкнат безшумно нагоре по стълбите, с цел да ни довършат и да изчезнат още преди Питър да усети, че става нещо нередно.

— Ако дойдат — посочи Оуин.

— О, ще дойдат, не се съмнявай — изсмя се Джеймс. — Ние сме единствените новопристигнали в района. Ходихме при барона, разпитваме... Едно не знам със сигурност — дали ще се появят тази вечер, или утре. — Джеймс намали светлината на лампата, облегна се на стената и отвори книгата, която бяха взели от подземията на старата крепост.

Оуин също извади някаква книга и я прелисти до отбелязката.

— Аз също ще взема да се позанимавам — от доста време се каня, но все не намирам време.

— Какво е това? — попита Горат.

— Моята книга с вълшебства.

— Ти ли си я писал? — попита тъмният елф.

— Не. Това е учебно помагало на всеки чирак-магьосник — вътре се записват наблюдения, размишления, открития и бележки за важни и интересни неща. — Той извади перо и миниатюрна, но елегантна мастилница. — Когато Наго едва не ме повали със заклинанието, което запокити по мен, почувствах нещо, което е трудно за обяснение. Все още се чудя как го направи. Струва ми се, че бих могъл да открия отговора, ако поработя върху това.

— И какво прави това заклинание?

— Ако съм прав, обездвижва напълно поразения, може би дори нещо повече.

— Повече ли? — попита Джеймс, внезапно заинтригуван.

— Имам усещането, че е в състояние да го убие.

— Какво значение, щом е парализиран? Достатъчно е да му забиеш ножа и с него е свършено.

— Така е, предполагам — отвърна Оуин. — Когато бях в Звезден пристан, учителите избягваха да ни преподават смъртоносни заклинания.

— Мъдро са постъпвали — отбеляза Джеймс и се прозя. — Инак са рискували да ви гледат как се гоните из острова и се замеряте с огнени кълба и светкавици. От тази касапница биха спечелили само уличните песове.

Оуин се разсмя.

— Може би си прав. Някои от учениците бяха два пъти по-възрастни от мен. Магията се учи бавно и дълго.

— Ако въобще някога може да се изучи — подметна Джеймс.

— Говори се, че Пъг бил истински майстор — рече Оуин.

Джеймс се прозя отново.

— Виждал съм го да прави някои доста впечатляващи неща — призна той наред прозявката. — Да ви кажа, това чакане започва да ми действа на нервите.

— Ами заспивай тогава — обади се Горат. — Аз ще остана на пост.

— Познаваш ли Пъг? — попита заинтригувано Оуин.

— Срещали сме се няколко пъти — отвърна Джеймс. — Защо? Не си ли го виждал?

— Идва няколко пъти със семейството си, но прекарваха времето си в кулата или извън Звезден пристан. Той почти не преподава. Веднъж за кратко го видях и в Крондор — дъщеря му се опита да разчете мислите на Горат.

— Никога не съм я срещал — призна Джеймс, — но съм чувал да казват, че е чудесно дете. — Брат ѝ Уили също е свестен момък. Готви се за офицер в гвардията на Арута.

— Хм — бе отговорът на Оуин и когато Джеймс го погледна, видя, че е забол нос в бележките си.

Джеймс отново запрелиства книгата и след малко не се сдържа и възкликна:

— Това е най-невероятната колекция от спомени и безсрамни измислици, на която съм се натъквал!

Оуин вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук има списък на новородени и починали, сякаш някой е седял цял ден до този игумен и му е изреждал в хронологичен ред историята на баронската фамилия, а после ненадейно е започнал да говори за изгубени съкровища, мечове с неописуема вълшебна сила и зловещи заклинания.

— Звучи интересно — промърмори Горат.

— Съгласен съм — разсмя се Джеймс и хвърли книгата настрана. — Добре, ти пази, а аз ще поспя. Събуди ме след два часа.

Джеймс се сви на леглото, Оуин продължи да се рови в бележките си, а Горат се загледа през прозореца, сложил ръка на дръжката на сабята си.

Неканените гости дойдоха на следващия ден. Джеймс отново бе потънал в семейната история на Кавелови, а Оуин медитираше на леглото със затворени очи — опитваше се да възпроизведе заклинанието, с което го бе атакувал Наго. Горат, който бе предложил да поеме втората смяна, спеше на пода.

Както си четеше, Джеймс изведнъж се надигна и извади сабята от ножницата. Оуин изхвърча от леглото си, когато две тежки тела се стовариха едновременно върху вратата от другата страна и в същия миг кепенците на прозореца отхвърчаха встрани. Един от убийците — бе завързал въже за комина и се бе спуснал по него — разбиваше с крака прозореца. Влетя в стаята и удари Джеймс право в гърдите. Скуайърът отхвъркна назад и се сблъска с Горат. Оуин се надигна на колене, но бе принуден да се метне на пода, за да избегне свистящото острие, докато зад гърба му продължаваха да разбиват вратата.

Миг преди това Оуин бе някъде по средата на конструирането на сложно заклинание. И сега внезапно пред очите му изникнаха огнени букви, които сякаш прогаряха мозъка му. Той вдигна ръка и посочи с пръст убиеца, който замахваше за втори удар. Върху дланта му изникна виолетово-сивкаво кълбо, по чиято повърхност танцуваха черни, трепкащи вени от енергия, подскочи нагоре и удари убиеца в лицето. Нападателят замръзна, сякаш изведнъж се бе превърнал в каменна статуя, и черните линии затрептяха по тялото му. От устата му се отрони едва доловим стон.

Междувременно Джеймс скочи, втурна се към прозореца и мушна със сабята си тъкмо когато следващият нападател се опита да влезе. Вторият Ноцен ястреб се наниза на острието и падна на камъните в двора. Горат вече беше скочил и бе запянал вратата.

— Докога да я държа? — извика им той.

— Щом ти викна, се отдръпни и изтегли и леглото — отвърна Джеймс.

Оуин още не можеше да откъсне втрещен поглед от парализирания убиец.

— Получи се! — прошепна той.

Джеймс замахна и удари обездвижения нападател по тила с дръжката на сабята. После попита:

— Ще можеш ли да го повториш?

— Нямам представа!

— Тогава пази се. Горат — давай!

Горат сграбчи леглото. Оуин му помогна да го отместят.

— Познавам добре Нощните ястреби — обясни им Джеймс, — и бих ви посъветвал да се наведете... сега!

Двамата се хвърлиха на пода. Вратата се отвори, две стрели профучаха едновременно през стаята и излетяха през прозореца.

Джеймс скочи на леглото, което Горат и Оуин бяха отместили, отскочи от дюшека, стовари се право върху двамата, които се опитваха да се промушат през вратата, и ги отхвърли назад през перилата на стълбата. Самият той увисна на ръба и едва се задържа за една строшена пречка. Сабята му изтрополи на пода в същия миг, когато уплашеният Питър подаде глава над тезгяха.

— Какво става?

Джеймс се извъртя по гръб тъкмо навреме, за да види, че един от убийците се е изправил над него и е вдигнал оръжието си. В следващия миг очите на Нощния ястреб се изцъклиха и острието на Горат се подаде от гърдите му. Последният наемен убиец се строполи от площадката на долния етаж и се блъсна в краката на Питър.

— Олеле, майчице! — вайкаше се съдържателят. — Олеле-олеле!

Горат се наведе и помогна на Джеймс да се изправи. Младият скуайър едва успя да промърмори благодарностите си и изтича надолу по стълбите, разтърквайки удареното си рамо.

— Вече не ме бива за тези неща — оплакваше се той под нос.

— Какво става? — повтори ококореният Питър.

Джеймс коленичи до последния убиец и се зае да претърсва дрехите му.

— Ами тия типове се опитаха да ни видят сметката — обясни спокойно той. — А ние не им позволихме.

— Брей-брей... — отвърна съдържателят. — Брей... аз... — И след малко пак заповтаря: — Брей... брей...

— Намери някой да почисти — посъветва го Джеймс. — Инак гостите ти ще изгубят апетит.

Съдържателят изтърча в другата стая, а Джеймс се обърна към Оуин.

— А ти иди веднага при чичо ти и му кажи, че сме се справили с повечето Нощни ястреби, дето му тровят живота.

— Едва ли ще има нещо против, че съм го събудил посред нощ, когато узнае причината — съгласи се Оуин.

След като младежът излезе, Горат отбеляза:

— Направи ми впечатление, че каза „повечето“.

Джеймс се изправи, разочарован, че при обискирането не бе открил нищо полезно.

— Все още остава един Нощен ястреб. Или по-точно — един, който може да ни е полезен.

— Главатарят?

— Да.

— И как предлагаш да го открием?

— Ами, никак — ухили се Джеймс. — Според мен той ще ни намери. Ще стане още тази седмица, когато един прочут шахматист пристигне, за да гостува на роднините на Оуин.

— Да, логично е той да е главният заподозрян — съгласи се Горат. — Но как ще го докажеш? Ще го обвиниш публично?

— Вие сигурно постъпвате точно така, защото държите на честта и достойнството си. Но този тип не държи на нито едно от двете. Той е от онези, дето се промъкват в тъмнината и убиват от засада. Той би отрекъл всякакви обвинения.

— И как тогава ще го принудиш да признае? С мъчения?

Джеймс се разсмя отново.

— Винаги съм изпитвал съмнения за ползата от мъчението. Фанатиците ще умрат с лъжа на устата, а невинните биха признали какво ли не, само и само да се отърват от болките.

— Аз пък смятам, че ако се прилагат с майсторлък, мъченията водят до добри резултати.

— Сигурно е така — съгласи се Джеймс, тъй като не виждаше смисъл да спори.

Точно тогава дойде Питър с конярчето и двама работници, които се спряха и втрещиха сънени погледи в трупове.

— Изнесете ги навън и ги изгорете — нареди съдържателят. После вдигна поглед към строшения парапет. — Кой ще плати за това?

Джеймс извади една жълтица и му я подхвърли.

— Аз. Ако намеря човека, който стои зад тази работа, ще си взема парите от него. Няма защо ти да се охарчваш.

— Благодаря — каза Питър с видимо облекчение.

Върна се и Оуин, следван от чичо си, който бе наметнал халата върху нощницата си.

— Убили сте Нощните ястреби? — попита той.

— Ако не всички, поне повечето от онези, които се навъртат в този район — отвърна Джеймс.

Барон Корвалис бе грейнал от щастие, но като чу думите му, видимо помрачня.

— Повечето?

— Милорд, имайте търпение до шестък. Надявам се тогава да приключим и с останалите.

— Оуин — обяви Корвалис, — едва ли би могъл да ме събудиш с по-добра вест. — Той се обърна към Джеймс. — Ще пратя писмо на Арута, в което ще опиша колко съм ви задължен, почитаеми господине.

— Благодаря ви, милорд. — Джеймс сведе глава. — Аз също ще пратя доклад на принца.

— Без излишна скромност, момчето ми — потупа го бащински баронът по рамото. — Приемай с открито сърце благодарностите, които си заслужил. Кой знае, с добър приятел в двора и с препоръките на човек като мен, някой ден може да се издигнеш до баронет, дори до барон!

Джеймс се засмя.

— Де такъв късмет.

— В такъв случай... — подхвана баронът и повика съдържателя. — Погрижете се тези господа да получат всичко, от което се нуждаят. След това се спря пред Оуин. — Не мога да ти кажа колко много съм ти задължен. Очаквам ви всичките на вечеря в шестък!

И излезе. Оуин се огледа и попита:

— Сега какво?

— Първо — да се наспим хубаво — отвърна Джеймс.

Вдигна сабята си от пода и я избърса в наметалото на един от убитите Нощни ястреби, а когато съдържателят се върна, му каза:

— Приятелю, горе в стаята ни има още един убит. Нека хората ти бъдат така добри да отнесат и него.

— Брей, брей! — затюхка се отново съдържателят.

— Той е тук — обяви Оуин, докато влизаше в стаята. Горат и Джеймс се бяха изтегнали на леглата и възстановяваха силите си след напрегнатата нощ.

— Сигурен ли си, че е човекът, за когото говорим? — попита го Джеймс.

— Конте с натруфени дрешки и Юджийн язди до него, положила глава на рамото му, за да ядоса още повече баща си.

— Това е нашият човек — каза Джеймс. — Като дойде, ще се престорим на пияни.

Слязоха долу, където всичко бе подредено така, както се бе разпоредил Джеймс. На една от масите бе поставено шахматно табло, край него имаше три празни халби и Джеймс даде знак на Питър да поднесе нови.

Оуин се настани срещу Джеймс и промърмори:

— Надявам се, няма да искаш от мен да коментирам играта. Нямам представа каква е ситуацията.

— Чудесно — засмя се Джеймс. — Защото твоята роля е да не правиш нищо и да изглеждаш объркан.

— Виж, за това ме бива — отвърна намръщено Оуин.

Малко след това вратата се отвори и влезе Юджийн, уловила за ръка един човек, който можеше да бъде само Навон дьо Сандау. Влезият отговаряше напълно на представите на Джеймс: висок и строен, облечен в черно, с бяло шалче на шията. Брадата му бе грижливо оформена и заострена, на ухото му се поклащаше златна обеца с голям диамант, а на гърдите му висяха няколко златни верижки. Крачеше нехайно, положил ръка върху дръжката на оръжието си. Джеймс забеляза, че макар да е богато украсена, дръжката също така изглежда износена от честа употреба. Острието сигурно бе наточено и смазано. Оръжието беше рапира — Джеймс познаваше само още един човек, който я предпочиташе, и това бе принцът на Крондор. Лека и гъвкава, рапирата бе смъртоносно средство в ръцете на опитен майстор, но въоръженият с нея новак би бил лесна плячка.

Джеймс не се съмняваше, че Навон е майстор. Когато се приближиха към тях, Юджийн каза:

— Оуин, бих искала да те запозная с един човек.

Оуин вдигна глава и отвърна:

— Хубаво, тъкмо ще ме спасиш от унижение.

Юджийн представи Оуин, Джеймс и Горат.

— А това е приятелят ми Навон дьо Сандау.

Джеймс кимна неуверено, придавайки си вид на човек, хванал халбата от ранни зори. После се обърна към Оуин, който обяви:

— Мисля, че е време да се откажа.

— О, не бързайте — обади се усмихнато дьо Сандау. — Позицията ви може да изглежда трудна, но не е безнадеждна.

Оуин погледна Джеймс, който отново кимна, и рече:

— Ще имате ли нещо против да ме заместите? Не виждам какво повече мога да направя.

— Ако Джеймс не възразява — отвърна дьо Навон.

Джеймс повдигна рамене.

— Но моля ви се. Това си беше чисто приятелска игра. Нищо не сме залагали.

Оуин се надигна и Навон зае мястото му. Огледа дъската и попита:

— Аз ли съм на ход?

— Да, черните са на ход — каза Джеймс.

Навон протегна ръка и премести фигурата, която Джеймс очакваше. Младият скуайър си даваше сметка, че Навон е по-добър играч от него, но бе разположил фигурите така, както бяха по време на играта с кешийския посланик, лорд Абдур Рахман Мемо Хазара-хан. Само че тогава Джеймс бе в позицията на Навон. Посланикът си бе направил труда да обясни подробно на Джеймс всички допуснати от него грешки и Джеймс бе запомнил съвсем точно ситуацията. Навон бе играл точно така, както според лорд Хазара-хан навремето трябваше да играе Джеймс.

Юджийн показва на Оуин сребърен медальон с голям изумруд в средата.

— Виж какво ми донесе Навон.

Оуин кимна, без да откъсва поглед от дъската. Играчите също изглеждаха съсредоточени. След три хода Джеймс вече беше убеден, че ако продължат още известно време, Навон неминуемо ще спечели. Той успяваше да поддържа интереса му само благодарение на предварително нагласената преимуществена позиция.

Горат се изправи, изпухтя от досада и тръгна към вратата като подметна през рамо:

— Скоро ще се върна.

Това беше сигнал за Оуин, който рече на свой ред:

— Уф, Юджийн, помниш ли един стар семеен дневник?

— Какъв дневник? — попита момичето.

— Ами един такъв, пълен със странни истории. Веднъж ми го показва, ама съвсем за малко. Писал го е някакъв игумен.

— Ах, това ли? — възкликна тя. — „Дневникът на игумена“. Разбира се, че си спомням. Какво съвпадение, съвсем наскоро го дадох на Навон, за да научи нещо повече за семейството ни.

— Жалко. Помня, че доста се забавлявах с него като дете.

Джеймс погледна скришом противника си. Дори и да следеше разговора зад гърба си, той не го показваше с нищо. Очевидно се владееше до съвършенство. Погледът му бе фиксиран в дъската.

— Навон, у теб ли е книгата? — попита го Оуин.

— Какво? — Противникът на Джеймс го погледна стреснато. — Коя книга?

— Семейният дневник — намеси се Юджийн. — Миналия месец ти го дадох.

— А, дневникът ли? Оставих го вкъщи. Другата седмица ще ти го върна.

Джеймс кимна едва забележимо и Оуин отвърна с кимване. После се наведе към останената в ъгъла раница и извади дневника. Върна се и го сложи на масата до шахматното табло.

Навон внезапно скочи, преобърна масата, която събори Джеймс, замахна рязко и удари младия монах с лакът в брадичката.

— Навон! — изпищя уплашено Юджийн. — Какво правиш?

Той я сграбчи и й изви ръката. След това я блъсна пред себе си като жив щит и заотстъпва към вратата. Джеймс го последва, извадил сабя, и Навон изръмжа:

— Назад или ще я пречукам! — Той също бе оголил рапирата си.

— Ах, ти, мръсник! — извика Юджийн и го настъпи с остроото си токче. После се дръпна, изви се и направи опит да се освободи.

Джеймс скочи напред, улови момичето и го дръпна към себе си. Оуин също се завтече да му помогне.

Навон погледна през рамо и произнесе спокойно:

— Обзалагам се, че вашият приятел, елфът, дебне зад вратата. — После направи крачка встрани и застана с гръб към стената.

Джеймс го доближи, вдигнал пред себе си сабята.

— Свали оръжието и ще си поговорим. Чакам отговори на някои въпроси.

— Още щом те зърнах, подуших, че ще си имам неприятности с теб — процеди Навон през зъби. — Приличаш на онзи копелдак Лизли Шайбата от Малаково средище.

— И други са ми го казвали — ухили се Джеймс.

— Сигурно вие сте избили хората ми.

— Съжалявам, че трябваше да им прекъсна заниманията. Но мен също ме чакаше важна работа.

Навон скочи напред и замахна с рапирата, но Джеймс парира удара. Веднага прецени, че човекът срещу него е истински майстор. Единственото, което го успокояваше донякъде, бе, че той също бе прекарал десет години в упражнения с най-добрите саби на Кралството. Размяната на удари бе светкавична: париране, контриране, мушкане, париране, след което двамата отстъпиха.

— Добро начало — кимна Навон почти доволно. — Разбира се, не съм очаквал да се отдръпнеш и да ме пуснеш да се метна на коня.

— Криеш в себе си твърде много тайни, Навон. Или трябва да те наричам Невил?

— Невил!? — изпищя Юджийн.

За миг Навон се облеци и на лицето му се изписа загрижено изражение.

— Говори каквото си щещ, Джеймс от Крондор. Скоро това няма да има значение. — Той се изсмя и веднага подхвана нова атака: ниско и високо — комбинация, която изненада Джеймс и едва не му коства живота, докато се опитваше да контрира. Навон мигновено смени тактиката.

Джеймс отби и следващата атака, успя да пробие отбраната и едва не промуши противника си. След две яростни размени на удари противниците се отдръпнаха задъхани и плувнали в пот. Сега вече всеки си даваше сметка, че е срещнал достоен противник.

Оуин дръпна Юджийн към кухнята и й нареди:

— Стой тук и не мърдай!

— Но приятелят ти го нарече Невил. Какво означава това?

— Това означава, мила сестрице — заговори Навон, — че си мислела своето братче за мъртво.

— Сестрице? — повтори Юджийн и се дръпна от прегръдките на Оуин. — Не, брат ми е мъртъв.

— Ще ти обясня всичко, след като довърша приятелчето ти.

Схватката продължи. Всяко движение предизвикваше противодействие, ударите бяха умело парирани. Двамата мъже бяха завладени от трескав ритъм и всеки изчакваше другия пръв да допусне грешка. След още няколко минути Джеймс вече не се съмняваше, че този, който сгреши пръв, ще умре.

Напред и назад, като в танц, само че тук се разменяха удари със святакаци стоманени остриета. Оуин се опита да заеме позиция, за да помогне на Джеймс, но движенията на двамата бяха толкова точни и плавни, толкова бързи и смъртоносни, че той се поколеба дали неволно няма да стане причина за смъртта на другаря си.

Косата на Джеймс беше разчорлена, по челото му се стичаха едри капки пот. Той приклезна, свалил ниско острието, в очакване на следващата атака.

— Бива те — кимна мъжът, представял се като Навон. — И в шаха, и във фехтуването. Рядка комбинация.

— Имах добри учители — отвърна Джеймс, възползвайки се от паузата, за да си поеме дъх. За миг се изкуши да нападне, после се досети, че точно това очаква от него противникът му. Навон дори отпусна леко рапирата, сякаш се поддаваше на умората. Джеймс прецени шансовете да се възползва от минималното предимство. — На шах ме учи не друг, а посланикът на Велики Кеш.

Навон се усмихна.

— Хазара-хан! С удоволствие бих играл срещу него. Разправят, че бил най-добрият на света.

— Хвърли оръжието и ще се опитам да уредя този въпрос. Разбира се, срещата ще се състои в крондорската тъмница. — При последната дума Джеймс се хвърли в преднамерено несръчна атака и както очакваше, отговорът на Навон бе бърз и смъртоносен. Само светкавичните рефлексии го спасиха от гибел.

Навон се ухили.

— Близко беше.

— Бил съм и по-близо — отвърна Джеймс, който вече имаше пълна представа за възможностите на противника си.

— Кой те е учил на фехтовка?

Джеймс подхвана нова слаба атака, смъкнал острието повече, отколкото бе необходимо, сякаш възнамеряваше да удари ниско. И този път Навон реагира според очакванията на Джеймс и ако той не беше отскочил навреме, вероятно щеше да го промуши. Вместо това Джеймс се наклони напред, опря се с лявата ръка на пода и пропусна рапирата на Навон над гърба си. Острието ѝ разпори наметалото му отзад. В същия миг Джеймс извъртя китка, вдигна върха на сабята нагоре и остави Навон да се наниже върху нея.

И докато главатарят на Нощните ястреби се поклащаше с учудено изражение, произнесе:

— А учител по фехтовка ми бе принц Арута.

Дръпна сабята и Навон се свлече на колене. В очите му се четяха много въпроси, но той така и не успя да зададе нито един от тях, защото животът го напусна и той се строполи на пода.

Джеймс прибра сабята, наведе се и го огледа.

— Мъртъв е.

Застанала до една от масите, подкрепяна от Питър Сивия, Юджийн попита разплакано:

— Какво става?

Джеймс се изправи и я погледна.

— Ще ти обясним всичко по-късно. Сега искам Оуин да отиде и да доведе баща ти. Трябва да разгадаем една мистерия.

Оуин се втурна към вратата. Джеймс изведнъж се сети нещо и викна подире му:

— И внимавай...

Оуин отвори вратата и Горат стовари юмрук в лицето му. Младият магьосник отхвърча назад и тупна напред стаята.

— ... за Горат — довърши Джеймс и се приближи до Оуин, който лежеше в несвяст. След това поклати тъжно глава, обърна се към Юджийн и рече:

— Госпожице, ще бъдете ли така добра да повикате баща си?

Момичето изтича към вратата. Питър заобиколи масата и застана пред Джеймс.

— Прощавайте, господарю, ама цялата тая работа направо... ще ви помоля да си вървите значи.

Джеймс го изгледа бавно, после неочаквано прихна и отвърна:

— Разбирам.

Когато баронът пристигна, вече отнасяха тялото на Навон.

— Милорд — обърна се към него Джеймс, — трябва да разгадаем една мистерия.

— За какво става въпрос? — попита Корвалис.

— Татко, той нарече Навон „Невил“.

— Невил? — повтори баронът и кръвта се оттече от лицето му.

Джеймс го подкани с ръка да седне.

— Милорд — заговори той, — било е извършено убийство, но не наскоро, а преди много години. Разкажете ми за дьо Сандау и винарската изба.

Баронът закри очите си с ръка и се наведе напред. В първия миг Джеймс помисли, че ще се разплаче, но когато Корвалис отдръпна ръка, забеляза, че на лицето му е изписано облекчение.

— Юджийн, той беше твой брат. Ето защо настоявах да не се срещаш с него. Ухажваше те само за да ме ядосва.

— Нищо не разбирам — отвърна момичето.

— Невил наистина беше твой брат — повтори Джеймс и погледна към барона. — Но не и син на баща ти.

Лицето на барона почервения, но той кимна. Явно нямаше сили да говори. Затова Джеймс продължи:

— Направих някои малки проучвания. Винаги има хора, готови да ти съобщят местните клюки. Изглежда, този Сандау, мъжът, който навремето наел на работа баща ти, бил не само зидар, но и скулптор. Говори се, че жените много се навъртали край него. Според една от местните бърбирки бил висок и красив мъж, с буен характер — сиреч от онзи тип, дето се харесва на жените.

Този път лицето на барона почервения.

— И мама ти е изневерила? — попита го Юджийн.

— Изглежда, точно това е станало — побърза да вметне Джеймс.

— Ти ли уби Сандау? — Юджийн не сваляше поглед от барона.

— Нагласих всичко да прилича на нещастен случай — призна той примирено. — Не знаех, че нещата ще стигнат чак дотам. При срутването загинаха десетина души. Между тях и Невил — поне така смятах. Нямах представа, че момчето ще е долу — продължи той малко ядосано. — Искях да се държа с него както подобава. Двамата с майка ти обсъждахме неведнъж този въпрос — след като научих цялата истина. Опитвах се да го отглеждам, сякаш е мое дете.

Юджийн се изправи и възкликна:

— Не те познавам! — И отстъпи няколко крачки. — Не ви познавам всичките. — Обърна се и изтича навън.

Джеймс също се надигна.

— Бароне, чака ни неотложна работа. Ще спомена за случилото се в доклада до принца на Крондор. Съветвам ви да отидете до Ромней и да запознаете със събитията тамошния лорд. Сигурно не е зле и кралят да знае за тях. Дължите и на двамата пълните си признания — струва ми се, че е крайно време да поставите в ред неуредените си сметки. Съмнявам се, че кралят ще ви позволи да запазите настоящия сан. Бих ви препоръчал също така поне за известно време Юджийн да се премести при семейството на Оуин.

В този момент Оуин дойде на себе си и попита:

— Какво стана?

Горат му помогна да се изправи.

— Извинявай. Очаквах друг.

Оуин разтърка подпухналата си челюст.

— Ще се оправя — промърмори той и се огледа. — Какво стана все пак?

— Ще ти разкажа по пътя.

— По пътя накъде?

Джеймс извади ключа, който бе взел от Навон.

— Към крепостта.

След като вратата отново бе отворена, Джеймс каза:

— Вече зная, че само членовете на фамилията умеят да отварят тази врата отвън. — Той помогна на Оуин да слезе от скалата. — Щом останалите деца от селцето не са били в състояние да я намерят, Навон дьо Сандау едва ли би могъл да го направи случайно — още повече, че не е имал работа насам. Ето защо зададох няколко въпроса и получих интересни насочващи отговори. Тъкмо тези, които очаквах. — Той ги поведе към тъмния тунел. Както обикновено Оуин им осигури своята вълшебна светлина. — Достатъчно ми беше да се запозная с барона, за да си дам сметка, че не е било никак трудно баронесата да се увлече по един толкова привлекателен мъж като Сандау, при това прочут с успехите си сред женския пол. Ето как е бил заченат и Навон. Баронът

обаче скоро открил, че не е бащата. И въпреки това двамата със съпругата му решили да не обсъждат този въпрос, но всеки път, когато момчето се изправяло пред погледа му, то напомняло за извършената измяна. И така, близо десет години след изневярата баронът решил да примами виновника в крепостта, да подготви злополука и да осъществи замисленото отмъщение. За съжаление момчето било долу. Така или иначе, загинали невинни хора.

Вече бяха стигнали спалното помещение и се изкачваха по стълбата към заключената врата.

— По някакъв начин — продължи Джеймс — Невил успял да се измъкне от тунелите. Предполагам, че е бил ранен и уплашен. Никога няма да узнаем как е станало, по-важното е, че е оцелял. Не знаем как, нито защо, но по някакъв начин се е измъкнал и е оцелял. Може би някой го е намерил. Може да са били Нощните ястреби, или пък покъсно се е свързал с тях. Не е изключено един толкова млад и способен момък като Невил да е използвал възможността да поеме управлението на организацията, когато преди десет години Арута едва не се разправи окончателно с Нощните ястреби. Нищо чудно по онова време оцелелите от погрома да са намерили убежище в това затънтено местенце. Но така или иначе, те са му помогнали да промени външния си вид, та никой да не познае в него изчезналото момче. Някои хора се променят драстично във възрастта между единадесет и двадесет и две. А може да са използвали магия. Както вече казах, никога няма да узнаем цялата истина. Знаем обаче, че са съществували връзки, които Невил е наследил — връзки между Нощните ястреби, моределите и пантатийците.

Като чу последното, Горат се намръщи.

— Тези гадни змии и техните зловещи заклинания. Не мога да ги понасям.

— Но Мурмандамус е установил, че могат да му бъдат полезни — посочи Джеймс, който не знаеше, че Мурмандамус в действителност е пантатиец, променен с помощта на заклинания да прилича на моредел.

Той спря пред вратата и пхна ключа, който бе взел от Навон, в ключалката. Ключът се завъртя съвсем лесно и вратата се отвори. Зад нея имаше друго спално помещение, очевидно неизползвано от

години. В малкия килер отстрани откриха сандъци със злато, скъпоценни камъни и документи.

Джеймс не обърна внимание на златото и скъпоценните камъни, а прегледа набързо документите и възкликна:

— Проклет да съм!

— Какво? — попита Оуин.

— Северен страж. Делекан ще нападне през Северен страж.

— Защо? — попита Горат.

Джеймс махна с ръка да го оставят на мира, помисли малко и каза:

— В това има логика. Ето защо са подхванали това кърваво безумие. Ако Делекан успее да завладее Северен страж, ще може да се спусне по река Восна, която заобикаля северните подножия на Каларските планини и си проправя път през Маскакското дефиле. Оттам е съвсем кратък преход до река Ром. След това ще е на два дни път от Ромней. Ромней! — повтори той и изгледа Оуин и Горат. — Разбрахте ли сега защо там имаше размирици! Искане в града да царят хаос, за да не могат да му окажат съпротива.

— Но защо точно Ромней? — попита Оуин.

— Защото оттам тръгва на юг по река Ром, слиза при големия завой и поема право към Сетанон. На пътя му няма друго, освен гори и открита равнина.

— И след като изгори Кавелската крепост и завладее пролома...

— ... няма да позволи на никого да проникне в тила му — довърши Джеймс, изправи се и тръгна към стълбите. — Трябва да потеглим незабавно.

— Накъде? — попитаха едновременно Горат и Оуин.

— Аз отивам в Северен страж — отвърна Джеймс, — за да предупредя барон Габот за атаката. А вие ще занесете тези документи на Арута. — Той подаде на Оуин три пергаментови свитъка.

— На принц Арута? — Оуин поклати глава. — Ще ни трябват седмици, за да се върнем в Крондор — освен ако не използваме цуранската сфера.

— Той не е в Крондор, тъй че сферата няма да ви свърши работа — отвърна Джеймс. — В момента, заедно с по-голямата част от армията си, Арута е в северните покрайнини на Мъглива гора и чака сведения откъде ще дойде атаката, за да може да се притече на помощ.

Ако получи съобщението навреме, до седмица ще е в околностите на Тир-Сог, Висок замък или Северен страж.

— Значи искаш да му кажем, че трябва да иде в Северен страж?

— Точно така — кимна Джеймс, докато се спускаха по пътеката към конете.

— Ами ако не ни повярва? — попита Горат. — Последния път, когато се видяхме, го гризяха съмнения относно моята честност.

— Не чак толкова, колкото изглеждаше — успокои го Джеймс. — Ще те посъветвам нещо — никога не играй на карти с принца. Във всеки случай, ако се усъмни в думите ви, просто му кажи: „Ще има забава при Мамчето“. Така ще знае, че посланието е от мен.

— Не разбирам, но ще те послушам — отвърна Оуин.

— Джеймс — рече Горат, — ако принцът е край Мъглива гора, наблизо ще бъдат и предните части на Делекан. Щом крайната цел е Сетанон, предполагам, че немалка част от неговите сили вече са се промъкнали незабелязани през тесните проходи в планината, за да подготвят настъплението на армията идната пролет.

— Ако мислиш, че не го знам — отвърна Джеймс. — Така беше и когато евакуирахме Висок замък и се спускахме през Високи ридове и Мъглива гора.

— Ами ако ни заловят или убият?

— Мога да ви кажа само едно — рече Джеймс, докато се мяташе на седлото.

— Какво?

— Постарайте се това да не стане. — Той обърна коня и препусна по пътеката.

— Искам само да се уверя, че Юджийн ще замине при родителите ми — помоли Оуин Горат, докато двамата подкарваха конете.

— Напълно разумно — кимна Горат.

— Опасявам се, че това ще е единствената ми разумна постъпка в целия план — промърмори Оуин.

ГЛАВА 11

БЯГСТВОТО

Малко камъче се изтърколи надолу по склона на хълма. Горат хвана дръжката на сабята още преди камъчето да е спряло и извика тихо:

— Оуин!

Заслепен от пламъците на огъня, младежът се оглеждаше слепешката в нощта. От мрака ги заговори глас на език, който Оуин не разбираше. Две стрели се забиха в пръстта пред краката му, сякаш за да потвърдят издадената заповед.

— Не прави нищо — посъветва го Горат. — Обкръжени сме.

От тъмнината изникнаха моредели и хора. Един от моределите застана пред Горат, огледа го от главата до петите, после замахна и го удари с юмрук в лицето. Оуин втренчи очи в тъмния елф — имаше чувството, че го е виждал, но не можеше да си спомни кога и къде.

Междувременно моредельът се приближи до него и го заговори:

— Ти сигурно си съмишленикът на предателя, който уби брат ми.

Миг по-късно Оуин също бе повален от страшен удар в лицето. Проснат на земята, той не смееше да помръдне, парализиран от нетърпимата болка. Сети се, че това вероятно е братът на магьосника Наго, когото бяха убили при Жълтото муле.

— С радост бих набил главите ви на кол — обърна се към двамата Нараб, — но ще оставя това удоволствие на Делекан. — Той махна на подчинените си. — Упойте ги, завържете ги и доведете конете им!

Оуин почувства, че нечии груби ръце го изправят, след това го насилиха да пие някаква горчива течност. Опита се да я изплюе, но веднага го зашлевиха през устата. Сетне го дръпнаха назад за косата и някой му стисна носа, докато друг завря кратунка в гърлото му. Трябваше да преглътне, за да не се задави. Секунди след това почувства, че ръцете и краката му натежават; съзнанието му се замъгли

и всичко пред погледа му се размаза. Извиха му ръцете, завързаха ги отзад и му сложиха превръзка на очите. После го качиха на седлото, завързаха му краката за стремената и поведоха коня. Нараб нареди на останалите хора и моредели също да яхват конете. Започна кошмарното пътуване.

Много пъти им сменяха конете, веднъж дори спираха да починат — дали за минути, или за часове, Оуин не може да определи — но все пак имаше усещането, че времето тече. Лекарството, изглежда, бе предназначено да замъгли мислите му, за да не може да използва заклинанията, които владееше. На няколко пъти, когато усещаше, че омаята го напуска, го принуждаваха да пие отново. Веднъж увисна несръчно отстрани на седлото и се наложи да спрат, за да го нагласят отново. Овързаха го с още въжета.

Имаше смътното усещане, че е жаден и гладен, но не изпитваше мъки. През повечето време витаеше в някаква сива мъгла, прекъсвана от сътресенията на полюшващия се кон. Накрая го смъкнаха от седлото и го отнесоха в някакво хладно и влажно място, където го хвърлиха върху ръбести камъни. Тук остана да лежи известно време на границата на съзнанието. Постепенно се пробуди и усети нарастваща болка. Раздвижи се леко и установи, че краката му са развързани. Но ръцете му все още бяха стегнати отзад и не можеше да вижда заради превръзката на очите.

Седна и сви изтръпналите си от продължителната езда нозе. Ако съдеше по умората на вцепененото си тяло и спомените за смяната на конете и за почивките, бяха яздили без прекъсване седем или осем дни. Само на боговете можеше да благодари, че е още жив.

Отекнаха тежки стъпки. Скърцане на метална врата му подсказа, че похитителите са се върнали. Нечии ръце го вдигнаха грубо и Оуин едва сдържа болезнения си стон.

Смъкнаха му превръзката и дори слабото сияние на факлата го накара да премигне мъчително. Срязаха му въжетата с кинжал и още при първия опит да раздвижи ръце той почувства смъдяща болка в ставите.

Пред него застана Нараб и каза на стражите:

— Достатъчно е упоен, за да е напълно безвреден. — После поведе Оуин към вратата. От съседната килия извеждаха Горат и Оуин

забеляза, че тъмният елф съвсем не е в най-добрата си форма, макар да вървеше почти наперено.

Тунелът беше дълъг и тъмен. Изглежда, се намираха дълбоко под земята. Въпреки притъпените си магьоснически умения Оуин долови, че някога това място е било убежище на могъщи сили. Нещо древно и ужасяващо витаеше из въздуха и той неволно потрепери.

Преведоха ги през няколко поредни тунела до площадка, от която започваше широка стълба. По нея се изкатериха до преддверие, зад което имаше голяма подземна зала. В центъра на залата бе поставен масивен трон, в момента празен. Отдясно имаше друг, по-малък трон, на който се бе настанил моредел с могъщо телосложение — без съмнение самият Делекан.

— Господарю, имам изненада за теб — обяви Нараб.

Стражите бутнаха Оуин и Горат напред и те се проснаха в краката на Делекан.

— Каква изненада? — попита Делекан и се изправи.

— Водя ти предателя Горат! Лично го залових. Позволи ми да му изтръгна собственоръчно сърцето, за да отмъстя за смъртта на брат си!

— Брат ти беше глупак! — извика Делекан. Оуин вдигна поглед към извисяващата се над него фигура и видя широко лице, разкривено от гняв — най-честото изражение, което бе виждал при тъмните елфи. — И ти също — добави Делекан. — Ти, куче, развали всичко!

Оуин погледна към Нараб, който стоеше с преbledняло лице, целият разтреперан от яд и омраза.

— Но аз... доведох предателя! Можем да го изтезваме, за да узнаем имената на другите изменници...

— Нищо не разбираш! — Делекан се обърна към стражите. — Върнете тези двамата в тъмницата. Ще ги разпитам по-късно. — Той пак погледна Нараб. — Животът ти виси на косъм. Сбъркаш ли още веднъж и ще наредя да набият главата ти на кол пред портата! — Той пак седна на трона. — А сега ми се махай от очите, негоднико, и да не си се вясвал, докато не пратя да те повикат.

Макар че Оуин не беше експерт по израженията на моределите, бе сигурен, че върху лицето на Нараб е изписано желание да убива. Стражите изправиха Оуин и Горат и още веднъж ги преведоха през тунелите към тъмницата на Сар-Саргот.

Не им донесоха нито храна, нито вода, но Оуин сметна, че това едва ли има значение, след като щяха да са мъртви до няколко часа. Времето минаваше бавно. Горат мълчеше. Оуин също нямаше никакво желание да говори, сломен от умора. Дългата езда, липсата на храна и вода и последствията на упойващото лекарство прогонваха всяка друга охота, освен желанието да лежи на леденостудените камъни.

Постепенно се унесе в дрямка. По някое време неочаквано се събуди от тръпнене по кожата. Магия! Възбуден от неочакваните опити на някой да съсредоточи върху него заклинателната си мощ, той доближи решетките. Леко изщракване му подсказа, че вратата е отключена.

— Горат! — прошепна той.

Тъмният елф зад решетката на съседната килия вдигна глава и втренчи поглед в него.

— Някой използва магия, за да ни освободи! — продължи Оуин, забравил напълно изтощението.

Горат опря рамо на своята врата и откри, че тя също е отключена.

— Но кой? — попита моредельт.

— Нямам представа. Може би този, който ти е помогнал да избягаш миналия път?

— По-късно ще мислим за това — реши Горат. — Трябва да се измъкнем от крепостта, преди да са ни усетили.

Двамата тръгнаха по тунела. В преддверието се натъкнаха на мъртвия тъмничар.

— Този, който е пратил заклинанието, е действал и тук — рече Оуин.

— Насам. — Горат посочи една маса, на която бяха струпани вещите им, препаса бързо сабята си и хвърли жезъла на Оуин.

— Обаче са ни прибрали златото, нали? — попита младият магьосник.

— Естествено.

Оуин коленичи да претършува мъртвия тъмничар. Когато се изправи, държеше неголяма кесия.

— Е, това ще свърши работа на първо време. Знаеш ли как да се измъкнем?

— Знам поне няколко начина. Този град е строен за десетки хиляди мои сънародници. Ще се изненадам, ако Делекан разполага и с няколкостотин поддръжници извън двореца. Освен това повечето племена тук не се познават, между тях има и много ренегати от човешкия род, така че измъкнем ли се от двореца, лесно ще намерим път навън. Дано колкото се може по-късно надушат, че сме избягали.

Изтичаха нагоре по изсечените в камък стъпала, прекосиха една зала и навлязоха в тъмен коридор. Всеки момент очакваха да чуят някъде отзад сигнал за тревога, но засега цареше тишина.

Изведнъж се озоваха на повърхността в неголям пуст двор. Горат махна на Оуин да го последва и двамата се затичаха, пришпорвани от страха и напълно забравили за болката и умората.

Притаиха се зад един шубрак, посипан с прясно нападал сняг.

— Тук някога идва ли пролет? — попита Оуин.

— Ами да — отвърна замислено Горат. — Но доста късно, а топлите дни се броят на пръсти. Но все пак знаем какво е пролетта.

— Аз си мислех, че Ябон е мразовито място.

— А по твоя край как е? — попита Горат.

— В Тимонс ли? Топло е през по-голямата част от годината. — Оуин се загледа към равнината. — Понякога вали, идват и бури откъм морето, но летата са направо горещи. Майка ми се грижи за градината, а баща ми — за конете. Знаеш ли, до този момент не си давах сметка колко много ми липсват.

— И защо ги напусна?

Оуин повдигна рамене.

— Момчешки глупости. Баща ми имаше един помощник, магьосник от севера, казваше се Патрус. Живя известно време при нас. Той беше първият ми учител. След това известно време учих в Звезден пристан и тогава си дадох сметка, че не е бил кой знае колко силен магьосник, но пък е бил много умен. Разбираше от доста неща. Мисля, че и аз искам да съм като него — да опозная и разбера света.

Горат помълча известно време, после рече:

— Струва ми се, че всички ще сме много по-добре, ако започнем да разбираме света и престанем да жадуваме за власт. — Той погледна към гаснещата светлина. — Хайде, време е.

Бяха решили да изчакат до смрачаване, преди да се опитат да заобиколят крепостта. Навсякъде се виждаха моределски воители и хора-

рenegати. В началото смятаха, че са излезли да ги търсят, но постепенно взеха да осъзнават, че това не е организирано издирване, а по-скоро мащабна мобилизация на силите.

Горат преведе Оуин през няколко затлачени от сняг дерета, след това се спуснаха по един склон, отвъд който, на юг, се простираше равнина.

— Това е Сар-Сарготската низина — обясни Горат. — Според легендите точно тук валхеру свиквали своя съвет. Драконите се подреждали в широки кръгове, а ездачите им се сбирали около огньовете.

Оуин видя море от шатри и в центъра един голям павилион, пред който бе забит щандарт: приклепнал за скок леопард върху ален фон.

— Как ще заобиколим лагера?

— Няма да го заобикаляме — отвърна Горат и го поведе право към центъра. — Може да не открием тук приятели, но се съмнявам, че ще намерим и врагове.

Неколцина моредели ги изпроводиха с погледи, докато пресичаха лагера. На пръв поглед не им обърнаха особено внимание, но един от тях скочи и изтича напред. Когато наближиха павилиона, вече ги чакаха.

— Приветствия, Горат. Не ти ли допадна тъмницата на Сар-Саргот? — заговори ги висока напета моределка. Имаше изчистени, благородни черти, беше стройна, с червеникава коса, свита на топка и после спусната на раменете. Също както мъжете от племето й, и тя носеше ризница, но дори с нея изглеждаше забележително красива. Оуин я гледаше зяпнал от почуда. Макар и от чужда раса и странна, тя все пак го привличаше с нещо неуловимо. Моределката отстъпи встрани и им даде знак да влязат. Посочи им мястото в ъгъла, край горящия огън. — Нахранете се и си отдъхнете. Смятах, че Делекан вече ви е видял сметката. Трябва да призная, че с бягството си му причинихте известни неприятности.

— И това, изглежда, ти харесва, Лиалан.

— Горат, държа сегашното си положение на издигането на моя съпруг. Но бракът ни няма нищо общо с някакви чувства. Той беше сделка между могъщи племена, с цел да бъдат укротени инак враждуващи кланове и да се избегне излишното проливане на кръв... поне за известно време. Нищо повече.

— Защо да си играем на гатанки, Лиалан? Ти не по-зле от мен знаеш, че плановете на Делекан са истинско безумие, ала въпреки това открито го подкрепяш. Племето, над което властваш, е не по-малко могъщо от неговото, но в съвета гласът ти не струва нищо в сравнение с този на Нараб.

— Твърде дълго отсъства, Горат. Много неща се промениха за кратко време. В момента Нараб прави преглед на войниците си и е готов да се опълчи на Делекан. — Тя приклепна до Горат и взе къс варено месо от гърнето на огъня. Постави го между зъбите на Горат с жест, в който се долавяше съблазън, но Оуин не знаеше дали това не е просто тукашен обичай. — Нашият нов господар е недоволен от Нараб. По някакъв начин това е свързано със залавянето ти.

Горат прие подадената храна, после вдигна гърнето и предложи на Оуин.

— И защо съпругът ти ще е обезпокоен от залавянето ми? Предишния път направи всичко възможно да не избягам на юг.

Лиалан изгледа Горат за миг, преди да отговори:

— Ти си прочут и прославен воин, Горат, и храбростта ти не подлежи на съмнение, също както и грижите, които полагаш за своя клан, но понякога си много наивен.

— Сега пък ме обиждаш — отвърна той и присви очи.

— Не го приемай за обида. В тези дни на цинизъм и безчестие прямотата ти по-скоро заслужава уважение — тя вдигна ръка, разкопча каишките и си свали нагръдника. Отдолу носеше тънка риза без ръкави. Имаше дълга шия и изящно оформени ръце, но въпреки това в тялото ѝ се криеше сила. Движенията ѝ намекваха за пъргавина, мускулите на раменете и врата ѝ бяха добре оформени. Беше опасна жена, според представите на всички раси.

— Какво искаш да кажеш, Лиалан?

— Искам да кажа, че си бил избран за своята роля. Ти си идеалният главатар на клан за тази задача.

— Тоест, позволили са ми да избягам, така ли?

— Кой според теб уреди бягството ти от Сар-Саргот? — Тя помълча, после добави: — Аз го направих. Също както когато пратих воините на Делекан да претърсват снежните равнини, докато племето на Обкар прехвърляше планините близо до Небесното езеро. Ако

успеят да избегнат срещи с еледелите и джуджетата от Каменната планина, ще се приберат безпрепятствено у дома в Зелено сърце.

— Защо? — попита Горат.

— За да създавам работа на Делекан — отвърна Лиалан. — Той си има своя програма, аз — моя. За мен е по-изгодно да забавя колкото се може повече нашествието срещу Кралството. Заради дрязгите му с Нараб ще спечеля още един месец. Набият ли на кол главата на непокорника, ще е нужен поне още месец, за да може Делекан да подчини на волята си всички главатари на кланове. Делекан иска да започне войната в началото на пролетта, аз предпочитам това да е по-късно.

— Ти ли ни помогна да избягаме? — попита Оуин.

— Този път ли? Не. Нямах да имам никаква изгода от бягството ви. Каквото и да сте направили, постигнахте го със собствени сили.

— Не — поклати глава Оуин. — Някой ни отвори вратите.

— Не бих се учудила, ако е бил Нараб. От него може да се очаква всичко. Защо да не ви освободи, щом Делекан се държи така с него, задето ви е заловил?

— Ще ни помогнеш ли сега? — попита Горат.

— Ще го направя, но като инвестиция в бъдещето на Северните земи. Ако те убия или те предам на мъжа ми, няма да спечеля нищо. Но ако те пусна, може по-нататък да ми бъдеш полезен. Имам верни агенти навсякъде из Северните земи и ще пратя вест да ти оказват помощ, докато се придвижваш на юг.

— А аз пък ще ти помогна с каквото мога — ако някога се наложи — обеща Горат.

Тя се засмя, разкривайки два реда идеални зъби.

— Починете си, а аз ще наредя да ви приготвят коне. Тръгнете на запад, но избягвайте пътищата. Най-добрият маршрут е през Скосения проход, южно от Сар-Исбандия. Но заобиколете село Харлик — там е лагерът на Мороулф, а той те познава добре.

Тя се протегна и Оуин отново остана поразен от изящните ѝ форми.

— Изчакайте до утре, тогава сигурно суматохата в града ще се уталожил. Нараб е събрал целия си клан, а Делекан без съмнение ще поиска от Шестимата да стоварят цялата си мощ върху него. Скоро борбата за власт ще приключи.

— Кои са тези шестима магьосници? — попита Горат. Лиалан снижи глас до шепот, сякаш някой можеше да ги подслушва.

— Те го съветват, но правят и други неща. Нощем се събират, за да кроят планове. Единици са ги виждали, но никой не знае кои са всъщност. Те подшушнаха на Делекан да унищожи племето ти.

— Но защо? — попита Горат. — Никога не сме били негови съперници, дори когато му служехме с явна неохота.

— Защото сте малко на брой, но от много време се държите настрана. Когато баща ти умря, ти събра хората си и ги отведе в северните планини. Мъдро решение, но пробуди нечии подозрения. Отмъсти за кръвната обида, което и следваше да се очаква, но сред избитите имаше и роднини на Делекан. Той не можеше да игнорира действията ти, защото беше на показ, а и го подтикваше нуждата да си намери могъщи съюзници. Накратко, ти се оказа подходящ враг, а изстребването на племето ти щеше да е горчив и назидателен урок. Както и смъртта на Нараб.

— Шестимата ли го наредиха?

Лиалан сви рамене.

— Не зная, но не бих се изненадала, ако са говорили на мъжа ми срещу Нараб и Наго. С убийството на Наго ти направи услуга на Делекан. Той не смееше да се изправи срещу единия брат, докато другият е още жив. Двамата бяха най-могъщите заклинатели на нашата раса, а и кланът им не е от онези, на които да не обръщаш внимание.

— Откъде са се взели Шестимата? — попита Горат, докато дъвчеше замислено.

— Никой не знае. Не се знае дори към коя раса принадлежат. Те са Тъкачи на заклинания със сила, каквато никой от нас не познава. Някои подозират, че са пантатийци.

— Мурмандамус — прошепна Горат.

— Да — кимна Лиалан. — Същите, които служиха на Белязания.

— В Сар-Саргот ли живеят?

— Само когато съветват Делекан. В момента са при Мороулф в Харлик. Издирват бегълци от твоя клан, онези, които се опитват да намерят свободата си на юг от Зелено сърце.

— Толкова повече належащи причини да отнеса час по-скоро предупреждението на принц Арута — заяви Горат. — Щом не мога да

си разчистя сам сметките с Делекан, ще помогна на онези, които имат тази сила.

— Бъди предпазлив — посъветва го Лиалан. — И да знаеш, развея ли знамето на Снежните леопарди над стените на Сар-Саргот, ти и оцелелите от твоето племе можете да се завърнете.

— Лиалан, не зная дали бих могъл да ти се доверя чак дотам — отвърна предпазливо Горат.

Тя се усмихна.

— Нека се страхуват само онези, които не мислят доброто на племето ми. Удари ли моят час, завръщай се в планините и между нас ще има мир. — Тя се надигна. — Почивайте си. Конете ще ви чакат преди изгрев-слънце. — Когато стигна вратата, спря и ги погледна през рамо. — Крий се добре и се движи бързо, Горат. Появиш ли се отново, преди да е свален Делекан, ще съм принудена да му отнеса главата ти като предложение за мир.

— Разбирам, Лиалан. Беше много щедра към едного, когото е сполетяла зла участ.

Тя излезе, а Горат се обърна към Оуин.

— Тя е права. Нуждаем се от почивка.

Оуин се изтегна до огъня, доволен, че най-последно е свободен и сит. Имаше чувството, че едва е склопил очи, когато Горат го разтърси и му каза:

— Време е.

Оуин се надигна, загърна се с наметалото, излезе навън и се покатери несръчно на коня. Дори стражите да бяха любопитни кои са били гостите в павилиона на Лиалан, с нищо не го показаха.

Къщурката беше истинска развалина, но отпред имаше завързани десетина коня.

— Тук може да хапнем нещо — предложи Горат.

В кесията, която Оуин бе взел от тъмничаря, имаше само шепа дребни монети — кралски, квегански и кешийски сребърници, както и две-три скъпоценни камъчета.

— Какво е това място? — попита Оуин, докато слизаха от конете.

— Вие им казвате ханове. Вдигнал го е някой пришълец от земите на хората. Моят народ не строи подобни вертепи, но напоследък като че ли стана мода да ги посещават.

Влязоха в тясно и мрачно помещение, в което имаше двайсетина човеци и моредели. Зад дъската, изпълняваща роля на тезгях, бяха подредени бъчонки. Горат си проправи път с лакти и поръча на ханджията:

— Ейл и нещо за хапване.

Мъжът извади чиния със сирене и хляб, които се оказаха неочаквано вкусни за инак посредствената обстановка.

— Къде сме всъщност? — попита Оуин, докато се хранеха.

— Близо до град Сар-Исбандия. Вие, хората, го наричате Арменгар. В този район има доста градчета и селца — заради оживената търговия с Юга.

— Повечето от хората, които живеят в Кралството, смятат, че Зъберите на света разделят нашите две раси.

— Те са преграда за войната, но не и за търговията. През планината има десетки удобни проходи.

— Но те всички се пазят строго, Горат — произнесе един глас зад тях.

Горат се извъртя, стиснал дръжката на сабята.

— Извадиш ли я, си мъртъв — рече другият моредел. — Яж си сиренето и живей.

Горат не се усмихна, но чертите му се отпуснаха.

— Виждам, че все още си държиш главата на раменете, Имерлин.

— Кое то не е заслуга на Делекан — отвърна другият и им даде знак да се преместят на една малка маса в ъгъла. Оуин не пропусна да вземе чинията със сирене и халбата си.

Седнаха в дъното на претъпканото помещение и подхванаха разговор.

— Когато всичко това приключи — поде Имерлин, — Делекан ще се погрижи в реките да тече урина, а кокошките да снасят прах. Пий, докато още можеш, стари враже.

— Защо си тук, Имерлин? Казаха ми, че племето на Обкар е избягало.

— Повечето успяха, но неколцина останахме, с надежда да освободим своя главатар.

— Че той жив ли е? — попита шепнешком Горат.

Имерлин кимна.

— Жив е и е наблизно. Държат го в старите мини под разрушения град.

— Затворник? — Горат го погледна объркано. — Защо не са го убили?

— Защото Делекан не знае, че работи като роб в мините. Представил се е за някой си Окабун от Снежните леопарди на Лиалан.

— И ти се навърташ наблизно с надеждата да го освободиш?

Имерлин кимна.

— Не само аз. Но ни е нужна помощ. Ти съгласен ли си да ни помагаш?

— В замяна на какво?

— Път на юг. Както ти казах, проходите се охраняват строго, но аз мога да те прехвърля.

— Какво се иска от нас? — попита Горат.

— Да излезем навън.

Надигнаха се и неохотно се разделиха с топлината на хана. Отвън Имерлин каза:

— Открихме път за бягство от мините. Неохраняван.

— Тогава защо Обкар просто не излезе? — попита Оуин.

— Когато искам да чуя мнението ти, дребосък — изръмжа Имерлин, — ще те сритам.

— Хубаво де, и аз смятах да те попитам същото — намеси се Горат.

— Заради изпаренията, които задръстват горната част на тунелите. Останали са още от времето, когато хората избягали от града. Възпламеними са при най-малката искра.

— Но ти имаш план — досети се Горат.

— Открихме маски, използвани навремето от хората — изработени са от кости и мембрана от драконови бели дробове. Те пропускат въздуха, но задържат смъртоносните пари.

— Значи ви трябва някой, който да влезе вътре и да занесе маска на Обкар — рече Оуин.

Високият моредел погледна втренчено младежа и продължи да разговаря с Горат.

— Да, трябва ни някой да отнесе маска на Обкар и да му помогне да избяга.

— Защо точно ние? — попита Горат. — Защо не някой член на твоя клан?

— Защото тук, в Северните земи, останахме само шепа съмишленици и войниците на Мороулф ни познават до един. Ти, от друга страна, макар и известен по име, си непознат по лице. Арданейците живееха дълги години отделно от останалите кланове.

— И какво предлагаш? — попита Горат.

— Иди при робовладелеца Венутриер. Той разправя, че е от Лан, малко градче в Кралството, но аз зная, че е квеганец. Кажу ми, че искаш да продадеш момчето.

— Какво? — подскочи уплашено Оуин.

Горат вдигна ръка да го успокои.

— Продължавай.

— Венутриер е алчен като всички търгаши. Със сигурност ще се опита да те плени. Позволи му. Двама от хората му ще бъдат предупредени и ще ви позволят да слезете в мините, без да ви ровят из багажа. Обкар трябва да е в някоя част на западната галерия. Повече от това не знаем. Ако се съгласите и успеете да го измъкнете, ще се погрижим да продължите безпрепятствено на юг.

— Преди да отговоря какво сме решили, искам да ми кажеш — да си чувал нещо за Кулич?

— Да — кимна Имерлин. — Тя е недалеч оттук. В една къща близо до село Карн. Можеш да се срещнеш с нея, докато се спускаме на юг — ако това е желанието ти.

— Да, това е — отвърна Горат. — Искам да я видя.

— В такъв случай тръгвайте към входа на мината. Като ви спрат там, кажете на охраната, че искате да разговаряте с Венутриер. Аз ще взема конете и оръжията ви и ще ви чакам на едно място, което Обкар знае.

— На нас няма ли да ни го кажеш? — попита го Оуин.

— Ако не освободите Обкар, не е нужно да го знаете. Тогава ще разчитате единствено на себе си.

— Тръгвай, Оуин — рече Горат. — Чака ни доста път.

И без да поглежда назад, се отправя към мината.

Венутриер беше огромен мъжага с търбух, пристегнат от масивен колан с катарама. Той огледа Оуин и попита:

— Къде го хвана тоя?

— Не съм — отвърна Горат. — Избягал от дома си в Кралството и дошъл тук с надежда да стане наемник. Не го биваше обаче да играе на зарове и бързо натрупа дългове.

— Мършав ми се вижда — отбеляза робовладелецът. — Хайде, тръгвайте с мен. — И без да изчака отговора на Горат, се запъти към входа на мината.

Когато влязоха, робовладелецът попита:

— А ти, войниче, кой си?

— Аз съм Горат от... балакарите. Родом съм от Зелено сърце.

— Значи не си тъдявашен? Хубаво. Такива като теб вършат добра работа.

Стражите свалиха копията и изведнъж Горат и Оуин бяха обкръжени от насочени остриета.

— Приятелю, ако беше тукашен, щеше да знаеш, че не бива да ми се навираш в ръцете, ако не си водиш повечко дружки. Делекан иска да му доставим невъзможно голямо количество нефт за предстоящата кампания срещу Кралството и ми трябва работници. Отведете ги долу.

Точно както бе казал Имерлин, стражите подкараха Горат и Оуин към тунела за долното ниво на мината. Там ги отведоха в една празна галерия.

Един от тях се наведе към Горат и му прошепна:

— Чакайте тук.

Наложи се да стоят в почти непрогледен мрак.

— Не знаех, че ще ни държат на тъмно — оплака се Оуин.

— Това е заради опасността от газ в тунелите.

Скоро пазачът се върна, нарамил вързоп с вещи. Вътре намериха причудливи маски, направени така, че да покриват устата и носа. Извадиха и останалите вещи и се приготвиха за път.

Тунелът на запад се спускаше надолу. След известно време Горат спря.

— Какво има? — попита Оуин.

— Сега трябва да сме точно под стария град Сар-Исбандия.

Оуин не знаеше какво да каже. Горат отново тръгна напред. Скоро излязоха в просторна галерия, огласяна от шума на работещите роби. Един-единствен пазач крачеше лениво из грамадната галерия и надзираваше нещастниците, които пренасяха варели с гъст черен нефт.

Оуин почувства, че очите му се насълзяват.

— Сега разбирам защо са ни трябвали маските — рече задавено той.

— Така е — кимна Горат. — Сигурно останалите пазачи са в горната част на тунела, където въздухът по-свеж. Кой би могъл да избяга оттук?

— Никой, Горате — произнесе един глас зад него.

Двамата се извъртяха едновременно. Зад тях стоеше висок измършавял моредел с дълъг крив белег на лицето.

— Обкар! — възкликна Горат.

Моределът го огледа от главата до петите.

— В началото си помислих, че започвам да халюцинирам от изпаренията, но май не е така. Как попадна тук? Чух, че главата ти била набита на кол пред портите на Сар-Саргот.

Горат скръсти ръце на гърдите си.

— Не всички, които останаха в Северните земи, се подчиняват доброволно на Делекан. И не всички, които се бунтуват, умират. Някой ми помогна да избягам, както ще помогна сега на теб. Други пък умряха, за да бъда аз свободен.

— Имаш големи дългове за плащане.

— И толкова повече причини да сложа край на властта на Делекан, Обкаре! Ще го накарам да плати с кръв за дълговете ми.

— Повечето от сънародниците ми сега са в Зелено сърце, но ако развееш знаме срещу Делекан, да знаеш, че и ние ще се присъединим към вас.

Горат се засмя.

— Значи най-сетне ми прости заради белега, който ти оставих?

— Никога няма да ти простя — отвърна Обкар, но също се разсмя. — Все още смятам да те убия за това, но за момента сме съюзници.

Оуин извади маските.

— Къде е тунелът с изпаренията?

— Насам — поведе ги Обкар.

Стигнаха до едно място, където започнаха да се задъхват, и Обкар рече:

— Време е да сложим маските. На очите ви едва ли ще помогнат, но поне ще можете да дишате. Чака ни дълъг път, а накрая ще се наложи да плуваме в леденостудена вода. Тунелът е частично наводнен, заради един ръкав, който се свързва с река Исбанди.

Сложиха си маските и Оуин с изненада установи, че вършат добра работа. Изпаренията дразнеха очите му, но все пак можеше да вижда, макар и като мига често. Обкар едва не получи сърдечен удар, когато Оуин освети себе си и спътниците си с вълшебната светлина. Старият моредел се оправда:

— За миг си помислих, че си запалил факла и че всички ще изгорим.

Стигнаха наводнения тунел и навлязоха в леденостудена вода, която стигаше до коленете им. Нататък нивото ѝ се покачваше и скоро вече стигаше до гърдите им. Обкар даде знак и се гмурна. Оуин и Горат последваха примера му. Почувстваха придръпване и миг след това се озоваха в подводно течение.

Оуин зарита с крака, но преди да протегне ръце напред почувства, че блъска с главата си камък. Изправи се и се озова над водата.

— Сега вече може да си свалите маските — каза Обкар.

— Хубаво — въздъхна Оуин. — Защото моята се откачи, докато бях под водата.

Горат издаде звук, който наподобяваше кикот.

— Остава ни да плуваме по-малко от миля — заяви Обкар.

Отново се плъзнаха по повърхността на подводната река. Оуин се боеше да не бъде завлечен на дъното от подгизналите си дрехи, но скоро му хвана цаката. Внезапно над тях се показаха звезди — бяха се озовали навън.

Малко по-надолу по течението се виждаха запалени факли. Някой ги повика от мрака.

— Това трябва да е Имерлин.

Помогнаха им да излязат от водата и ги отведоха при огъня, където им подадоха дебели наметала, докато дрехите им се сушаха.

— Някой да е вдигнал тревога? — попита Обкар.

— Поне засега не — отвърна непознат моредел. — Подкупили сме половината стража. Нищо чудно още дълго никой да не разбере, че сте избягали. Мнозина умират в мината и хвърлят телата им в реката.

— Ще тръгваме ли при Кулич? — попита Горат.

— Че тя жива ли е още? — учуди се Обкар.

— Да, и живее наблизко — отвърна Имерлин.

— Казаха ми, че ще мога да я видя по пътя на юг — рече Горат.

Обкар погледна въпросително Имерлин, който в отговор кимна.

— Обещанието си е обещание — заяви главатарят. — Време е да тръгвам с хората от моя клан, които останаха, за да ми помогнат. Имерлин ще те отведе при Кулич и после ще ти покаже пътя през планините.

— Избягвайте Харлик — посъветва ги Имерлин. — Там са Мороулф и Шестимата.

— Добре — кимна Обкар, който беше приключил с обличането. — Горате, стари враже, желая ти да се справиш успешно. Не позволявай на другото, освен на мен, да ти отнеме живота.

— И ти се пази — отвърна в същия тон Горат, — за да мога някой ден да ти отсека главата.

След като си тръгнаха, Оуин подметна на Горат:

— Двамата говорите така, сякаш сте привързани един към друг.

— Разбира се — отвърна Горат, който дъвчеше един сух комат. — Приятелите винаги могат да те предадат, а старите врагове поне знаеш как ще постъпят.

— Никога не съм поглеждал на въпроса от тази страна.

— Странна раса са хората, а? — обади се Имерлин.

— Много странна — съгласи се Горат.

Колибата беше съвсем примитивна — четири стени от изгнили дъски, пристегнати с лико и захлупени от сламен покрив. Струйката дим от каменния комин бе единственият признак, че тук живее някой.

— Вътре ли е? — попита Горат.

— Сигурно — отвърна Имерлин.

Горат слезе от коня и Оуин последва примера му.

— Делекан я държи под наблюдение — заговори Имерлин. — Аз по-добре да се скрия. Повикам ли ви, тръгвайте веднага.

Горат кимна и отвори вратата.

Дори жената вътре да бе изненадана от неочакваната му поява, не го показа с нищо. Просто вдигна глава от ъгъла, където клечеше до огнището, и каза:

— Влизай и затвори вратата.

— Така ли посрещаш гостите, Кулич? Мъжът ти се е върнал.

Оуин зяпна от почуда.

Тя се надигна, гъвкава и яка, и макар дрехите ѝ да бяха парцаливи, а косата ѝ — мръсна и сплъстена, Оуин бе изненадан от приликата между нея и Лиалан. И двете излъчваха спотаена сила.

— Съпруг ли каза? — попита жената подигравателно, втренчила сините си очи в Горат. — И защо? Главатар на клан? С какво право? Вожд на племе? Вече не. Някога ти държеше всички тези титли, спечелени с храброст и достойнство, хитрост и сила. Целият арданейски клан се бе свил около теб като спящ дракон и очакваше една твоя дума, за да скочи и да се изправи срещу всеки, който дръзне да ни нападне. Къде е този дракон сега?

— Няма го. Разпиля се на север, зад Зъберите на света.

— В такъв случай, Горате, не се наричай повече нито главатар на клана, нито мой съпруг. Ти изгуби правото да носиш тези титли, откакто даде заповед да отстъпим от Сетанон и не се вслуша в мъдрия ми съвет.

— Мъдър съвет ли, стара вещице? Ти искаше от мен да безчинствам и убивам. Все още ли вярваш в измислицата за Мурмандамус? Не научи ли нищичко от жертвите, които дадохме при Арменгар и Сетанон? Двама синове изгубих там. Единият от тях бе наш син.

— Какво искаш от мен, старче? — попита го жената.

— Да сложим край на това безумие. Ще ми помогнеш ли?

— Как — като умра и набият главата ми на кол пред Сар-Саргот?

— Делекан трябва да бъде спрян.

— Защо? Каква съдба си избрал за народа ни, Горате? Нима искаш пак да склоним глави до земята? Да станем васали на една еледелска кралица, както някога бяхме на валхеру? Ние сме свободни! Или може би долавяш зова на Завръщането?

— Не! — извика Горат с блеснали от гняв очи. — Но чух и научих много неща. — Той посочи Оуин. — Не всички човеци са наши

врагове.

— Така е — съгласи се Кулич. — Някои от тях са готови да ни служат за злато.

— Искам да кажа, че има и такива, които могат да живеят с нас в мир, като наши съседни.

— В мир? — повтори жената и се изсмя презрително. — Кога си чул някой моредел да говори за мир? Говориш като някой, който се е върнал от Елвандар. Онези, които някога бяха като неукротими бикове, сега повече приличат на впрегнати покорни волове, роби на кралицата.

— Не е истина, жено. Гламределите се присъединиха към еледелите, но не като роби, а като равни съюзници.

— Тези безумци! — кресна жената. — Ако го мислиш за вярно, по-добре си върви. Добре ми е и без теб. Това е моят дом, все някога ще намеря някой, който да оцени способностите ми. Той ще е войник и аз ще го науча как да се издигне и да вземе властта в ръцете си. Ще имам и други синове, синове, които ще живеят.

Горат въздъхна.

— Страхувах се, че точно това ще е отговорът ти.

— Тогава защо дойде тук? Едва ли за да подпалваш искрата на отдавна угасналата ни обич.

— Не... Имам нужда от помощта ти. За последен път. После обещавам да напусна живота ти — по един или друг начин.

— Добре, ще те изслушам, заради децата, които имахме — отвърна тя и Горат я погледна учудено.

— Къде е сега армията на Делекан?

Кулич погледна през замръзалия прозорец.

— Скупчени са на границата с Кралството. Знамената на криедските, даргеласките и ойрдуските кланове се държат в резерв близо до Раглам. Чух, че войските на Лиалан и Нараб ще потеглят скоро.

Горат се засмя.

— Нараб се обърна срещу господаря си, като побесняло куче.

— Въпреки това по границата има достатъчно отряди, че да затруднят прехвърлянето ви.

— Знаем един таен път.

— Тогава защо си дошъл при мен?

— Заради знанията ти, вещице. Какво ти е известно за Шестимата?

— Веднъж се опитах да науча повече за тях от кристалното кълбо, но изпаднах в несвяст и съм лежала безпомощна няколко дни. Зная само, че изкуството им надминава всички мои представи. Те вероятно са най-силното оръжие на Делекан от всички средства, които притежава. Чудя се обаче защо си мисли, че ги контролира.

Имерлин се провикна отвън.

— Трябва да тръгваме.

— Вървете — каза магьосницата. — Мисля, че никога вече няма да се видим, но това не ме натъжава. Твърде много болка сме преживели заедно. Това ще е последният ни разговор като мъж и жена. Излезеш ли през тази врата, с брака ни е свършено. Но едно знай — каквото и да те чака, желая ти успех.

— Аз също — отвърна тихо Горат. — Пази се, жено.

— И ти, съпруже.

Горат излезе и когато хлопна вратата, с която затваряше страница от живота си, на лицето му се изписа колебание. Въпреки това се метна на коня и го пришпори.

— Трябва да прекосим прохода преди залез-слънце — заговори Имерлин. — Нашите хора сред часовете са от дневната смяна.

Горат не отвърна нищо, потънал в мисли, а Оуин можеше само да се моли, че ще имат късмет и скоро пак ще бъдат в Кралството.

ГЛАВА 12

ПОДГОТОВКА

Вятър и дъжд брулеха ездачите.

Оуин не беше сигурен дали това е за предпочитане пред снега, който трябваше да изтърпят откъм северната страна на планината. Вярно, че беше по-топло, но пък бяха мокри до кости. Подплатеното му с кожа наметало бе подгизнало и тежеше, сякаш е от олово. Е, поне не бяха упоени и завързани за конете.

Ескортът, осигурен им от клана на Обкар, ги беше превел през прохода, охраняван от техни съмишленици. Когато приближиха подножието на планината, срещнаха вестносец, който носеше предупреждение за стълкновения близо до Сар-Саргот. Войските на Делекан били обкръжени от Нараб, който бил изключен от вътрешния съвет и заменен от сина на Делекан, Мороульф. Говореше се, че Нараб бързал да приключи с кампанията преди Шестимата да се намесят в полза на Делекан и да унищожат неговия клан. Горат посрещна новината невъзмутимо, но по-късно спомена пред Оуин, че ще е доволен ако двамата се унищожат взаимно.

Когато стигнаха най-високата част на прохода, ескортът се раздели с тях, като ги предупреди, че от долната страна патрулират отряди на Кралството. Както и следваше да се очаква, по-късно през деня ги спря един тежковъоръжен крондорски патрул. Лейтенант Флин, командващият офицер, бе готов да ги обяви за ренегати, но Оуин спомена името на Арута и каза, че носят важно съобщение от скуайър Джеймс. В тяхна полза бе и фактът, че знаеха за разквартируваната армия на Арута в Мъглива гора.

Патрулът предаде Оуин и Горат на друга част, която ги отведе в лагера в Мъглива гора.

Арута седеше на една маса с военачалниците си. Отдясно на принца беше рицар-маршал Гардан — разглеждаше обозначенията върху картата. Когато въведоха Горат и Оуин, принцът вдигна глава и каза:

— Сядайте. Изглеждате изтощени до смърт — той посочи два свободни стола.

Оуин не се нуждаеше от втора покана и се отпусна тежко върху разпънатия стол. Горат се приближи до картата и я разгледа.

— Ето тук. — Той постави пръст върху Северен страж. — Това е мястото, откъдето ще настъпи Делекан.

Арута изучаваше мълчаливо лицето на моредела. Накрая каза:

— Извинете ме за проявената предпазливост, но къде е скуайър Джеймс?

— Господарю — обади се Оуин, — прати ни да ви предупредим, а той самият тръгна за Северен страж, за да уведоми барон Габот. Даде ни тези документи. — Той подаде свитъка на един войник, който го отнесе на рицар-маршал Гардан. През това време Оуин им разказа как са унищожили гнездото на Нощните ястреби под крепостта Кавел и ги запозна и с предположенията на Джеймс за плановете на Делекан да се спусне с лодки и салове по реката до Ромней и оттам да удари право по Сетанон.

Арута все така мълчеше.

— Горат, всичко това ми напомня за сведенията, които ни донесе, когато за първи път се появи в Крондор — каза накрая. — Тогава обаче се твърдеше, че атаките ще бъдат при Танерус и Ябон. На кое да вярваме?

Върху тъмното лице на Гардан се четеше съмнение.

— Казахте, че сте се разделили с Джеймс при крепостта Кавел, но са ви заловили в планината на север оттук. Трябва да призная, че сте избрали доста заобиколен маршрут, за да стигнете до нас.

— Нямахме голям избор, милорд — отново се намеси Оуин и разказа за пленяването, за пътуването на север и за хаоса в лагера на различните кланове.

Когато свърши, Арута каза:

— Ти ми обрисова картина на безредици и боричкане между съперничаещи си фракции, но нашите предни постове докладват за обединени действия на врага.

— Защото, принце, срещат само отрядите, които са верни на Делекан — те са разположени отвъд Зъберите на света. — Другите или са се оттеглили на север, или са разположени по бреговете на Небесното езеро и в Зелено сърце.

— Ваше височество — обади се Гардан, — получихме сведения за придвижване на тежковъоръжени банди от моредели по източните граници на Крудий. Мартин каза, че с тях имало жени и деца, следователно не са тръгнали на война.

— Все още не съм убеден напълно — заяви Арута. — Преди две седмици пратих Локлир да събере сведения от граничните барони на изток. Трябваше да посети Висок замък и Северен страж. Очаквам го всеки момент. Ако Джеймс е бил там, Локлир ще ни съобщи за това.

— Джеймс предполагаше, че няма да ни се доверите — обади се Горат. — Той каза да ви кажем... — Моределът погледна към Оуин.

— „Ще има забава при Мамчето“ — каза Оуин.

Арута кимна.

— „И всички ще си прекарат добре“. Това беше парола на Шегаджиите, двамата с Джеймс я използвахме, когато се срещнахме за пръв път.

— Сега вярвате ли ни, ваше височество? — попита Оуин.

— Вярвам, че Джеймс вярва в това — отвърна Арута, облегна се назад и се замисли. — Надявам се да е прав.

— Вашите заповеди, господарю? — попита Гардан.

— Нямам избор. Мога да се доверя на интелигентността на Джеймс или да я подложам на съмнение. Ще оставим тук един голям отряд, но ще преместим цялата армия в Северен страж.

Гардан отново се зае да изучава картата.

— Няма ли да е по-разумно, ако предупредим краля и пратим Армията на Изтока да подсили Габот?

— Ако Армията на Изтока вече е събрана. Ще пратя писмо на Луам и ще го помоля да ни пази тила, в случай че Делекан си пробие път през Северен страж. Но ние можем да стигнем дотам по-бързо от Луам, така че да не губим време. Утре призори вдигаме лагера.

Гардан отдаде чест и излезе да подготви изпълнението на заповедта.

— Разкажете ми за Шестимата — нареди Арута.

Оуин се опита да си припомни всичко, което бяха узнали за тайнствените магьосници, работещи за Делекан. Когато най-сетне приключи, Арута заяви:

— Имам задача за вас двамата.

— Ваше височество — рече Горат, — предпочитам да съм на стените на Северен страж, за да мога да се срещна лице в лице с Делекан.

— Не се и съмнявам — кимна Арута. — Но сега не е моментът за уреждане на лични сметки. Ако се провалим, кой ще отмъсти за нас? Искам да се върнете в Крондор и да откриете Пъг. Ако го няма, намерете жена му Катала и тя ще го потърси. Ако и нея я няма, използвайте талисмана, който Пъг ми даде за тази цел. Принцесата знае как да работи с него. Когато Пъг се появи, разкажете му за Шестимата. Струва ми се, че в предстоящия конфликт магията ще играе основна роля, а не сме подготвени, ако при Северен страж се изправим срещу магия.

— Не може ли момчето само да свърши тази работа? — попита Горат.

— Пъг знае начини да изтръгне от паметта ти неща, които ти самият отдавна си забравил — отвърна Арута. — Съмнявам се обаче, че ще се справи без твоята помощ.

— Добре, но след като свършим с това, искам да участвам в битката — заяви решително Горат.

Арута кимна.

— Напълно те разбирам. Не, всъщност не разбирам всичко. Това беше чисто самохвалство. Не зная почти нищо за расата ти, нито за онова, което ви кара да постъпвате по един или друг начин. — Той огледа лицето на Горат, сякаш се опитваше да проникне в мислите му. — Но ще се възползвам от първата възможност да науча повече. Когато свършиш с Пъг, върни се при нас и ще ти предоставим възможност да се биеш.

— За мен също ще е чест да узная нещо повече за вашия народ и за вас лично, принц Арута. — Горат погледна Оуин. — Ще призная, че благодарение на това момче и още неколцина приятели сред хората промених много представите си за вас.

— И това е само началото — рече Арута. — Може би един ден ще постигнем много повече. — Той заобиколи масата и подаде ръката си на Горат, който я пое. Ръкостискането им беше повече от обикновен жест.

— Вие сте изтъкната личност, ваше височество — промълви Горат.

— Починете си, а утре ще ви пратя с един патрул за Малаково средище. Така е по-бързо, отколкото ако се опитате да минете направо през горите за Сетанон. Ще ви напиша и пропуск, за да ви оказват съдействие и да ви придружат до Крондор. Стигнете ли там, Пъг ще знае какво да прави.

Оуин и Горат излязоха, придружени от двама войници. Те ги отведоха в една шатра, където вече ги чакаше запален фенер и топла храна. Горат веднага седна да яде. Когато погледна към Оуин, младежът вече хъркаше.

Докато яздеше по заснежения хълм, Джеймс за пореден път прокле всички дребни барони, които се подчиняваха единствено на волята на краля. Пръстите и страните му бяха изтръпнали и безчувствени, а стомахът му напомняше, че не е ял от доста време.

Беше пристигнал няколко часа след Локлир в крепостта на барон Габот — висока каменна твърдина, която доминираше над един от трите големи планински прохода в източната част на Зъберите на света. За разлика от Висок замък, който бе построен на сред прохода и го преграждаше със солидна обкована врата, Северен страж се издигаше на един малък връх, около който се извиваше тесен път. Наричаха прохода Северна врата. Крепостта бе построена така, че да позволява на сравнително ограничен контингент да задържа настъпването на големи сили. За целта на северната и западната стена на крепостта бяха монтирани обсадни машини, които държаха под прицел пътя и подстъпите. Най-подсилена бе западната стена, докато северната бе най-слаба. Няколко катапулта, както и три по-тежки балисти охраняваха главната порта и гарантираха сериозни загуби за всеки, опитал се да подхване челен щурм. Вярно, отделни войници биха могли да се промъкнат покрай твърдината, но нямаше съмнение, че цяла една армия не би могла да се похвали с подобен успех. За да се справи с първите, баронът бе разположил един малък гарнизон в другия край на прохода, близо до градчето Денкамп.

Барон Габот бе убеден, че е в състояние да се справи с всяка заплаха за Северен страж. Джеймс не искаше да разколебава решимостта му, но мислено се молеше Оуин и Горат час по-скоро да стигнат до Арута и да му съобщят, че трябва да премести армията си

тук. Беше започнал да се безпокои. Ако всичко бе вървяло според плана, досега предните части на Арута вече трябваше да се покажат.

Вместо това цареше странно спокойствие. По молба на Джеймс Габот прати още един вестonosец до Мъглива гора с искане за подкрепления и друг на юг — до краля. Добре поне, че не беше упорит и твърдоглав като стария барон Брайън във Висок замък, който навремето пренебрегна предупреждението на Арута, че Мурмандамус ще заобиколи позициите му от юг, и в резултат на това изгуби живота си. Ако имаха късмет, Арута щеше да получи съобщението на Габот дори и Горат и Оуин да се бяха провалили.

Джеймс естествено се надяваше това да не се е случило. Беше се привързал към младия Оуин и не без изненада установи, че изпитва нещо подобно и към моредела. Не можеше да определи какво точно, но в тъмния елф се криеше спотаена решимост да доведе замисленото дело докрай, заради която Джеймс му се възхищаваше. Учудваше го и друго — способността на моредела да забрави вродената си неприязън към хората и да търси помощта им, за да попречи да се извърши едно голямо зло срещу изконните му врагове.

Локлир вдигна ръка и посочи напред. По молба на барона двамата с Джеймс бяха излезли на разузнаване, за да проверят дали някакви моределски части не се приближават към горния край на прохода. Преди два дни бяха пратили в същата посока неголям патрул, придружен от личния магьосник на барона, и той беше загрижен за съдбата на хората си. Нямаше никакво съмнение, че двамата скуайъри бяха прежалими, докато загубата на цял патрул щеше да е тежък удар за отбраната на Северен страж. Джеймс и Локлир не можеха да откажат на барона, затова вече втори ден посрещаха зората върху седлата на конете и Джеймс мълчаливо проклинаше всички погранични владетели.

Слаб шум отпред ги предупреди за възможна противникова позиция. Локлир задържа юздите на двата коня, а Джеймс слезе и се изкатери на един тесен скален корниз, за да огледа напред. По тесния път се спускаше самотна фигура, повдигнала с една ръка полите на дългото си наметало, изпод което се подаваха тънички крачета. В другата си ръка стискаше дълъг жезъл, обкован с желязо в двата края.

На приблизително равни разстояния непознатият спираше и се обръщаше и когато отзад се подаваше преследвачът му, запращаше срещу него голяма колкото диня огнена топка — тактика, която не предизвикваше кой знае колко сериозни поражения, но бе достатъчна да попречи на преследвача да се приближи.

Забелязал, че Джеймс се спуска към пътя, Локлир му извика:

— Какво има?

— Мисля, че открихме магьосника на Габот — отвърна Джеймс през рамо, извади арбалета от калъфа на седлото, натегна тетивата и постави една стрела. През това време Локлир измъкна сабята си и зачака търпеливо.

Старецът стигна завоя и спря нерешително, зърнал двамата скуайъри.

— Насам — викна му Локлир и махна с ръка.

Старецът се затича право към тях и когато моределът, който го преследваше, подмина завоя, Джеймс се прицели и дръпна спусъка на арбалета. Стрелата разцепи въздуха със свистене, удари моредела и го отхвърли назад.

— Виждам, че си тренирал доста — отбеляза с възхищение Локлир. — Впечатляващ изстрел.

— Така и не се научих да стрелям с лък, но с арбалет се оказа доста лесно.

— Казват, че не били толкова точни.

— Намери си като моя и си го пази. Някои от тях стрелят където им попадне, но този е доста точен.

Старецът стигна до тях, спря и се подпря на жезъла. Дишаше на пресекулки.

— Благодаря, момчета. Здравата го бях загазил.

— Вие ли сте мастър Патрус? — попита Локлир.

— Само Патрус — поправи го старецът. — Да, аз съм. Защо ме търсите?

— Вас и един отряд войници на барона.

Старецът беше мършав и жилест, с прошарени мустачки и козя брадичка. Носеше шапка, която приличаше по-скоро на нощна шапчица, а наметалото му бе в цвят слонова кост, така че общият ефект бе, сякаш е излязъл по нощница. Той посочи с палец през рамо и каза:

— Нападнаха ни преди няколко часа. Смесена компания от проклетите Тъмни братя и тролите. Тролите бяха страшна работа, казвам ви.

— Имал съм си работа с тях — кимна Джеймс. — Само вие ли се спасихте?

— Още едно-две момчета може би са се скрили в планината. Видях ги да се катерят по склона. Аз съм вече стар човек, затуй хванах пътя, а този ми се лепна.

— Къде ви нападнаха?

— На две мили по-нататък.

— Ама и жезълът ви си го бива — отбеляза Локлир.

— Огненото кълбо не е нещо особено, най-много малко да те изгори, но поне ги кара да залягат, като го видят да хвърчи насреща им. Преди години правех разни фокуси за забавление на гражданството.

Джеймс се засмя.

— Оуин не ми каза, че сте такъв образ.

— Оуин? Откъде познаваш този малък мошеник?

— Това е дълга история. Да тръгваме и ще ви я разкажа. Ако не възразявате, бих искал да отскочим до мястото, където са ви нападнали тролите. Но ако искате, можете да продължите за Северен страж. Обратният път е безопасен, надявам се.

— Май предпочитам да остана с вас, момчета. Кои сте вие?

— Аз съм скуайър Джеймс от Крондор, а това е скуайър Локлир. Ние сме придворни на принца.

Тримата тръгнаха нагоре по пътя, хванали конете за юздите.

— От двора на принц Арута значи? Сигурно познавате Пъг от Звезден пристан?

— Имаме удоволствието — кимна Локлир.

— От доста време искам да се запозная с него. Чувал съм разни неща за тази негова академия. Рекох му на Оуин, че трябва да иде там. От мен взе всичко, на каквото съм способен.

— Локлир — обясни Джеймс — се е запознал с Оуин, когато той вече се е връщал от Звезден пристан. Отивал е на гости при леля си в Ябон. Май не му се е понравило особено в Звезден пристан.

— Уф! — изпуфтя старият магьосник и удари с жезъла по земята. — Момчето е талантливо, това е ясно дори за посредствен магьосник като мен, но май способностите му са за велики дела, щом

не схващаше добре обикновените неща, на които се мъчех да го науча. Обаче захванеше ли се с нещо сериозно, винаги се получаваше. — Старецът спря и се послуша. — Някой идва.

Локлир извади сабята, а Джеймс отново приготви арбалета. Но вместо троли и тъмни елфи от гората се показаха двама войници от отряда на барона. Единият беше ранен, а другият едва се влачеше от умора. Дрехите им бяха покрити с прах.

— Патрус! — извика раненият. — Помислихме си, че са ти видели сметката.

— Даже не ме одраскаха — засмя се старецът. — Тези момчета ми помогнаха.

— Аз съм скуайър Джеймс. Какво видяхте?

По-старшият от двамата войници се изпъна и докладва сбито. Отряд от двайсет войници на барона се натъкнал на засада от приблизително същия брой тъмни елфи и троли и само благодарение на разногласията между двете групи не били избити всички войници.

— Това е интересно — рече Локлир.

— Много — съгласи се Джеймс. — Щом се бият помежду си, нещата не вървят на добре. Може би не им плащат.

Патрус кимна.

— Тролите не чакат някой да им плати. Те сами си избират плячката. Секнат ли парите, хващат пътя за вкъщи.

— Не зная каква беше причината за разногласията — обади се вторият войник, — но когато побягнахме, един от Тъмните братя викна нещо на някакъв трол, който, вместо да ни погне, се обърна и му скочи със сабя. После стана меле и се измъкнахме.

— Трябва да ви кажа — продължи първият войник, — че тролите колева Тъмните братя с не по-малко удоволствие, отколкото нас.

— Хубава вест — рече Джеймс. — Смут в редиците на врага. А вие момчета, ще се приберете ли сами в казармата?

— Ако не ни дебне още някой отряд на пътя...

— Добре. Идете и докладвайте на барона какво сте видели. Кажете му, че сме отишли да разузнаем.

— Слушам, скуайър — отвърна по-старшият войник и козирува. Войниците продължиха по пътя, а Локлир попита:

— Е, какво ще кажете?

— Щом са ги нападнали троли, трябва да има техен бивак наблизо.

— Така е — съгласи се Патрус. — Малко по-нататък има едно градче — Раглам. Нещо като открит град. Не принадлежи на Кралството, но сред обитателите му има достатъчно хора, за да не е и от Северните земи. Контрабандисти на оръжие, търговци на роби и друга измет си дават среща там.

— Моят тип място — засмя се Джеймс.

— Да си напъхаме главите в торбата?

Усмивката на Джеймс стана още по-широка.

— Никога, Локлир, стари приятелю. Твоята глава ще падне някой ден заради жена, а не заради нескопосаните ми замисли.

Локлир също се засмя.

— Съгласен, стига да е красавица.

Двамата прихнаха, а Патрус рече:

— Момчета, що не споделите какво сте намислили със стария магьосник?

— Да прескочим до Раглам и да поогледаме.

Патрус поклати глава.

— По-шантава идея не съм чувал. Но май ще е забавно.

След което вдигна жезъла и закрачи напред. Двамата младежи се спогледаха, засмяха се и го последваха.

Водачът на патрула даде знак на хората си да спрат и се обърна към Горат и Оуин.

— Малаково средище.

Намираха се пред вратата на кръчмата „Кралска глъчка“, която очевидно беше претъпкана.

— Защо не опитаме в абатството? — предложи Оуин.

Горат кимна. Сбогуваха се с ескорта и продължиха по пътя.

— Не вярвах, че би предпочел компанията на монаси пред халба бира в кръчмата — подхвърли Горат.

— Щях да го направя, ако имаше с какво да си платя ейла — отвърна Оуин. — Освен ако не държиш у себе си някой сребърник, за който не си споменал, нямаме и петаче. Когато се приготвихме да

тръгнем от двореца на принца, той бе толкова зает, че не ми даде сърце да му поискам пари.

— Ще просим значи — рече Горат.

— Ще просим, но гостоприемство. Когато става въпрос за милосърдие, абат Грейвс е по-благоприятна перспектива от кръчмаря в „Кралска глъчка“.

— Може би си прав — съгласи се Горат.

— Освен това ще се опитам да го убедя да ни отпусне малко средства за храна по пътя към Крондор.

— Трябваше да помислим за това, когато бяхме при Арута.

— Аз не помислих, а и ти не го стори. Така че няма какво да ми излизаш с това „трябваше“.

Горат изсумтя нещо, но явно беше съгласен. Стигнаха абатството и видяха, че вратата е залостена.

— Отворете! — извика Оуин.

— Кой е? — чу се глас отвътре.

— Оуин Белефот. Идваме при абата.

— Почакайте — рече гласът. И те зачакаха.

Мина почти четвърт час, преди да им отключат. Посрещна ги монах с разтревожено лице. Щом влязоха, той хлопна вратата и наново я залости.

— Какво става? — учуди се Оуин.

Монахът улови юздите на конете и им рече:

— Абатът ви очаква.

Влязоха вътре. Абат Грейвс надзираваше двама монаси, които опаковаха багажа.

— Да не си тръгвате? — попита Горат.

— Къде е Джеймс? — отвърна Грейвс с въпрос.

— Когато се разделихме, тръгваше за Северен страж — обясни Оуин. — Защо?

— Проклятие! — изруга абатът. — Надявах се да ни помогне.

— Напускате ли? — попита Оуин.

— Налага се. На два пъти през изминалата седмица се опитаха да ме убият Нощни ястреби.

Оуин и Горат се спогледаха учудено.

— Но, абате — рече Оуин. — Джеймс уби главатаря на Нощните ястреби.

— Навон е мъртъв? — попита Грейвс.

Преди някой да успее да реагира, Горат извади сабята и опря острието ѝ в гърлото на абата. Двата монаси скочиха — единият се отдръпна към вратата, а вторият зае бойна стойка, сякаш се готвеше да защитава абата.

— Спрете! — викна Оуин и размаха ръце.

— Откъде знаеш, че дьо Сандау е главатар на Нощните ястреби? — поиска да знае Горат. — Ние не го знаехме и за малко да заплатим с главите си.

— Защото той ме изнудваше — отвърна Грейвс.

Оуин улови острието на Горат, бавно го свали надолу и каза спокойно:

— Време е да поговорим.

Грейвс даде знак на двамата монаси да излязат.

— Чакам обяснение за това „изнудване“ — настоя Горат, — инак си запазвам правото да те убия.

— Сандау те е принуждавал да вършиш нещо против волята ти, защото те е държал в ръцете си — намеси се Оуин. — Прав ли съм?

— Да — отвърна Грейвс. — Той откри нещо за мен и го използваше, за да си осигури помощта ми в гнусните си злодеяния.

Оуин седна на масата.

— Но с какво би могъл да държи в ръцете си един ишапски монах? — попита той. — Зад гърба ти стои могъща църква и магия.

— Както вече казах на Джими — на Джеймс — не можах да прекъсна всички връзки с предишния си живот. — Грейвс седна на един стол, а Горат прибра сабята. — Навремето бях крадец, бияч, работех за Шегаджиите в Крондор. Осигурявах охраната на стоките, които вкарвахме и изкарвахме от града, гледах да няма дрязги в бандата, пазех момичетата от грубияни. — Той ги погледна. На лицето му бе изписано съжаление. — Когато ме споходи вдъхновението и отидох в храма на Ишап, се опитах да прекъсна всички връзки с престъпния живот. Две години се подготвих, а после приех обет. Но не бях искрен в изповедта си.

— Как си могъл да излъжеш по време на изповед? — попита Оуин изумено. — Това е невъзможно!

— Възможно е, ако в момента не знаеш, че лъжеш. Аз честно смятах, че съм се отървал от миналото си, но се оказа, че се

самозалъгвам.

— Какво означава това? — попита Горат.

— Смятах, че съм прекъснал всички връзки, но не беше истина. Когато ме приеха в братството, ме помолиха да премина на служба в храма в Крондор. Ето как се върнах при старите кошмари. — Той млъкна, изгубил охота да продължи.

— И какво стана? — попита Оуин.

— Имаше една жена. Познавах я от момиче, когато бях бияч. Твърда като камък и зла като улична котка. Казваше се Кет — Катерина.

— Курва? — попита Горат.

— Не. Крадла — отвърна Грейвс. — Изкусна джебчийка и достатъчно яка, за да минава за бияч, но най-яка биваше във взломовете. Можеше да ти открадне нощницата, докато спиш, и когато се събудиш, ще си гол-голеничък. — Той въздъхна. — Когато беше малка, обичах да я дразня и тя страшно ми се ядосваше. Но като порасна, започна тя да ме дразни. А след това се влюбих в нея.

— Но си я изоставил заради Ишап, така ли? — попита Оуин.

— Тя е красива жена и може да се справя без мен. Момчетата бяха луди по нея. Още тогава смятах, че ще е по-щастлива с някой друг. Мислех, че ще мога да я забравя. Но съм грешал. Понякога я виждах на улицата, а после изчезна. Научих, че я отвлякъл някакъв тип с прякор Гадника. Малко след това една вечер при мен дойде Навон дьо Сандау и ми каза: „Разбрахме за твоето котенце в Крондор. Ако не ни сътрудничиш, ще ѝ видим сметката.“ Заплаши ме, че ако потърся помощ от църквата, ще ѝ отрежат главата.

— И ти му повярва? — попита Оуин.

— Нямаше как. Той знаеше доста неща. Онзи тип, Гадника, изглежда, дълго бе събирал сведения за предишния ми живот.

— И закъде си тръгнал сега? — попита Оуин.

— Още преди месец очаквах вест от дьо Сандау. Вместо това една вечер един Нощен ястреб се опита да прескочи оградата на абатството. Пазачът го забелязал и се опитал да го спре, но като се сбили, го промушил и онзи издъхнал почти веднага. Две седмици по-късно, докато се разхождах из града, стреляха по мен с арбалет. Стрелата по случайност удари монаха, който крачеше до мен.

— Та накъде си тръгнал? — повтори Оуин.

— При един човек, който живее до селцето Шлеп. Дължи ми разни услуги, от старите времена. Зная, че си има вземане-даване с Кеш. Пратих му писмо, в което го моля да ми помогне да напусна Кралството. Днес получих отговор, че е съгласен.

— Да не е Майкъл Уейландър? — попита Оуин.

— Да — отвърна Грейвс. — Откъде знаеш?

— Тук има някаква връзка — каза замислено Оуин. — Уейландър, ти, Нощните ястреби и този Гадник. Не зная дали ще мога да я разкрия. Жалко, че Джеймс не е тук — него го бива по тези работи.

— Нямам време за губене. Дори Сандау да е мъртъв, има и други Нощни ястреби. Най-малкото онзи, който стреля по мен.

— Така е — обади се Горат. — Но защо не поискаш помощ от ордена?

Грейвс поклати глава.

— Може би щяха да се съгласят, ако бях отишъл при тях още в началото. Но не го направих и наруших дадения обет. Единствената ми надежда е да изведе Кет от Крондор преди Нощните ястреби да ме открият.

— Ние също тръгваме за Крондор — каза Оуин. — Не искаш ли да пътуваме заедно?

— Магьосническите ти умения и сабята на твоя приятел струват много, но ще се изложите на излишен риск.

Оуин се разсмя.

— Правя го постоянно, още откакто срещнах Горат.

— Животът е опасност — заговори Горат. — Не разбирам как си могъл да забравиш дълга си заради любовта към това момиче, но вие хората сте странни същества. Щом Оуин казва, че не бива да те убивам заради историята с Нощните ястреби, няма да го направя. — Той се наведе и лицето му почти опря това на абата. — Но ако ни предадеш втори път, ще ти изтръгна сърцето.

Грейвс се засмя и за миг заприлича на някогашния бияч на Шегаджиите.

— Ще се радвам да си премерим силите, тъмни елфе.

Горат изсумтя.

— Тъй като сме без пукнат грош — обади се Оуин, — се налага да разчитаме на великодушната ти подкрепа, за да се издържаме по

пътя.

— Ако ме заведете безпрепятствено до Крондор — рече Грейвс, — обещавам не само да ви плащам храната, но и да ви възнаградя щедро.

— Ако Нощният ястреб, когото спомена, дебне отвън, той знае, че сме в абатството.

— Тръгваме тази нощ — заяви Грейвс.

Оуин се намръщи и се оплака:

— Щеше ми се да изкарам поне една нощ в меко легло.

— Полегни ей там. — Грейвс посочи кушетката в ъгъла. — Ще те събудя, когато дойде време за тръгване.

Оуин не чака втора покана.

— А ти не искаш ли да поспиш? — обърна се Грейвс към Горат.

— Искам — отвърна тъмният елф. — Но след като пристигнем в Крондор.

Грейвс кимна и отново се зае с подготовката на багажа.

ГЛАВА 13

ИЗМЯНА

Тролите надигнаха глави.

— Движете се бавно — прошепна Джеймс. — Все едно че знаем какво правим.

— А знаем ли наистина какво правим? — отвърна шепнешком Патрус.

— По-добре не питай — рече Локлир.

Тролите наизвадиха оръжия и се разпръснаха, заемайки позиция за бой. Джеймс дръпна юздите на коня и повтори:

— Движете се бавно и бъдете готови.

Тролите имаха приблизително човекоподобен вид, само дето нямаха вратове. Главите им бяха закрепени направо върху раменете, така че изглеждаха, сякаш се чудят на нещо. Джеймс обаче знаеше от опит, че комичният им външен вид не съответства на свирепия им нрав. Тролите от низините не бяха много по-различни от дивите зверове — те нямаха език, нито умееха да използват оръжие. Техните планински братовчеди бяха разумни, макар и глуповати според човешките представи, но поне умееха да боравят със сопите. Езикът им наподобяваше ръмжене и сумтене, но все пак имаха някаква социална организация и знаеха как да се бият.

Когато се приближиха към тях, Джеймс вдигна ръка да ги поздрави и попита привидно нехайно:

— Къде е Нараб?

Тролите спряха настъплението и се заспоглеждаха. Имаха ниски чела и издадени долни челюсти с големи зъби, особено двата кучешки, които се подаваха над горните им устни. Един от тях завъртя глава, сякаш за да ги чуе по-добре, и отвърна:

— Няма Нараб тук. Вие кои бе?

— Ние сме наемници, пратиха ни да открием Нараб и да разберем защо не са ви платили обещаното.

Щом стана дума за заплащане, тролите подхванаха оживен разговор. След няколко минути първият трол — вероятно главатарят — се обърна към Джеймс:

— Ние не бием с никого щом не плащат.

— Разбирам проблема ви — кимна усмихнато Джеймс, наведе се към гривата на коня и заговори с поверителен тон: — И аз на ваше място щях да постъпя по същия начин. Може би даже щях да отведа момчетата у дома, щом Делекан е толкова стиснат.

— Ти плаща? — попита тролът и внезапно вдигна заплашително сопата.

Джеймс се изправи на седлото, готов да пришпори коня встрани, ако сопата се озове в опасна близост с главата му.

— Защо пък не? — попита той и се обърна към Локлир. — Колко злато имаме?

— Малко повече от стотина соверена — просъска Локлир. — Но това са ни парите за път!

— Дай им ги — засмя се Джеймс.

— Какво?!

— Изпълнявай! — нареди по-старшият скуайър.

Локлир откачи кесията от колана си и я метна на трола.

— Какво това? — попита учудено той.

— Сто златни соверена — отвърна Джеймс.

— Златото си е злато — обяви философски тролът. — Сега ние работи за вас.

— Добре — кимна усмихнато Джеймс. — Ще чакате тук, докато се върнем. Ако някой ни следва — спрете го.

Тролът кимна и даде знак на спътниците си да пропуснат Джеймс и хората му. Когато се отдалечиха от тях, Локлир попита:

— Защо просто не ги откупим всичките и да ги пратим у дома?

— В края на краищата сигурно така ще ни излезе по-евтино — съгласи се Джеймс. — Но се съмнявам тъмните елфи да се съгласят.

— Планинските тролци са прочути не само с глупостта си, момчета — намеси се Патрус.

— А с какво още? — попита Локлир.

— С алчността си. Да не мислите, че следващия път, като срещнем тази пасмина, няма да ни поискат още?

— Не живея с подобни илюзии — рече Джеймс. — Затова съм приготвил още една кесия.

— Значи затова поиска моята? — възкликна Локлир. — Да имаш и на връщане.

— Не — отвърна Джеймс. — Ако на връщане можем да минем, без да плащаме, толкова по-добре. Не бих искал да им давам и моето злато.

Локлир изръмжа недоволно, а Патрус се разсмя. Продължиха по пътя и след известно време зърнаха на хоризонта неголяма група конници, които се движеха бавно.

— Изглежда, приближаваме — рече Джеймс.

— Да, Раглам е от другата страна на онзи хълм — посочи Патрус.

Продължиха, като си придадоха невъзмутим вид, сякаш не се намираха на вражеска територия. Джеймс имаше опит в подобни начинания и се надяваше, че и този път ще се справи успешно.

Изкачиха хълма и когато се прехвърлиха от другата страна, Джеймс дръпна юздите на коня и възкликна:

— Милостиви богове!

Дърводелци сковаваха обсадни кули за стените на Северен страж.

— Не мисля, че баронът ще се нуждае от повече доказателства за намеренията им да нападнат оттук — отбеляза спокойно Локлир.

— Да видим какво друго са намислили — предложи Патрус. Приблжиха един от готовите катапулти, край който седеше група скучаещи работници. На пътя им се изпречи моредел.

— Къде сте тръгнали?

Джеймс продължаваше да се преструва на незаинтересован.

— Къде е Шупик? — попита той.

— Кой? — вдигна вежди моределът.

— Шупик. Нашият капитан. Трябва да му докладваме, а не го открехме в целия лагер.

— Не съм чувал за никакъв Шупик — тросна се моределът.

Преди Джеймс да отвърне нещо, Патрус се намеси:

— Не е твоя вината, че си невежа, остроух нахалнико! Разкарай се от пътя ни и ни остави да открием капитана, инак ще отговаряш

пред вашия главатар, задето си ни забавил, когато се връщаме с важни вести!

И без да чака отговор, Патрус тръгна напред. Локлир го последва. Докато се разминаваше с моредела, Джеймс му намигна съчувствено. Едва сдържаше смеха си.

Подминаха още десетина кули в различни стадии на завършеност и Джеймс се обърна към останалите:

— Някой добре е обмислил нещата. Ще видят зор само докато изтеглят кулите до прохода, но стигнат ли крепостта, лесно ще се прехвърлят от тях на стените.

Локлир кимна.

— Не са като онези големи нескопосани дървени чудовища при Арменгар.

Джеймс също кимна. Спомняше си добре грамадните обсадни машини, които противникът бе избутал през цялата долина, за да щурмува с тяхна помощ стените на Арменгар. Само благодарение на ненадминатите тактически способности на Ги дьо Батира напредването на машините бе преустановено навреме. Джеймс обаче се съмняваше, че барон Габот би се справил толкова успешно с подобна задача.

— Няколко плитки канавки през пътя, на половин миля от стените, могат да им създадат сериозни проблеми — подметна Локлир.

Джеймс се засмя.

— Доста сериозни, особено ако през това време ги обстрелват от стените на крепостта.

— И то с по-тежки нещица — добави Патрус. — Като камъни например.

— Ще стане голяма забава — одобри собствената си идея Локлир. — Слушай, Патрус, ти как се забърка в тази история?

Старият магьосник повдигна рамене.

— Ами, старият граф Белефот ме прогони от Тимонс, защото съм му бил развалил момчето. Сякаш младият Белефот и сам нямаше да открие, че е доста надарен. Както и да е, поскитах се известно време, после се озовах в Саладор — нали херцог Лаури е известен с гостоприемството си към магьосниците. Скоро ми доскуча, тъй като няхах никаква работа, и Лаури ми каза, че Габот търсел човек, който да разбира от магия, за да го съветва как да се предпазва от тъмните

Тъкачи на заклинания. И ето ме, миналата година дойдох да работя при барона.

— И откри ли нещо за моределските Тъкачи на заклинания? — попита Джеймс.

— Водя си записки, но ги оставих в Северен страж. Доста неща съм записал. Не всичко е ясно, пък и аз не съм кой знае какъв специалист по магии. Жалко, че не зная повече за западните елфи, тогава сигурно щях да имам по-ясна представа какво се готви. Като се върнем в замъка, ще ви покажа какво съм събрал. Но точно сега — той посочи право пред тях, — се задава нов проблем.

Джеймс забави ход: приближаваха към два отряда — единият от хора, а другият — смесица от моредели и човеци. Членовете им бяха погълнати от разгорещен спор, който — тъкмо когато тримата се приближиха — заплашваше да прерасне в сбиване.

— Не ми пука какво е казал — заяви говорителят на изцяло човешкия отряд. — Кролдех не е готов да командва дори мухи, които ще нападат куче.

— Клели сте се във вярност! Платиха ви в злато! — отвърна главатарят на моределите. — Ще вървите където ви се казва, инак ще ви обявим за изменници.

— Подписах договор с Мороулф! Платиха ми с негово злато. Къде е той?

— Мороулф служи на баща си Делекан — както и всички ние. Той отиде на запад, защото така нареди баща му. Щом Делекан е наредил да ви командва Кролдех, него ще слушате сега.

Джеймс се преструваше на незаинтересуван от разговора, но поглъщаше всяка думичка.

Когато се отдалечиха, Локлир отбеляза:

— Мирише ми на размирици.

— Не е зле — кимна Джеймс и неочаквано спря коня.

— Какво има?

— Погледни онзи катапулт.

— Гледам го, но нищо не виждам.

— Не забелязваш ли нещо странно?

— Нищо особено. — Локлир повдигна рамене.

Патрус се засмя.

— От теб няма да стане генерал, момче. Какво щеше да направиш, ако искаш да преместиш тая пущина?

— Ами... щях да го разреда... — Той изведнъж се облеци. — Нима е зареден?

— Точно това се опитва да ни подсказе зоркият ти приятел — рече Патрус. — Не само че е зареден, но е обърнат в обратна посока.

— И ако не греша, грамадният камък, дето са го поставили в кошницата, ще тупне точно върху ей онзи хан. — Джеймс заобиколи катапулта и се насочи към споменатия хан...

— Това дали е добра идея? — попита Локлир.

— Вероятно не — съгласи се Джеймс.

Когато приближиха хана, отвътре излязоха няколко моредели.

— Къде сте тръгнали? — попита ги един от тях.

— Това ли е щабът? — отвърна с въпрос Джеймс.

— Това е щабквартирата на Кролдех.

— А Шупик вътре ли е?

— Не познавам никакъв Шупик — отвърна моредельът, който, изглежда, отговаряше за охраната.

— Значи и тук го няма — подметна Джеймс и обърна коня към центъра на града.

Когато се отдалечиха, промърмори тихо, но така, че спътниците му да го чуят:

— На някой хич не му се нрави идеята да го командва Кролдех.

— Да не си намислил нещо? — попита Локлир.

— Локи, приятелю, хайде сега тримата да отскочим до едно местенце и да видим дали не можем да посеем нови раздори.

Патрус се изкикоти злорадо. Когато приближиха следващия хан, Локлир и Джеймс слязоха от конете, завързаха ги отпред и влязоха, следвани от стария магьосник.

Пъг се бе отпуснал уморено на стола в кабинета си в покоите, които Арута му бе отредил за времето, когато двамата с Катала пристигаха на посещение от Звезден пристан. Погледът му се замъгли, докато четеше поредния доклад от патрулите на принца, в който се описваше среща с някакъв моредел близо до Ябон.

Вече няколко часа прелистваше съобщения от патрули, шпиони и случайни наблюдатели, в търсене на някакви сведения за Шестимата, тайнствените съветници на Делекан. След разговора с Оуин, който му бе описал случая с Наго, в главата му постепенно се оформяше една крайно тревожна възможност.

Той се изправи, прекоси кабинета и застана до прозореца, от който се разкриваше гледка към залива и Горчиво море отвъд него. Бели зайчета подскачаха върху морските вълни, пришпорвани от хладния северен вятър. В далечината се виждаха закъснели кораби, бързащи да се приберат в закрития залив преди върху тях да се е стоварила с цялата си мощ задаващата се буря.

В подобни моменти го спохождаше съжаление, че не бе посветил повече време за изучаване на Нисшия път. Управляването на времето бе неразделна част от тази приложна магия. Умът му естествено се съпротивляваше на тази идея — в края на краищата той бе първият, започнал да прилага тайнството на Висшия път — както цураните наричаха магията си — от времето, когато се завърна на Мидкемия. Понякога се чувстваше, сякаш се е захванал да бели лук, където под всяка люспа се показваше нова, но бликащите в очите сълзи ти пречат да я разгледаш внимателно. И изведнъж се сети — та това наистина бе само една глава лук!

Засмя се.

— Няма никаква магия. Само лук и нищо повече!

Знаеше, че е твърде уморен, за да продължи, но въпреки това се върна при масата. Беше стигнал до едно доста тревожно заключение, възможност, която никак не му се искаше да приеме, но която изглеждаше единственият отговор. По някакъв начин моределите си бяха осигурили нов и опасен съюзник.

Тих звън на гонг го накара да вдигне глава. Звукът бе сигнал, изпратен от цурански Велик, и възвестяваше пристигането му — не го бе чувал, откакто бе напуснал Келеуан преди девет години. Нямаше никаква представа как посетителят е узнал, че се намира тук, още повече че не разполагаше с шарка.

За миг въздухът пред него се озари от искрящо сияние, после там се появи Макала.

— Приветствам те, Миламбер — каза цуранският магьосник. — Извини ме за неочакваната поява, но имам чувството, че е дошъл

моментът да си изясним някои неща.

— Как успя да пристигнеш тук без помощта на шарка?

— Ти не си единственият член на Съвета...

— Бивш член — поправи го Пъг. Макар че му бяха върнали магьосническите правомощия и поста след приключването на Войната на разлома, така и не бяха възстановили положението му в Съвета на Великите на Острова на магьосниците в Келеуан.

— Както желаш. Бивш член на Съвета. Та ти не си единственият, който е в състояние да прекрачва рамките на нашето изкуство. Отдавна зная, че съществуват възможности за придвижване и откриване на търсения човек, без да се прибегва до употребата на шарката.

— Полезна възможност — съгласи се Пъг. — Ще ми се и аз да я науча някой ден.

— Може би... някой ден — отвърна Макала. — Но съм тук по друг въпрос.

Пъг посочи един стол. Цуранският магьосник отказа.

— Няма да се бавя. Дойдох, за да те предупредя за нещо.

Пъг мълчеше. След няколко секунди Макала продължи:

— Миламбер, с няколко мои сподвижници сме се захванали с осъществяването на една задача, вмешателството ти в която е крайно нежелателно.

— Пъг — поправи го той. — На този свят се казвам Пъг.

— За мен винаги ще бъдеш Миламбер — варваринът, станал Велик, който дойде на нашия свят и пося раздори.

Пъг въздъхна. Надяваше се този спор да е останал в миналото.

— Макала, едва ли си пристигнал тук, за да си спомняме миналото. Казвай каквото имаш да казваш, и ме предупреждавай, за каквото имаш да ме предупреждаваш.

— Това, с което сме се захванали, не е твоя работа, Миламбер. А предупреждението ми е следното: не се опитвай да се забъркваш в тази работа.

Пъг помълча няколко секунди, после каза:

— Зная, че си един от онези, които се съпротивляваха най-силно на приемането ми в Съвета през всичките тези години, откакто Фумати ме доведе от Шинцаваи.

— Да се съпротивлявам? — засмя се Макала. — Аз бях един от онези, които гласуваха за смъртта ти, преди да започнеш обучението си. Смятах те за най-голямата опасност за Империята и ако питах мен, последващите събития потвърдиха подозренията ми.

— Каквото и да съм направил, било е все за доброто на Империята.

— Може би. Но историята ни учи, че такива дела трябва да се преценяват в по-голяма перспектива. Няма значение. Това, което става сега, също се върши за доброто на Империята.

— Значи това, което бях на ръба да открия, е твое дело — както подсказва и появата ти тук?

— За какво по-точно говориш?

— За помощниците на Делекан, които са се нарекли „Шестимата“. Те са цурански Велики.

— Поздравявам те, задето си стигнал до това заключение само въз основа на косвени данни. Дедуктивните ти способности са впечатляващи, Миламбер. Но Хочопепа винаги е казвал, че имаш необичаен ум.

— Не беше никак трудно, особено ако се проследят действията на участниците. Но защо моределите? Та те открай време са обладани от дълбока омраза към всички останали раси и смятат всеки чужденец за нашественик в тяхното царство. Тролите и таласъмните най-често са техни послушни инструменти. Достатъчно беше да се запозная с цялостната схема и забелязах, че от Империята в Мидкемия пристигат скъпоценни камъни, които се разменят срещу злато. Съвсем естествено беше златото да се връща в Цурания, където стойността му е стотици пъти по-голяма. Но нищо подобно. Със златото се купуваха оръжия, които заминаваха при моределите. На пръв поглед не си личеше цураните да са замесени по какъвто и да било начин. Но после започнаха да пристигат съобщения за магиите, използвани от Делекан, и тук вече се появиха противоречията. Някои от делата, за които се докладваше, можеха да бъдат извършени само от цурански Велики. Което ме отведе при следващия въпрос: защо?

— Не ти трябва да знаеш защо. Лоялността ти е поставена под въпрос, Миламбер. Ти разкри, че не си един от нас, още когато провали празненството на Империята, опозори един от вождовете и го принуди да сложи край на живота си. После заживя тук, където си бил роден, и

взе турилка за съпруга. Дъщеря ти показва необичайни способности, а ти я остави да живее.

Пъг присви очи, което при него бе признак, че е на път да избухне.

— Внимавай какво приказваш, Макала! Не сме в Империята, тук думата ти не е закон!

— Срещаме затруднения и от двете страни на Разлома — рече цуранският Велик. — Някои от моите съмишленици са заети с ликвидирането на последствията от унищожаването на рода Минванаби от рода Акома. Заплашен е редът в Империята. А ти си позволи да създадеш тук, на твоя роден свят, тази академия Звезден пристан, макар някои от нашите магьосници да се бяха съгласили да приемат ваши ученици. — Гневът му постепенно набираше сили.

— Ние не сме ваши врагове — възрази Пъг, внезапно почувствал непреодолима умора. — Ичиндар го знае добре.

— Светлината небесна няма да живее вечно. Идва времето, когато Съветът ще поиска да бъде възстановен редът, който цареше в продължение на две хиляди години. Но за да сме сигурни, че ти — единствената заплаха за нашите планове — няма да се месиш в тях, уредихме дъщеря ти да бъде отведена на тайно място, където ще остане, докато не се уверим, че не можеш повече да ни създаваш неприятности.

Гневът на Пъг бликна като вулкан.

— Гамина! — възкликна той сподавено. — Какво сте направили с нея?

— Тя е невредима. Ще остане там, където е сега, като гаранция, че не ще се опиташ да възпрепятстваш плановете ни.

— Щом сте в съюз с моределите, Макала, значи плановете ви предвиждат кръвопролития и убийства — и то в гигантски мащаби! Нима смяташ, че ще остана безучастен, въпреки че дъщеря ми е отвлечена, и ще ви позволя да унищожите родината ми? — Той пристъпи към цуранския Велик. — Може би искаш да си премерим силите?

— Никога, Миламбер. Ти си най-великият представител на своя народ, което е още една причина да бъдеш неутрализиран. Но посегнеш ли ми, ще пратят други, които да свършат онова, що трябва да бъде свършено. Успокой се — ще имаш възможност да се видиш с

дъщеря си. — Той отстъпи крачка назад и добави: — Осигурили сме ти начин да се увериш, че всичко с нея е наред, но не се опитвай по никакъв начин да я върнеш тук.

— Пуснете ме да ида при нея — рече Пъг, внезапно обзет от опасения за дъщеря си. — Нека само да оставя бележка на жена си.

— Не — възрази Макала. — Ако ще вървиш, тръгваш веднага. — Той извади един прибор, подобен на цуранската транспортираща сфера, но малко по-различен. Наведе се и го постави на пода. — Има едно условие, Миламбер. Този прибор ще те отведе при дъщеря ти, но само ако потеглиш в рамките на една минута, след като бъде задействан. — Той натисна сферата. Чу се изщракване. — Минутата вече тече. — Той се обърна, отдалечи се на няколко крачки и извади друг уред. — Аз действам за доброто на Империята, Миламбер. Никога не съм таял лична злоба към теб. Тези неща са типични за нисшите създания. Когато тази история приключи, се надявам отново да събереш семейството си, но ако ми се противопоставиш, ще съм принуден да унищожа всички ви — както вече казах, за доброто на Империята. — И след тези думи изчезна.

Пъг сграбчи перодръжката, потопа я в мастилницата и разбута всички свитъци и документи от бюрото си, с изключение на един — карта, на гърба на която бързо изписа няколко думи. След това захвърли перодръжката, взе парче заострен въглен и два къса пергамент, вдигна прибора, оставен от Макала, и миг по-късно изчезна. В същия миг първият порив на идващата буря блъсна прозореца и го разтвори широко.

Ханът беше претъпкан, мръсен и шумен. Повечето от посетителите изглеждаха готови да се счепкат при най-малкия повод. Джеймс се подпря захилен на бара.

— Какво те радва толкова? — попита го шепнешком Локлир.

— Чувствам се в свои води, Локи. Липсват ми подобни местенца.

— Момче, ти си луд — заяви Патрус. — Да не искаш да умреш млад?

— Някой ден трябва да ви разкажа къде съм ходил на младини. Но в момента се наслаждавам на идеята, че тази пасмина е армията, срещу която ни предстои да се изправим съвсем скоро.

— Нещо не е наред — прошепна Локлир. — Това дори не е пасмина, а сбирщина.

— Локи, хайде да излезем на чист въздух.

Джеймс изведе спътниците си пред хана. Вечерта бе прохладна и влажна, ръмеше ситен дъждец. След като се увери, че никой не ги подслушва, той продължи:

— Прави ми впечатление, че моределските кланове в лагера не са от най-верните на Делекан. Дали не са им отредили ролята на стенобитни машини?

— Хм — изсумтя озадачено Патрус. — Стенобитни машини. Това ми харесва.

— Не и ако твоята глава е първата, която ще се блъсне в стената — обади се Локлир, който бе защитавал стените на Арменгар и Висок замък.

— Къде тогава е армията? — попита Джеймс риторично.

— Може би идва насам — подметна Локлир.

— Ще го знаем със сигурност само ако разпитаме Кролдех.

— В такъв случай — засмя се Патрус, — защо не идеш да го попиташ?

— Бих могъл вместо това да се промъкна незабелязано при него и да проверя дали няма важни документи — рече Джеймс.

— Можеш ли да разчиташ моределско писмо, момче? — попита старият магьосник.

— Не — рече Джеймс и усмивката му помръкна. — Не помислих за това. — Нямаше никакво съмнение, че заповедите на Делекан ще са написани на моределски.

— Е, аз пък мога — засмя се Патрус.

— Но как? — учуди се Локлир. — Кой те е учил на моределско писмо?

— Никой — отвърна старият магьосник и на лицето му се изписа отвращение.

— Аха! — плесна се по челото Локлир. — Магия значи!

Патрус завъртя очи и въздъхна с досада.

— Разбира се, че магия. — Той се пресегна и също го плесна по челото. — Глупчо.

— Но има още един проблем — намеси се Джеймс.

— Какъв? — попита Патрус. — Промъкваш се, вземаш документите, донасяш ми ги, аз ги разчитам, връщаме ги обратно и дим да ни няма.

— Точно това е проблемът — посочи Джеймс. — Лесно ще вляза първия път, но втория? Ако открият, че сме откраднали плановете, със сигурност ще ги променят.

— Колко пътища водят до стените на крепостта? — попита Локлир.

— Няколко — отвърна Джеймс. — Ако ги чакаме при един, а те минат по друг, дори тази пасмина е в състояние да ни създаде сериозни проблеми. — Той поклати отчаяно глава. — Проклятие!

Продължаваха да крачат, за да не привличат нечие нежелано внимание. Повечето обитатели на лагера спяха или се веселяха в кръчмите, но имаше и такива, които можеха да ги заподозрат.

— Ами ако измислим някаква причина да влезем там и да прегледаме документите? — попита Локлир.

— Каква?

— Нямам представа — засмя се младият скуайър.

— Стига тъпи шегички.

— Не се сърди — рече Локлир. — Идеята ми си я бива.

— О, престани да ме дразниш!

Локлир ги поведе към южния край на града. Приблжиха полето, наред което стърчеше зареденият катапулт. Няколко работници бяха заспали отдолу и той даде знак на останалите да пристъпват безшумно. След това се приближи на пръсти към масивната бойна машина и я огледа отблизо. Наведе се, огледа земята в тъмното и избра един камък, голям колкото юмрук. Посочи го и прошепна:

— Как мислите, оттук мога ли да ударя пусковата ръчка?

— Не — отвърна Джеймс. — Но аз мога — ей оттам. — Той посочи едно място малко по-назад и встрани от катапулта. — Предполагам, че искаш да го задействаш, така ли?

— Разбира се, че това искам — отвърна с досада Локлир. — Застани там и когато ти дам сигнал, брой до сто. Тогава ще метнеш камъка по ръчката.

— А въжетата?

— Аз ще се погрижа за това. Патрус, ела с мен.

Локлир улови стария магьосник за лакътя и му зашепна:

— Иди там — той посочи едно място от другата страна на групата заспали работници — и ме чакай.

Патрус тръгна в указаната посока. Локлир забеляза, че Джеймс стои на мястото си, и му махна да тръгва. Джеймс поклати неуверено глава, но въпреки това се зае да изпълнява, каквото му бяха казали.

Локлир се прокрадна съвсем близо до катапулта и огледа якото дебело въже, което прикрепяше дългата метателна част. Без него ръчката и заключващият механизъм щяха да са единственото препятствие за изстрелването на заредения товар. Като се стараеше да не вдига никакъв шум, Локлир извади ножа и преряза въжето. Това му отне няколко напрегнати секунди, тъй като въжето бе сплетено от множество жилави нишки, а трябваше да внимава някой от работниците да не се събуди.

След като приключи, той се отдалечи и заобиколи катапулта от другата страна. Спря при Патрус, улови го за ръката и го отведе назад в тъмното. Тъкмо преди да изгуби Джеймс от погледа си, му даде знак с ръка. Джеймс, който още не знаеше какво точно е намислил Локлир, започна да брои наум до сто. Когато стигна седемдесет, чу гласове, които се приближаваха. На деветдесет долови шум от тичащи към него крака. Без да чака да стигне до сто, той замахна и метна камъка. Благодарение на точното си око и силната ръка успя да го запрати точно там, където искаше, и от удара ръчката се измести напред. С оглушителен трясък катапултът се освободи от заряда си. Шумът разбуди работниците, които наскочаха и се развикаха уплашено.

В същия момент на сцената се появиха Патрус и Локлир заедно с десетина моредел ски воини.

— Ето ги! — извика Локлир. — Опитаха се да убият Кролдех!

Войниците се нахвърлиха върху все още обърканите сънени работници. Настана страхотна суматоха. Локлир дръпна Патрус настрана и двамата изтичаха при Джеймс. Шумотевицата в лагера растеше.

— Локи, какво им каза?

— Че този изплашен старец излязъл да потърси изгубената си котка и чул как предателите край катапулта се уговаряли да стрелят с него по къщата на главатаря. Не знаел кого да потърси за помощ, та се обърнал към мен.

— Ама и теб те бива да забъркваш каши — поклати учудено глава Джеймс.

— Ще го приема за голяма похвала, като се има предвид кой го казва — засмя се Локлир.

Междувременно се приближиха към къщата, в която бе разположена щабквартирата на Кролдех.

— Мисля, че знам, какво трябва да направя — заяви Джеймс. Изтича напред, разбута безцеремонно струпаните отвън войници и се провикна: — Отдръпнете се! Дайте път!

Когато се озова отпред, откъдето можеше най-добре да огледа пораженията, спря и втренчи изумен поглед в къщата. Камъкът бе пробил покрива в средата и бе срутил втория етаж върху първия. Вратите бяха изхвърчали от пантите.

— Бива си я тая пущина, дявол я взел — промърмори той с възхищение от възможностите на катапулта. След това си спомни защо е дошъл, размаха ръце и се провикна: — Трябва да спасим главатаря!

И се хвърли напред. Локлир и Патрус го последваха. В прихлупеното преддверие се въргаляха няколко ранени и уплашени стражи.

— Къде е главатарят? — извика Джеймс, надвесил се над един от тях.

— Беше ей там, в стаята отзад — отвърна един страж. По лицето му се стичаше кръв.

Джеймс се обърна към моределите, които го бяха последвали, и им нареди:

— Изнесете тези войници отвън. — После посочи Патрус и Локлир, сякаш не ги познаваше, и подхвърли: — Вие двамата! Елате да ми помогнете да изнесем главатаря.

Наложи се да пълзят под увисналите напречни греди, но все пак успяха да се доберат до следващото помещение.

На прага лежаха двама моредели със строшени от срутения таван черепи. Но под масата се беше свил трети — трепереше и хленчеше от страх, но иначе бе съвсем невредим. Ако се съдеше по пръстените и по златния медальон на шията, това бе самият моределски главатар. Очите му бяха изцъклени и гледаха безумно.

— Кой би очаквал подобно поведение от изтъкнат военачалник? — подхвърли иронично Локлир.

— Измъкнете го навън, Локи — нареди Джеймс. — Но не бързайте. Искам да използвам възможността и да погледам наоколо. Да видим какво можем да спасим от пожара.

— Какъв пожар? — попита Локлир.

Джеймс вдигна един документ и го показа на Патрус.

— Това нещо важно ли е?

Магьосникът присви за миг очи, погледна документа и каза:

— Не.

Джеймс взе един счупен фенер и потопа хартията в него. От колана си извади кремък и стомана и подпали насмолената хартия. След това я посочи и отвърна.

— Ами този пожар.

Локлир се захили.

— Ах, този ли? — После задърпа Кролдох за ръката и се развика: — Главатарю, трябва да се измъкваме. Пожар!

Думите му като че ли вляха сили в парализираното тяло на моредела и той му позволи да го извлече към порутената врата, като същевременно мърмореше нещо нечленоразделно.

— След мен, главатарю — повтори Локлир и двамата се измъкнаха навън.

Патрус и Джеймс се заеха бързо да преглеждат разпилените по пода документи. Джеймс подхранваше огъня с тези, които Патрус оценяваше като маловажни.

Скоро магьосникът вдигна ръка:

— Ето това е! Планът за атаката!

— Прочети ми го — нареди Джеймс. — Бързо!

Докато Патрус четеше грижливо обрисувания план, Джеймс се стараеше да запамети всички подробности.

— Разбрах. А сега вземи още малко документи и ме последвай.

Огънят вече бушуваше с пълна сила и когато допълзяха до вратата, в тясното помещение вече цареше нетърпима горещина. Тъкмо когато огнените езици започнаха да се подават през разрушения покрив, двамата се измъкнаха отвън, където Локлир все още стискаше за ръката разтреперания главатар.

— Господарю! — извика Джеймс, като се изправи пред тях. — Успяхме да спасим тези документи. — И протегна смачканата купчина хартии.

Погледът на Кролдех най-сетне се избистри и той осъзна какво се е случило.

— Предатели! — извика той. — Опитаха се ме убият!

— Вече ги задържахме — докладва един от моределите, извикани от Локлир при катапулта. — Тези наемници ви спасиха живота, господарю.

Кролдех дръпна документите от ръцете на Локлир и ги погледна. Лицето му грейна от щастие.

— Браво! — После тупна Джеймс по рамото — толкова силно, че младият скуайър едва не извика от болка. — Вие сте герои! — Моределът тикна бойния план под носа на Джеймс. — Знаеш ли какво е това?

Джеймс се престори на объркан.

— Не, господарю. Просто сграбчих каквото можеше да се спаси.

— Ако ги бяхме изгубили, трябваше да подготвяме нови планове. Ти ми спести няколко дни упорита работа. — Той погледна към пожара и добави: — Както и живота. Сега съм твой дължник.

— О, дребна работа — махна с ръка Джеймс.

— Не е така — възрази Кролдех. — Ела при мен утре и ще те възнаградя.

— Благодаря ти, господарю. — Джеймс се поклони. — Ще дойда.

Моределът, който още не се беше възстановил от преживяното, позволи на стражата да го отведе, а Джеймс се обърна към Локлир и го попита:

— Къде е Патрус?

— Ами той беше с теб. Да не е отишъл при конете?

Върнаха се при мястото, където бяха завързали конете. Патрус бе яхнал трети кон и ги очакваше.

— Кролдех каза, че сме герои — осведоми го Локлир. — Иска утре да отидем при него, за да си получим възнаграждението.

— Да не смяташ да останеш тук до утре, Джеймс? — попита старият магьосник.

— Да ти приличам на глупав трол? Утре по това време трябва да сме преполовили пътя до Северен страж.

Тъй като вниманието на всички все още бе приковано върху горящия хан, не беше никак трудно да се измъкнат незабелязано от

градчето. Когато стражата на пътя ги попита накъде са тръгнали в тоя късен час, Джеймс отвърна уморено:

— Изглежда, елфите не могат да се оправят с проклетите троли, та ни пратиха да им помогнем да се разберат.

— И аз чух, че на юг имали такива проблеми — каза стражът. — Е, успех.

— Благодаря — отвърна Джеймс.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Локлир попита:

— Патрус! Откъде взе тоя кон?

— От Кролдех — отвърна старият магьосник и се изкиска. — Е, няма да му трябва до утре, нали?

Единственият радостен миг за Локлир по обратния път бе, когато се наложи Джеймс да изпразни съдържанието на кесията си, за да минат покрай поста на тролите, които уж вече ги смятаха за свои приятели. Конете бяха изморени, така че се налагаше да вървят пеш през по-голямата част от пътя.

Когато най-сетне стигнаха пътя за крепостта, Джеймс спря и се огледа. После попита:

— Къде са войниците?

— Прав си — обади се Локлир. — Мислех, че са се изпокрили заради дъжда, но трябваше да срещнем поне някой патрул.

Джеймс заби пети в хълбоците на измореното животно и го пришпори в неравен и задъхан бяг нагоре по стръмния път. Когато приближиха крепостта, видяха, че мостът е вдигнат, вратата — спусната и по стените горят факли.

— Да не са се промъкнали незабелязано вътре и да са избили всички? — попита уплашено Локлир.

Стигнаха рова и Джеймс се провикна:

— Ей, вие горе!

— Кой идва? — отвърна един от стражите от стената.

— Скуайър Джеймс, скуайър Локлир и Патрус. Пуснете ни.

Горе се възцари тишина, но скоро спуснаха моста и вдигнаха вратата. Вътре вече ги очакваше отряд войници.

— Какво е станало? — попита Джеймс, докато слизаше от коня.

— Убийци, скуайър — отвърна един от войниците. — Нощни ястреби в замъка.

— Какво е станало? — викна Локлир.

— Барон Габот е мъртъв, скуайър. А също двама капитани и сержантът.

— О, богове! — въздъхна Локлир.

— Кой командва? — попита Джеймс.

Войниците се спогледаха и накрая един каза:

— Май вие, скуайър.

ГЛАВА 14

ИНСТРУКЦИИ

Обвитите в прахоляк конници препускаха по пътя.

Оуин, Горат и Етан Грейвс се носеха по Кралския друм към Крондор. Бяха прекарали една нощ в Тъмнопол, в сравнително свестен хан, където дори си поръчаха бутилка вино — Горат неохотно призна, че е по-добро от онова, което се сервираше в дома на барон Кавел — и топло ядене, преди да се сгушат под одеялата. Останалата част от пътуването не беше толкова приятна — наложи се да нощуват на открито под звездите край пътя, свити под дебелите наметала, направо върху каменистата земя, и на два пъти — под проливен дъжд.

Въпреки това успяха да се придвижат доста бързо от Малаково средище до Крондор — за по-малко от петнайсет дни, — при това без да изгубят нито един кон от преумора. Но ето че Крондор вече се виждаше.

Когато забавиха ход, Грейвс каза:

— Решил съм да се оставя на милостта на храма на Ишап. Ще изповядам всичките си грехове.

— И какво смяташ, че ще направят с теб? — попита Оуин.

— Ще ме екзекутират или ще ме пратят в изгнание. Не зная. — Той въздъхна. — Преди това обаче искам да изведа Кет от града.

— Къде ще я пратиш?

— В Кеш. Имам познати там. Стари търговски партньори в Дърбин.

— Чувал съм, че Дърбин не е много тихо местенце.

— Същото може да се каже и за Крондор, ако живееш на улицата — възрази Грейвс.

Оуин все още се опитваше да намери взаимовръзката между отделните детайли, които той и спътниците му бяха открили в последно време. За кой ли път съжали, че скуайър Джеймс не е с тях.

— Защо не помолиш принца за прошка? — обърна се той към Грейвс.

— Ако жреците ме предадат на Арута, той сигурно ще заповяда да ме обесят.

Оуин потрепери. През двете седмици, прекарани в компанията на Грейвс, бе започнал да харесва навъсения старец. Въпреки това не можеше да му прости за тъмното минало, след като бе изслушал признанията му, че се е занимавал с контрабанда, кражби и убийства по поръчка на крондорските Шегаджии.

Оуин вярваше, че старецът сега е друг човек, но дълбоко в себе си признаваше, че ако трябва да избира съюзник, не би желал точно той да му пази гърба. Въпреки посивелите си коси и прегърбената стойка Грейвс все още бе силен и опасен.

Стражата при градските порти ги спря.

— Какво има? — попита Оуин.

Стражникът посочи Горат и попита:

— Кой е този?

— Говори на мен — обади се Горат. — Знам езика ви.

— В такъв случай, кой си ти? — повтори въпроса си стражникът.
— И каква работа имаш в Крондор?

— Нося съобщение от принц Арута до магьосника Пъг.

При споменаването на тези имена стражникът се облеци, отстъпи встрани и извика:

— Изчакайте. Ще ви придружим до двореца. — Тонът му не търпеше възражения. Един от войниците изтича в града и се върна след десетина минути, следван от десетина стражници. Човекът, който ги предвождаше, размени няколко думи със стражника при портата, после се приближи до Горат.

— Ти ли твърдиш, че носиш съобщение от принца за магьосника Пъг?

— Това бяха думите ми — отвърна Горат.

— Аз съм крондорският шериф. Има ли някой в двореца, който да гарантира за теб?

Горат погледна към Оуин, който реши, че е дошъл моментът да се намеси:

— Повечето от хората, които ни познават, сега са в лагера на принц Арута. Но ако Пъг е в двореца, ще потвърди че сме тези, за които се представяме.

Шерифът ги изглежда замислено, след това кимна и каза:

— Последвайте ме.

— Трябва да отида в храма на Ишап — обади се Грейвс.

— Ще го направиш, след като си свършите работата в двореца — подметна през рамо шерифът. — Имаме заповеди да проверяваме всички съмнителни лица и вие също спадате към тази категория. Ако капитанът на кралската стража реши да ви пусне, това си е негова работа.

— Аз съм член на ордена на Ишап и се намирам под тяхна закрила.

— Тогава нека те дойдат да те приберат от капитана. Тъкмо ще потвърдят думите ти.

Стигнаха двореца без повече приказки и на входа шерифът ги предаде на един кралски стражник. Той повика стотника, който им каза:

— Изглеждате ми познати, но ще трябва да изчакате, докато докладвам за вас. Вътре ще решат какво да правят с вас.

Най-сетне отвътре дойде заповед да бъдат допуснати и тримата. Стотникът повика един коняр да се погрижи за изморените животни и за багажа и въведе тримата в кабинета на рицар-маршала.

Капитанът беше сам и вдигна глава щом влязоха. Оуин не знаеше името му, но си спомни, че се бяха видели по време на срещата с принца.

— А, Оуин! — посрещна го капитанът. — Казал си, че имаш съобщение за магьосника Пъг?

— Да — потвърди Оуин. — От принц Арута. Той моли магьосникът да се присъедини към него, тъй като се опасява, че в предстоящото нашествие магията ще играе важна роля.

Капитанът, ветеран с дълги години вярна служба, въздъхна.

— Бих направил всичко, за да изпълня заповедите на господаря, но в момента магьосникът отсъства.

— Да не се е върнал в Звезден пристан? — попита Оуин.

Капитанът поклати глава.

— Никой не знае къде е отишъл. Преди няколко дни дойде жена му с вестта, че е изчезнал посред нощ, оставяйки загадъчна бележка. Това е всичко, което ни е известно.

— Дали не са го отвлекли? — попита Горат.

Капитанът поклати глава.

— Не разбирам почти нищо от магьосничество, но доколкото съм запознат със способностите на херцог Пъг, съм склонен да вярвам, че ако не е тръгнал по своя воля, голяма част от двореца щеше да е разрушен и опожарена.

— Може ли да видя бележката? — попита Оуин.

— Обърни се с тази молба към лейди Катала. Ще пратя някой да я попита дали би желала да разговаря с вас.

Скоро дойде един паж, който потвърди, че лейди Катала е готова да се срещне с новопристигналите. Тримата го последваха към личните покои на Пъг.

Въпреки дребния си ръст Катала бе изумителна жена, излъчваща сила и воля. Личеше си, че е обезпокоена от изчезването на Пъг, ала се владееше отлично.

Акцентът ѝ се стори странен на Оуин — приличаше на цурански, но не беше съвсем същият.

— Казаха ми, че сте дошли да търсите мъжа ми? — бяха първите ѝ думи.

— Да, милейди — отговори Горат. — Носим съобщение от принц Арута, който има нужда от него.

— Къде е той? — попита Оуин.

— Не зная — отвърна тя. — Помните ли дъщеря ми?

Горат кимна.

— Тя изчезна преди няколко дни. Отидох да потърся Пъг в кулата. Той също беше изчезнал.

— Може би са отишли някъде заедно? — подхвърли Грейвс.

Катала го изгледа внимателно и попита:

— Познаваме ли се?

Оуин побърза да ги представи.

— Абате — продължи жената, — мъжът ми никога не би заминал, без да ме предупреди. А и не би оставил толкова тайнствена бележка.

Тя им показа парче пергамент, върху което бе изписано:

За Томас! Книгата на Макрос!

— Какво може да означава това? — попита Оуин.

— Томас е приятел от детинство на Пъг — отвърна Катала. — Сега живее в Елвандар.

— Облеченият в бяло и златно? — попита Горат.

— Да, това са неговите цветове — потвърди Катала.

— Чувал съм да се разказва — продължи Горат, — че когато пътниците от Небесното езеро за Зелено сърце приближат границата със земята на еледелите, пред тях понякога се появява странник, облечен в одеждите на валхеру. Силата му била страховита.

— И това не са празни приказки — рече Катала. — Това е Томас и той е може би единственият в цяла Мидкемия, който би могъл да открие мъжа и дъщеря ми.

— Пратихте ли някой при него? — попита Оуин.

— Още не. Принцът взе със себе си по-голямата част от армията. В града сега се разпореждат капитанът на кралската стража и шерифът на стражниците. И двамата не искат да отделят от оскъдните си сили за изпълнението на задача, която според тях не е толкова важна. — На лицето ѝ се изписа тревога. — Няма кого да изпратим, а и не съм съвсем сигурна дали това послание е за Томас.

— Може би Пъг е искал някой да отнесе на Томас тази „Книга на Макрос“? — предположи Горат.

— Аз помагах на Пъг да каталогизираме цялата библиотека на Макрос, която бе останала на Острова на магьосника, както и книгите, пратени в Звезден пристан. Мога да ви кажа, че такава книга няма. Сигурна съм, че става въпрос за нещо друго.

Оуин погледна Грейвс и Горат.

— Дали ние да не отнесем бележката в Елвандар?

— Оуин, истина е, че съм задължен на теб и приятеля ти, но животът ми виси на косъм — отвърна Грейвс. — Трябва да отида в храма на Ишاپ и да изтърпя отреденото ми наказание — каквото и да е то. — Той се огледа, сякаш се страхуваше, че могат да го чуят. — Ако обитателите на това място знаеха за една десета от подвизите ми, отдавна да са ме тикнали в тъмницата.

— Може би бихме могли да ви помогнем с нещо? — предложи услугите си Катала.

Оуин вдигна рака.

— Милейди, този човек е искрен. Вярно, че е предал народа и вярата си, но е бил движан от любовта си към една жена.

— Трябва да се явя в храма и да се изповядам докрай — рече Грейвс. — Извинете ме, но ще тръгна веднага. — Той улови Оуин, отведе го встрани и му прошепна: — Ако тръгнете на север, отбийте се в Сартското абатство. Там сигурно ще знаят нещо повече за тази „Книга на Макрос“. Разкажете им всичко, което се случи напоследък.

— Надявах се да плаваме с кораб — рече Оуин. — Той погледна към Катала. — Ако жената на магьосника може да го уреди.

— Вземете кораб от Сарт — предложи Грейвс.

— Може и така да направим — склони Оуин. — А с теб какво ще стане?

Грейвс сви рамене.

— Най-вероятно ще ме пратят в изгнание. Може да ми позволят да изкупя греховете си с години упорит труд, но малко се съмнявам. Нищо чудно да уведомят властите за извършените от мен престъпления и да оставят на тях да ме съдят. — Изглеждаше съвсем незаинтересуван от участието си. — Искам да намеря Кет и да я изведа от града. Направих всичко това само за да я защита и не искам жертвата ми да е напразна.

— А тя как ще се оправи?

Грейвс се засмя.

— Моята Кет е жена с голям талант и способности. Предполагам, че вече си е подготвила път за бягство и само чака вест от мен.

— Ще можеш ли да й пратиш вест?

— Стига да намеря някой от Шегаджиите.

— В такъв случай желая ти успех, абате.

— Успех и на теб, Оуин. — Той се обърна към Горат. — Ти също се пази. — Грейвс се поклони на Катала. — Сбогом, милейди. — И излезе.

— Милейди — каза Оуин на Катала, — ако ни помогнете с каквото е нужно, ние се наемаме да отнесем тази бележка в Елвандар.

— Какво ви трябва? — попита тя.

— Пари, боя се, защото нашите ги взеха, когато ни отвлякоха на север. Отпочинали коне, за да тръгнем за Сарт. Оттам ще се качим на кораб за Илит и после пак с коне до Елвандар. Опасявам се, че искам твърде много, а вие знаете прекалено малко за нас.

— Дъщеря ми проникна в ума на Горат и ни каза, че той не таи зъл умисъл към нас. Не казвам, че не го намирам за странно, тъй като съм свикнала да вярвам, че тъмните елфи винаги са ни ненавиждали от дъното на душата си.

— Преди две години, милейди — рече Горат, — аз също щях да го намеря за странно. Сега мога да кажа само, че животът ми се преобърна из основи и че научих много нови неща. — Той се загледа през прозореца, откъдето се виждаше целият град. — Светът е много по-голям, отколкото си го представях, или може би мястото, което заемам в него, е по-малко, отколкото ми се иска. — Той повдигна рамене, за да покаже, че това няма значение. — Което и да е истината, всичко е много по-сложно, отколкото го смятах на младини, когато живеях в скования от ледове север. Готов съм да ви съдействам — добави той сподавено, — защото някога и аз имах деца. Не искам да говоря за тях, тъй като раната в душата ми е още отворена. Ще ви помогна да си върнете съпруга и изчезналата дъщеря.

Катала, дъщеря на раса от горди воини, погледна моределския вожд с блеснали от радост очи. Нито една сълза не бликна от тях, но Оуин не се съмняваше, че думите на Горат са я трогнали до дъното на душата ѝ.

— Чакайте тук — рече тя. — Ще видя какво мога да направя.

Тя излезе, а Горат и Оуин се отпуснаха уморено на столовете.

— Не е ли опасно за теб да пътуваш до Елвандар? — попита Оуин.

Горат се засмя.

— Скоро ще узнаем отговора, нали?

На следващия ден в двореца пристигна бележка от Грейвс. В нея пишеше:

Тръгваме за Дърбин. Кажете на Джими, че съжалявам. Грейвс.

Имаше и набързо начертана карта, както и инструкции как да се отвори тайният вход на абатството откъм една изоставена мина под него. Отдолу на чертежа беше написано:

Ако загазите, скрийте се вътре.

Катала уреди коне и достатъчно злато, за да се качат на кораб от Сарт, както и за нови коне, когато стигнат Илит. Капитанът обеща да прати с тях един конен патрул до Сарт и те тръгнаха още на следващия ден.

Оуин се постара да запомни всички подробности от картата, после помоли Катала да я покаже на Джеймс, в случай че се върне.

Пътуването на север премина без особени прекеждия, може би защото агентите на Делекан бяха изгубили интерес към Горат, или пък защото никой не знаеше, че се намират в този район. Когато стигнаха отбивката за абатството, се разделиха с конния патрул и поеха по криволичещия нагоре път.

Когато приближиха, Горат отбеляза:

— Това някога трябва да е било крепост.

— Сигурно на някой местен барон — потвърди Оуин. — И после е дадена на ордена на Ишап.

Горат спря и огледа високите стени.

— Ако е имало битка за това място, била е доста кръвопролитна. — Той посочи нащърбените, щръкнали към небето стени върху стръмната скала и Оуин се съгласи, че не би искал да е в редовете на атакуващите.

Спряха пред вратата и Оуин се провикна:

— Отворете!

Някаква фигура се появи на стената вдясно от вратата.

— Здравейте, пътници. Какво ви води в Сартското абатство на Ишап?

— Нося съобщение от абат Грейвс, който до скоро обитаваше Малаково средище.

Фигурата се скри и минута по-късно вратата се отмести встрани, но щом влязоха, се затръшна и зад гърбовете им се изправи възрастен монах, стиснал в ръка тежък боен чук.

— Кълна се в брадата на Тит! Тъмен брат да влиза преспокойно в абатството, сякаш се прибира у дома!

Показа се и втори монах, който вдигна помирително ръце.

— Братко Михаел, тези добри хорица казаха, че носят вести от абат Грейвс в Малаково средище. — Той се обърна към двамата, които слизаха от конете, и каза: — Брат Михаел е нашият вратар. Навремето е бил войник и понякога си спомня привичките от буйната си младост.

Горат огледа наперения старец, който въпреки възрастта си стоеше изправен и изглеждаше достатъчно як. След това кимна, за да изрази уважението си, и каза:

— Ако задачата му е да бди, върши я добре.

— Аз съм Доминик, Първи брат на тукашното абатство и заместник на абата, когато отсъства. С какво мога да ви помогна?

Оуин се представи, а Горат добави:

— Пътувахме със скуайър Джеймс от Крондор за Ромней и при Малаково средище той ни запозна с абат Грейвс. Малко след това отново го посетихме. Той тръгна с нас за Крондор, за да се предаде на милостта на храмовите служители.

— Влезте — покани ги Доминик и даде знак на един монах да се погрижи за конете. — Последвайте ме, моля ви.

Доминик беше на средна възраст, но се движеше чевръсто. В черните му коси се мяркаха сребърни нишки, а живият му любопитен поглед му придаваше младежки вид.

— Разполагайте се. Искате ли нещо за пиене?

— Вода, ако обичате — отвърна Горат.

Доминик помоли един монах да донесе стомна с вода и заговори:

— Помня скуайър Джеймс от едно негово посещение преди много години. Видя ми се забележителен младеж.

— И все още е — допълни Горат.

Оуин неволно се засмя и каза:

— Абат Грейвс ме помоли да ви предам накратко всички събития. — И разказа онова, което знаеше. След това отговори на доста подробните въпроси на Доминик.

Накрая Доминик отбеляза:

— Този въпрос очевидно е от компетенцията на главния храм в Крондор, но се боя, че абатът ще получи най-суровото наказание.

— Защо? — попита Горат.

— Защо ли? — Доминик спря погледа си върху лицето на тъмния елф. — Защото ни е предал, разбира се.

— На кого се сърдиш за зле свършената работа? На инструмента, или на майстора? — попита моредельт.

— Не те разбирам — отвърна монахът.

— Вашият орден е приел в редиците си този човек, след всички ритуали и клетви. Вината е на ордена, че е допуснал на служба непокаял се докрай престъпник.

— Никой не е свършен — въздъхна Доминик. — Ние също правим грешки. Такава грешка е била и приемането на Етан Грейвс, колкото и настоятелен да е бил в желанието си.

— Е, поне е готов да си плати за грешката — посочи Оуин.

— Чудя се... — подхвана Доминик. — Във всеки случай, не мога с нищо да ви помогна за тази „Книга на Макрос“. Пъг ни позволи да препишем някои от книгите в неговата библиотека в замяна на копия от наши книги, които му пратихме.

— Възможно ли е „Книгата на Макрос“ да е била тук без ваше знание? — попита Горат.

Доминик им махна с ръка да го последват и почна да обяснява:

— Не. Всеки том в библиотеката ни е каталогизиран и лесно може да бъде открит от нашия архивар. — Отведе ги в централната сграда на абатството и каза: — Починете си, нахранете се, а аз ще пратя някой от братята да провери в града кога тръгва следващият кораб за Илит. Ако оставите конете си тук, ще може да си ги вземете обратно на връщане.

Доминик ги заведе в неголяма стая с две легла. Горат се изтегна на едното и веднага заспа. Оуин зае другото, но сънят все не идваше, тъй като в ума му продължаваха да се въртят разни въпроси. Какво ще стане с Грейвс и Кет? Къде са Джеймс и Локлир? И най-вече — каква е тази „Книга на Макрос“ и къде могат да я намерят?

Джеймс погледна картата и поклати глава.

— Не разполагаме с достатъчно хора.

Набързо избраният от него щаб се бе събрал около масата. Джеймс бе назначил нови командири, след като проведе кратък разговор с войниците в крепостта. Посочи също временни стотници, и десетници и реорганизира патрулите ви около укреплението. Беше изминала цяла седмица, откакто се завърнаха от опасното пътуване на север, и най-сетне започнаха да постъпват съобщения за придвижване на вражеските войски.

— Изглежда, проблемите, които им създадохме, вече са разрешени — каза той на Локлир. — Няма съмнение, че се подготвят за главния удар. Предполагам, че скоро ще се появят предните им отряди.

— Дали да не пратим още един вестonosец на юг?

— Долтският граф е разположил наблюдателен пост на северния край на Черногор. Май само на него не сме пращали вестonosци. — Той огледа стаята. — Засега трябва да свикнем с мисълта, че можем да разчитаме само на собствените си сили. Вървете по местата си и се опитайте да повдигнете духа на хората.

— Какво ще кажеш да изляза и да поогледам наоколо? — предложи услугите си Локлир.

Джеймс поклати глава.

— Не. Ясно е, че идват. В доклада се сочи, че теглят обсадни машини и катапулти.

— Какво ще правим тогава?

— Ще чакаме — отвърна Джеймс. — Ще пратим патрули на юг и на запад, за да се подсигуриим срещу изненадващи атаки от тези посоки, ще предупредим и близките села. Нека въоръжат всички годни за служба мъже и ги докарат тук, а жените и децата да отпратят на юг. — Той се наведе над картата. — Още утре да започнат с изкопаването на ровове по пътя. Трябва максимално да затрудним придвижването на катапултите.

Локлир кимна и попита:

— Да подготвим ли срутвания по пътя?

— Да. От този хълм. — Джеймс посочи с пръст на картата. — Той е навесен над завоя. Ако построите дървено скеле и подредите върху него големи камъни, ще можем да ги съборим тъкмо когато отдолу преминават войските и да затворим прохода поне временно. —

Той се изправи и се замисли. — Струва ми се, че бихме могли да задържим тая черупка, стига да не водят и магьосници.

— Пфу! — обади се някой от тъмния ъгъл. Джеймс и Локлир се обърнаха и видяха, че там стои Патрус. — Ако доведат заклинатели, мисля, че ще мога да им покажа някой и друг трик.

Джеймс се засмя.

— Чудесно. Ще разчитаме на теб. — Той погледна Локлир. — Някакъв напредък в издирването на убиеца?

Младият скуайър поклати глава.

— И аз се безпокоя. Може да е някой от гарнизона, дори от щаба, или да е дошъл да си свърши работата и после е изчезнал незабелязано. Двама от капитаните са били убити в леглата си в палатките, а баронът е бил отровен по време на вечеря, но никой друг на масата не е пострадал.

— Значи не е изключено сред нас да има Нощни ястреби?

— Да — потвърди Локлир. — Наложително е час по-скоро да ги разкрием.

— Разрешете ми да изпека няколко затворници на бавен огън — закиска се злобно Патрус. — Това ще развърже езиците на останалите.

Джеймс не отговори и Локлир го попита:

— Не смяташ да приемеш на сериозно предложението му, нали?

— Не. — Джеймс нетърпеливо поклати глава. После лицето му се озари от усмивка. — Но ми хрумна една идея. — Той повика Патрус и го попита тихо: — Можеш ли да пазиш тайна?

— Не, разбира се — отвърна старецът и прихна.

— Хубаво, защото имам една тайна, която искам да запазиш. Поне за няколко минути.

— Каква е тя? — попита старецът лукаво.

Джеймс започна да им описва плана си и старият магьосник отново се изкиска злорадо.

Джеймс и Локлир стояха на терасата над столовата, откъдето се влизаше в приемната на убития барон. Войниците се хранеха и разговаряха тихо помежду си.

— Разпространява се — прошепна Локлир.

— Като треска — кимна Джеймс.

— Кога според теб ще реагират?

— Доколкото познавам Нощните ястреби, те изчезват в мига, когато възникне и най-малката възможност да бъдат разкрити. В противен случай шансовете им се топят с всяка минута.

— Мислиш ли, че са повярвали на Патрус?

— Защо да не му повярват? — попита Джеймс. — Повечето войници не разбират нищо от магия. Може да са сурови и неотстъпчиви в боя, но не се отличават с особена интелигентност.

— Прав си — усмихна се Локлир. — Трябва да си доста слаб тука — той се потупа по челото, — за да те пратят на границата.

— Да не говорим за доброволците.

— Някой не проявява ли вече признаци на нервност?

— Онези тримата в ъгъла.

Локлир погледна към ъгъла. Тримата войници, които седяха там, бяха доближили глави и разговаряха тихо, за да не ги чуят. Единият, изглежда, спореше с другите двама, но каквото и да обсъждаха, явно се стараеха да остане между тях.

Най-сетне другите двама успяха да убедят третия в онова, за което спореха, защото тримата се изправиха едновременно и тръгнаха към изхода, като се оглеждаха крадешком.

— Затворена ли е вратата на крепостта? — попита Джеймс.

— Разбира се, както нареди.

— Значи ще пробват със задната вратичка. Погрижих се да изглежда така, сякаш никой не я пази. Пропуск на „неопитен командир“. — Джеймс се засмя.

— Опасен тип си ти, Ръчице.

— О, благодаря ти, Локи!

Слязоха по стълбата. Долу ги чакаха двама проверени и сигурни ветерани. Единият — стар десетник — докладва:

— Господарю, видях трима войници да излизат.

— Добре ли ги познаваш?

— Не. Двама от тях дойдоха миналото лято, пратиха ги от Ромней, а третият пристигна преди две-три седмици.

Джеймс кимна.

— Това са нашите хора. Готов съм да се обзаложа, че един от тях е работел в кухнята вечерта, когато е бил отровен баронът, а другите двама са служили при убитите капитани.

— Къде са останалите? — попита Локлир.

— Имам десет души, на които мога да се доверя, скуайър — отвърна десетникът. — Познавам ги от много години, сред тях е и братовият ми син. Чакаат ни до конюшната.

— Добре — каза Джеймс. — Да тръгваме.

Четиримата минаха по един тунел, който водеше към задната част на крепостта, и стигнаха до конюшната. Както Джеймс беше предположил, тримата предполагаеми Нощни ястреби бързаха в същата посока.

Старият десетник пхна два пръста в уста и изсвири пронизително. От конюшната се появиха десетина войници и се втурнаха срещу тримата бегълци.

В същия миг последният от Нощните ястреби се обърна и видя, че ги преследват. Осъзнали, че са обкръжени, тримата се отказаха от всякаква съпротива. Но когато Джеймс се приближи към тях, забеляза, че вдигат ръце към устите си.

— Спрете ги! — извика той. — Опитват се да погълнат отрова!

Войниците се хвърлиха напред, но явно бяха закъснели. Когато приближиха тримата Нощни ястреби, те вече бяха паднали на земята с разкривени лица и изцъклени очи.

— Проклети фанатици! — изруга Джеймс.

— Кои са те, скуайър? — попита старият десетник.

— Нощни ястреби. Не зная откъде са се взели, но са готови да служат на всякакви тъмни сили.

— Претърсете ги — заповяда Локлир.

— Няма ли да повикаме свещеник? — попита десетникът. — В Патни има храм на Лимс-Крагма.

— Не. — Джеймс поклати глава. — Ще ги изгорим. Искам да съм сигурен, че ще си останат мъртви.

— Да си останат мъртви? — повтори учудено десетникът.

Джеймс не отговори. Нямаше смисъл да тревожи излишно хората, но лично той си спомняше добре убитите Нощни ястреби в един крондорски бардак, които бяха възкръснали само след минути, готови да подновят пъклените си замисли. Надяваше се никога вече да не присъства на подобна сцена.

— Какво ще правим сега? — попита Локлир приятеля си.

— Ще наточим сабите, ще смажем ризниците и ще чакаме Арута.

Оуин открай време не обичаше да пътува по море, а и Горат призна, че преживяването не е от най-приятните. За щастие, благодарение на попътния вятър плаването не продължи дълго.

В Илит си купиха коне с парите, които им бе дала лейди Катала. Имаха и кратка среща с коменданта на крепостта, който ги увери, че обстановката на запад е спокойна. Изглежда, Делекан се бе отказал от плановете да нанася лъжлив удар от тази посока. Според Оуин причината бе, че врагът съсредоточава силите си другаде.

— Зелено сърце е от другата страна на тези планини — посочи Горат. — Там се крият мои приятели — също стари противници на Делекан. Ако ги открием, сигурно ще ни помогнат.

— Според напътствията на капитана в Илит — отвърна Оуин, — трябва да навлезем в територията на джуджетата, близо до една местност, която наричат Калдара. Джуджетата сигурно също ще ни помогнат да стигнем до Елвандар.

По физиономията на Горат личеше, че не е на същото мнение.

Стигнаха до Зюн, откъдето смятаха да тръгнат към планината. Надяваха се пътят вече да е разчистен от снега, тъй като приближаваше пролет. Командирът на гарнизона ги бе предупредил, че най-краткият път за Елвандар е и най-опасен и че ако търсят друг път, трябва да стигнат на север до Ябон, а после да поемат от Небесното езеро на запад до река Крудий, но така пътуването им щеше да се удължи с цял месец, а Оуин и Горат си даваха сметка, че нямат време за губене.

Нашествието щеше да започне съвсем скоро, тъй като беше необходимо време, за да стигнат вражеските армии посред лято при Сетанон. Който и от възможните подходи да избере Делекан, армията му трябваше да измине няколкостотин мили, което значително усложняваше снабдяването. Изобилие от фураж по пътя можеше да се намери само през пролетта и лятото.

Оуин подозираше, че нашествието срещу Кралството може би вече е започнало.

— Къде са те? — попита Джеймс. Стоеше на една от бойниците на Северен страж, загледан към клисурата, отвъд която бяха

вражеските територии. От седмица очакваха да бъдат нападнати, ала нямаше и следа от врага.

— Какво ще кажеш да изляза и да пообиколя? — предложи услугите си Локлир.

— Не. Ще е като предишния път — разпръснати отряди и никакви целенасочени действия. — Джеймс се опита да прикрие раздразнението си, но не беше никак лесно. — Рано или късно ще дойдат. Не ни остава друго, освен да чакаме.

— Поне Арута и подкрепленията ще се появят скоро.

— Да — кимна Джеймс. — Стига Оуин и Горат да са ги намерили навреме. — Той отново се загледа към пътя, който водеше на север. — Ако беше така обаче, досега Арута да е тук. Нещо трябва да ги е задържало.

— Значи смяташ, че няма да получим помощ? — попита Локлир. Джеймс поклати глава.

— В целия Изток няма достатъчно голяма военна сила, която да ни се притече на помощ. Като се изключат подразделенията на пограничните барони, всички наши сили са струпани на юг и на изток, до кешийската граница, готови да се изправят срещу заплаха оттам.

Локлир въздъхна, изгледа Джеймс и после се засмя.

— Е, не ни е за първи път да се озовем в безнадеждно положение, нали?

— Прав си. Но за първи път двамата с теб трябва да командваме в подобно положение.

Усмивката на Локлир помръкна.

ГЛАВА 15

ПРОХОДЪТ

В прохода духаше вятър.

Горат и Оуин се загърнаха по-плътно в наметалата. Долу вече беше пролет, но тук горе, в планинския проход, зимата все още царуваше с пълна сила.

— Наблюдават ни — каза Горат.

— Кой?

— Не зная. Но от около час някой се прокрадва горе по билото. Ако ни мислеха злото, досега да са ни нападнали.

След няколко минути на пътя пред тях се появи фигура, загърната в дебело наметало. Стоеше неподвижно и очевидно ги очакваше.

Когато се приближиха, Оуин забеляза, че очакващият ги е джудже. Той вдигна ръка за поздрав, а Горат дръпна юздите и рече:

— Оуин, ти говори с него.

Оуин кимна и излезе напред, а моределът забави ход и спря на няколко крачки зад него. Когато се приближи до джуджето, Оуин отметна качулката си и каза:

— Добра среща.

Джуджето също отметна качулката си — отдолу се показва черна гъста брада и коса, която категорично бе отказала да бъде приведена в някакво подобие на ред, както и щръкнали мустаци — като разрошени от вятъра шубраци. Очичките на джуджето скачаха подозрително от Оуин към Горат.

— Приветствам ви — каза то със спокоен глас. — Какво ви води, странници по тези земи, в мразовития проход на Сивите кули?

— Носим съобщение от лейди Катала, жената на магьосника Пъг, до Томас, военачалника на Елвандар.

Джуджето се почеса по брадата.

— Добре скалъпено. Досега не бях чувал подобно извинение. В първия миг дори бях склонен да ви повярвам.

— И защо да не ни вярваш? — попита Оуин.

Джуджето посочи Горат.

— Такива като него вече цяла година пресичат границата и ни създават проблеми. А почти бяхме забравили колко неприятни могат да са нашите съседи.

Горат също отметна качулката и се обади:

— Сигурен съм, че е както казваш, дребосък, но сега не е моментът да обсъждаме старата вражда между нашите два народа. Трябва час по-скоро да стигнем в Елвандар.

Джуджето се покатери на един камък и повтори:

— В Елвандар? Е, щом настоявате. Опасявам се обаче, че твоите далечни роднини горе ще те посрещнат с още по-голяма неприязън от джуджетата. — Погледна към Оуин и добави: — Дали случайно не носите пропуск или писмо от някоя важна клечка?

— И кое ти дава право да искаш подобни неща от нас, джудже? — възмути се Горат.

— Ами, първо, защото сте на моя земя, и второ — тъй като поне двайсетина от хората ми ви обкръжиха от всички страни, докато си бърбим тук кротко. — Той подсвирна и отвсякъде се показаха джуджета.

Оуин не пропусна да отбележи, че са въоръжени до зъби.

— Ясно — каза той, бръкна под наметалото си и извади писмото на Катала, подпечатано с херцогски печат и приподписано от капитана на кралската крондорска гвардия.

Джуджето му хвърли един поглед, после му го върна и заяви с усмивка:

— Още отначало ви повярвах. Каквото и да приказват за моределите, те никога не са се отличавали с глупост, та не бих допуснал, че някой от тях ще се навре доброволно в ръцете ни. Елате, ще ви отведа в селото.

— В селото ли? — учуди се Оуин. — Да не сме близо до Калдара?

— На половин час път. Там ще обясните защо толкова сте се забързали за Елвандар.

— На кого да обясним? — попита Горат.

— На крал Долган — отвърна джуджето. — На кого другиго?

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Скоро се озоваха в малка закътана долина, насред която бе разположено китно селце с къщи от бял камък с остри покриви. Отправиха се към централната сграда, която бе и най-голямата. Когато спряха пред нея, джуджето заяви:

— Е, момчета, ние ще се погрижим за конете ви. Кралят ви чака в приемната.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Оуин.

Джуджето поклати глава.

— Не, имам по-важна работа. Сами ще се оправите. Вървете по коридора и ще стигнете при краля.

— Мога ли да узная името ти, джудже? — попита Горат. — Задължен съм ти за дружелюбното отношение.

Джуджето се засмя.

— Казвам се Юдел. Аз съм най-малкият син на краля.

Оуин отвори вратата. Помещението, в което влязоха, бе тясно и продълговато, с много врати от двете страни. На отсрещния край имаше проход към по-голяма стая. Двамата минаха по коридора и се озоваха в приемната, в която имаше четири големи маси. В най-близкия ъгъл седяха пет джуджета. Едно от тях се изправи и заяви:

— Аз съм Долган.

Оуин се поклонил несръчно и каза:

— Ваше величество.

Долган махна небрежно с ръка и го поправи:

— Наричай ме просто Долган. — Донатъпка лулата си и я запали с димящ въглен. — Какво ви води в Калдара?

— Лейди Катала — почна Оуин, — жената на магьосника Пъг, ни помоли да отнесем важно съобщение на военачалника Томас в Елвандар.

Долган повдигна вежди.

— Томас е мой стар и скъп приятел. — И додаде с усмивка: — Както и необикновен човек. — Изгледа Горат и отбеляза: — Странни другари си подбираш, момче.

— Горат — обясни Оуин — донесе предупреждение на принца, че един нов главатар, Делекан, подготвя нахлуване в Кралството. — После почна да разказва на краля какво се е случило.

Долган го изслуша, без да го прекъсва. Когато Оуин приключи, джуджето потъна в размишления. Накрая вдигна глава, погледна Горат и рече:

— И тъй, стари враже, искам да ми отговориш на един въпрос: защо предупреди своя противник, след като това ще е повод да изтребим народа ти?

Горат също обмисли внимателно отговора си и накрая каза:

— Тъкмо защото не искам народът ми да бъде изтребен. Желанието ми е Делекан да бъде свален. Той прекали. Малцина от моите дръзват да му се възпротивят открито, но ако изгуби войната с Кралството, вече няма да разполага с власт над моя народ. Противниците му тогава ще са многобройни.

— И после какво ще стане? — попита Долган. — Ще се появи някой друг вожд и отново ще ви свика на бой, нали? Може би ти искаш да заемеш мястото му?

Горат изгледа стария крал и отвърна:

— Мисля, че никога няма да се върна в Северните земи. Там изгубих две жени, двама сина и дъщеря. Всички мои роднини са мъртви. Нищо не ме свързва с оня край. Не зная как ще се развият събитията, но не се съмнявам в едно — Делекан трябва да бъде спрян.

Долган бавно кимна.

— Добре казано. И ние ще те подкрепим. По време на Войната на разлома моят народ отиде в Елвандар, за да помага на Томас и елфите. Знаем един таен път, по който да стигнете безпрепятствено в двора на кралицата. Ще пратя един отряд, за да попречи на вашите сънародници ренегати и на скитащите из пустошта таласъми да ви попречат по пътя. — Той се изправи. — Сега си починете, нахранете се, а утре тръгвате отново.

— Благодаря ти... Долган. — Оуин се поклони.

Кралят на джуджетата само кимна усмихнато.

Появи се друго джудже, жена, и ги отведе в отредените им стаи. Когато стигнаха пред вратата, Горат спря и се огледа колебливо.

— Ама тука...

— Какво, има? — попита Оуин.

— Не зная... има нещо странно. Усещане за отдавнашно присъствие на голяма сила.

— Господарят Томас обикновено отсяда тук, когато ни е на гости — каза джуджето. — И аз усещам това, за което говорите. Ако ви потрябва нещо, само ме повикайте — казвам се Бетлани.

— Благодаря — рече Оуин.

— Значи това, което казват за този Томас, е истина — продължи Горат. — Щом усещам силата му десетина години, след като е бил тук.

— Всичко е възможно — рече Оуин. — Хайде да спим. — Изтегна се на леглото и бързо се унесе в сън.

Когато се увери, че момчето спи, Горат се надигна тихо, излезе в коридора и се върна в приемната на краля. Долган стоеше на верандата и той се присъедини към него, за да се полюбува на гледката. Селцето беше само от десетина къщи и още толкова магазинчета и работилници. Имаше ковач, дърводелец, хлебар.

— Красиво е, нали? — попита Долган.

Заобиколено от високи борове и тучни ливади, мястото бе наистина чудесно. Високо над тях се виждаха заснежени върхове. По селската морава щъкаха кокошки и патици, имаше и няколко кучета.

— Хубаво е, наистина — съгласи се Горат.

— Бил съм само в няколко моределски села, но бяха обезлюдени, след като цураните прогониха сънародниците ти от високите пасища. Не бяха много по-различни от моето.

— Ние строим къщите по друг начин — отвърна Горат. — Но пекарната си е пекарна, а ковачницата — ковачница. Съвсем като при вас.

— Другото Средилетие ще навърша сто двацет и осем години. Повечето от тези години преживях в борба. — Долган вдигна глава и погледна отдолу високия тъмен елф. — Знаеш ли, ти си първият моредел, с когото разговарям спокойно.

— А ти си първото джудже — отвърна Горат. — Доскоро не бях говорил така и с човек. Сега вече виждам, че светът е съвсем различен, отколкото си го представях като малък. Бях само на дванайсет, когато ме провъзгласиха за вожд на моето племе, а на трийсет и седем отмъстих за смъртта на баща си. Повече от сто години арданейското племе живее в заледените пещери на далечния север, където зиме слънцето почти не се показва, а лете не залязва. Ловуваме моржове и тюлени, търгуваме с племената на юг от нас и живеем отделени от своите сънародници. А когато се върнахме по земите си, трябваше да

воюваме, за да отстоим свободата и мястото си сред моределската раса. Уважаваха ни, дори се бояха от нас, и думата ми се чуваше в съвета.

— И какво стана после?

— После дойде Мурмандамус.

— Кой? Първият или вторият?

Горат се усмихна.

— По-скоро и двамата. Първият бе забележително създание. Умееше да говори и караше хората да го слушат и да му вярват. Лесно увличаше всички. Тогава всички се надигнахме и ударихме на юг. При Ябон обърнахме хората в бягство. Мурмандамус умря, но легендата остана жива и когато се появи вторият Мурмандамус, бяхме готови да го последваме без никакво съмнение.

— Сляпото подчинение е опасно нещо.

Горат кимна.

— Преди появата на втория Мурмандамус някои мои сънародници бяха прокудени на юг от по-могъщи кланове и се заселиха край Зъберите на света. Други, между които и моят клан, обитаваха ледените пещери в далечния север. Тогава започна въстанието, което продължи стотина години.

— Спомням си — рече Долган. — Твои сънародници се навъртаха даже по тези места.

— Аз лично дотогава не бях слизал толкова на юг — чак до бреговете на Горчиво море. Не бях си и помислял, че ще видя с очите си Сивите кули. Имах един далечен братовчед, Обкар се казва, чието племе се премести да живее тъдява — в Зелено сърце.

— Нямаме нищо против, стига да си останат там долу. Открай време не сме имали проблеми с моределите от Зелено сърце — те са кротки съседи. Но виж, твоите планински братовчеди са друго нещо.

Горат погледна джуджето и се засмя.

— Говориш като сина си. Както му казах, съмнявам се който и да било моредел да нарече джуджетата „добри съседи“.

— Което е вярно, вярно е — кимна Долган. — Но друго нещо не ми дава покой от много време. Ние, джуджетата, макар и умели воители, сме миролюбиви създания, стига да не ни закачат. Никога не започваме първи. Обичаме децата си, лете извеждаме стадата на паша, а зиме стоим на топло и си пийваме сладък ейл. Животът ни е хубав. Но тъй като ти си първият тъмен елф, с когото разговарям спокойно, ето какво

искам да те попитам: защо вие, моределите, мразите толкова човеците и джуджетата?

Горат обмисля доста дълго въпроса и накрая каза:

— Когато побягнах на юг, преследван от един мой братовчед, който искаше да ме убие, щях да отговоря по един начин. Тогава щях да река: „Когато си отидоха валхеру, те ни дариха свободата и заедно с нея този свят, а вие, човеците, сте нашественици. Вие ни отнехте това, което ни принадлежи.“ Сега вече нямам готов отговор.

— И кое се промени? — попита Долган.

— Много неща — отвърна Горат. — Моите сънародници станаха... — Той въздъхна, сякаш се готвеше да сподели нещо, което му тежи от доста време. — Преди много години ние сме били почти еднакви. От нас са произлезли и моределите, и елдарите, и еледелите, и гламределите. Тогава всички сме били един народ. Повечето от тези имена са ни ги дали нашите врагове. Еледел е презрително название: на човешкия език ще се преведе като „елфи от светлина“. Това е подигравателно име, с което наричат онези, които се представят за поизвисени от останалите. Те пък, от своя страна, ни наричат моредели, или „тъмни“. А пък гламредели се превежда като „умопобъркани“. Ние, които в далечното минало сме били една раса, сега сме толкова различни, че понякога ми се струва, че сме забравили кои сме всъщност.

Долган кимна, но не каза нищо, заслушан внимателно.

— Известно ли ти е, че не можем да имаме деца от еледелка или гламределка?

Долган поклати глава.

— Нашите знахари смятат, че в процеса на това разделение сме изгубили нещо жизненоважно, нещо, което се е променило толкова много, че сега сме толкова различни от нашите някогашни роднини, колкото и от джуджетата и хората.

— Това наистина изглежда много странно — тихо каза Долган.

— Според представите на моите сънародници аз съм вече стар — продължи Горат. — Идното Средилетие ще ударя двеста и шейсет лета. Само нашите братовчеди в Елвандар живеят толкова дълго. И това е защото са постигнали нещо много важно, което на север не познаваме: мира.

Долган въздъхна.

— Мирът е удивително постижение за всеки народ. Но той се ражда в сърцата.

Горат зарея поглед към поляните по склоновете на планината.

— Ние живеем зад стени. Селата ни са превърнати в крепости. Никоя жена не извежда добитъка на паша, без да е затыкнала сабя в пояса или да е метнала на гърба си лък и стрели. Децата ни играят само с оръжия. — Той наведе глава. — Оставяме ги да се наранят, за да се научат от малки да се пазят. Долган, отчаян съм от пътя, по който върви моят народ.

— Мисля, че трябва да идеш в Елвандар — не само за да отнесеш съобщението на Томас. — Долган се усмихна. — И че в момента се нуждаеш от халба силен ейл. Мисля, че зная къде да седнем.

— Проявяваш гостоприемство към един отколешен враг? — подметна с крива усмивка Горат.

Долган поклати глава.

— Ти не си ми враг, Горат. В това вече няма съмнение. — И му даде знак да го последва.

Оуин се събуди от гръмък смях и когато влезе в гостната, видя, че Горат, Долган и още няколко джуджета седят край огъня, пият ейл и си разказват истории. Едно от джуджетата, непознато на Оуин, тъкмо казваше:

— Ами да, всеки таласъм би го направил, стига да го убедиш, че идеята си я бива.

Оуин погледна през прозореца. Навън се зазоряваше.

— Ама вие цяла нощ ли пиете? — попита той.

— Добре дошъл, млади приятелю — обърна се към него Долган, надигна се и също погледна през прозореца. — Да, цяла нощ. Ще ни направиш ли компания?

— Малко ми е рано, а и трябва да тръгваме за Елвандар.

— Така е — рече Долган. — В такъв случай ще поръчам да ви направят нещо за закуска. — Той удари с юмрук по масата и извика: — Дайте ядене!

Останалите джуджета също подхванаха призива, заблъскаха по масата с малките си юмручета и с глинените халби и заповтаряха:

— Ядене! Ядене! Я-де-не!

Влезе възрастна жена с прибрана под бяла кърпа коса и голяма дървена лъжица в ръка. Размаха лъжицата като боздуган и се провикна:

— Потърпете още малко, ленивци такива!

Зад нея се появила десетина джуджета с подноси, отрупани с ястия. Имаше захаросани плодове, цвърчащи наденички, вдигащ пара хляб, бурканчета с масло и мед и апетитни сладкиши. И още ейл.

— Изумен съм колко много бира изпивате, без да ви призлее — не пропусна да отбележи Оуин.

— Джуджетата по природа са здравеняци — обясни Долган.

— Така е — съгласи се Горат. — Опитай се да преследваш някое три-четири дни и ще разбереш... Или да бягаш от него.

Всички джуджета внезапно млъкнаха, после избухнаха в гръмогласен смях.

След което всички се нахвърлиха върху обилната закуска.

Щом се нахраниха, докараха конете и Оуин се зарадва, като видя, че са натоварени с храна за седмици. Освен това животните също бяха нахранени, напоени и отпочинали, дори подковите им бяха сменени.

— Долган, сърдечни благодарности — каза той.

— Няма защо, момко — отвърна кралят на джуджетата. — Благодарение на теб получих рядката възможност да се запозная с една изключителна личност. Удоволствието беше изцяло мое.

Горат стисна ръката на джуджетото.

— Гостоприемството ти е несравнимо, приятелю Долган.

— А ти ще си винаги добре дошъл в Калдара, Горат.

— Благодаря ти. — Горат му се поклони и се метна на коня. Към тях се приближиха няколко млади джуджета с брони и въоръжени до зъби.

— Пращам тези момчета да ви придружат до река Крудий — обясни Долган. — Ще имат грижата да си нямате неприятности.

— Още веднъж благодаря — рече Оуин и подкара бавно коня. Джуджетата затичаха до тях. — Готов ли си да яздиш? — обърна се Оуин към Горат.

— Знаеш, че предпочитам да вървя, но ще се справя — отвърна все така засмяно тъмният елф.

— Не съм те виждал толкова весел — изхъмка Оуин.

— Така е — отвърна моределът. — Отдавна не бях попадал в компания на храбри войници, добър ейл и истории за геройства и подвизи. — Усмивката му бавно помръкна. — Доста отдавна.

Напуснаха селото на джуджетата в мълчание.

Пътуването през горите на Зелено сърце и източните краища на Крудийската гора мина без произшествия. Седмица след като напуснаха Калдара, стигнаха брега на реката. Водачът на джуджетата, казваше се Откал, заяви:

— Тук ще се разделим. Това е река Крудий. От другата страна е Елвандар.

— Усещах го още от вчера — отвърна Горат.

Откал посочи по пътя.

— На миля по-нататък има брод. Идете там и чакайте.

— Какво да чакаме? — попита Оуин, като забеляза, че джуджетата се готвят да си вървят.

— Ще видиш — отвърна Горат.

Стигнаха брода — широка пясъчна ивица, задържана от подредени във водата камъни — и спряха.

— Не искам да ставам досаден — обади се Оуин, — но какво всъщност чакаме?

— Покана да влезем. Никой не може да влезе неканен в гората на елфите.

— И какво ще ми се случи, ако се опитам?

— Лоши неща.

— Хубаво де, няма да влизам. Но как да им съобщим, че сме тук и чакаме?

— Никак. Те знаят.

След няколко минути от другия бряг ги повикаха на непознат за Оуин език. Горат отвърна на езика на Кралството:

— Двама пътници молят да бъдат допуснати в Елвандар. Носим съобщение за военачалника Томас от лейди Катала, жената на Пъг.

Настъпи пауза, после на брега се показа елф и извика:

— Кажете си имената и откъде идвате.

— Аз съм Горат, главатар на клан. — И погледна към Оуин.

— Аз съм Оуин — отвърна младежът, — син на барона на Тимонс.

— Минавайте — отвърна елфът.

Прекосяха брода с конете и спряха, когато от гората се появиха още елфи. Водачът им се приближи и каза:

— Оттук сме на един ден езда от елфическите езера и на още един от двора на кралицата. — И без да добави нищо повече, се обърна и затича по пътеката. Други двама елфи застанаха зад тях. Останалата част от групата се скри в гората.

Докато препускаше през гората, Оуин оглеждаше тукашните елфи и ги сравняваше със спътника си. На пръв поглед между тях и Горат нямаше никакви видими различия. Разликата по-скоро беше в поведението.

Горат беше висок, широкоплещест и излъчваше сила. Оуин го бе виждал по време на действие — бърз и смъртоносен. Тези елфи изглеждаха стройни, не толкова широки в раменете, но високи също колкото Горат. Най-голямата разлика бе в начина, по който се движеха. Имаше някаква лекота и гъвкавост в движенията им, сякаш бяха едно неразделно цяло със заобикалящата ги гора. Те бяха грациозни.

Тримата елфи тичаха около час, без да дават признаци на умора, и едва тогава спряха да си поемат дъх за няколко минути. Горат ги разглеждаше мълчаливо. После, след като си размениха с Горат някакви неразбираеми за младежа знаци, те се надигнаха и отново затичаха — и така чак до залез-слънце. Тогава спряха в края на една поляна и водачът обяви:

— Тук ще преспим.

Докато Оуин слезе от коня и го завърза за едно дърво, вече гореше огън, а елфите си подаваха мях с вода и изсушена и стрита на прах храна от торбичките на пояса. Бяха насядали право на земята.

След като се навечеряха, Оуин се обърна към онзи, когото смяташе за водач.

— Мога ли да узная името ти?

— Каладейн — отвърна елфът, после посочи другите двама: — Това са Хилар и Травин. — Елфите кимнаха и Оуин отвърна със същото. Тъй като не знаеше какво повече да каже, потъна в мълчание. Горат се наведе към него и прошепна:

— За разлика от хората, елфите не обичат да дърдорят празни приказки.

— Аха — кимна Оуин, но забеляза, че елфите се подсмихнаха, сякаш забележката на Горат не отговаряше напълно на истината.

Без повече коментари той им обърна гръб, зави се с наметалото си и не след дълго потъна в неспокоен сън.

И на следващия ден продължиха почти без да разговарят. Едва следобед, когато Оуин забеляза, че гората вляво от тях е по-тъмна, той си позволи да попита:

— Там има ли нещо, което да е различно от мястото, където сме сега?

— Да не притежаваш магьоснически умения? — бе отговорът.

— Да, защо?

— Защото повечето твои сънародници не биха забелязали разликата. Това е едно от нашите успиващи езерца. Има и други неприятни изненади за неканените гости. Всички тия гори са наши верни съюзници, в които сме подготвили и други невидими капани. Ако навлезеш в онази гора, скоро ще ти се доспи и ще се унесеш в сън, от който не можеш да се събудиш без магия.

Оуин погледна към Горат.

— Това ли са лошите неща, за които спомена?

Горат кимна.

— В легендите ни се споменават много подобни опасности в родната страна на нашите... — той погледна към елфите — братовчеди.

Кой знае защо, на Оуин му се стори, че елфите се разтревожиха от тази забележка.

Прекошиха малък поток, изкатериха се по отсрещния склон и пред тях се ширна просторна равнина. Оуин и Горат дръпнаха юздите.

Заобиколен от широк канал, в средата на равнината върху гигантски дървета бе построен град. Дебелите клони, чиято обиколка надхвърляше тази на стогодишен дъб, стърчаха високо нагоре в небето. Те бяха свързани от по-тънки клони, оформящи изящни мостове, които бяха плоски отгоре. Повечето дървета бяха тъмнозелени, но имаше и такива със златисти, сребристи и белоснежни листа, които излъчваха

блещукаща светлина. Целият район бе окъпан от меко сияние и видът му пробуждаше в душата на Оуин странна и необяснима топлина.

По клоните се разхождаха елфи, виждаха се пламтящи огньове, чуваше се звън на метал в ковачници и шум от други занаятчийски работилници. Това беше най-красивото място, което Оуин бе виждал. Не можеше да откъсне очи от гледката, докато Каладейн не обяви лаконично:

— Елвандар.

Оуин погледна Горат и видя, че спътникът му е зяпнал от почуда. Беше ококорил блесналите си очи и в ъгълчетата им се бяха събрали сълзи. Той промърмори нещо тихо на себе си, на език, който Оуин не разбираше. Оуин погледна към Каладейн, който му преведе:

— Той каза: „Откъде можехме да знаем?“

— Горат? — повика го Оуин.

Горат слезе от коня и каза:

— Това е легенда. Бармалиндар, златният дом на нашата раса.

— Ние ще се погрижим за конете — рече Каладейн. — Идете при дървото с белите листа и там ще ви посрещнат други, които ще ви отведат при кралицата.

Оуин и Горат се запътиха в указаната посока. Когато стигнаха дървото, видяха, че край него играят деца. Няколко елфки бяха насядали в кръг и предяха, до тях елфически стрелци точеха стрели и натягаха лъкове.

Приблжиха се трима елфи и първият от тях ги заговори:

— Добре дошли в Елвандар. Аз съм Калин, син на кралица Агларана.

— Ваше височество — поклони се Оуин. — Аз съм Оуин Белефот, син на барона на Тимонс.

— А аз съм Горат, арданеец.

— Какво ви води тук?

— Нося съобщение от лейди Катала, жената на Пъг, до Томас — отвърна Оуин.

— В такъв случай последвайте ме — заяви принцът, прати един от спътниците си напред и zakрачи до Горат и Оуин. — Вие сте първите гости от много лета насам — обяви Калин на Горат.

Чу се тропот от много крака и на стъпалата пред тях се появи група млади елфи, преследващи свой връстник, който размахваше

някакъв медальон. Този отпред, русокос почти до бяло, следеше през рамо преследвачите си и едва не събори принца, когато се блъсна в него.

Калин се разсмя, улови го за ръцете, завъртя го в кръг и подвижна:

— Внимавай, братченце.

Момчето отстъпи назад, изгледа Оуин и Горат и рече:

— Аха, ясно защо ме заговори на кралски. Извинявай. — И се поклони.

— Няма за какво — продължи да се смее Калин.

— Играехме на заек и хрътки и аз бях заекът.

— И за малко не те хванаха.

Момчето поклати глава.

— Държа ги наблизко, за да не изгубят интерес.

Калин посочи новодошлите.

— Това е Оуин, от човешкия град Тимонс, а до него е Горат от народа на арданейците. А това пък е по-малкият ми брат Калис — добави той.

Момчето кимна и рече:

— Добре дошъл, Оуин от Тимонс. — Заговори Горат на друг език и когато свърши, зачака отговор.

Горат пристъпи напред и двамата си стиснаха ръцете.

Калис погледна през рамо към приятелите си, които стояха и наблюдаваха Горат с мълчаливо любопитство.

— Хайде, хванете ме! — извика им той и се затича.

Миг след това те се втурнаха след него.

— Какво ти каза? — обърна се Оуин към Горат.

Колкото и да бе странно, Горат изглеждаше объркан и смутен.

— Ами, каза ми: „Ако трябва, ще се бия с теб, но предпочитам да бъдеш мой приятел“. — Той премести поглед върху Калин и продължи: — Брат ви е забележителен младеж.

Калин кимна.

— И още как. Елате, съвсем близо сме вече.

Той ги поведе нагоре по изрязаните в стъблото стъпала.

— Оуин, не гледай надолу, ако те е страх от високото — предупреди принцът.

Навлязоха във вътрешността на Елвандар и колкото повече се приближаваха до двореца на кралицата, толкова по-красиво ставаше всичко наоколо. Скоро излязоха на широка тераса, върху която в полукръг бяха подредени удобни скамейки, а отпред имаше два трона.

— Скъпа майко — заговори с тържествен глас Калин, — позволете ми да ви представя нашите двама гости. Оуин, син на барона на Тимонс, и Горат, главатар на арданейците. — Той се извърна към двамата пътници и им даде знак да застанат пред прекрасната жена, седнала на единия трон. — Приятели, това е майка ми, кралица Агларана.

Кралицата бе надарена с царствена красота, имаше изящно оформени вежди и искрящи сини очи. Косата ѝ беше златисточервеникава, разпиляна свободно по раменете.

— Добре дошли — каза тя с приятен музикален глас. Първо погледна към Оуин: — Винаги се радваме на гости от света на хората. — После премести погледа си върху Горат: — Както и на нашите далечни роднини, стига да идват с мир. Сред съветниците ми — тя посочи с ръка — липсваше само представител на твоя народ, Горат. — Тъмният елф погледна в посоката, в която му сочеше, и видя висок възрастен елф, а до него друг, който му беше познат.

— Еаранорн! — възкликна учудено Горат.

Предводителят на гламределите кимна хладно, запазвайки привидно спокойствие.

— Здравей, Горат — рече той.

Друг елф, на възраст приблизително колкото първия, пристъпи напред и се представи:

— Аз съм елдарът Акиала. Радвам се да те видя тук.

Горат потъна в мълчание, но Оуин усещаше, че между елфите продължава някакво на пръв поглед невидимо общуване. После Горат посегна към пояса си, извади сабята и пристъпи към кралицата. Оуин се стресна, но забеляза, че другите не показват и следа от опасение.

Горат положи сабята в нозете на кралицата и склони глава.

— Милейди, аз се завърнах — почти прошепна той.

ГЛАВА 16

ПОРЪЧЕНИЯ

Кралицата се изправи.

Пристъпи напред, наведе се над Горат и постави ръце на раменете му.

— Изправи се — чуха мелодичния ѝ глас.

Горат се надигна и тя се вгледа в лицето му.

— Виждам промяната, като при всички наши братовчеди, завърнали се след дълго отсъствие. — Усмивката ѝ бе окуражаваща. — Но долавям малка разлика. Ти не си се завърнал, Горат, но си на път да го сториш. Пътуването ти обратно към твоя народ продължава. — Тя погледна към водача на гламределите. — Не си сам, защото сред нас има и други, които не са завършили своето пътуване. Когато наистина дойдеш сред нас, ще получиш и новото си име. Засега си оставаш Горат, но вече от Елвандар.

Тя го прегърна, задържа го в обятията си за малко, после се върна на трона. Горат се наведе, взе сабята и я пъкна в ножницата.

— Ваше величество — обади се Оуин, — ще ми позволите ли да кажа нещо?

— Слушам ви. — Кралицата му кимна от трона.

— Нося послание за мъжа ви от жената на магьосника Пъг.

Агларана повика Калин и му каза:

— Синко, бъди така добър и отведи нашите гости в личните ми покои.

Принц Калин даде знак на Горат и Оуин да го последват. Те се поклониха на кралицата, а тя им каза:

— Вървете, а когато приключите разговора с Томас, се върнете при нас. Подготвили сме празненство.

Когато се отдалечиха, Оуин прошепна на Горат:

— Не разбрах почти нищо от това, което видях.

— Ще ти обясня по-късно — обеща му Горат.

— Съпругът на майка ми — каза Калин — беше ранен при едно гранично стълкновение с банда моредели, които се опитаха да прекосят границите ни.

— Не са били бандити — отвърна Горат, — а бегълци от клана на Обкар, прокудени от Делекан и тръгнали да дирят убежище в Зелено сърце.

— Каквито и да са — рече Калин, — Томас беше ранен с отровна стрела и сега си почива.

Той повдигна богато изрисуван гоблен и ги изведе на просторна тераса, от която се виждаше целият Елвандар. В една странична ниша, закрита с полупрозрачна завеса, лежеше едър мъж.

— Почакайте, ще проверя дали не спи — прошепна им принцът.

— Буден съм — обади се отпаднал глас от нишата.

— Томас — заговори Калин, — това са Оуин от Тимонс и Горат, който е на път да се завърне при нашия народ. Носят вести от жената на Пъг.

Оуин и Горат се приближиха към леглото. Томас беше висок и добре сложен младолик мъж с величествена осанка. Бе опрял красивата си глава на няколко възглавници.

— Дочух някои слухове — тихо каза Горат, — но не знаех дали да им вярвам. Той е истински валхеру.

— Не съвсем — рече Калин. — За наше щастие.

— Бих се изправил, за да ви посрещна — продължи Томас, — но за съжаление в момента не съм в състояние да го направя.

— Отрова? — попита Горат. — Каква беше?

— Светлозелено вещество, което ни е непознато.

— Колтари — рече Горат. — Казват, че я донесли от света на цураните и носела името на провинцията, в която я произвеждали. Появи се по времето, когато Делекан започна да сбира клановете.

— Има ли противоотрова? — попита Калин.

— Може ли да видя раната?

Томас даде знак на Горат да се приближи, изви глава настрани и на шията му се показва грозна възпалена рана, която стигаше до рамото.

— Друг на ваше място досега да е издъхнал — рече Горат.

Томас се усмихна и Оуин отново бе поразен от младежкия му вид. Имаше странно лице, с ъгловати, но красиви черти, а ушите му бяха заострени почти като на елфите.

— Забелязал съм, че тялото ми умее да надвива всякакви болести. Само че точно сега силите ми са колкото на някое пале.

— Щом е изкарал досега — рече Горат, — ще надживее и тази рана. Не зная само колко дълго още ще продължи борбата. Дори леко одраскване с колтари изкарва от строя най-малко за две седмици и най-яките мъжаги.

— Струва ми се, че до няколко дни ще се изправя на крака — произнесе Томас.

— Съпругът на майка ми е непоправим оптимист — намеси се Калин. — Ако питате мен, ще има да пази леглото още дълги седмици. Лечителите ни направиха всичко, на което са способни.

— Та какво ми носите от Катала? — върна се на темата Томас.

— Помоли ни да ви предадем, че Пъг и Гамина са изчезнали от Крондор. Преди това Пъг оставил мистериозна бележка: „За Томас! Книгата на Макрос!“ По пътя се отбихме в Сартското абатство, но те не са чували за подобна книга. Вие знаете ли нещо за нея?

— Зная — кимна Томас. — Но това всъщност не е книга. Калин, би ли донесъл кутията, дето е поставена върху ковчежето с оръжия?

Калин се отдалечи и скоро се върна с малка кутия и я подаде на Томас. Вътре имаше свитък.

— Книгата на Макрос е парола, която си уговорихме с Пъг, в случай, че той изпадне в беда и се нуждае от помощ. Той изписа върху този свитък заклинание, с помощта на което всеки, който прочете написаното, ще се озове при него. — Томас се надигна. — Калин, помогни ми да си сложа ризницата.

— Не, Томас — вдигна ръка Калин. — Още си много слаб. В това състояние не можеш да направиш нищо за своя приятел.

— Но Пъг трябва здравата да е загазил, щом ми праща това съобщение.

— Аз ще ида — заяви Калин.

— Не — спря го Горат. — Ще ида аз.

— Принц Арута ни нареди да намерим магьосника Пъг — намеси се Оуин. — Задачата ни ще бъде изпълнена едва когато го открием.

— Не искам да ви обиждам, принце — рече Горат, — но аз имам много по-богат опит в подобни начинания. А и дългът изисква от вас да останете тук, докато Томас се възстанови.

— Познанията ми в магьосническото изкуство сигурно ще са от полза там, където отиваме — похвали се Оуин.

— Де да можехте да изчакате още няколко дни — въздъхна Томас.

— Времето лети — отвърна Горат. — На път сме вече от няколко седмици, съвсем скоро Делекан ще започне нашествието срещу Кралството. Арута се бои от магьосниците му и затова са му нужни съветите на Пъг. Позволете ние да идем. Може да не сме най-подходящите, но сме тук и имаме желание да го направим.

— Хайде, моля ви — добави Оуин и взе свитъка.

Томас кимна.

— Кажете на кралицата да отложи празненството до нашето завръщане — рече Горат.

Оуин разгърна свитъка, погледна го и каза:

— Горате, застани до мен и постави ръка на рамото ми.

Макар свитъкът да бе изписан на непознат език, думите приковаха вниманието му и накараха погледа му да бяга по знаците и докато го правеше, пред мисления му взор се заредиха пламтящи символи. Когато стигна последния ред, ги обгърна непроницаема пелена, зад която скоро се показва плоско като стъкло поле, увиснало наред сивкаво пространство.

Те се понесоха през тунел от светлина, покрай бързоменящи се звуци и аромати, които изчезваха още преди да ги възприемат напълно. Сетне отново се озоваха наред равнина, която този път бе обляна от сребриста светлина, и се понесоха към земята.

Стояха върху пепелявосива почва, от която стърчаха червеникави камъни. Небето бе тъмновиолетово, из въздуха се носеха странни и непознати миризми. Вятърът бе сух и студен.

— Къде сме? — попита Горат.

— На никой от познатите ни светове — отвърна Оуин. — Трябва да сме някъде другаде.

— Да, но къде?

— Не зная. — Оуин сви рамене. Малко бяло слънце бе увиснало над далечните планини и хвърляше издължени черни сенки. — Струва ми се обаче, че скоро ще се стъмни и трябва да си намерим някакво убежище.

Оуин се опита да произнесе заклинанието, с което от дланта му бликаше светлина, и изведнъж прозря ужасяващата истина.

— Горат! Тук магията не действа!

Джеймс разгледа внимателно картата и попита войника:

— Сигурен ли си?

— Да, скуайър. Видях поне три вражески патрула да се катерят по козята пътека към билото.

Локлир проследи с пръст планинския склон върху картата.

— Но какво търсят горе?

— Трябва да са били съгледвачи, едва ли могат да прехвърлят оттам цялата армия. Въпросът е какво душат там?

— Може би искат да проверят дали се задават подкрепления? — предположи войникът.

— Е, ако видят някакви подкрепления, надявам се, ще бъдат така добри да ни го съобщят — засмя се Локлир.

— Ако не видят, най-вероятно ще ни атакуват — рече Джими, който не виждаше в ситуацията нищо смешно. — Пратете най-бързия конник до Мъглива гора — нареди той на войника. — Нека провери дали не се приближават войските на принца и да ми докладва веднага. Ако ги няма, трябва да очакваме нападение всеки момент.

Войникът изтича навън, а Джеймс се обърна към Локлир.

— Май е време да признаем, че Горат и Оуин не са успели да се справят.

— В такъв случай ще трябва да задържим тази позиция, докато...

— Докато не пристигнат подкрепления или врагът не превземе крепостта.

— Дали да не подготвим отстъпление — предложи Локлир, — както при Висок замък — в случай, че положението стане неудържимо?

Джеймс потъна в мрачно мълчание. Накрая поклати глава.

— Не. Ще стоим тук до смърт.

— Какво пък, щом така ни било писано — въздъхна невъзмутимо Локлир.

— Арута би казал: „Такъв е нашият дълг“.

— Ами добре, щом се налага, да го направим с достойнство — рече Локлир.

Двамата излязоха навън и се заеха с подготовката на предстоящата битка.

Слънцето изгря над безлюдния чужд свят. Предната вечер бяха успели да се приютят в една плитка пещера, където прекараха неспокойна нощ. Освен че им беше студено, нямаха и никаква храна.

Когато небето просветля, Горат събуди Оуин. Младият магьосник не беше на себе си, откакто бе открил, че заклинанията не действат на този свят. А това беше вторият шок за Оуин — нямаше никакво съмнение, че са на друг свят.

— Къде може да е Пъг? — зачуди се Горат.

— Ако заклинанието му е подействало така, както смяташе Томас, трябва да е някъде наблизо — отвърна Оуин.

Горат излезе от пещерата и се огледа.

— Виж — посочи той земята. — Следи.

Оуин застана до него и се наведе. В меката почва наистина се виждаха отпечатащи от крака.

— Може би са от Пъг, или от онези, които са го довели. Уф, какви ги говоря! Нямам никаква представа дали Пъг е бил тук.

Горат коленичи и разгледа внимателно следите.

— Бил е само един човек — каза той. — Тръгнал е нагам.

Той се изправи и последва дирята. Оуин вървеше зад него и се оглеждаше. Светлината на слънцето падаше под странен ъгъл, небето беше чисто, ако се изключеха няколко едва забележими пухкави облачета. Вятърът бе все така сух и студен, растителността бе оскъдна. Пейзажът напомняше на Оуин за Северните земи, които бяха прекосили с Горат.

— Виж, тук се появяват още следи — посочи Горат. — Ако първите са на Пъг, на това място са го пресрещнали четирима. Всички са продължили в тази посока. — Той посочи ниските хълмове на хоризонта. — И ние ще вървим нагам.

С напредването на деня ставаше все по-топло.

— Това е пустиня — изпуфтя Оуин. — Чувал съм разни истории от пътници, прекосили Джал-Пур. Но ме подлъга студената нощ. —

Той спря, свали от рамото си торбата и я отвори. Извади отвътре чиста риза и я завърза на главата си. — Преди да вървим където и да било, трябва да намерим вода.

— Прав си — рече Горат. — Но не виждам никаква вода наблизо. Според мен, ако в района въобще има вода, трябва да е там, където са отишли четиримата. Сред онези хълмове. Тъй че не ни остава друго, освен да продължим в същата посока.

Оуин бе принуден да се съгласи. Продължиха да вървят през скалистата безводна местност.

— Ако въобще някога нещо е растяло от тази земя, предполагам, че отдавна е изсъхнало — отбеляза Горат. — Имаш ли представа защо магията не действа тук?

— Не — отвърна унило Оуин. — Опитах с чародейство, заклинание, медитация и всичко друго, на което са ме учили. На пръв поглед всичко е наред, само дето няма резултат! — Той поклати глава. — Сякаш на този свят няма мана.

— Мана? — повтори Горат.

— Това е едно от названията — обясни Оуин. — Така поне я нарича Патрус, за другите магьосници не зная. Става въпрос за енергията, която свързва всички неща, а същевременно може да се използва, за да се създава магия. Повечето хора нямат представа как действа магията. Аз не нося силата в себе си. Всичко, което зная, са готови словесни формулировки, действия, знаци, все неща, които ми помагат да събера мана от заобикалящия ме свят. Но тук като че ли въобще няма мана. Жалко, че не съм изучавал Нисшия път.

— Това пък какво е? — учуди се Горат.

— Различните магьосници владеят различни нива на вълшебство. Патрус е майстор на Нисшия път — тъкмо той ме посъветва да отида в Звезден пристан. Преди Пъг да се завърне от цуранския свят никой не знаеше за различията между двата пътя на магията, поне никой на Мидкемия. Нисшият път е тази част от магьосническото изкуство, при която прилаганият го се свързва със самата природа на почвата под краката си, или с водата — ако наблизо има вода, — дори с небето и с вятъра, като се възползва от способността на повечето вещества да горят при определени обстоятелства и следователно да бъдат използвани като гориво. Мисля,

че един магьосник от Нисшия път би бил в състояние да измайстори някоя магия на място като това, но аз съм безсилен.

— Това важи ли и за Пъг?

— Не зная — отвърна Оуин. — За него също се говори, че е по-голям майстор на Висшия път. — Оуин се огледа. — Не е изключено силата му тук да е потисната до такава степен, че да е безпомощен пред похитителите си. В едно обаче не се съмнявам.

— В какво?

— Без Пъг нямаме никакъв шанс да се завърнем на Мидкемия.

През следващите няколко часа вървяха мълчаливо.

Едва по пладне на следващия ден забелязаха купола. Постоянната жегата и жаждата бяха намалили темпото им до мъчително влачене през пустинята. Меховете на поясите им бяха изцедени до последна капка и Оуин вече усещаше първите признаци на обезводняване. Без да кажат нищо, те закретаха към купола. Когато го приближиха, видяха, че е направен от опънати върху извити пръти кожи.

— Прилича на юрта — рече пресипнало Горат.

— Какво е това?

— Използват ги степните чергари. Вдигат се и се свалят за броени минути.

Той извади сабята, заобиколи постройката и се приближи безшумно към входа, който бе закрит от кожена завеса. Побутна завесата встрани с върха на сабята и след като не се случи нищо, пъкна глава вътре.

— Ела да погледнеш — повика той Оуин.

Оуин го последва вътре и се огледа. Помещението беше съвсем празно, само на пода се въргяляше изтъркано платнище, някога било килим. Горат се отпусна върху него. В ръката си държеше смачкан пергаментов къс, изписан с въглен. Оуин се наведе над рамото му и прочете:

Томас,

Щом си тук, вече си получил съобщение от Катала, че двамата с Гамина сме изчезнали. Дъщеря ми е отвлечена

от цурански магьосници на служба при Макала и преместена тук. Ще ти обясня всичко по-подробно, когато се срещнем, защото разполагам само с два къса пергамент и трябва да бъда кратък.

Не разчитай на магията тук. Тя не действа. Имам някои теории по въпроса, но и тях ще запазя за срещата ни. Липсата може да се дължи на факта, че някога тази планета е била посещавана от валхеру, но предполагам, вече си се досетил за това. Местните обитатели са свирепи и склонни към насилие същества — разбрах го след срещата с четирима от тях. Имат далечна връзка с пантатийците, или поне външна прилика, което ме кара да мисля, че са били изоставени тук от Алма-Лодака по времето, когато из небето са се носели валхеру. Пази се от тях — подозирам, че служат на нашите врагове.

Все още не зная къде е Гамина, макар че претърсих целия район. От един хълм наблизо се виждат някакви развалини. Утре сутринта тръгвам към северния край на острова. Може би там ще открия отговора. И ти ме търси там.

Пъг

— Вече е ясно накъде трябва да тръгнем — рече Горат.

— Ще ми се първо да намерим вода — въздъхна Оуин.

— Вода сигурно има, щом тази пустош е обитаема.

Оуин кимна, но премълча опасенията си, че може да не я открият навреме.

— Поне знаем, че сме на остров — рече Горат. — Това е добре.

— Защо?

— Защото означава, че няма да се скитаме вечно.

Оуин реши, че хуморът е твърде черен за ситуацията, в която се намират, и премълча. Продължиха към близкия хълм и когато го изкатериха, забелязаха руините, за които пишеше Пъг. Отвъд тях се виждаше просторна водна шир.

— Ако стигнем до брега — рече Оуин, — мисля, че ще намеря начин да се сдобием с обезсолена вода.

— Може би този остров се намира насред голямо езеро — подметна обнадядено Горат.

— Би било чудесно.

Спуснаха се по склона и когато доближиха подножието му, Горат извика:

— Вода! — Наведе се и загреба с шепя. — Прясна е. Подай ми меха.

След минута вече разполагаха с половин мях прясна вода, което бе достатъчно да удовлетвори жаждата им поне на първо време. Оуин пи пръв, а Горат го поучаваше:

— Бавно! Не се наливай. Ще те заболи корем.

Водата имаше вкус на минерали и беше топла, но се стори на Оуин най-вкусната на света. Той подаде меха на Горат и нетърпеливо зачака пак да дойде неговият ред. Когато приключиха, отново напълниха меха и Горат каза:

— Ще отбележа това място, в случай че не намерим никъде другаде вода.

Оуин кимна.

— Вече сме близо до руините.

— Сигурно ще сме там преди залез-слънце.

На стотина метра от целта забелязаха още една юрта, полузаровена в пясъка. От това разстояние вече се виждаше, че руините са седем масивни колони от дялан камък. И този път Горат използва върха на сабята, за да повдигне завесата на вратата, а Оуин надникна предпазливо.

На пода вътре откриха втора бележка.

Томас,

Макар досега да не съм открил и следа от Гамина, понаучих някои неща за тази планета. Магията на този свят е претърпяла странни изменения и това, което наричаме „мана“, е приело кристализирана форма. Не познавам естествен природен процес, който да предизвика подобна трансформация, затова съм склонен да вярвам, че се касае за божествена намеса, тъй като дори самите валхеру биха предизвикали истински катаклизъм, ако се бяха заели с

подобна задача. Може би това явление е вдъхновило Дракен-Корин да създаде Камъка на живота, но вероятно никога няма да го узнаем със сигурност.

Научих много неща, след като докоснах колоните в северния край на острова. Избягвай централната колона — след докосването ѝ цял ден се въргалях като болен. През това време едва не ме погубиха две от съществата, за които ти споменах. Спасих се благодарение на способностите ми да боравя със самоделна прашка и камък, но от кратката схватка узнах доста неща за тях. Оставям ти нещо. Не зная дали ще ти послужи, след като магьосническите ти умения клонят към наследството, оставено ни от валхеру, но се надявам поне да не ти навреди. Може би след като открия Гамина ще имам по-добра възможност да изучавам чудесата на този свят.

Пъг

Оуин се огледа и забеляза продълговат вързоп, подпрян на стената на юртата. Вътре намериха навит на руло килим, същият като този в предишната юрта, в който бе загърнат жезъл, изработен от непознат синкав кристал. Оуин го докосна и веднага отдръпна ръката си.

— Какво има? — попита го Горат.

— Не съм съвсем сигурен — рече Оуин, посегна и отново докосна жезъла. — Странна работа.

Вдигна дясната си ръка и същевременно постави лявата върху жезъла и затвори очи. От пръстите му бликна синьо сияние.

— Не зная как е станало, но този жезъл ми възвърна изгубените способности. Сякаш е бил направен от... о, не съм сигурен... кристализиралата мана, за която споменава Пъг.

— Вземи го — рече Горат. — Да вървим да огледаме руините, преди да е паднала нощта.

Стояха на края на щръкнал в морето нос, от който се откриваше гледка към непознатото чуждо море. Седем гигантски кристални

колони се издигаха на височина седем човешки ръста.

— Ще започна с тази отсам — заяви Оуин. Доближи най-лявата колона и я докосна.

Повърхността ѝ бе съвсем гладка. Когато присви очи, Оуин откри, че в действителност плъзга върховете на пръстите си по сноп енергия, обгърнал каменния стълб.

Върху гладката заоблена повърхност на колоната трепкаха разкривени отражения на пустинята, морето и небето, но сред тях се мяркаха и други картини, сякаш колоната му показваше различни страни, океани и небеса.

„Интересно наблюдение. Да не си савани?“

Стреснат от присъствието на чужд глас в ума си, Оуин разтърси глава. Не знаеше дали да отговаря мислено, или на глас, после реши, че речта ще му помогне да се съсредоточава по-добре.

— Не зная какво означава савани, затова не мога да ти кажа дали съм такъв. С кого разговарям?

Горат го погледна втрещено, ала преди Оуин да успее да му обясни какво става, гласът отново се появи в мислите му.

„Аз съм Сутаками, Майка на Хилядите загадки, някога богиня на Тимиряния. Ти ме събуди. Какво искаш от мен?“

— Не съм сигурен за какво говориш. Да не си оракул? — попита Оуин.

„Не. Мога да ти казвам само неща, които са вече известни, макар понякога да предусещам и назряващи събития. Разбирам, че си нов на този свят. Може би искаш да ти разкажа за съществата, които го населяват?“

Още преди Оуин да отвърне, пред мисления му взор изникнаха гигантски същества, птицеподобни, ала с мускулести ръце вместо криле. Клюновете им бяха малки и оформени така, сякаш да могат да говорят с тях.

„Това са тимиряни. Някога бяха поети и учени, както и воители със страховити умения. Бяха на път да литнат към звездите, когато се появи валхеру. С тях дойде и унищожението.“

Появи се друга фигура — мрачно, сякаш изтъкано от сенки същество, при вида на което по гърба на Оуин пробягаха тръпки. Макар най-впечатляващото в него да бяха грамадните му криле, тъкмо очите — леденостудени синкави сфери — приковаха вниманието му.

„Това са древните служители на Рлин Скрр, последните върховни жреци на Дхатсаван, нашия Божии отец, отпреди Голямата разруха. Вълшебни създания, които сега се скитат свободни по този свят, тъй че видиш ли някое от тях, бягай надалеч, защото могат да бъдат убити само от заклинание, което изцежда енергията им в почвата. Обичат да се навъртат край древните руини на храма Дхатсаван... — Гласът постепенно затихна, сякаш идеше отдалеч. — Имам нужда от отдох... другаде ме викат.“

— Почакай! — провикна се Оуин. — Трябва да те питам още нещо.

— Какво става? — чу гласа на Горат.

— Тези колони, те са... древните богове на този свят. Разговарях с богинята Сутаками.

— Защо не опиташ с друга колона?

Оуин кимна, приближи се към следващата колона, докосна я и промърмори:

— Как ли е изглеждало това място първоначално?

„Намираш се сред руините на храма на Карзийн-Маак, някога най-големият храм на седемте божества на Тимиряния. Навремето тези колони бяха символи на боговете. Изработени са от саванийски занаятчии, който служеха на Дхатсаван. Сега са само съдове, в които дириш убежище.“

— Какво може да накара един бог да търси убежище? — зачуди се Оуин.

„Валхеру — дойде незабавният отговор. — Те изтребиха обитателите на този свят и оставиха след себе си само шепи оцелели. Едва когато Дхатсаван ни убеди, че съпротивата ни е обречена, създадохме план да прогоним валхеру от този свят, като ги лишим от чутовните им сили. Те избягаха, за да не бъдат заловени в капана, и дори зарязаха верните си служители.“

— И какъв бе този план? — попита Оуин.

„Само шестима от Седмината могъщи оцеляха след Голямата разруха. Двама отпаднаха до такава степен, че почти не могат да обличат в глас мислите си и сега са само разумни сили — на природата. Единствено Дхатсаван остана, за да чака времето на Пробуждането. Той ще ни повика, когато възникне тази нужда... Повече няма какво да си кажем, савани.“

Оуин погледна към Горат.

— Валхеру са превърнали този свят в пустош.

— Силата им няма равна — отвърна тъмният елф. — В нашите легенди се разказва как пътували между звездите върху гърбовете на дракони. Само боговете са по-могъщи от тях.

Оуин се огледа. Слънцето клонеше към хоризонта.

— Но не всички богове, изглежда. Тези колони са всичко, което е останало от седемте най-главни божества на този свят. Един от тях е мъртъв. Двама са онемели, с други двама вече разговарях.

— В бележката на Пъг се казваше да не докосваш централната колона.

— Значи мога да разговарям само с още един. Дали той няма да ми каже какво е станало с Пъг?

Оуин докосна последната колона, но долови само неясно усещане, което не бе свързано с никаква разумна мисъл.

— Този трябва да е от изгубилите сила.

Подмина централната колона и се приближи към следващата, която също се оказа безжизнена. Опита тази след нея, все още затоплена от лъчите на гаснещото слънце. В същия миг се зачуди кого ли са оставили след себе си валхеру.

„Панат-тиандините. Това са същества от друг свят, обучени в магьосническия занаят. Притежават ограничена интелигентност, но са хитри и опасни. Те изработват различни неща за валхеру.“

— Те ли заловиха Пъг?

„Не, макар че смятаха да го сторят. Аз им попречих.“

— А кой си ти?

„Ние седмината някога бяхме богове на този свят. Аз, савани, се наричах Дхатсаван, Господар на портата. Но когато валхеру започнаха да сеят унищожение по целия свят, избрахме да приемем тази форма, вместо да срещнем гибелта си.“

— Не разбирам много от онова, което ми казваш — оплака се Оуин. — На моя роден свят също се носят всякакви легенди за валхеру...

„Това, което знаеш, не е от значение — прекъсна го гласът в главата му. — Нашата кауза е изгубена, но вие все още имате време, за да спасите народа си от съдбата, която ни сполетя.“

— Да го спасим ли? — учуди се Оуин. — Валхеру са измрели на моя свят преди цяла епоха. Те не са заплаха за нас.

Оуин почувства, че го залива вълна на безразличие, сякаш това, което бе казал, нямаше никакво значение за това същество.

„Този, когото познавате като Пъг от Звезден пристан, ще ви разкаже всичко, когато за теб и спътникът ти настъпи време да направите своя избор. От вас се иска да донесете тук Чашата на Рлин Скрр. Направете го и ще освободим Пъг.“

— Откога боговете разчитат на смъртните да им носят разни неща? — зачуди се Оуин.

„Хитър въпрос, млади савани, но само аз единствен мога да зная истинския му отговор. Потърси Чашата в най-далечната пещера в югоизточния край на острова. Вероятно ще трябва да убиеш панаттиандина, който я пази. Можеш да ми я донесеш, а можеш и да не го направиш и да издъхнеш сред пуцинаците. Сам решавай. Но предупреждавам те — не се опитвай да я използваш. Пъг вече получи един горчив урок, задето се помъчи да почерпи от спотаените в нея сили, без да изчака напътствията ми. Тръгвайте.“

— Трябва да вземем някаква вълшебна чаша от другия край на острова — обясни Оуин на Горат. — Изглежда, ще се наложи да се сражаваме с едно същество, което са оставили тук валхеру.

— Денят беше дълъг — рече изморено Горат. — Нека се върнем при юртата и да си отдъхнем. Имаме нужда от почивка и храна, преди да се захванем с тази задача.

Оуин кимна и го последва надолу по склона.

Изгубиха половин ден да стигнат най-далечния край на острова, където — според невидимия бог — Оуин щеше да открие Чашата. Когато стигнаха, приседнаха на един скат, откъдето се виждаше неголямо селце от полуразрушени колиби, построени близо до няколко пещери.

Наблюдаваха го около половин час, но не забелязаха признаци на живот.

— Сигурно е изоставено — промърмори Оуин.

— Не е. — Горат поклати глава и посочи купчина съчки, струпани и готови да бъдат запалени. Недалеч от тях бяха подредени

покрити с кърпи делви. — Онова там, предполагам, е прясна вода. Може никой да не се движи, но селцето не е изоставено.

— В такъв случай значи са се запилели нанякъде.

— Или през деня спят, за да избегнат горещината. — Горат се надигна. — Няма да узнаем отговора, докато не слезем да проверим.

Оуин го последва надолу по склона и когато се приближиха към първата колиба, каза:

— Чашата трябва да е в ей онази пещера.

Горат вече се готвеше да отметне покривалото на входа, когато отвътре го изпревариха. Оуин се вцепени при вида на съществото, което се показва. Приличаше на изправен на два крака гущер, загърнат в черни дрехи. Примигваше заслепено срещу скосената светлина на слънцето. Така и не успя да вдигне тревога, защото Горат заби до дръжката острието на сабята си в гърдите му. После каза спокойно:

— Три.

— Какво три?

— Остават още три, ако това е четвъртото от съществата, които са проследили Пъг.

— А може и да са десетина, ако не са те — прошепна Оуин. — Да действаме бързо.

Изтичаха до входа на пещерата и тъкмо когато Оуин се готвеше да повдигне завесата, някой отвътре го изпревари. Той отскочи назад и съществото — странна смесица от човек и змия — се нахвърли върху Горат. Тъмният елф едва успя да избегне удара на люспестия му юмрук. В същия миг отвътре се появи второ подобно същество, което изръмжа, метна се към Оуин и го повали по гръб. Оуин се претърколи върху пясъка и едва не изпусна кристалния жезъл. Лицето на човека-змия бе изрисувано с жълтеникави знаци и той предположи, че ще се бие с някакъв панат-тиандински шаман. Имаше дълги пръсти, които завършваха със закривени нокти, и се опитваше да му издере очите.

Внезапно пред погледа му се появиха познатите пламтящи символи и той запокити по съществото невидима топка от концентрирана енергия, която го отхвърли назад. Оуин използва кратката пауза, за да се изправи. Съществото все още не се беше възстановило напълно от неочаквания удар. Оуин го изрита с всичка сила в главата и то замря.

Тъкмо когато Горат довършваше първата човекозмия, на сцената се появиха други две. Оуин претършува паметта си за друго подходящо заклинание и почувства, че жезълът в ръката му се затопля. Върху дланта му се появи сияеща сфера, която избухна и повали първото същество, обгръщайки го в пламъци. Част от пламъците се прехвърлиха и върху дрехите на второто и то нададе пронизителни писъци. Горат изтича при него и милостиво сложи край на мъченията му.

Оуин се огледа дали не ги дебнат и други противници. Но всичко изглеждаше спокойно.

Горат прибра сабята и каза:

— Давай да намерим тая проклета чаша.

Оуин влезе в сумрачната пещера, озарена от пламъчето на едноединствено кандило, и усети, че кожата му настръхва. Намираха се в епицентъра на местната черна магия и макар че не можеше да прочете изписаните по стените символи, той долавяше злокобно присъствие. В една малка ниша бе поставена чаша, издялана от непознат камък.

Той посегна да я вземе и в мига, в който я докосна, почувства по ръката си приток на енергия. Щом изскочиха навън, младежът промърмори:

— Това е чашата, няма съмнение.

— И какво прави?

— Не зная, но ме предупредиха, че е причинила сериозни неприятности на Пъг. Така че нямам никакво намерение да се опитвам да разкрия тайната ѝ.

— В такъв случай да се връщаме при тези така наречени богове и да видим дали ще изпълнят своята част от сделката. — Горат се огледа. — Съмнявам се това да са единствените членове на племето. Когато открият какво сме направили, сигурно ще тръгнат по следите ни.

— Ще успеем ли да стигнем колоните до залез-слънце?

— Ако тръгнем веднага и не спираме за почивка — отвърна Горат, обърна се и закричи, без да чака отговора на Оуин.

ГЛАВА 17

В ПОГРЕШНА ПОСОКА

Леден вятър свистеше над назъбената крепостна стена.

Джеймс даде знак на стрелците да осигурят прикритие на приближаващите се конници. Двама съгледвачи препускаха нагоре към подвижния мост и размахваха камшици, за да принудят изнурените животни да преминат обсадния ров преди преследвачите им да ги настигнат. Джеймс се надяваше, че стражите ще вдигнат моста точно навреме — избързаха ли, съгледвачите щяха да останат отвън, но ако закъснееха, вражеските ездачи щяха да завладеят порталната кула, което беше сериозно тактическо преимущество, като се имаше предвид огромното им числено надмощие.

Първият ездач излезе на моста тъкмо когато той започваше да се вдига, а вторият пришпори коня и се озова отгоре, след като животното скочи над зейналата пропаст. Все пак успяха навреме и Джеймс нареди на бойците да стрелят.

Първите трима от преследвачите паднаха, покосени от точно изпратени стрели — двама от тях бяха човеци, ренегати, а третият тъмен елф. Останалите побързаха да излязат от обсега на стрелите. Джеймс даде знак да ги обстрелят с единствения катапулт, който ги посипа с дъжд от едри камъни и изглежда, уби още неколцина.

Останалите отстъпиха надолу по пътя.

Междувременно Джеймс се спусна при порталната кула, където радостните съгледвачи се прегръщаха със своите спасители.

— Какви вести носите? — попита ги той. Единият от тях, млад капрал, се изпъна и докладва:

— Никакви признаци за подкрепления от юг, господарю, и ужасно много врагове, настъпващи от север.

— Как е обстановката на север?

— Има доста кавалерия, която не ни даваше мира през цялото време. Играехме си на котка и мишка. Въпреки прахоляка забелязахме, че противникът изтегля насам голям брой от онези обсадни машини, за

които ни казахте. Тази нощ вероятно ще стигнат подножието на крепостта.

— Добра работа свършихте — кимна Джеймс. — Идете да се нахраните и си починете. Утре сутринта ви чакат нови задачи.

Джеймс отиде да потърси Локлир, на когото бе поверил управлението на складовете и арсенала. Откри го наскре едно полупразно помещение — с видимо отвращение разглеждаше съдържанието на голямо буре.

— Какво има, Локи?

— Това месо е пълно с червеи. Сигурно онези негодници, Нощните ястреби, са слизали тук и са му направили нещо, преди да убият офицерите.

— Какви са пораженията?

— Развалени са всичките ни месни запаси. В чувалите с брашно има буболечки. Можем да ги пресеем, но кой ще иска да яде такъв хляб? Добре поне, че сухарите и сушените плодове са непокътнати. Имаме запаси за известно време.

— Не мисля обаче, че храната е основният ни проблем.

— Идват ли? — Локлир го погледна.

— Утре.

— В такъв случай да вървя да се приготвя.

Джеймс кимна. Не се съмняваше, че хората му са готови да дадат най-доброто, на което са способни; почти всички бяха ветерани от отминали войни, но малцина от тях имаха опит с отбрана на обсадена крепост. Той единствен познаваше въпроса както от теоретична страна, така и на практика — беше се сражавал при Арменгар и Висок замък и знаеше, че за всеки войник на стената атакуващите трябва да разполагат с десет. Това, което го безпокоеше, бе какво ще стане, ако Делекан докара повече от десет срещу всеки един от неговите защитници.

Оуин сложи чашата съвсем близо до колоната, така че страната ѝ да се опира в нея.

В главата му отекна гласът на Дхатсаван: „Виждам, че се завърна с Чашата. Това е добре.“

— И защо ти е нужна? — попита Оуин.

„Не ми е нужна. Не биваше да остава в ръцете на панат-тиандина.“

— Защо?

„Тя е много неща едновременно, предмет с огромна сила, и едно от предназначенията ѝ е да отключва. Тя отваря вратата за други светове. Поне засега изоставените деца на Алма-Лодака ще останат затворени на нашия свят. Сами по себе си те не представляват непреодолима опасност. Но когато са ръководени от пантатийските си роднини, могат да се превърнат в страховит противник. Сигурно след време някой ще дойде да си ги прибере от нашия разрушен свят, но поне в момента вселената е спасена от посегателствата им. Вземете Чашата с вас и я пазете като очите си.“

— Сега повече се безпокоим за Пъг. Нали поиска от нас да донесем чашата. Къде е той?

„В безопасност в една сграда, конструирана от панат-тиандините. Защитните прегради, които го задържат вътре, ще бъдат вдигнати веднага щом го намерите. Той недооцени скритите в Чашата сили, опита се да ги използва, за да открие отвлечената си дъщеря, но те го надвиха и го превърнаха в безпомощно дете.“

— И ти го затвори, за да го защитиш?

„Като личност той не представлява интерес за нас, но можеше да ни бъде от полза, задържайки при себе си Чашата. Опасявахме се, че панат-тиандините са на път да разкрият тайната ѝ. Пъг прекъсна този процес и го върна назад с години. Дори само за това заслужава нашата благодарност. А сега, когато и вие сте тук, можем да се погрижим Чашата да напусне нашия свят. В отплата за свършената работа ще пуснем приятеля ви на свобода.“

Пъг вече е възстановил в голяма степен спомените и личността си, но способностите му ще са потиснати още няколко дни. Идете в пещерата на запад от тази, в която намерихте Чашата — там ще откриете Пъг.“

— Но как ще се завърнем на нашия свят?

„Има отворен път до една пещера в планините, от която се стига до подземната кухня, обитавана някога от валхеру. Вземете

Пъг, идете на север и там ще откриете проход към центъра на планината, както и още предмети, които ще ви помогнат да се завърнете у дома. Не забравяйте да пазите Чашата — с нейна помощ ще предадете на Пъг всичко, което сте научили. — Изведнъж в ума на Оуин се появиха знания за това как да използва чашата. — Дъщеря му също ще откриете недалеч от планините. Тя е пленница на панаттиандините, които я смятат за дар от Алма-Лодака. Освободете я и се върнете на вашия свят. Но не се бавете, защото не мога да поддържам твърде дълго отворен прохода към вашия свят. Силите ми не са каквито бяха.

Тръгвайте.“

— Благодаря — отвърна Оуин и даде знак на Горат да го последва.

— Къде отиваме сега? — попита тъмният елф.

Оуин вдигна ръка в посоката, от която бяха дошли, и обясни:

— Ще идем там, откъдето взехме Чашата, и ще продължим на запад, за да освободим Пъг. Когато свършим с това, можем да се прибираме у дома.

— Ами да побързаме тогава — сви рамене Горат. — Омръзна ми да се мотая из тези пущинаци.

Оуин беше на същото мнение.

Чул да се тръби с рог, Джеймс се изкатери на стената. Долу ехтяха барабани, из въздуха засвистяха пуснати от арбалети къси стрели.

— Идват от северната страна! — уведоми го Локлир.

Джеймс кимна и погледна на изток, където по пътя се приближаваше голяма обсадна кула. Той изтича при северната стена и видя, че долу по хълма се катерят таласъми, въоръжени с въжета и куки. Малко по-дребни на ръст от хората, таласъмите представляваха почти комични фигури, когато, разбира се, не се опитваха да те убият. Имаха гъсти черни перчеми, провиснали над рунтавите им вежди. Кожата им бе синкава, а очите им бяха жълтеникаво черни. Носеха малки полукръгли щитове на ръцете си и затъкнати в поясите къси саби.

Защитниците откриха огън по таласъмите, които притичваха долу и се криеха под щитовете си.

— Донесете камъни! — нареди Джеймс.

Почти веднага на стената излязоха няколко войници, тикащи дървени колички, натоварени с едри ръбести камъни. Те подредиха количките по края на стената, напънаха мишци и изсипаха съдържанието им зад ръба. Лавината от камъни засипа таласъмите и ги изтърколи надолу по стръмния склон. Писъците на затрупаните само подсилиха ефекта от действията на отбраняващите се.

— Това е само лъжлив ход — обясни Джеймс. — Локи, провери какво става на другите две стени, а аз ще сляза при портата.

Локлир се втурна да изпълни заръката, а Джеймс се спусна при порталната кула. Усещаше, че ги чака дълга и мъчителна обсада, без особени изгледи за успех. „Ех, да можехме да ги накараме да отстъпят“, помисли си той тъкмо когато стигна при портата.

Горат се приближи предпазливо към входа на пещерата. По пътя бяха отразили три атаки на панат-тиандини и Оуин бе изчерпал възможностите на кристалния жезъл. Наложил се да задържи единия от нападателите, докато Горат се справи с другите двама.

Тъмният елф отдръпна сабята си и лицето му се изкриви от болка.

— Какво има?

— Вратата е затворена с преграда. Щом я докоснах, почувствах болезнена вълна, която ме разтърси чак до костите.

Оуин се поколеба за миг, после откачи Чашата на Рлин Скрр от пояса си и я допря до завесата. Усети прилив на енергия, за миг в мястото на съприкосновението се появи искра, но не последва нищо. Той отмести завесата встрани и влезе.

Пъг седеше в средата на стаята. Изглеждаше объркан. Премигна срещу светлината и каза:

— Томас?

След това направи опит да се надигне, като се подпря на кристален жезъл, досущ като този на Оуин, но не успя и се отпусна изтощено.

— Не — отвърна Оуин и се приближи към него, следван по петите от Горат. — Томас е ранен при едно нападение срещу Елвандар. Още се възстановява от отровната стрела. Ние дойдохме вместо него.

— Кои сте вие? — попита Пъг и ги погледна с присвити очи. — Чакай, теб те помня. Не си ли момчето, което пристигна преди време в Крондор заедно със скуайър Джеймс?

— Да. А това е Горат — помниш ли го?

Пъг кимна.

— Моределът, чиито мисли се опита да прочете дъщеря ми. — Той изведнъж ококори очи. — Гамина! Трябва да открия дъщеря си!

— Ние знаем къде е — успокой го Оуин и добави приглушено: — Поне така смятаме.

Пъг въздъхна.

— Още съм отпаднал, но паметта ми започва да се възвръща. — Той погледна дясната си ръка и Оуин забеляза зловещ белег, който разсичаше дланта. — Само дете изгубих предишната си сила. Значи казвате, че ви праща Томас? — Той ги изгледа отново. — Как мога да съм сигурен, че не сте мои врагове?

— Нима ни обвиняваш, че сме шпиони? — разсърди се Горат.

— Зная само, че ти си бил неволно оръдие на Макала.

— На Макала? — повтори объркано Оуин. — Че той нали е цурански магьосник?

— Всичко това става по негов план — обясни Пъг. — Не съм казал, че Горат му служи доброволно, а само, че е бил подтикнат към определени действия според плана на Макала и Делекан.

— Делекан също ли е оръдие на Макала? — попита Горат.

— Така предполагам. Когато ти донесе вестта, че Делекан събира армия при Сар-Саргот под знамената на Мурмандамус, изпитах известно безпокойство. Тъй като съм един от малцината, видели със собствените си очи мъртвия Мурмандамус, не се и съмнявах, че той не може да стои зад всичко това. Още тогава си помислих, че може да са замесени пантатийци, които да използват мълвата за възкресяването на Мурмандамус, за да свикат отново моределите и да се опитат да завладеят Сетанон. Използвах способностите си да събера допълнителна информация, както направиха и агентите на принца, и постепенно стана ясно, че няма връзка между пантатийците и Делекан. За известно време смятах, че Делекан е просто поредният

самозабравил се пълководец, търсещ неограничена власт под прикритието на мита за Мурмандамус.

Пъг се олюля от изтощение. Оуин го подхвана и рече:

— Имаме вода и храна. — Подаде меха на Пъг и магьосникът го надигна жадно.

— По-късно — завъртя глава Пъг, когато му предложиха да хапне. — Докато Горат разговаряше с дъщеря ми, за първи път почувствах някакво неясно безпокойство. Изглежда, още тогава съм започнал да се досещам за истинската причина на злощастията.

— И коя е тя? — попита Горат.

— Ти каза, че Делекан е извадил шлема на Мурмандамус като доказателство, че той е още жив.

— Да, драконовия шлем — черен, със златни крилца от двете страни.

— Но когато за последен път видях този шлем, той се въргаляше на пода на едно подземие в Сетанон. Не е възможно по никакъв начин Делекан да се е добрал дотам. Някой друг е отишъл и го е взел.

— Само четирима души притежават силата да открият подземие и да се ориентират в него: Черния Макрос, моя милост, Елгахар от Съвета и Макала — продължи Пъг. — Макрос изчезна след приключването на Войната на разлома, Елгахар, който е мой верен помощник, се занимава с учениците в Звезден пристан, тоест остава само един.

— Макала — кимна Оуин. — Но защо ще го прави? Вярно, че това обяснява поне част от загадката, която не даваше мира на скуайър Джеймс, а именно участието на цураните...

— Ето кое ми привлече вниманието — прекъсна го Пъг. Изправи се и залитна, но беше повъзвърнал силите си. — Щом на пръв поглед никой не печелеше нищо материално от онази размяна, следователно ставаше въпрос за размяна на нематериални неща.

— Информация — подметна Горат.

— И вярна служба — допълни Пъг. — Вече не се съмнявам, че Шестимата, за които говорите, са цурански Велики, ръководени от самия Макала. А и той сам го призна.

— Но защо му е на Макала да подтиква Делекан към война с Кралството? — попита Оуин. — Да не търси разплата за Войната на разлома?

Пъг не бързаше с отговора.

— Това, което ще ви кажа, засяга някои от жизнените интереси на цяла Мидкемия — не само на Кралството. Когато започна битката за Сетанон, на помощ се притекоха воините цурани, както и двама мои приятели от Келеуанския съвет — Хочопепа и Шимоне. Няма съмнение, че въпреки прословутата дискретност на цураните, сведенията за заключителните събития от битката са стигнали до определени среди в Келеуан. — Пъг си пое дъх, сякаш разказът го бе изтощил. — Дълбоко в недрата на град Сетанон е разположено едно древно подземие. В действителност там има две кухни на едно и също място, които обаче съществуват в различно време. — Той обгърна с дланта си юмрука на другата си ръка, за да им покаже как.

Оуин се облеци.

— Преместени в различно време? Това го могат само най-могъщите магьосници на света!

Пъг кимна.

— Първото подземие, това, което е в нашето време, е същото, в което издъхна Мурмандакус и където Макала е намерил шлема, за да го отнесе на Делекан. Второто, което съществува няколко секунди по-напред във времето, е истинската му цел. В него е положен един предмет с невероятна мощ, инструмент толкова опасен, че може да причини гибелта на всичко живо на Мидкемия. Простосмъртният, попаднал в първото подземие, може да прекара там остатъка от живота си, но никога няма да „застигне“ второто, макар да е само на броени секунди зад него. Затова е и цялата тази война — нищо повече от мащабна диверсия, която ще позволи на Макала да се добере до първото подземие, да произнесе заклинанието си и да проникне във второто.

— Но какво ще спечели? — попита Горат. — Защо трябва да изпраща хиляди невинни на смърт, за да стигне второто подземие, след като то е на същото място, където е и първото? Щом е толкова могъщ магьосник, защо просто не се промъкне в това друго време?

— Изучавам този предмет от десетина години — обясни Пъг, — но едва наскоро започнах да си давам сметка за неговата природа и предназначение. Попаднал в погрешни ръце, той може да предизвика разрушение, каквото не сме виждали и в най-страшните си кошмари. Тъкмо по тази причина се погрижих да изградя около него

непреодолима защита. Както вече казах, той е изместен напред във времето — направих го така, както са го правили валхеру. На всичко отгоре — продължи той, — второто подземие се обитава от древен дракон, пазач-оракул, надарен с особени умения. Дори моята сила е почти нищо в сравнение с възможностите на това забележително същество, а ако бъде нападнато от многоброен противник, то ще поиска помощ от самия крал, който точно с тази цел е разположил нарочен гарнизон в Мъглива гора недалеч от Сетанон. Сигурен съм, че магьосник със способностите на Макала отдавна е открил предназначението на този гарнизон и възнамерява да използва армията на Делекан, за да го разбие, а после да проникне във втората кухня, без да се опасява, че някой ще се притече на помощ на дракона. Дори да се справят с дракона, пак ще са им нужни много часове подготовка, за да преодолеят последната преграда.

— Драконът! — възкликна Оуин. — Аз разговарях с него при Малаково средище!

— Така е — кимна Пъг. — Старата статуя се използва за контакти с оракула, за да бъде разколебан всеки, дошъл да я потърси. Ако си разговарял с нея, значи умът ти е бил в Сетанон.

Оуин погледна Горат.

— Ето защо тя каза, че ти ще играеш ключова роля в тази история. — После отново се обърна към Пъг. — А също обяснява и плана на Делекан. Принц Арута ни прати да те намерим, защото се боеше, че Делекан ще използва магия при атаката срещу Северен страж. Джеймс смяташе, че след като завземе Северен страж, армията на Делекан ще се спусне с лодки и салове по реката към Ромней и оттам ще удари Сетанон по суша. Можеш ли да ги спреш?

— Не и в сегашното ми състояние — отвърна Пъг. — Вярно, че силите ми се повъзвърнаха и паметта ми вече не е толкова обърквана, но се боя, че ще мине доста време, преди да си възстановя магьосническите умения. В сляпото преследване на изчезналата ми дъщеря използвах един вълшебен предмет, на който разчитах да възстановя способностите си. Но щеше да е по-добре, ако не го бях направил.

Оуин кимна, посегна към пояса си и извади Чашата на Рлин Скрр.

— Едно същество, което се нарече Дхатсаван, ми каза, че това, което ти е отнело силата, може да ти я върне, но с моята помощ.

Пъг докосна предпазливо чашата в ръката на Оуин. Младият магьосник почувства слаб бодеж във върховете на пръстите си и в същия миг го заляха картини, усещания, непознати спомени, чувство за сила и власт. Пъг тихо каза:

— Рисковано е, Оуин, но в дните, които предстоят, те чакат още по-големи изпитания — такива, за каквито може би ще сметнеш, че не си подготвен. Все пак ти благодаря за помощта.

А после Пъг и Оуин потънаха в непрогледен мрак.

Излязоха едновременно от дълбокия транс и откриха, че Горат седи до тях.

— Вече се безпокоях, че никога няма да се събудите.

— Колко дълго спяхме? — попита Оуин.

— Два дни — отвърна Горат. — Наложих се да ви наливам с вода насила, а с храната беше още по-сложно.

Оуин продължаваше да мига, замаян от изображенията, които се мяркаха пред очите му. Опитваше се да се съсредоточи, но всичко наоколо сякаш се разпадаше. Той се надигна замаян.

Пъг също се изправи и взе кристалния жезъл. Погледна към ръката си и от пръстите му бликна пламък.

— Интересно. Преди не можех да го правя.

— Този трик го научих от един магьосник, казва се Патрус — обясни Оуин.

— Изглежда, съм се сдобил с нови способности, докато предишните някак ми убягват.

— А моята глава ври и кипи от странни картини и мисли, които не мога нито да обясня, нито да възприема.

— Ще започнеш да ги разбираш, когато му дойде времето — успокой го Пъг.

Оуин погледна жезъла на магьосника и рече:

— Моят май изгуби вълшебните си способности.

— Трябва да ти намерим още от този кристал, в който на този свят съществува маната.

— Аз пък мислех, че кристалът е мана.

— Не. Ела, ще ти покажа. — Пъг ги изведе отвън и се огледа. Растенията, които стърчаха от безводната напукана земя, изглеждаха изсушени и сбръчкани, а цветовете им приличаха на замръзнали кристали. — Ето онова там — посочи той. — Сред другите растения се открояваше едно със златист цвят, докато останалите бяха виолетови или сини. — Това не е растение. Докосни го с жезъла.

Оуин доближи върха на жезъла до растението и изведнъж почувства прилив на енергия.

— Оглеждай се за златисти растения, докато вървим — посъветва го Пъг. — Хайде — да намерим дъщеря ми и да се прибирате у дома.

— Ако вече не сме закъснели — изпъшка Горат.

— Дхатсаван сигурно е знаел колко време ще ни отнеме това — успокои го Оуин. — Щеше да ни предупреди, ако трябваше да бързаме.

— Дано да си прав — отвърна Горат.

— Каза също, че оттук трябва да вървим право на север, докато стигнем един район, обитаван от валхеру, когато още са били на този свят. Там ще намерим и дъщеря ти. Панат-тиандините я смятали за свята и нямало да ѝ направят нищо лошо.

— Ще го приема за божия благословия, ако е истина — въздъхна Пъг. На лицето му се четеше облекчение. — Да тръгваме.

Запътиха се на север и през останалата част от деня спираха само веднъж, за да си отдъхнат и да утолят жаждата си. Оуин видя няколко златисти растения и докосна всяко с жезъла си, зареждайки го с магия.

Малко преди залез-слънце до слуха им достигна странен нисък шум, който идеше от север. С приближаването им шумът се усилваше. Изкачиха един хълм и видяха в подножието му десетина змиеचовеци, подредени в кръг около юрта, чиито стени бяха изрисувани с мистични символи.

— Май няма да ни е лесно — подметна Горат. — Тези на двата края имат като вашите жезли.

— Един моределски магьосник, казваше се Наго, се опита да ме замрази със заклинание — спомни си Оуин. — След това успях да го приложа веднъж.

Пъг затвори очи и след малко каза:

— Мисля... че зная какво имаш предвид. Ще мога да го използвам.

— Ако успеем да обездвигим двамата с жезлите — заговори Оуин, — а после запратим огнена топка по останалите, това ще предизвика паника, достатъчна, за да освободим дъщеря ти.

Тримата се съгласиха, че планът е подходящ, и по сигнал на Горат Пъг и Оуин се изправиха, стиснаха кристалните си жезли и произнесоха заклинанието, което да повали двамата им противници. Миг по-късно змиечовете с жезли замръзнаха на местата си, парализирани от ужасяваща болка. Останалите панат-тиандини бяха толкова уплашени, че Пъг и Оуин разполагаха с предостатъчно време да запокитят огненото кълбо в редиците им. Двама нададоха пронизителни писъци и побягнаха с обгърнати от пламъци наметала. Останалите се огледаха за източника на атаката и тогава пред тях се изправи Горат.

Оуин използва парализиращото заклинание, за да спре един от тях, а Пъг метна още една пурпурна топка от лъчиста енергия и замрази друг.

Горат посече първия от настъпващите панат-тиандини и се извърна да посрещне атаката на следващия. Парира удара му, отстъпи встрани и го промуши ловко. Към него вече летеше трети.

Двама от нападателите се отказаха и опитаха да избягат, но Пъг и Оуин ги повалиха с огнени кълбета. Скоро всички противници бяха парализирани или избити.

Пъг изтича при юртата и дръпна настрани тежкия гоблен, използван за завеса. В средата на помещението се издигаше статуя на жена, примитивна и лишена от детайли.

— Къде е Гамина? — извика той.

— Може би в старото убежище на валхеру? — отвърна Оуин, който бе застанал на прага.

— Дори тук долавям следи от някогашното им присъствие — каза Горат, докато се оглеждаше.

Пъг трескаво търсеше някакви следи от дъщеря си.

Горат вдигна един пращен вързоп от ъгъла, който, изглежда, стоеше там от доста време. Под него лежеше част от броня, бяла, с кафява и златиста лента. Горат я изпусна, сякаш бе нажежено желязо.

— Валхеру! — възкликна той. Пъг също се наведе да я пипне.

— Да, прилича на доспехите, които носи Томас.

— Опасна ли е? — попита Оуин.

Пъг прокара длан отгоре и след няколко секунди отвърна:

— Не смятам. Не долавям духа на валхеру в нея. Мислех, че само Томас може да си позволи броня с подобно качество. — Той се обърна към Горат: — Все пак е необикновено здрава и същевременно лека и удобна за носене. Защо не я вземеш?

Горат поклати глава.

— Не. Нямам никакво желание да се кича с реликви от някогашните господари на моя народ. Тъкмо стремежът към тях подтикна сънародниците ми да тръгнат по Тъмния път, алчността и жаждата ни заслепяваха, докато други — като еледелите например — успяха да постигнат много повече със собствени сили.

Това беше най-горчивото признание, което Оуин чуваше от устата на моредела, откакто се познаваха.

Пъг намери някакъв древен свитък и го разгъна.

— Погледни, Оуин.

— Какво е това? — Младият магьосник се наведе над рамото му.

— Не съм сигурен, но мисля, че е заклинанието, за което ти е казал Дхатсаван — онова, което лишава от сила тези Рлин Скрр.

Оуин почна да чете и след малко промърмори:

— Чувствам се... някак... странно.

— Премигни и погледни настрани — посъветва го Пъг.

Оуин изпълни заръката му и веднага усети, че летаргията го напуска.

— Какво беше това?

— Някои заклинания улавят окото и го принуждават да следва текста, докато се запечатат в паметта. Остави на мен, аз ще поработя върху него.

— По-добре да го правим някъде другаде — обади се Горат. — Змиечовете сигурно скоро ще се върнат.

Пъг нави свитъка и отново огледа юртата. Имаше и други предмети, но сега не беше моментът да се занимава с тях.

— Ето че закъсняхме — обяви Горат. — Връщат се. — Той изтича при задната стена и я разпори със сабята си. — Оттук!

Измъкнаха се един по един през тесния процеп и поеха по една камениста пътека, която се виеше нагоре из хълмовете.

Тичаха, докато не стигнаха входа на пещера. Оуин използва заклинанието за светлина и ги поведе навътре. Спотаиха се зад първия завой, заслушани в шума, който вдигаха преследвачите.

След известно време настъпи тишина.

— Така и така ще трябва да поостанем тук — заговори Пъг. — Вдигни ръка, за да мога да дочета свитъка.

Оуин вдигна светлината над Пъг и той се задълбочи в пергамента. Минутите се нижеха една след друга, а магьосникът не откъсваше поглед от четивото.

Горат изгуби търпение и се прокрадна към входа на пещерата, после излезе на пътеката, за да потърси следите на преследвачите. Когато се върна, откри, че не само Пъг, но и Оуин е забол поглед в свитъка.

Тъй като не му оставаше нищо друго, освен да чака, той отново излезе навън и тръгна да провери накъде води пътеката. Изкатери се в тесния проход и стигна едно място, където камъните ставаха гладки, сякаш някога тук бе имало павиран път.

Благодарение на нощното си зрение, много по-остро от това на хората, той се придвижваше без затруднение под светлината на непознатите чужди звезди. Малко по-нататък усети, че се приближава към нещо, наситено с древна магия.

Прехвърли още един хълм и когато погледна надолу, видя, че пътеката се спуска към гърлото на голяма пещера. Спря, разкъсван между желанието да се върне при спътниците си и любопитството да изследва това странно място. След кратка вътрешна борба продължи към тъмната пещера.

Джеймс се изправи задъхан, с опръскани в кръв ръце и гърди. Шест поредни пъти таласъмите и моределите се опитваха да изкатерят крепостната стена и при три от тях се наложи лично да поведе контраатаката. Локлир застана до него и изтощено каза:

— Няма никакви признаци, че ще ни оставят на мира тази нощ! Продължават да прииждат!

— Какво е положението?

— Първата обсадна кула — тази, която разрушихме с балистата, вече е избутана встрани от пътя и сега изтеглят на нейно място втора.

От шестте кули, подредени край северната стена, три бяха разрушени от каменохвъргачката. За съжаление използвахме всички големи камъни. Други две кули приближават бавно към западната стена. Първата пострада сериозно от стрелбата на балистите при порталната кула.

— Останалите балисти?

— Все още не са ги поправили. Едната трябва да се разглоби напълно, за да се сменят някои от повредените части. Мислех си да ги оставим да приближат и после да ги обсипем със запалителни стрели от стените.

Джеймс поклати глава.

— Сигурно са подготвени за това...

— Ей! — извика им Патрус, застанал зад тях. — Имаме сериозен проблем.

— Какъв? — Джеймс подскочи.

— Виждате ли онези огромни кули, които тикат насам?

— Тъкмо обсъждахме да ги запалим със стрели — рече Локлир.

— А аз пък казах, че според мен хората на Делекан са се погрижили да не можем да го направим.

— Не зная. — Патрус повдигна рамене. — Но какво пречи да опитаме?

Заобиколи ги и се изправи върху стената тъкмо когато една стълба се удари пред него. Двама изморени войници я избутаха обратно с дълги метални куки и отдолу долетя пронизителният вик на падащи таласъми. Патрус не обръщаше внимание на задрънците от прашки камъни, които чаткаха по стената около него.

— Добре поне, че хич не ги бива да си координират атаките — въздъхна Локлир. — Ако тези камъни бяха хвърлени само секунди по-рано, таласъмните вече щяха да са на стената.

— Човек трябва да се радва и на малкото — подметна Джеймс. Патрус се прицели с жезъла към по-близката от двете кули и произнесе кратко заклинание. От върха на жезъла бликна огън и Локлир се засмя:

— Това е онзи трик с огнената топка, дето го прилагаше в прохода, когато се срещнахме.

Джеймс се обърна тъкмо навреме, за да види как няколко поредни огнени топки се удрят в кулата, последвани от ужасените

викове на моределите и таласъмните, които се криеха в нея. Две от топките запалиха гредите.

Патрус се прицели във втората кула. Първата топка мина покрай нея, но той коригира мерника и я удари три поредни пъти. Успя да прати по още няколко топки към кулите и скоро и двете бяха обхванати от пламъци. По стените на крепостта отекнаха възторжените викове на защитниците. В същия момент зад редовете на противника прозвуча тръбен призив.

— Май свирят отстъпление. — Джеймс се надвеси над парапета. — Задържахме ги.

Локлир кимна и се отпусна изтощен на каменните плочи.

— Какъв ден само!

— Хубаво пожарче стана, момчета — каза Патрус. — Не се отпускате — чака ни много работа.

— Защо, какво ще има? — попита замаяно Джеймс.

— Ами как? Нова атака — отвърна почти радостно Патрус.

Джеймс се надигна. Старецът беше прав. Той протегна ръка на Локлир, който я сграбчи и се изправи до него.

Заслизаха мълчаливо към централния двор, за да се заемат с подготовката за следващия ден. Зад тях горящите обсадни кули хвърляха алено зарево в нощното небе.

Пъг и Оуин премигнаха и се огледаха смутено.

— Какво става? — промърмори Оуин.

— Цял ден се блещите в този пергамент — отвърна недоволно Горат.

— Това е древно заклинание — обясни Пъг. — Освен това е много силно. Мисля, че успях да го запамята.

— Аз също — кимна Оуин. — С негова помощ ще можем да отнемем силите на Рлин Скрр — съществата, за които говореше Дхатсаван.

— Кое време е? — попита Пъг.

— Малко преди зазоряване. Докато четяхте, поразузнах наоколо.

— И какво откри? — попита Пъг.

— Мястото, обитавано някога от валхеру. Не бих се учудил, ако дъщеря ти е там. Много прилича на храм.

Без да чака повече, Пъг стана и забърза към изхода на пещерата.
— Накъде? — попита той, щом излязоха.

Горат му посочи, после тръгна напред и скоро тримата застанаха пред входа на голямата тъмна пещера.

— Стъпалата водят в една подземна галерия — обясни моределът. — Когато слязох вътре, чух шум като от вой на вятър и почувствах, че ме изпълва първичен страх, но така и не узнах причината за него. Тогава реших, че ще е по-добре да слезем долу тримата.

— Мъдро решение — съгласи се Пъг. — Много мъдро.

Водени от Пъг, тримата се спуснаха по каменната стълба, която завършваше в просторна подземна кухня. В момента беше празна, но навремето вероятно бе побирала тълпи поклонници. В далечния ѝ край се виждаха две каменни врати. Както беше казал Горат, из кухнята духаше зловонен вятър, който ги изпълваше с усещането за надвиснало зло.

Горат пръв приближи вратите и побутна едната. Беше масивна, но изкусно балансирана, защото се отвори съвсем леко.

Когато отворът се разшири достатъчно, той пусна дръжката и се промуши през него, следван от Оуин и Пъг. В средата на следващото помещение върху пиедестал бе поставен голям синкав кристал, озарен от падащ от тавана сноп светлина. През стените на кристала прозираха очертанятия на младо момиче. Русите му коси се бяха разпилели над главата като ореол.

— Гамина! — извика Пъг.

От мрака зад кристала изникнаха две тъмни фигури. Бяха високи близо три метра, със сивкава кожа и блещукащи като въгленчета очи. Чертите им семеняха постоянно, движенията и стойката им издаваха грамадна сила. Вместо ръце имаха широко разперени криле.

Горат се поколеба, но Пъг извика:

— Оуин, заклинанието!

И двамата магьосници затвориха очи и за един кратък миг Горат си помисли, че е изоставен сам срещу чудовищата. Преодолял моментното си колебание, той измъкна сабята и замахна срещу създаването, което се приближаваше към Пъг. Острието му премина през чудовището, сякаш там имаше само въздух. Само едва доловимото забавяне на движението и изтръпването на пръстите, с

които стискаше сабята, му подсказаха, че ударът е попаднал в целта. В следващия миг чудовището замахна с ръка и Горат отлетя към стената, блъснат с мощ, каквато имат само ураганите.

От ръцете на Пъг и Оуин бликнаха ярки разноцветни светлини, досущ като дъги, и полетяха към страховитите същества. Чудовищата замръзнаха, сякаш се бяха парализирали. Няколко секунди разноцветните дъги трептяха по телата им, после се стрелнаха към пода, подобно на кехлибарени мъниста. Всяко едно сякаш отнасяше със себе си по късче от съществата, които започнаха да избледняват и накрая изчезнаха и в галерията се чуваше само свистящият вятър.

Горат се изправи и разтърси глава, за да се съвземе от замайването след страшния удар.

— Гамина! — извика отново Пъг и изтича при кристала. Дъщеря му бе зазидана вътре като живо изображение на богинята на панат-тиандините. Магьосникът докосна кристала и почувства как през пръстите му преминават вълни от енергия.

Пъг затвори очи и се съсредоточи върху модела, който следваха приливите и отливите на енергията, а после извика:

— Горат! Удряй тук! — Той посочи едно място под краката на дъщеря си.

Без да се колебае, Горат замахна със сабята и нанесе удар точно на мястото, което му бе показал магьосникът. Кристалът изригна в дъжд от скъпоценни камъни. Без да им обръща внимание, Пъг се хвърли напред да улови падащото тяло на Гамина. Момичето изглеждаше в транс, но беше живо.

— Слава на боговете! — възкликна магьосникът и по страните му се застичаха сълзи на благодарност. Той притисна замаяното момиче в прегръдките си. Детето се бе родило няма, но умееше да използва ума си като страшно оръжие и се бе превърнало в най-скъпото същество за него на този свят. В сърцето си Пъг не правеше разлика между Гамина и родния си син Уилям.

Той повдигна нежно брадичката ѝ и произнесе името ѝ.

Миглите ѝ потрепнаха ѝ тя се размърда.

„Татко?“

Горат се облещи и погледна Оуин.

— И аз го чух — отвърна младежът.

Момичето отвори очи, после прегърна баща си през шията.

— Татко! — Тя се притисна към него, сякаш бе готова да остане в обятията му вечно. — Той излъга, татко. Макала ме мамеше през цялото време. Прикотка ме, даде ми нещо, което ме приспа, а когато се събудих, вече бях тук. Каза, че нямало да ми направи нищо лошо, само искал да те накара да напуснеш Крондор!

— Зная, сърчице — отвърна нежно Пъг. — Скоро ще се приберем у дома.

— Как? — попита Горат.

— Тук някъде според Дхатсаван трябва да има портал — заговори Оуин. — Предполагам, че има предвид разлом.

Пъг огледа галерията и каза:

— Не виждам нищо подобно... Как се чувстваш, Гамина?

— Нищо ми няма, татко — увери го тя.

Оуин се загледа в момичето, поразен от красотата му. Гамина забеляза, че я гледа, и му се усмихна, но после се изчерви и извърна глава.

Пъг се засмя и попита:

— Нали си спомняш Оуин и Горат?

— Да — рече тя със срамежлива усмивка. — Благодаря ви, че сте помогнали на баща ми да ме открие.

— За нас беше чест — поклони се Горат.

Оуин също се поклони, но не каза нищо.

В другия край на галерията започваше коридор, който ги отведе в следващата кухня, наскре д която се издигаше странно дървено съоръжение.

Пъг го заобиколи, плесна учудено с ръце и рече:

— Това е машина на разлома!

— Сигурен ли си? — попита Оуин.

— На Келеуан изгубих години, за да изучавам тези неща — заяви Пъг. — Но и да не бях го правил, пак щях да я позная. Цуранска е.

— Можем ли да я използваме? — попита Оуин.

Пъг приближи до машината, разгледа я отблизо и обяви:

— Изключена е.

— Изключена ли? — повтори Оуин.

Пъг се намръщи.

— Ами да. Не работи.

— Значи няма начин да се измъкнем оттук? — попита Горат.

— Освен ако не открия някакъв начин да я включа — въздъхна
Пъг и приседна изморено на пода. — В противен случай сме обречени
да прекараме остатъка от съществуването си на този проклет свят.

ГЛАВА 18

ПРЕГРУПИРВАНЕ

Димът заслепяваше защитниците.

Джеймс бе успял да дремне половин час, Локлир — два, а през това време войниците се сменяха да дежурят по бойниците.

Застанал на най-високото място на порталната кула, Джеймс напрягаше взор през дима, който бълваха пламтящите останки на двете запалени обсадни кули. Дори утринният ветрец не можеше да му помогне, защото изтласкваше дима право към крепостната стена. Слънцето се издигаше бавно зад гърбовете на изнурените защитници. Джеймс предполагаше, че противникът ще започне нова атака съвсем скоро.

Погледна надолу и видя, че в рова плуват тела на избити врагове и защитници. Самият ров изглеждаше почти запълнен и вероятно нападателите вече можеха да го прекосят безпрепятствено и да щурмуват стените от много посоки.

Ако се съдеше по докладите, които идваха от всички краища на крепостта, силите им бяха на изчерпване — едва ли щяха да издържат повече от един ден. Освен ако противникът не беше толкова глупав да им даде да отдъхнат, до вечерта крепостта щеше да падне.

Джеймс вече беше обмислил, поне пет-шест начина, чрез които той би превзел крепостната стена, ако командваше атакуващите, и въз основа на това се опитваше да изгради най-добрата стратегия за защита. Всеки път обаче стигаше до извода, че не разполага с достатъчно хора, в случай че противникът предприеме нещо друго, освен директна атака. Като например да щурмува портата и същевременно да прати таласъми да изкатерят северната стена, за да задържат там повечето защитници — почти невъзможно беше да се сражават на два фронта.

Локлир застана до него и попита:

— Какво ще правим?

— Мисля да изоставим външната стена и да приберем всички войници в твърдината.

Локлир поклати глава.

— И аз нямам по-добра идея, но това ще е като да признаем поражението. Поне ще се постареем превземането на замъка да им струва скъпо.

— Знаеш много добре, че не можем да се задържим още дълго.

— Нима си се надявал на друго? Преди малко се опитвах да измисля един гениален план, с помощта на който да се промъкнем в тила на Делекан и да изненадаме войските му отзад.

Към тях се приближи един десетник, целият опръскан с кръв.

— Докладвай — нареди му Джеймс.

— Още трима души издъхнаха през нощта, скуайър. Разполагаме със сто и петдесет бойци, годни да държат оръжие, около седемдесет ранени, но готови да се бият, и петнайсетина с по-тежки наранявания, които помагат в Голямата зала.

Бяха превърнали Голямата зала в лазарет — там стотина тежко ранени умираха, лишени от грижите на лекари. Джеймс поклати глава.

— Нека хората си почиват, докато започне следващата атака. Раздайте колкото се може повече храна и вода. Ако искаме да спечелим тази битка, войниците ни трябва да са добре нахранени.

— Слушам, скуайър — отвърна десетникът и си тръгна.

След малко се появи Патрус. Лицето му бе сбръчкано от умора.

— Опитах всичко, на което са ме учили, за да помогна на ранените — въздъхна той. — Какво мога да направя тук?

— Да измислиш някакъв начин, за да отклониш атаките на противника от две места — портата и северната стена.

— Твърде много стени и прекалено малко войници, а? — подсмихна се старецът.

— Нещо такова — отвърна Локлир.

— Май ще мога да измисля нещо, стига да не почистят всички тези трупове, дето се въргалят на пътя. Колкото повече метал има там долу, толкова по-добре. Премести част от хората си на северната стена.

— Какво смяташ да направиш? — попита Джеймс.

— Ти май искаш да развалиш изненадата? — отвърна с въпрос и зла усмивка старият магьосник. — Потърпи малко, приятелче. Като му

дойде времето, ще ви направя едно хубаво представление.

— Не ме интересуват представления. Колко време можеш да спечелиш? — попита Джеймс.

— Няколко часа. Зависи кога ще им дойде куражът на онези долу, след като им приложат моя малък фокус.

— Дай ми два часа да отбия атаките към северната стена и мисля, че ще се задържим и днес.

— Остави това на мен — вдигна успокояващо ръка Патрус. — Сега ще слеза долу да си приготвя някои неща.

Локлир се наведе към Джеймс и му прошепна с усмивка:

— Да си виждал по-зъл старец от нашия добър и храбър магьосник?

— Не — отвърна Джеймс. После се усмихна и добави: — Но такъв го предпочитам. — В далечината се обадиха барабани и той вдигна пръст. — Идват!

Викове откъм северната стена ги известиха, че таласъмните са започнали да се катерят по склона. Бяха изхабили запасите си от камъни, а след това и всякакви отломки от мебели, готварски съдове и инструменти, които за момента не им трябваха, и почти всички резерви от вода, която кипваха и изливаха върху главите на нападателите. Налагаше се да прибегнат до ограничените резерви от стрели, но като се стараеха всеки път да улучат, стрелците се излагаха на огъня на противника.

Патрус дойде пак и каза:

— Направете ми място. — Приседна на един камък и постави пред себе си малка купичка. — Цяла седмица изгубих да събера всички тия неща. А сега млъквайте и не ми пречете, освен ако не е дошъл краят на света.

Изсипа съдържанието на една малка кесия — някакво вещество, подобно на захар, в което се виждаха по-едри камъчета — в купата и затвори очи. Произнесе с напевен глас някаква неразбираема фраза, отвори очи и протегна напред показалеца на дясната си ръка. От върха му бликна пламъче и запали съдържанието на купичката. Вдигна се синьо-зелен облак дим, доста по-гъст и миризлив, отколкото очакваха Джеймс и Локлир, и се понесе към каменния таван. После сякаш се отблъсна от него и старият магьосник размаха ръце, за да го отпрати към пътя.

Като опитомено животно димът се понесе натам, разширяваше се настрани и скоро заприлича на утринна омара. Джеймс подаде глава иззад бойницата и забеляза, че към тях се приближава отряд таласъми, скрити зад кожените си щитове, а зад тях — троли, които се прикриваха зад тежки метални щитове и носеха дълги стълби. Въоръжението им се състоеше от боздугани, бойни чукове и секири, покращащи се на кожени шнурове от десниците им.

— Тролски щурмоваци? — попита Локлир.

— Така изглежда — отвърна неохотно Джеймс. — Досега не съм се срещал в бой с тях, но като гледам, май знаят какво да правят. — Тролите не бяха кой знае колко по-добри воители от таласъмците или моределците, но затова пък бе много по-трудно да бъдат убити. Техният военачалник вероятно разчиташе тъкмо на този факт, за да изтощи защитниците докрай.

Под трепкащата светлина на факлите и зад завесата на мъглата тайнственият дим на Патрус бе станал почти невидим.

Когато нападателите навлязоха в обхвата на лъковете, стрелците от стената откриха огън. Локлир се стресна от слабия отпор. Едва сега си даде сметка, че от поражението наистина ги дели само една крачка.

В същия миг изпод замъка се разнесе приглушен тътен. Джеймс докосна стената — тя се тресеше, сякаш изпод земята се готвеше да бликне отдавна спотаена енергия.

Противниците не обърнаха никакво внимание на шума, докато сътресенията не нарушиха ритъма на стъпките им — дори на онези, които бяха натоварени с тежки щитове и стълби. Едва тогава забавиха крачка.

Патрус се изкиска и се провикна:

— Дръжте се, момчета!

Сякаш целият замък подскочи.

Близо половината от настъпващите се строполиха на земята. Тътенът на земетресението заглуши врявата на битката. И тогава небето изригна.

Ослепителна светкавица удари желязната броня на един паднал на земята трол и порази заедно с него още десетина негови другари. Миг по-късно я застигна гръмотевица, от която ушите на всички започнаха да звънтят. Вятърът донесе мирис на озон и изгоряла плът.

Моредели, троли и таласъми се мятаха в конвулсивни мъки, с димяща обгорена кожа.

Последва нова светкавица, която падна на десетина крачки от първата и повали още десетина щурмоваци. Миг след това още една светкавица порази моредел с вдигнат нагоре меч и за миг го превърна в ярко сияеща фигура, преди да избухне в огнено кълбо и да избие стоящите около него.

Джеймс се прикри зад стената и дръпна Локлир за наметалото да се наведе до него.

— Скрийте се! — извика той на войниците и заповедта му бе предадена по стената. Междувременно тайнственият облак на Патрус продължаваше да бълва светкавици, всяка последвана от оглушителен гръм. Войниците затискаха ушите си с ръце и крещяха ужасено. Джеймс едва се сдържа да не изпълзи надолу и да се скрие в подземията на замъка. Не можеше да си представи какво ли е на пътя.

После всичко утихна. Заедно с последната гръмотевица се уталожиха и земните трусове.

Джеймс скочи и надникна иззад бойниците. Армията, която допреди няколко минути крачеше в пълен боен ред към портата, отстъпваше в паническо безредие и тъпчеше труповете на своите избити и ранени другари.

Джеймс коленичи до Патрус, който премигваше уморено, и го попита:

— Как го направи?

— Получи се, нали? Побягнаха?

Локлир приклезна до тях.

— Как се казва това заклинание?

— Няма си подходящо название. Научих го от едно приятелче в Саладор, което пък го знае от килианските свещеници, но го беше попроменил. Мисля, че му казваше „Килиански гняв“. — Той се надигна. — Много исках да го изпробвам, но досега все не ми се удаваше подходящ случай. — Патрус се приближи към стената и огледа обсипаното с трупове бойно поле. — Върши повече работа, отколкото предполагам.

— Как е на северната стена? — извика Джеймс.

— Избягаха, като почнаха трусовете — отвърна му някой.

Джеймс сложи ръка на рамото на Патрус.

— Спечели ни достатъчно време.

Локлир се отпусна до бойницата, опря гръб в нея и се оплака.

— Не мога да помръдна!

Джеймс протегна ръка и го дръпна.

— Размърдай се. Скоро пак ще дойдат. Освен ако Патрус не успее да повтори фокуса си.

Патрус поклати глава.

— Не разполагам с нужните неща. За някои от тях трябва да отида в гората, а и не се срещат на всяка крачка.

— Едно нещо не ми дава покой — рече Локлир.

— Кое? — попита Джеймс.

— Къде са техните магьосници?

— Богове! — Джеймс се плесна по челото. — Ако след този номер не дотичат на бойното поле, значи въобще не са наблизо.

— И какво може да значи това? — попита Локлир.

— Означават, че сме измамени.

— Не те разбирам — каза Локлир и се облегна на стената.

— Щом не са тук, значи са някъде другаде — обясни Патрус. — Зная, че си уморен, но това не е извинение за глупостта ти!

— Остави ме на мира — махна с ръка Локлир. — Тъкмо се наслаждавах на мисълта, че сме се отървали. Дори се заблуждавах, че чувам в далечината тръбите на кралската армия.

Джеймс млъкна и се заслуша.

— Май не си се заблуждавал. Аз също ги чувам.

Покатери се на стената и застина неподвижно, загледан в далечината. Димът все още пречеше да се вижда добре, но въпреки това след минутка той извика:

— Виждам знамето на Арута! — Скочи долу и нареди: — Свалете подвижния мост!

Локлир се втурна надолу с обновени сили, следван по петите от Джеймс и Патрус. Когато слязоха на двора, решетестата врата бе вдигната достатъчно, за да се промушат под нея. От другата ѝ страна мостът вече опираше в отсрещния бряг на рова и Локлир скочи върху него.

По пътя срещу тях тичаха гвардейците от охраната на Арута. Локлир застана пред владетеля на цялото Западно кралство и задъхано каза:

— Опасявах се, ваше височество, че ще изпуснете забавата!

— Не бих допуснал да ме сметнеш за толкова невъзпитан — отвърна Арута. — Как са хората?

— Зле. Барон Габот и офицерите му бяха избити. Повечето от войниците са мъртви или ранени, малцината оцелели са на предела на силите си. Още един ден и щяхте да ни намерите мъртви. Не искам да прозвучи невъзпитано, но защо се забавихте толкова?

— Тръгнахме веднага щом получихме вестта. Вашите пратеници са били отвлечени на север, откъдето се върнаха след тежки премеждия. Появиха се едва преди три седмици. От юг никой ли не дойде?

— Никой. Пратих вестоносци до Ромней, Долт и Риланон.

— Значи може и да дойдат — заключи Арута. — Или пък вестоносците ви са били заловени. Оуин ми каза, че сте убили главатаря на Нощните ястреби, но той сигурно е имал заместници.

— Боя се — каза Джеймс, — че никога няма да се справим напълно с това злокобно гнездо. Те са като легендарната змия в кешийския подземен свят: отрежеш ли ѝ главата, израства наново. Ние смятаме, че всичко това е замислено предварително.

— И така да е, замисълът им е струвал скъпо — рече Арута, който оглеждаше бойното поле.

— Въпреки това вероятно ще им донесе плодове. Когато нашият магьосник Патрус ги нападна със заклинания, нямаше никакъв отговор.

— А какво е станало с онези, които наричат Шестимата? — попита Арута.

— Последното, което чухме за тях, е, че все още са на запад.

— На запад? — възкликна Арута. — Това е ужасно. Значи нарочно са ни накарали да изоставим Мъглива гора!

— Всички сили ли вдигнахте на крак?

— Не, оставих гарнизона близо до Сетанон, но останалата част от армията е с мен. Ще пратя патрули до планинските проходи да проверят дали не са завардени от противника. — Арута изглеждаше разтревожен, а при него това никога не беше случайно. — Да влезем в замъка и да решим какво ще правим по-нататък — нареди той. — Оставих Гардан близо до Висок замък и капитан Филип в сетанонския гарнизон. Мога да разчитам и на двамата, че ще задържат Делекан

достатъчно дълго и ще попречат на плановете му. — Той погледна Джеймс. — Искам двамата с Локлир да се нахраните и да си починете, а после тръгвате за Сетанон с най-бързия патрул.

— Уф, значи пак на път — въздъхна Джеймс.

— Водя със себе си най-добрия знахар, така че ако имаш някакви оплаквания, обърни се към него — подметна шеговито принцът.

— Ами, хубаво — засмя се Джеймс.

— Безпокоя се за Оуин и Горат — продължи Арута. — След като узнахме за намесата на Шестимата, ги пратих да повикат Пъг. Но ако са попаднали в засада при Малаково средище или ако Пъг е изчезнал по някоя тайнствена работа и Катала не може да го открие, когато се появят Шестимата, няма да разполагаме с никакъв магьосник, който да им противодейства.

— Аз имам магьосник — похвали се Джеймс.

— Да не е същият, на когото дължим светлинното представление, което наблюдавахме отдалеч? — попита Арута.

— Същият е — отговори Джеймс. — Странна личност, но ми се струва, че ще ви се стори забавен. Поне първите няколко минути.

Арута се подсмихна и като видя, че лицето му се е разведрило, Джеймс въздъхна облекчено.

Горат се стараеше да стои съвършено неподвижно, стиснал въженцето на примката. Съществуването пред него приличаше на покрит с броня заек или на костенурка с дълги крака, но и в двата случая беше единственото ядивно животинче, което се срещаше тук и което не приличаше на насекомо, с каквито изобилстваше островът. Досега се бе наложило да се задоволяват с полуизсъхнали корени и сбръчкани дребни плодове с вкус на вкиснал пъпеш и с жилава сърцевина, в която се съдържаше доста вода. Откриха и едно изворче близо до древния храм и напълниха меховете. „Горат!“

„Ей сега“ — отвърна той мислено. Двамата с Гамина все още срещаха известни затруднения да общуват без думи, в сравнение с останалите, но той постепенно започваше да свиква. Всеки път се налагаше да се съсредоточава. „Готвя се да уловя нещо за вечеря.“

Тя му отвърна със съвет да действа предпазливо.

Бронираният заек се раздвижи и крачето му попадна право в примката. Горат дръпна въжето и я затегна. Миг по-късно се хвърли върху съществото и го преобърна по гръб, научил от горчив опит, че това е единственият начин да си покаже главата от черупката. След като му изви врата и строши черупката, той се зае да изважда месото, тъй като — отново от опит — знаеше, че скоро ще се превърне в жилава неядивна маса.

„Какво има?“ — попита той Гамина, когато приключи. „Оуин и баща ми са открили още една ниша с мана.“ „Смятат ли, че ще е достатъчно?“

„Може би“ — отвърна тя. По някаква неизвестна причина — страх от валхеру или от Горат, Пъг и Оуин, змиечовете не предприемаха никакви опити да навлязат в района на изоставения храм.

Нападнаха ги едва когато Пъг и Оуин излязоха да събират още мана. Пъг имаше идея как да задейства отново изоставената машина на разлома.

Гамина направи безуспешен опит да им разчете мислите, но в главите на панат-тиандините на пръв поглед цареше невъобразим хаос. Това бяха примитивни и суеверни същества, които се придържаха към някакви свои неясни обичаи и вярвания, но имаха и вродени умения да боравят с магията. Пъг ги нарече „магьосници-занаятчи“, тъй като според него те бяха строителите на различните машини и съоръжения, използвани от Алма-Лодака. Той предполагаше, че някога валхеру съзнателно са ограничили умствените им възможности, за да могат да ги използват като свои верни слуги.

Оставаше истинска загадка как са успели да оцелеят на този пустинен свят, където храната и водата бяха крайно оскъдни. Бе минало седмица, откакто бяха решили да натрупат достатъчно мана, за да задействат плана на Пъг. Горат още не можеше да си представи с какво ще им помогнат тези късове „кристализирала магия“, но засега оставяше на двамата магьосници да се грижат за това, а той самият се бе съсредоточил върху проблема с изхранването. Както се оказа впоследствие, подобно на много други пустинни области, лишени на пръв поглед от обитатели, и това място беше средище на богат подземен живот.

След като откриха машината на разлома, те изследваха внимателно целия остров, с изключение на върховете над храма. Островът бе достатъчно голям, че да им отнеме три дни, за да го прекосят от единия край до другия, където бяха разположени седемте колони на боговете, а и придвижването по права линия бе затруднено от планинския релеф.

Пъг изрази надежда, че на запад може да има друга земя, или дори материк, основавайки се на наблюденията си върху промените в блясъка на водата след залез-слънце. Горат се надяваше, че няма да се наложи да плуват дотам, за да потърсят друг начин за връщане.

Когато Горат стигна при пещерата, Гамина вече беше запалила огъня.

— Тази вечер ли ще се опитаме да осъществим плана на баща ти? — попита я моредельт.

— Не зная — отвърна тя.

Горат я наблюдаваше скришом. Тя беше забележително дете, дори според представите на неговите сънародници. Не познаваше много човешки деца, но макар да се намираха в тежко положение, девойката запазваше самообладание и умееше да се съсредоточава върху конкретните задачи.

Освен това беше много красива, доколкото Горат бе в състояние да го прецени. Несъмнено бе привлякла вниманието на Оуин, но той не можеше да определи дали защото бе дъщеря на Пъг, или заради някакви други нейни качества. И тук Горат установи, че не познава достатъчно добре човешката природа.

Появиха се Оуин и Горат, нарамили големи вързопи.

— Надявам се, че събрахме достатъчно — каза магьосникът.

— Чудесно — каза Горат. — Защото ми омръзна да се храня с тези проклети бронирани зайци. Ще се радвам дори на къшей сух хляб.

— Аз също — призна Оуин.

— Какво ще правим, ако планът не успее? — попита Горат.

— Ще проучим останалата част на острова и ако не открием нищо, ще направим лодка и ще отплаваме на запад.

Оуин замижа и притисна с пръсти слепоочията си.

— Пак ли главоболието? — попита го Гамина.

— Да, но мисля, че минава. — От известно време Оуин получаваше пристъпи на остро главоболие. Всъщност пристъпите бяха започнали, след като двамата с Пъг споделиха Чашата на Рлин Скрр. — Мисля, че този път болката бе по-търпима.

— Като се върнем на Мидкемия, млади приятелю, няма да се изненадам, ако откриеш, че притежаваш сили и способности, за които не си и мечтал.

— Ако се върнем — въздъхна Оуин.

— Ще се върнем — твърдо каза Пъг.

— Добре — кимна Оуин. — Какво друго ни трябва?

— Нищо, освен знание — рече магьосникът и се обърна към Горат. — Огледа ли всички пещери в района?

— Да — кимна Горат. — Нали ти казах.

— В такъв случай утре сутринта ще направим опит да се приберем.

— Защо не сега? — попита Горат.

— Двамата с Оуин — обясни Пъг, — ще се нуждаем от сериозна почивка, преди да си опитаме силите с тази работа. Зная доста неща за разломите и тяхната природа, но тази машина е създадена от други същества и може да не функционира като цуранските, които познавам добре. Не бих искал да допусна някоя грешка само защото съм изморен. Утре, след като се наспим добре, ще опитам.

Горат пак кимна.

Оуин се облегна на стената, изтощен от дългото ходене и торбата с мана, и каза:

— Горате, мога ли да те попитам нещо?

— Да, Оуин — отвърна тъмният елф.

— Помниш ли, когато се поклони на кралицата — стори ми се, че това е някакъв ритуал, но не го разбрах.

Горат се замисли, преди да отговори.

— Когато видях за първи път Елвандар — заговори той след малко, — го нарекох Бармалиндар, името на легендарния свят, от който всички елфически народи смятат, че са произлезли.

— Изумително — намеси се Пъг. — Разговарял съм с принц Калин, с други елфи и с Томас, но за първи път чувам да се споменава подобна легенда. Винаги съм смятал, че елфите произхождат от Мидкемия.

— Така е, както и драконите и валхеру, но съществува духовен източник на нашата раса, който лежи отвъд пределите на Мидкемия — обясни Горат. — Когато умрем, ние се преместваме на Блажените острови, където се събираме с нашите предци. Но всички произхождаме от Бармалиндар.

— Понякога — продължи той и погледна Оуин, — някои от нас улавят в душата си зов, страстно желание да тръгнат да търсят Елвандар. Разберат ли това обаче, останалите преследват този нещастник като предател и го убиват, преди да открие Елвандар. — Горат затвори очи и продължи с глас, в който се долавяше мъка и съжаление. — Така постъпих и аз, много отдавна. Все пак единици успяват да достигнат заветната цел и когато се озоват там, еледелите ги наричат „завърнали се“. Нямаат други имена. Сякаш цял живот са били еледели.

— Едно обаче не разбирам — заговори Оуин. — Защо кралицата каза, че още не си се завърнал? Какво означаваше това?

— Че все още имам връзки с миналото и това ми пречи да се присъединя безрезервно към сънародниците си от Елвандар.

— Но какви връзки? Нали децата ти са загинали, а жена ти те изгони?

— Трябва да убия Делекан — прекъсна го Горат и го погледна строго.

— Аха — отвърна младият магьосник. Възцари се мълчание. Гамина приготвяше вечерята, а Пъг обмисляше предстоящия опит.

Джеймс и преди бе присъствал на изтезания и никога не бе изпитвал удоволствие от гледката. Но Арута държеше на всяка цена да узнае плановете на Делекан.

Пленникът бе някакъв главатар или капитан, във всеки случай с достатъчно висок пост, за да знае повече от тролите и таласъмите в отряда си. Поне петима от ренегатите, които бяха пленили, го посочиха като единствения моредел, комуто са били поверени повече знания.

Принцът се безпокоеше, че събитията са взели крайно неблагоприятен обрат.

Бяха разпратили съгледвачи до всички проходи и скоро вече знаеха със сигурност, че наблизко няма друга голяма армия. Хиляди

войници, таласъми, троли и магъосниците, известни като Шестимата, бяха някъде другаде.

Въжетата се опънаха и моределът нададе болезнен стон. Краката му бяха завързани за две железни халки на пода, яки въжета пристягаха китките му, преметнати през два скрипеца.

— Говори — каза студено Арута, — ако искаш да видиш как порастват децата ти. Имаш думата ми. Ще те освободя веднага щом ми кажеш всичко, което ти е известно. Къде е Делекан?

Моределът вдигна глава, но вместо страх или омраза, Джеймс забеляза на устните му да трепка усмивка.

— Какво значение има това, принце на Запада? Повярвай ми, вече не можеш да попречиш на моя господар да осъществи замисленото. Пусни ме, а щом настояваш, ще ти кажа къде точно се намира сега Делекан.

Арута даде знак и двама войници развързаха въжетата.

— Делекан — обясни моределът — сега е в Сар-Саргот, където събира голяма армия.

Един капитан от Кралската гвардия понечи да го зашлеви през лицето с думите: „Лъжеш, куче!“, но Арута го улови за ръката.

— И защо господарят ти си седи на трона, докато ти и другарите ти проливате кръв пред стените на тази малка крепост?

— За да те накараме да дойдеш тук, принце — ухили се моределът.

— Но аз имам армия при Висок замък и още една при Косия проход.

— Това няма значение, Арута. Гарнизонът ти в Мъглива гора е съвсем малоброен и до няколко дни моят господар ще го изстреби до крак.

— До няколко дни? — Арута присви очи и се изправи. — Богове! Те ще използват разлом!

— Възможно ли е това? — попита Джеймс.

— Пуснете го на свобода — нареди Арута на капитана. — Не му давайте нито оръжие, нито храна и вода. Нека обере мъртвите си другари, ако иска да оцелее.

Войниците вдигнаха отмалелия моредел и го изнесоха навън.

— Ваше височество — обади се Локлир, — възможно ли е да отворят разлом?

— Цураните знаят как да го направят, както и Пъг. Подозираме, че пантатийците също имат известни познания по въпроса. Какъвто и да е източникът, по-важното е, че Делекан се е сдобил с него. В такъв случай от Сар-Саргот до Мъглива гора е само една крачка, а аз съм толкова далеч оттам...

— Какво ще правим сега? — попита Джеймс. Все още не се беше възстановил напълно, но все пак се бе посъзвел след цяла нощ сън и целебния чай, приготвен от знахаря на Арута.

— Искам ти, Локлир и този ваш магьосник да потеглите с възможно най-голяма бързина за Мъглива гора. Ще ви дам един отряд конници. Препускайте, без да спирате, не жалете конете. Първо ще идете във Висок замък. Кажете на барон Бодуен да свика целия гарнизон и да тръгне в ускорен марш за Сетанон. След това вземете хората на Гардан и се отправете към Мъглива гора, но колкото се може по-бързо. Аз ще ви последвам с цялата си армия. Разберете едно — вие двамата трябва да стигнете до Мъглива гора дори ако се наложи да се разделите с останалия отряд. Намерете капитан Филип и му кажете веднага да започне издирването на машината на разлома. Ако успее да я разруши преди Делекан да прехвърли армията си, ще скършим гръбнака на този моредел.

— Може вече да е там — подметна Джеймс.

— Което означава, че вече сте закъснели — отвърна Арута. — Яхвайте конете и тръгвайте незабавно. Имате половин ден езда до залез-слънце.

Джеймс се поклони мълчаливо и отиде да потърси Локлир и Патрус. Знаеше, че и двамата няма да са особено щастливи, когато чуят новите заповеди на Арута. Той самият не беше.

ГЛАВА 19

СРЕЩАТА

Пъг даде знак на останалите да се отдръпнат. Беше струпал на купчина всичката кристализирала мана и сега взе двата кристални жезъла и каза:

— Тази врата е престанала да функционира, когато е била прекъсната връзката от другата страна, откъдето е идвала и необходимата енергия.

— Но къде може да е тази друга страна? — попита Оуин.

— Някъде в близост до двореца в Крондор. Гамина е била в безсъзнание, когато са я отвлекли, но номерът, който направи Макала в моя кабинет със създаването на временен портал, изисква оригиналната врата да е съвсем наблизо.

— Защо? — попита Оуин.

— Когато разполагаме с достатъчно време, ще ти обясня цялата теория подробно, но за момента е достатъчно да знаеш, че инструментът, който ми даде Макала, няма достатъчно сила, за да ме транспортира между различни светове. Той само ми позволи да проникна в разлома, който съществуваше наблизо.

Оуин кимна и попита:

— Имаш ли някаква представа защо Дхатсаван и останалите богове на този свят са кристализирали маната по този начин?

— Мисля, че заради някакъв отчаян план, щом са го осъществили в разгара на битката. Вероятно са очаквали, че когато почувстват намаляването на свободната мана, валхеру ще се обезпокоят да не попаднат в капан и да останат завинаги пленници на този свят. Едва ли някога ще узнаем истината. А и сега не съм в настроение да се връщам при колоните, за да ги разпитвам.

— Как ще настроим машината, след като не разполагаме с източник на енергия? — попита Оуин.

Пъг вдигна Чашата на Рлин Скрр.

— Ето с това ще канализираме енергията. Дхатсаван ти е казал, че Чашата е ключ, с който може да достигнеш други светове.

— Да, така каза.

Пъг допря с пръст челото си.

— А тук държа знанията за това. Но ще ми е нужна и твоята помощ.

— Какво по-точно?

— Първо трябва да ви предупредя: може да не се получи или дори да загинем всички. Бих предпочел да сте някъде отвън в този момент, но опитът ми с разломите показва, че ще разполагаме с броени секунди.

— Добре, татко — обади се Гамина. — Кажете само какво трябва да направим.

— След като кажа на Оуин какво да прави, ще започна да броя на глас и когато стигна до „три“, ще се опитаме да включим машината на разлома. Ако стане, между ей онези два полюса ще се появи трепкащо сребристо сияние, което малко след това ще започне да посивява. Веднага щом стане сиво, скачате между полюсите. Няма да е зле, ако с Горат си държите ръцете. Ние с Оуин ще ви последваме незабавно. — Той им показва къде да застанат, след това се обърна към Оуин: — Това вероятно е най-трудната задача, която си изпълнявал някога. Притежаваш както енергията, така и необходимите познания, за да я изпълниш, макар че с второто си се сдобил съвсем отскоро.

— Не те разбирам...

— Силите ми все още са недостатъчни, заради грешката, която допуснах с Чашата — каза Пъг. — Макар паметта ми да се е възстановила, ще минат още няколко дни, преди същото да стане и със силата ми. Но твоята е непокътната, а имаш и познанията, които получи от мен.

— Но аз не разбирам нищо от разломи — възрази Оуин.

— Затвори очи и спри да мислиш за това, което трябва да направиш. Отпусни се и всичко ще се получи от само себе си.

На лицето на Оуин се изписа съмнение, но въпреки това той затвори очи. Пъг изчака минута и каза:

— Все още се напругаш. Защо не помислиш за нещо друго?

— За какво например?

— За нещо досадно, за някой скучен учебник, който е трябвало да научиш, или за уроците на Елгахар в Звезден пристан.

Оуин се разсмя и в същия миг нещо в ума му сякаш прещрака.

— Аз... чакай малко, нещо... — Той отвори очи. — Разсмях се и изведнъж установих, че зная нещо за разломите.

— Затвори очи и мисли за други неща — нареди отново Пъг.

Оуин въздъхна и отново затвори очи. Остави мислите си да се реят свободно и усети, че го заливат спомени. Спомни си как му се подиграваха по-големите му братя, докато се ровичкаше из книгите на баща си, спомни си девойката от родния град, която харесваше, но така и не събра сили да заговори, макар че тя вероятно щеше да е поласкана от вниманието на един от синовете на барона. После си спомни за срещата с Патрус, за отношението на стареца към баща му, за мъдростта, която се криеше под привидно небрежната му външност. А после в мислите му изникна образът на стареца, който му обясняваше как се правят някои лесни заклинания.

„Казвам ти, момче — говореше въображаемият Патрус, — номерът с пламъка от върха на пръстите е проста работа. Достатъчно е да си представиш, че въздухът около тях се загрява, и стига да го искаш достатъчно, малко след това ще получиш пламък.“ Оуин си спомни, че дълго след това правеше безуспешни опити, докато накрая се получи.

Патрус продължаваше да нарежда в мислите му: „Най-добрият начин да вникнеш в структурата на разлома е като игнорираш общоприетите представи за триизмерна ориентация. Представата, че си «тук» или «там», е по-скоро препятствие, отколкото помощ. Ако мислиш за разлома, като за «врата» между две места, долепени едно до друго във всеки момент, тогава...“ — Гласът на Патрус постепенно стихна, но Оуин имаше чувството, че е схванал същината на урока.

Изведнъж той отвори очи и извика:

— Зная как да го направя!

— Добре — кимна Пъг. — Веднъж оставих на Макрос да ме води, докато не събрах достатъчно сила, за да проникна и разруша разлома. Сега аз ще водя теб. Гамина?

— Да, татко?

— Опитай се да свържеш ума на Оуин с моя, а успееш ли — пригответи се за скок.

Тя подаде ръка на Горат и отвърна:

— Когато сте готови.

Пъг кимна и в същия миг Оуин почувства, че умовете им са свързани чрез този на Гамина. Пъг вдигна Чашата на Рлин Скрр с една ръка; в другата държеше кристалния жезъл. Опря жезъла в земята и попита:

— Готов ли си?

Оуин също опря своя жезъл и отвърна:

— Да, готов съм!

— Едно, две, три!

Оуин почувства в ръката си прилив на енергия и я насочи към купчината кристализирала мана, струпана до машината. Изведнъж чашата в ръката на стария магьосник засия ослепително и сиянието ѝ се предаде на двата полюса.

Беше като да се пресегнеш и да отместиш завеса. Оуин дори знаеше къде точно иска да се образува разломът отвори очи и забеляза блестяща сребриста стена, която бързо посивяваше. В същия миг Горат и Гамина скочиха през нея и изчезнаха.

— Хайде! — извика Пъг, улови го за ръката и двамата се хвърлиха към сивкавата стена.

Оуин почувства, че прелита през някакво лишено от форми пространство, а в следния миг се озова на каменен под и едва не се спъна в Горат и Гамина.

Стаята беше тъмна, от прозореца се процеждаше оскъдна светлина.

— Къде сме? — попита Горат.

— В моя кабинет в Крондор — засмя се Пъг.

Гамина скочи и плесна радостно с ръце. Още преди да заговори вратата се отвори и влезе Катала, само по нощница. Тя притисна дъщеря си в обятията си, после протегна ръце към Пъг.

— Знаех си, че ще я откриеш — бяха първите ѝ думи. Известно време Пъг се любуваше на отново събраното си семейство, после бавно каза:

— Макала ще си плати за всичко това.

— Той ли стои зад тази работа? — попита Катала.

— Това е дълга история, любов моя. Гамина ще ти я разкаже, когато се приберете на сигурно място в Звезден пристан.

— А ти къде ще бъдеш? — попита го разтревожено Катала.
Пъг изгледа Горат и Оуин и отвърна:
— Ние трябва да бързаме за Сетанон.

Джеймс погледна Патрус и старият магьосник извика:

— Мисли за себе си, момче! Аз мога да се погрижа за мен си!

Джеймс бе склонен да се съгласи. Чаят, който им бе направил учителят на Арута, правеше чудеса. Колкото и изтощени да бяха, когато си лягаха, бе достатъчно да пийнат няколко глътки от него и на сутринта силите им бяха възстановени напълно.

Бяха препускали като обезумели, изстисквайки всички сили от конете, които сменяха по три-четири пъти на ден. Успяха да предупредят навреме барона на Висок замък и дори си позволиха да преспят една нощ в меки легла, а на следващия ден отново продължиха, изоставяйки изморените войници, които не разполагаха с чудните възможности на чая, в замъка, за да тръгнат с останалите.

Най-сетне, когато изкачиха един хълм, забелязаха в далечината шатри и знамена, а зад тях тъмната линия на северния край на Мъглива гора. Скоро след това стражите ги спряха с виковете си. Стотникът, който излезе да ги посрещне, познаваше и двамата скуайъри.

— Къде е рицар-маршалът? — попита без предисловия Джеймс.

— В щабната шатра с херцога, господарю.

— Кой херцог?

— Крудийският херцог, скуайър.

— Мартин е тук? — Джеймс повдигна вежди. — Хубаво. — Той махна на останалите да го последват към една голяма шатра. Когато стигнаха при нея, скочи от коня и подаде юздите на един прислужник. Другите последваха примера му. На входа на шатрата Джеймс нареди: — Докладвайте на рицар-маршала за Джеймс и Локлир. Часовоят влезе вътре и само след миг ги покани. Рицар-маршал Гардан се бе навел над картата и я изучаваше внимателно. Когато влязоха, той вдигна насеченото си от бръчки лице и им се усмихна. Въпреки това в очите му се четеше тревога.

— Надявам се, появата ви означава, че Арута е наблизо зад вас.

— Тръгнал е насам, както и целият гарнизон на Висок замък, но ще мине седмица, докато пристигнат — отвърна Джеймс.

— Цяла седмица! — възкликна Гардан.

— Изгубихме няколко коня, докато стигнем при вас — обясни Локлир.

— Арута нареди незабавно да поемете към Сетанон — докладва Джеймс и се огледа. — Мислех, че Мартин е тук.

— Беше — обясни Гардан. — Но взе съгледвачите си и се отпрати към гората.

— Какво го накара да тръгне натам? — попита Локлир.

— Едно съобщение от Томас. Той смяташе, че няма да е зле, ако имаме свои хора в гората. Мартин, съгледвачите му и отряд елфи отидоха да търсят Тъмни братя.

— Значи Делекан е потеглил? — попита Джеймс.

— Той е тук. — Гардан постави пръст върху едно място на картата, където две реки се събираха в Мъглива гора. — Преди два дни се появи неочаквано. Не зная как го е направил, но вместо отпред, ни излезе право в тила.

— Предполагаме, че е използвал машина на разлома — рече Джеймс.

— Мътните го взели! — изруга Гардан. — Ако Войната на разлома ни научи на нещо полезно, то е, че отворят ли веднъж проклетите си врати, могат да прехвърлят войски с бързината, с която ги подреждат пред тях.

— Не вярвам тази да е толкова голяма — подметна Патрус.

— Кой е този? — попита Гардан.

— Казвам се Патрус — представи се магьосникът. — Ако беше достатъчно голяма, вече да са ви нападнали. — Той се наведе над картата и плъзна пръст по реката. — Тук някъде има ли брод, или мост?

— Опитваме се да открием — отвърна рицар-маршалът.

— Хайде, момчета — рече Патрус.

— Чакай! — спря го Джеймс. — Къде?

— Ако този остроух дявол е вече там, значи се готви да предприеме следващия си ход. Щом не се е появил насам, все още не е късно да изключим проклетата му машина и тогава храненияите му ще се втурнат на север, сякаш ги гонят хрътки. — Той се захили. — Тези тъмни елфи хич не обичат да са далеч от дома.

— Кой е този човек? — повтори Гардан.

— Това е дълга история — махна с ръка Джеймс. — Ще ви я разкажа, когато всичко свърши. Но той е единственият магьосник, с когото разполагаме, и ще трябва да се задоволим с него, освен ако не се появи Пъг.

— „Ще трябва да се задоволим“ — повтори с кисела физиономия Патрус. — Ако приказвате така, ще си ида вкъщи и ще ви оставя сами да се оправяте с тази каша.

— Извинявай — рече Джеймс. — Просто съм уморен.

— Няма нищо, Джими. Заведи ме при машината и ще я изключа.

— Доколкото знам — намеси се със скептичен тон Локлир, — за да го направиш, ти трябва специални познания и умения по разломите.

— Специални са, няма съмнение — кимна Патрус. — Доколкото съм чувал, повечето от тези разломи изникват не там, където трябва, вследствие на магьоснически грешки. — Той им намигна. — Никак не е трудно да се обърка някоя магия, от мен да го знаете.

— Надявам се, че си прав — отвърна Джеймс. — И да не успеем да спрем прехвърлянето на армията, ще спечелим дори ако позадържим малко похлупака над врящото гърне, докато Арута пристигне.

Гардан разпери ръце.

— Фронтът въобще не е ясно очертан. Имаше леки набези тук, тук и тук. — Той посочи три различни места край реката. — Херцог Мартин тръгна в тази посока. — Пръстът му се спря на един проход между последните две точки на набези. — Смяташе да се промъкне в тила на тъмните елфи.

— Ако има човек, който би могъл да се прокрадне в гора зад гърба на тъмни елфи, това е само Мартин Дълголькия, макар че и за него ще е невероятно трудно — каза Джеймс.

Гардан се засмя.

— С него замислихме отвличащ ход.

— Ако е достатъчно шумен и изглежда достоверен, може и да му свърши работа. В такъв случай и ние бихме могли да се възползваме от него.

— Няма ли да си починем малко? — попита Локлир.

Патрус погледна младия скуайър със съжаление.

— Ще си почиваш, когато се преселиш в отвъдното, момче. А сега се размърдай, че ни чака работа.

Локлир кимна намръщено.

— Останаха ли съгледвачи в лагера? — попита Джеймс.

Гардан поклати глава.

— Не. Всички отидоха с Мартин и елфите. Ако имате късмет, ще ги срещнете, преди да се натъкнете на отрядите на Делекан.

— В такъв случай по-добре да тръгваме, докато е още светло — заяви Джеймс.

— Как сте със запасите? — попита ги рицар-маршалът.

— Разполагаме с храна за около седмица — отвърна Локлир.

— Тогава само ще ви съобщя последната парола. „Крондорски орел“. Разпоредих да я изискват, защото из горите се срещат и ренегати.

— Когато отведох Горат в Крондор, си мислех, че никога вече няма да се изправя очи в очи с квеганските наемници.

— Разрешавам ти да ги трепеш колкото ти душа иска — заяви Гардан. — Хайде, време е да тръгвате.

Джеймс се разсмя и махна на Патрус и Локлир да го последват. Взеха отпочинали коне от конюшните, но и тук Патрус намери повод да мърмори.

— О, богове, пак непознат кон! — бе краткият му коментар. — Тъкмо свикнах с предишния...

— Да не предпочиташ да вървиш пеш? — попита го Локлир.

— Точно в този момент, момче, бих го предпочел — бе отговорът, придружен от познатия зловец кикот.

Джеймс поклати глава. Опитваше се да харесва стария дърдорко, но на моменти едва се сдържаше да не го стисне за гушата.

По всичко личеше, че тук съвсем скоро е имало битка. На поляната лежаха трима мъртви ренегати и един моредел и ако се съдеше по броя на стрелите в трупове, очевидно бяха попаднали на засада. „Само елфи са в състояние да издебнат моределски съгледвачи“ — помисли си Джеймс. Кое то вероятно означаваше, че херцог Мартин е някъде наблизо.

— Как мислиш, дали елфите ни помнят от скорошното ни посещение в Елвандар, или ще ни вземат за квегански ренегати и ще започнат да стрелят? — попита Локлир.

— Защо сам не ги попиташ? — отвърна нечий глас зад едно дърво вдясно, преди да го направи Джеймс.

Локлир и Джеймс дръпнаха юздите в момента, когато иззад дървото се показа висок мъж, облечен в кафяво-зелени дрехи.

— Мартин! — възкликна Джеймс. — Радвам се да ви видя, ваша светлост!

Мартин, херцог на Крудий, навремето известен като Дълголькия, се бе подпрял на оръжието, на което дължеше името си.

— Добра среща, Джеймс и Локлир. Кой е приятелят ви?

Патрус се огледа стреснато, когато иззад дърветата се материализира цял отряд елфи.

— Казвам се Патрус.

— Той е магьосник — обясни Локлир. — Дойде с нас, за да ни помогне да неутрализираме машината на разлома.

— Това е лорд Мартин, херцог на Крудий.

— Доста странен херцог, ако питате за мнението ми — изсумтя Патрус.

Мартин се усмихна и веднага се долови приликата с брат му — Арута.

— Натруфените дрешки на придворните не са кой знае колко практични, когато трябва да търчиш из гората и да гониш ренегати.

— Няма две мнения — съгласи се старият магьосник. — Та значи, тръгнали сме да търсим машината. Да знаете къде може да я открием?

— Знам точно къде се намира — отвърна Мартин. — Тази сутрин голяма група моредели тръгнали на юг, а ние се промъкнахме в тила им и се върнахме нагоре по реката. Не съм виждал машината, но зърнах на едно място доста подсилена охрана, което ме навежда на мисълта, че трябва да е там. Освен това във въздуха се долавяше нещо странно, което ми напомняше за усещанията, които предизвикваха в мен цуранските машини по време на войната. Ще пратя вест на Гардан, та когато пристигне Арута, да го насочи натам.

— Но ще бъде късно — рече Джеймс. — Патрус смята, че...

— Патрус не се нуждае от говорител, който да изразява мнението му, момче — прекъсна го старецът и се обърна към Мартин. — Ваша светлост, онзи остроух дявол едва ли е успял да прехвърли повече от няколко отряда. Сигурен съм, че той самият вече е на път за Сетанон, а тези, които се навъртат наоколо, са само част от ариергарда. Но ако машината продължава да работи до пристигането на принца, никой не знае колко троли и таласъми, както и други кръвопийци, ще очакват приближаването на нейната главна армия.

— Какво предлагаш? — попита го Мартин загрижено.

— Да се приближим максимално до проклетата машинария, а там искам от вас да вдигнете шум и да отвлечете колкото се може повече от негодниците встрани. Излъжете ги, че готвите мащабен удар, а после се отдръпнете, та да се втурнат подире ви. А ние ще се промъкнем в бъркотията и ще видим сметката на машината.

Мартин погледна въпросително Джеймс, който повдигна рамене.

— Добре — съгласи се той. — Последвайте ни. Но ще трябва да вървите пеша.

Тримата конници скочиха от седлата и елфите отведоха животните някъде встрани.

Мартин погледна към слънцето зад клоните на дърветата и каза:

— До залез-слънце ще сме при моста. По тъмно ще ви прехвърлим от другата страна, а ние ще им отвлечем вниманието.

— Ще ни прехвърлите през реката? — попита магьосникът. — Надявам се, че няма да се измокрим?

— Боя се, че ще се наложи — отвърна засмяно Мартин. — Има един плитък брод малко над моста. Мисля, че таласъмите все още не го знаят.

— Таласъми ли? — попита Локлир.

— По наши сведения в гората има само таласъми и квегански наемници. Предполагам, че моределите са тръгнали на юг с Делекан или с онзи, който води отряда им.

— Локлир, как си с квеганския? — попита Джеймс.

— Доста добре. А ти?

— Не е чак толкова добър, като твоя. Аз не съм израсъл на пристанище.

— Че Крондор къде е? Да не е навътре в сушата? — засмя се младият скуайър.

— В канала рядко навлизат квегански търговци.

— Така ли? — учуди се Локлир. — Но защо питаш?

— Защото не е изключено да се натъкнем на таласъми и троли, но много по-възможно е да срещнем някой от проклетите квегански ренегати.

— Да не искаш пак да изиграем онези сценка с „ние сме квегански ренегати“? — попита загрижено Локлир. — Номерът може да минава, когато трябва да преметнем тъпите троли, но ако става въпрос за истински наемници... не съм чак толкова добър, че да мина за квеганец пред някой, който е такъв по рождение.

— Ще му мислим, когато му дойде времето — махна с ръка Джеймс.

— Няма що! — въздъхна Локлир.

— Мартин — продължи вдъхновено Джеймс, — вместо да нанасяш лъжливи удари на противника, защо не опиташ да ни подгониш право към него?

Мартин повдигна учудено вежди.

— Сериозно ли говориш?

— Не, но какво пречи да опитаме? — захили се Джеймс.

Слънцето вече клонеше към хоризонта, когато наемниците край моста чуха шум от бягащи през гората мъже и викове за помощ на квегански. Скоро на брега на реката се появиха трима мъже — двама по-млади и един старец, — които търчаха презглава, а зад тях из храсталаците се мяркаха преследвачите им.

Пръв стигна моста Джеймс. Спря задъхан, посочи с ръка през рамо и извика на квегански:

— Нападат ни!

Вторият мъж го застигна, размаха ръце и кресна уплашено:

— Защищавайте моста! Ние ще повикаме подкрепление.

Водачът на наемниците се обърна към главатаря на тролите и тъкмо се канеше да го попита какво да правят, когато над главата му профуча стрела. Той се просна на земята, а тримата преследвани продължиха, за да повикат помощ.

Докато тичаше, Джеймс погледна през рамо. Мартин и неговите елфи полагаха всички усилия да убедят стражите на моста, че започва

голяма атака. Той спря и даде знак на Локлир и Патрус да забавят ход. Гърдите на стареца свиреха и Джеймс го попита:

— Как се справяш?

— Не както очаквах — отвърна Патрус. — Дай ми една минута и ще се оправя. — После се засмя с познатата си зла усмивка.

Изчакаха старецът да си поеме дъх и продължиха през гората. Движеха се право към мястото, където предполагаша, че е скрита машината на разлома — малка долчинка между два невисоки хълма. Насреща им излезе група моредели и Локлир извика на квегански:

— Нападнаха моста!

Водачът, висок и плещест моредел, приличаше малко на Горат. Носеше елек от нещавена кожа, под който се виждаха яките му гърди.

— Не говоря квегански, кучета такива! — кресна им той.

Джеймс спря и си пое дъх.

— Аз може говори на Кралски — почна той, като се опитваше да говори с акцент. — Нападнали мост. Троли пратили за помощ!

— Нападнали са моста? — Водачът се обърна към войниците си и им махна да тичат натам. — Аз съм Мороулф, син на Делекан и първи заместник-главнокомандващ. Аз се разпореждам тук, докато Делекан се придвижва към Сетанон. Вие при кого служите?

Локлир погледна Джеймс, който почна:

— Ами ние...

— Кажи му за елфите! — прекъсна го Локлир, както се бяха уговорили.

— Елфи ли? — повтори Мороулф. — Какви елфи?

— И за високия мъж с дългия лък, с който може да повали човек от хиляда стъпки — прибави Локи.

— Дълголькия! — Мороулф подскочи. — Само той може да бъде! Убия ли го, ще се покрия със слава.

— А другият как се казваше? — попита Джеймс.

— Май Калин — продължи сценката Локлир.

— Принцът на Елвандар е тук!? — извика моределът, сграбчи Джеймс за ризата и го вдигна.

— Да, да — потвърди Джеймс. Изобщо не му беше трудно да се престори на уплашен. — Принц Калин, така му викаха.

— Повикайте войниците ми! Отиваме да убием еледелския принц и неговия човешки приятел! Аз лично ще им изям ушите! —

закреця Мороулф. — Къде са те? — попита той Джеймс, след като го пусна на земята.

— При моста — посочи Джеймс.

Шестимата моредели се втурнаха към моста. Джеймс ги изпроводи с вика:

— Ще пратя и другите подире ви!

Докато Локлир му помагаше да се изправи, Джеймс мърмореше:

— Не мога да повярвам, че се получи.

— Няма да е за дълго. Най-много половин час. Да тръгваме.

Отново затичаха през гората и когато видяха още една група моредели, Джеймс извика отдалече:

— Мороулф нареди да бързате за западния мост!

Водачът на моределите, възрастен воин с вид на ветеран, възрази:

— Наредиха ни да охраняваме тази машина. — Вдигна ръка и едва сега Джеймс осъзна, че стои до машината на разлома. Ако не бяха спрели заради моределите, сигурно щеше да я подмине в здрача.

— Мороулф каза ние да я пазим — обади се Локлир.

Ветеранът го погледна с нескрито съмнение и Джеймс побърза да вметне:

— Значи така каза: „Вас, квеганските псета, по̀ ви бива да пазите машината, а не да търчите на лов за еледели“. Принц Калин и Мартин Дълголъкия нападнаха западния мост.

Ефектът от думите му бе светкавичен — моределите се втурнаха към гората.

Изправен до машината, Джеймс доволно подметна:

— Чудя се дали принц Калин си дава сметка с какво уважение се ползва сред по-тъмните си роднини?

— Мисля, че няма да остане дълго в неведение — отбеляза Локлир. После погледна Патрус и попита: — Ще можеш ли да спреш тази чудесия?

Тъкмо в този момент от машината се появи отряд от шестима моредели, които заслизаха от платформата. Джеймс веднага си придаде началнически вид и извика:

— Нападнаха ни при западния мост! Бързайте да помогнете на Мороулф!

Те се затичаха натам, накъдето им сочеше, а Локлир подхвърли:

— Някой от тези дни ще срещнеш моределски вожд, който просто няма да е толкова лековерен, и ще си изпатиш.

— Ще ида да огледам машината — обади се Патрус. Заобиколи я и се пъкна под платформата, която бе дълга шест стъпки и широка десет: напълно достатъчно, за да вървят двама души рамо до рамо, но не повече. — Доста чаркове е трябвало да докарат, за да я построят. Затова е толкова малка.

— Онази, която цураните са използвали през войната — рече Джеймс, — е била поне шест пъти по-голяма, ако съдя по думите на Арута. През нея са минавали цели каруци.

— През тази също може да мине малка количка — отвърна магьосникът. — Да видим откъде може да се изключва.

Той спря пред някакъв механизъм, покрит с кристали и поставен върху дървена колона. Плъзна длан по кристалите и когато пръстът му докосна втория отляво, от него изскочи искра и го събори на земята. Докато Джеймс му помагаше да се изправи, Патрус промърмори:

— Ето че научих нещо полезно.

— Какво? — попита Локлир.

— Да не пипам пак тия проклети кристали.

Отново обиколи машината и когато се върна при мястото, където стоеше Джеймс, през отвора преминаха още шестима моредели. Джеймс и на тях нареди да тръгнат след Мороулф.

— Защо да не я запалим? — предложи Локлир.

— Това може и да свърши работа — съгласи се старият магьосник. — Но се съмнявам. Магия като тази няма да гори лесно. Дай ми още пет минути, момче, остави ме да я разгледам подробно.

Джеймс и Локлир се спогледаха многозначително: може би не разполагаха с толкова време.

Пък въздъхна и заяви:

— Оуин, ще трябва да ми помогнеш пак. Силите ми се възвръщат, но все още не мога да разчитам на тях, за да стигнем до Сетанон. Ти ще ни прехвърлиш там.

— Аз ли? Но аз не зная как.

— Напротив! — възрази Пък. — Знаеш много от нещата, които знам аз. Само дето не го осъзнаваш. А сега се отпусни и ме остави да

те насочвам. — Той вдигна металната сфера.

Откакто Гамина бе свързала умовете им, Пъг можеше да прониква в мислите му и да му помага да се съсредоточи, без да прибегва до помощта на магия.

— Така, искам сега да се пресегнеш. Сетанон е натам... ето в тази посока — говореше той тихо. — Още съвсем мъничко... — Внезапно очите на магьосника се разшириха. — Разломът! Усецам го!

— Къде? — викна стреснато Горат.

— Някъде близо до Сетанон! Където действат Макала и другите.

— Да вървим там! — рече Горат. — Щом Делекан и съюзниците му са там, значи и за нас ще се намери работа.

Пъг кимна и стисна Оуин за рамото.

— Стисни очи и ми позволи да те насочвам. Все едно че отваряш врата.

Оуин затвори очи и се отпусна и миг след това пред погледа му наистина се показа врата. Той се пресегна мислено, натисна дръжката и побутна вратата.

И пропадна в пространството отвъд нея.

Тримата тупнаха доста шумно на земята.

Когато вдигнаха глави, забелязаха Джеймс, който попита Патрус:

— Как го направи?

Джеймс протегна ръце на Оуин и Пъг, а Локлир подаде своята на Горат.

— Не можете да си представите колко се радвам да ви видя тук — каза Джеймс.

— Благодаря, Джеймс — отвърна Пъг, изгледа Патрус и попита: — Кой е този?

— Казвам се Патрус — представи се с обичайното си спокойствие старият магьосник.

— А това е Пъг — намеси се Джеймс.

— Зная — кимна Патрус. — Виждал съм го веднъж отдалече. Дойде в Тимонс да подбира магьосници за академията си. Здравсти, Оуин.

— Здравей, Патрус. Как се озова тук?

— Дълга история.

От машината се появи поредната група моредели и Джеймс се развика:

— Елфите ни нападат! Мороулф тръгна на запад! Бързайте след него!

Моределите, още зашеметени от прехвърлянето, местеха объркани погледи между Джеймс и Горат.

— Размърдайте се де! — кресна им заповеднически Горат.

Моределите хукнаха.

— Идват на петминутни интервали — отбеляза Джеймс. — Не повече от шестима наведнъж.

— Това прави седемдесет на час — пресметна Локлир. — А Арута е поне на един ден път оттук. Ако не предприемем нищо, до утре ще станат хиляда.

— Къде е Делекан? — попита Горат.

— На път за Сетанон — заедно с почетната си гвардия — отвърна Джеймс. — Така поне каза синът му.

— Трябва да тръгнем натам! — заяви Горат.

— Но първо трябва да спрем тази машина — отвърна Джеймс.

— Бих искал да ви помогна, но се опасявам, че все още не съм си възвърнал силите — обади се Пъг.

— Какво мога да направя? — попита Оуин.

Патрус скочи от платформата и се изправи пред него.

— Просто да стоиш настрана, момче. Просто стой и гледай.

— Какво си намислил? — попита Пъг.

— Знаеш какво трябва да се направи, магьоснико. Вярно че работата е мръсна и нелишена от риск. — Той се усмихна на Оуин. — Дръж се за него, момче. И той може да те научи на това-онова. — След тези думи Патрус скочи през вратата.

— Не биваше да го прави! — извика Пъг.

Но вместо да бъде отблъснат назад, както Пъг очакваше, Патрус бавно се приплъзна между двата полюса. Жезълът му засия ярко и Патрус се провикна с блеснали от възбуда очи:

— Знаеш какво трябва да направиш, момче! Един от нас трябва да го направи, а аз и без туй съм твърде стар и близо до края! Направи го!

Пъг стисна Оуин за рамото и му извика:

— Прехвърли му от силата си!

— Какво? — ококори се Оуин.

— Разломът може да се затвори само отвътре! Дай му силата си! Побързай!

Оуин затвори очи и отново остави на Пъг да го насочва. Вдигна ръце и почувства как по тях преминава вълна от енергия, която се насочи право към стария магьосник. Патрус изкрещя, но не беше ясно дали от болка, или от радост. Миг след това разломът престана да съществува, а между полюсите на машината изригна вихрушка, която повали всички на земята.

Пръв скочи Джеймс, огледа се и попита:

— Къде изчезна той?

— Няма го — каза Пъг и поклати глава.

— Мъртъв ли е? — попита Оуин.

— Той знаеше с какво се захваща — отвърна Пъг. — Веднъж и аз затворих един разлом отвътре. Тогава ми помагаше не друг, а Макрос Черния, и въпреки това едва оживях.

— Това е смърт на храбрец — заяви тържествено Горат.

Оуин се помъчи да преглътне напирещите в гърлото му сълзи. Патрус беше първият му учител и макар да бе досадно и вечно мърморещо старче с доста странности в характера, той го уважаваше и му се възхищаваше. Накрая въздъхна и се изправи.

— Не зная след колко време ще се върнат Мороулф и останалите — рече Джеймс. — Но със сигурност скоро ще забележат вятъра, който задуха оттук.

— И без това е време да изчезваме — каза Пъг.

— Накъде? — попита Джеймс. — Нямам никакво желание пак да се промъквам през постове на моределите. Изчерпах запасите си от хитрини.

— Трябва да идем в Сетанон. — Пъг погледна Джеймс и Локлир. — Вие знаете защо, а другите ще научат скоро.

— Щом там е Делекан, и ние тръгваме — заяви решително Горат.

— Подредете се в кръг — заповяда Пъг. Те го послушаха и се хванаха за ръцете. — Отпуснете се и позволете на нас двамата с Оуин да ви ръководим.

Оуин отново остави на Пъг да го насочва. Вече го правеше по-лесно, а и магьосникът, изглежда, възвръщаше бавно силите си.

Само след миг се озоваха на друго място.

— Почти стигнахме...

Изведнъж се блъснаха в някаква преграда и дори Горат изкрещя от болка. Могъщият моредел изгуби последен съзнание, но преди това успя да зърне телата на другите, проснати върху замръзнала черна земя, сгърчени от конвулсивните пристъпи на нетърпима болка. След това над него се спусна благодатната пелена на безсъзнанието.

ГЛАВА 20

ВЪЗМЕЗДИЕ

Земята бе влажна.

Пъг се надигна на лакти и видя, че Джеймс и Локлир все още лежат в несвяст. Горат бе дошъл на себе си, но изглеждаше замаян. Оуин седеше, стиснал главата си с ръце.

— Какво стана? — простена той.

— Ударихме се в някаква преграда — обясни Пъг и стисна очи, надявайки се болката да попремине.

Джеймс също почна да се свестява. Надигна се и се огледа с премрежен поглед.

— Къде сме?

— В стария двор на замъка Сетанон — отвърна Пъг и посочи обгорялата врата на полуразрушената и изоставена портална кула. — Точно над целта, която дирехме.

— И как ще стигнем там? — попита Горат.

— Ще определим границите на преградата и ще открием място, откъдето да проникнем в старите тунели под града. Не може да са заградили отвсякъде.

— Защо не? — попита Оуин.

— Защото дори шестима цурански магьосници не са в състояние да поддържат ден и нощ толкова голяма преграда. Макала не знае, че съм избягал от Тимирания. Поставили са преградата само за неочаквани посетители, което означава, че се редуват да я поддържат един по един. Трябва да е от малките, за да го правят.

— Звучи логично — съгласи се Локлир, изправи се и простена.

— Ако има място, откъдето да се прониква в старите тунели, то трябва да е на най-долния етаж на изоставената крепост — продължи Пъг. — Ще започнем да търсим оттам.

— Но първо ще потърся нещо, от което да направя факла — заяви Горат.

Докато чакаха, Пъг се обърна към Оуин.

— Как се чувстваш?

— Уморен, разнебитен и ядосан. Но поне съм жив. А ти?

Пъг докосна длани, после бавно ги раздалечи. Между ръцете му премина синя искра.

— Усецам, че силите ми се възвръщат, макар и бавно. Може би това забавяне ще ми е от полза. — Той снижи глас и продължи: — Не искам другите да го знаят, но ако се изправя срещу цуранските Велики, дори да съм във върхова форма, ме очаква погром. Ще трябва да разчитаме на потайни действия и изненада. Най-добре ще е да ги издебнем един по един и да ги надвиваме физически — ако успеем да го направим, преди да са използвали заклинанията си. Всъщност имаме още едно предимство. Цуранските Велики се смятат за богоподобни и като недосегаеми на своя свят не са привикнали към идеята за физическо насилие. По-вероятно е първо да се опитат да ни заповядват, а едва след това да прибегнат до употребата на магия.

— Аз лично не кипя от ентузиазъм да се срещам с тях — призна Оуин. — Вярно, че в съзнанието ми взеха да се проявяват част от знанията, получени от теб, и вече съм сигурен, че мога да правя неща, които вчера ми бяха непознати. Но все още съм неуверен в силите си.

— В такъв случай ще правиш каквото ти казвам.

Горат се върна с две факли.

— Намерих ги в един изоставен склад. — Освен това бе взел арбалет и колчан със стрели. — Подхвърли арбалета на Локлир и младият скуайър го улови и го огледа внимателно.

— Доста е прашен и не е смазан от десетина години — бяха първите му впечатления. — Но поне не е ръждясал. — Той опря арбалета в земята и застъпи стъпенката, за да запъне тетивата. За разлика от по-тежките арбалети, които трябваше да се навиват, този се зареждаше само с опъване. — Нещо тетивата не ми вдъхва доверие.

Но старият арбалет се зареди със звучно изщракване и Локлир постави стрела в канала.

— Я се дръпнете. Някой може да пострада, ако тетивата се скъса.

Той се прицели в близката врата и дръпна спусъка. Стрелата се заби със звънтене в масивната врата.

Локлир огледа одобрително оръжието.

— Бива ги старите майстори.

— Ще го пробваш ли пак? — попита Джеймс.

— Не — отвърна Локлир. — Не бих искал да предизвиквам съдбата. Достатъчен е и един изстрел, стига да е в подходящия момент.
Джеймс кимна.

Пъг огледа малкия отряд и нареди:

— Да тръгваме.

— Чакайте! — Пъг вдигна ръка.

Намираха се в дълбок тунел, толкова тесен, че почти не можеха да се завъртят в него. Раменете на Горат стържеха срещуположните стени.

— Какво има? — попита Джеймс.

— Тук трябва да е. — Пъг посочи голата стена. — Ако не се лъжа, тук имаше врата към една подземна галерия.

Джеймс извади кинжала си, Горат също, и двамата започнаха да копаят в стената. Скоро плувнаха в пот, но усилията им бяха възнаградени — под остриетата им се показаха тухли.

— Отдръпнете се — рече Оуин и доближи факлата до стената. Без да обръща внимание на пламъците на факлата, Горат се наведе до него и каза:

— Тухли са и са се поразклатили. Направете ми място. — Той опря ръце, запъна се в крака в насрещната стена и напъна мишци. Стената поддаде със скърцане и стържене; първо падна една тухла, последваха я още няколко.

В следващия миг цял участък от стената се срути. Тунелът се изпълни с прахоляк и Оуин започна да киха.

Без да се колебае, Горат грабна факлата от Оуин и прекрачи в отвора. Другите го последваха. Галерията бе просторна, подът бе покрит с дебел слой прах, трупал се тук от векове. Пъг вдигна ръка и от дланта му бликна светлина, която озари цялото помещение.

Намираха се в естествена подземна кухня. По тавана и стените бяха изрисувани дракони и същества в доспехи, които ги язدهа.

— Валхеру! — прошепна Горат със страхопочитание. — Това е било тяхно лековище.

— Преди да продължим нататък — заговори Пъг, — бих искал да ви подготвя за това, което ви предстои да видите. Не става въпрос само за Шестимата, срещата с които не е изключена, но някъде наблизко се намира един свещен предмет, известен като Камъка на живота. Този предмет е създаден от валхеру, за да го използват като оръжие срещу

боговете по време на Войните на хаоса. Точното му предназначение винаги ми е убягвало, макар от доста време да се занимавам с изучаване на източниците, в които се споменава за него, но в едно няма съмнение: целта му е да предизвика огромни разрушения. Именно него диреше и лъжеводачът Мурмандамус по време на Големия бунт преди десет години.

— Лъжеводачът ли? — попита объркано Горат.

— Той не беше истински моредел, а пантатийски змиежрец, приел този облик с помощта на черна магия, за да примами твоите сънародници да пожертват живота си за неговата кауза. Той улавяше и събираше есенцията на изгубените им животи, за да я използва като ключ към пробуждането на Камъка на живота. Ако беше постигнал целта си, боя се, че последствията за всички живи същества на Мидкемия щяха да са катастрофални. Тимирянската пустош е цветуща градина в сравнение с голия камънак, в който щеше да се превърне този свят.

Очите на Горат се наляха с кръв.

— Толкова невинни жертви заради тези пантатийци!

Оуин също изглеждаше объркан.

— Не разбирам нещо. Как може един жрец или магьосник от висшето изкуство да задейства такова нещо? Щом валхеру са изчезнали, не се ли е изгубила с тях и тайната на този Камък на живота?

— Не — отвърна Пъг. — Душите на валхеру са оковани вътре в камъка и не е изключено при неумело боравене с него да бъдат освободени. Макар и да са лишени от тела, комбинираната енергия от съзнанията им ще е достатъчна да активира Камъка. Не бива да позволяваме в никакъв случай това да се случи.

— Значи Макала иска да ни унищожи? — попита Локлир.

— Не е чак такъв безумец — възрази Пъг. — Но е фанатично предан на Империята и вярва, че Кралството разполага с могъщо оръжие за разрушение, което някой ден може да бъде използвано срещу неговия народ. Ето защо отчаяно се опитва да разкрие тайната на това оръжие, за да може да се защитава срещу него, или да построи друго подобно, чрез което да държи Кралството в послушание.

— Този глупак! — възкликна Горат. — Каква дребнава и злобна душица!

— Може би възгледите му за света наистина са дребнави — съгласи се Пъг, — но в магията е опитен и силен противник. Не бих могъл да му се опра, особено сега, когато съм толкова отслабнал. Ето защо трябва първо да се отървем от шестимата му помощници и едва тогава да се справим с него — двамата с Оуин. — Той изгледа Горат и Оуин. — Вие, приятели — един главатар-рenegат от Севера и най-малкият син на прочут благородник, — сега ставате мои довереници. Само кралското семейство, както и неколцина ветерани от битката за Сетанон, между които Локлир и Джеймс, са посветени в тайната на Камъка на живота.

— Ще умра, но няма да я разкрия пред никого — обеща Горат. Оуин само кимна.

— А сега ме последвайте.

Пъг ги поведе надолу по един дълъг коридор, който очевидно някога се бе използвал като вход за подземния град.

— Два от градовете на север — Сар-Саргот и Сар-Исбандия, са били построени от гламределите по подобие на този. Някога са го наричали Градът на Дракен-Корин.

— Чувал съм това име — намеси се Горат. — Дори валхеру са го смятали за безумец.

— Но тъкмо той ги убедил да вляят жизнените си сили в Камъка на живота.

— Защо е толкова голям тунелът? — попита Оуин, загледан във високите сводове.

Пъг се засмя.

— Някога да си виждал малък дракон?

— Не. — Оуин се изчерви. — Никакъв не съм виждал.

Стигнаха до масивна дървена врата, здрава като закалено желязо.

Пантите бяха с размерите на човешки тела. Между крилата имаше достатъчен процеп, за да се промъкнат. Вътре спряха.

Внезапно сабята на Горат светна в сумрака и преди Оуин и Пъг да осъзнаят какво става, на пода се въргаляха два окървавени таласъма.

— Това означава, че сме близо — отбеляза невъзмутимо Пъг.

— А също и че Делекан е наблизо — добави Горат.

— Макала може и да го използва — каза Пъг, — но се съмнявам, че ще му разкрие цялата тайна на Камъка на живота. Никой от вашите

моределски вещици не е в състояние да го прехвърли чак тук. Ще трябва сам да открие пътя от повърхността.

— Съмнявам се този гигантски подземен лабиринт да има само един вход — отбеляза Горат.

— Така е — кимна Пъг. — Макала може да се премества с магия от едно място на друго, но трябва да знае къде точно отива. Първия път някой друг го е довел тук.

— Наго — рече Горат. — Той прекара на юг близо година, преди да започне тази безумна война. Ако успеем да накараме този Макала да проговори, обзалагам се, ще признае, че тъкмо Наго му е показал входа към това място.

— По-късно ще обсъждаме този въпрос — рече Пъг. — Както и да са се запознали, явно са решили, че целите им оправдават сътрудничеството им. Мисля си, че Макала използва Делекан също както лъжеводачът Мурмандамус използваше твоя народ, Горат. Той пращаше сънародниците ти на смърт срещу моите, сънародници, само и само за да задържи армията на принца далеч от това място.

Продължиха напред, но скоро Пъг вдигна ръка.

— Чакайте! — Протегна и двете си ръце напред и попита: — Оуин, усещаш ли?

Оуин се приближи към него и също протегна ръце. Почувства върху дланите си енергия, парливо усещане, което се усилваше заедно с натиска на ръцете му.

— Това преграда ли е? — попита той.

— Да — отвърна Пъг. — В нея се ударихме, когато се опитвах да ви прехвърля в залата на долното ниво.

Пъг я притисна с длани и премести ръце първо вляво, а после и вдясно. След миг кимна, видимо доволен.

— Това е сфера. Трябва да я заобиколим и сигурно на другия край ще открием онези, които са я създали. — Той посочи една врата в стената отдясно. — Оттук.

Влязоха в тунел, който слизаше още по-надолу в земните недра.

Магията в стаята бе толкова силна, че дори Джеймс и Локлир я усетиха и настръхнаха.

— Какво е това място? — попита Джеймс.

— Съкровищница — обясни Пъг. — Една от многото. Не пипайте нищо. Някои от тези предмети са вълшебни, трудно ми е да преценя последствията от случайно задействане.

— Това пък какво е? — Оуин посочи един голям ловджийски рог, изписан със странни руни.

— Надписите са ми познати — обади се Горат. — Мисля, че такъв е бил езикът на валхеру.

— И какво пише? — не спираше да любопитства Оуин.

— Това е глифът на Тирана от Ветровитата долина.

Пъг се опита да си спомни кой точно е този валхеру и съжали, че Томас не е тук, за да му каже.

— Тази крипта е за плячка — каза Горат. — Тук са струпани откраднати или отнети със сила трофеи. — Той посочи няколко отворени сандъка, в които имаше покрити с прах скъпоценни камъни и накити.

Оуин вдигна ръка и я задържа над ловджийския рог.

— Пъг, моля те, ела да видиш.

Пъг се приближи до него, докосна рога и прошепна:

— От него извира магия!

И тогава старият магьосник си спомни — а може би вълшебният предмет имаше способността да въздейства на паметта му. Той отдръпна ръка от рога, като че ли го бе опарил.

— Алгон-Коқун! Убит от Ашен-Шугар. Наистина жалко, че Томас не е тук. Това е ловджийски рог, който... — Зениците му се разшириха. Той взе рога, праметна златистата му каишка през раменете на Оуин и го провеси на хълбока му. — Все още действа и би могъл да наруши равновесието — в наша полза. — Пъг се огледа. — Тук има толкова много неща, които бих искал да изуча на спокойствие. Толкова много, което не зная.

— Знаем обаче, че Макала е някъде наблизо — намеси се Оуин, — и че трябва да го спрем.

Пъг кимна, обърна се и продължи по дългия коридор.

Тясното помещение, в което влязоха, бе озарено от собствена светлина и Горат угаси факлата. За да пести енергия, Пъг също бе престанал да използва светлината от дланта си. Усещаше, че паметта

му се възвръща, а и способностите на Оуин бяха надминали далеч онова, което момчето можеше, когато за пръв път се срещна с Локлир. Но сега им предстоеше да се изправят пред седем Велики от Келеуан — Макала и шестимата му съюзници.

Горат се промъкна безшумно до ъгъла и надникна предпазливо. Отдръпна глава и вдигна три пръста към Пъг и Оуин. В помещението имаше двама магьосници и вероятно един прислужник или помощник. Пъг бе обмислял дълго как да подходи към някогашните си събратья. Почти бе сигурен, че Макала не му е разкрил цялата истина, а дори и да го бе сторил, това бе по-скоро неговата версия за нещата.

Пъг си даваше сметка, че в резултат от техните действия бяха пострадали или загинали хиляди хора, моредели, троли и таласъми и че това престъпление не бива да остане ненаказано. Даде знак на Оуин да пристъпи вляво, а той се премести надясно. След това посочи арбалета на Локлир и размърда три пръста — показваше му, че трябва да се заеме с третия противник.

Изчака всички да заемат местата си, след това махна отривисто с ръка и се втурна напред.

Тримата им противници вдигнаха глави. Двама носеха черни наметала, а третият бе воин-моредел.

Локлир опря арбалета в бузата си, пое си въздух, издиша, задържа, прицели се, както го бяха учили, и дръпна спусъка.

Късата стрела изсвистя, удари моредела в гърдите, завъртя го и го блъсна в стената.

Двамата цурани стояха като парализирани, втрещени от изненадващата атака. След миг обездвижващите заклинания бяха завършени и цураните успяха само да изстенат. Горат пристъпи напред с вдигната сабя, готов да ги посече, ако се наложи.

Но нямаше никаква нужда. Пъг махна с ръка да запазят тишина и се огледа и послуша дали не е вдигната тревога.

Но в тунела цареше тишина.

— Остават още четирима, плюс Макала — прошепна той.

— Това ми прилича на спално помещение — каза Джеймс и посочи леглото до стената. — Сигурно тук са си почивали на смени, докато другите са поддържали сферата около Камъка на живота.

Пъг затвори очи и настрои вътрешните си сетива. Някъде в далечината се долавяше познато присъствие. Той се пресегна към него,

но усети, че му пречат да осъществи контакт.

— Още не — чуха го да шепне.

— Какво не? — попита Джеймс уморено.

Пъг го погледна внимателно, премести поглед върху Локлир и попита:

— Вие двамата почивали ли сте си, откакто тръгнахте от Северен страж?

— Аruta има един знахар-магьосник, който ни снабди с някакъв подсилващ чай. Пиехме го нощем, защото ни оставаха само по час-два за сън.

— Това може да свърши работа за кратко време — обясни Пъг, — но впоследствие се налага по-продължителен отдих. Внимавайте. Усещам, че сетивата ви са притъпени и вече не сте толкова бързи, колкото смятате.

Локлир погледна Джеймс и подхвърли:

— Не виждам нищо чудно в това да сме изморени.

Джеймс се засмя и го потупа по бузата.

— Той ни съветва да не бъдем прекалено самоуверени, Локи.

— Джими Ръчицата — самоуверен? Боже опази — отвърна Локлир и сви устни.

— Елате — рече им Пъг. — Магия, достатъчно силна да създаде подобна преграда, не е нещо, което да се среща всеки ден. Прилича донякъде на бариерата, която бе издигнал около мен тимирянският бог.

Продължиха по коридора и се озоваха в друга, по-голяма зала. В далечния ѝ край се движеха неясни фигури и Пъг даде знак на хората си да се разпръснат.

Изведнъж подземната кухня се озари от светлина.

Към тях се приближаваха две загърнати в наметала фигури.

— Казаха ни да те очакваме тук, Миламбер — произнесе едната.

— Затапек, не заставай насреща ми. Макала ви е излъгал и сега сте отговорни за смъртта на невинни хора. Спри, преди да си оцапал ръцете си с още кръв.

— Миламбер, Макала не е единственият в нашия Съвет, който те смята за неистински Велик — много по-заинтересуван от съдбата на сънародниците си, отколкото от доброто на Империята. Инак защо ще криеш това могъщо оръжие от нас?

Вторият магьосник зад Затапек зае позиция встрани и насочи жезъла си към Пъг, сякаш беше оръжие. Внезапно зад гърба на Пъг звънна тетивата на арбалет и вторият магьосник се завъртя във въздуха, а от окървавеното му рамо бликна кръв. Той изкрещя от болка и Затапек реагира мигновено.

Цуранският Велик вдигна ръце с изпънати напред пръсти и от тях бликна порой от синкава енергия, която удари Пъг в гърдите. Краката на магьосника се подкосиха, той падна на пода и се загърчи от болка.

Беше ред на Оуин да се намеси. Голяма огнена сфера се появи върху дланта му и се понесе към Затапек. Но цуранският магьосник беше готов — вдигна лявата си ръка и пред нея изникна стена от енергия, която разпръсна огнената топка и останките ѝ се посипаха върху камъните.

Единствената полза бе, че за кратко Затапек бе изгубил контрол върху магията, с която бе атакувал Пъг.

Оуин не знаеше какво да предприеме, затова затвори очи и остави на интуицията си да решава. Протегна ръка, произнесе една-единствена дума и около цуранския магьосник се завъртя стълб от сгъстен въздух. За миг Затапек не можеше да вижда нищо — освен това бе раздвоен, тъй като се беше подготвял за поредната енергийна атака. В това състояние ударът го завари неподготвен и той отхвъркна на двајсетина стъпки назад.

Горат изтича към него и последното нещо, което видя зашеметеният цуранец, беше извисяващата се над него фигура на тъмния елф, с вдигната високо сабя. След това, с един-единствен удар, Горат го довърши.

Оуин се наведе над Пъг, който все още не се бе съвзел от заклинанието, с което го бяха атакували. Тялото Му се тресеше неудържимо, зъбите му тракаха, лицето му бе изкривено в мъчителна гримаса.

— Можеш ли да направиш нещо? — попита го Локлир.

— Не зная — отвърна Оуин. Докосна с пръсти ръката на Пъг и в същия миг почувства остра болка. Но вместо да се отдръпне, младият магьосник разтвори съзнанието си за болката и се опита да уталожи бушуващата енергия. Постепенно я овладя, насочи я към пода и тя изчезна.

Пъг се отпусна в ръцете му. От устните му се отрони мъчителна въздишка.

— Пъг! — извика му Джеймс. — Чуваш ли ме?

Пъг кимна отпаднало, после каза:

— Помогнете ми да стана, моля ви.

Джеймс го хвана през кръста и го вдигна. Краката на Пъг трепереха.

— Толкова се радвам — заговори припряно Оуин. — За една минута видях повече заклинания, отколкото през целия си живот.

— Ти се справи добре. Това е, защото се довери на инстинктите си. Ако продължаваш в същия дух, магьосническите умения, които получи от мен, ще ти послужат добре. — Пъг се освободи от прегръдката на Джеймс и направи няколко крачки. Видимо се възстановяваше с всеки миг. — Справихме се с четирима. Поне един от останалите ще е зает да поддържа преградата, ако не и двамата. Остава само да ги открием и да се справим и с тях. Тогава преградата, която блокира достъпа до Камъка на живота, ще падне и ще можем да се заемем с Макала.

Той се огледа. Магьосникът, когото Локлир бе прострелял, вече бе издъхнал.

— Зад онази врата има още една съкровищница. Отсрещната ѝ стена е била разрушена с магия преди много години. Зад разрушената стена е стоята с Камъка на живота.

— В такъв случай — обади се Горат — трябва да предполагаме, че последните двама цурани и Макала са зад тези врати.

— Елате — каза Пъг и тръгна предпазливо към вратата. Пътем се надвеси над спътника на Затапек, млад Велик, когото не познаваше. „Вероятно е бил още ученик, когато бях на Келеуан — помисли си Пъг. — Колко жалко. — Мъртвият магьосник бе изцъклил безжизнените си очи към тавана. — Каква безсмислена загуба.“

Когато наближиха вратата, Пъг даде знак на спътниците си да спрат. Надникна бързо и зърна две фигури, които стояха неподвижно. Стори му се, че не са го забелязали. Вниманието им бе приковано от две цели: да очакват появата на Пъг и да поддържат преградата. Пъг знаеше, че подобна продължителна задача неимоверно изтощава тялото и притъпява сетивата, но не хранеше илюзии, че и в това състояние би могъл да ги надвие.

Делекан и неговите Тъкачи на заклинания трябваше да са някъде наблизко — опитваха се да открият пещерата или да освободят Мурмандамус, ако наистина вярваха, че още е жив. И в двата случая появата на Пъг или задействането на Камъка на живота от Макала щеше да сложи край на опитите им.

Пъг отстъпи назад и затвори очи.

„Виках те, но не успях да достигна ума ти“ — отекна в главата му познат глас.

Той погледна към Оуин и прошепна:

— Оракулът.

Оуин кимна.

Пъг отвърна мислено:

„Трябва да свалим преградата и да те освободим.“

„Черните мантии се промъкнаха една нощ и изпълниха подземие с мъгла, която приспа слугите ми, а мен лиши от сили. След това ме оковаха със заклинания, които дори аз не можех да неутрализирам. А всичко това стана, защото не мога да предвиждам собственото си бъдеще. След време може би ще се освободя, но за момента съм жалко подобие на онова, което бях.“

Пъг познаваше добре могъществото на Аалския оракул и бе наистина впечатлен от подготовката на Макала. Не биваше никога вече да го подценява.

„Макала е безжалостен и твърдо решен да доведе замисленото докрай, но не е склонен към агресивни постъпки като твоите сънародници. Ако искаше смъртта ти, досега да ти е отнел живота. Стига му обаче, че те е извадил от строя за известно време. Нямаш никакви тежки наранявания, нали?“

— Трябва бързо да премахнем тези двамата — прошепна Пъг на Оуин.

— Ще се справиш ли? — попита го младежът.

— Налага се. — Той се обърна към Джеймс, Горат и Локлир. — Ако очакват да ги нападнем с магия, значи не предвиждат възможността за физическа атака. Щом влезем през вратата, ще ни последват, но гледайте да застанете встрани, в случай че ни ударят. — Той посочи Горат. — Това, което ще видиш отвъд преградата, ще те смае, но не се тревожи. Там лежи един доста голям женски дракон. Той е Аалският оракул и трябва да бъде опазен от Делекан и от всякаква

друга опасност, докато не възстанови силите си. Ако не успее да победи Макала, оракулът остава единствената ни надежда.

Горат кимна.

— Разбирам. — После погледна към Локлир и Джеймс. — Ще пазим дракона, докато вие двамата се справите с магьосниците.

Оуин вече се готвеше да прекрачи прага, когато Пъг го спря.

— Има едно заклинание, което може да ни осигури нужното време, за да се справим с Макала. Падне ли преградата, той веднага ще разбере, че двамата му помощници са били надвити.

— И кое е то?

— Ако са изморени от усилието — както предполагам, — бихме могли да ги зашеметим с едно съвсем слабо заклинание. Успеем ли да го направим, те ще продължават да поддържат преградата поне още минута, което ще е достатъчно, за да прекосим помещението до голямата пукнатина в стената между него и следващата зала. Имаме нужда от тази кратка отсрочка, защото за да се срещнем с Макала, ще трябва да се преместим във времето.

Оуин кимна, затвори за миг очи, въздъхна и каза:

— Зная за кое заклинание говориш. — Веждите му се извиха нагоре. — Изглежда толкова лесно!

— Ако оцелеем — заяви Пъг, — припомни ми да ти разкажа колко време изгубих, за да изуча точно това заклинание. — Той кимна и те минаха през вратата. Двамата цурански Велики, изглежда, бяха подготвени, защото продължиха да поддържат преградата на мястото ѝ и същевременно разпределиха силите си — единият ги защитаваше от атаките на Пъг, а вторият запокити насреща им магичен огън.

— Пази се! — извика Оуин и отскочи встрани.

Цураните бяха подготвени за появата на Пъг, но не и на втори магьосник. Почти едновременно Пъг и Оуин произнесоха уговореното заклинание, което си проправи път до уморените умове на цураните и ги парализира също толкова ефикасно, колкото ако ги бяха ударили по главите с чук.

Пъг се затича. Оуин бе на крачка зад него, без да откъсва очи от неподвижните тела на зашеметените цурански Велики. Миг по-късно телата им се строполиха на пода.

Преградата изчезна и на нейно място се показа следващата зала. Макар вече да знаеше, че ще види дракон, Оуин остана поразен от

гледката. Драконът беше гигантски, без съмнение най-голямото живо същество на света. Главата му — колкото фургон — бе положена на земята, а гребенът ѝ бе обсипан със скъпоценни камъни. Хиляди диаманти покриваха тялото от ноздрите до опашката, включително и масивните криле. Рубини, изумруди и сапфири хвърляха разноцветни отблясъци по стените на залата. Очите бяха скрити под тежки дебели клепачи, а между устните се подаваха снежнобели зъби, големи колкото мечове.

„Благодаря ти, магьоснико.“

Пъг огледа цуранската машина, която генерираше преградата. В нея блещукаха малки кристални късчета.

— Сега вече знаем защо Макала толкова отчаяно държеше да си получи рубина. — Пъг посочи машината. — Оуин, нали ти разказваше за някакви камъни с необичайни способности. Използвали са ги, за да захранват с енергия този уред, а Шестимата е трябвало да поддържат работата му. Знаех си, че Оракулът не би могъл да бъде изваден от строя с някоя обикновена магия. — Той се приближи към дракона и добави: — Горат и другите ще останат на пост, а ние с теб ще се справим с Макала.

„Трябва да побързате. Той действа с трескава бързина.“

Пъг и Оуин се завтекоха към цепнатината в стената — тя бе зейнала по време на двубоя между дракон и едно от най-ужасяващите същества, Господарите на ужаса, в апогея на решителната битка на Големия бунт, с която бе приключила заплахата за Кралството от страна на Мурмандамус.

Пъг се поколеба. Беше очаквал да види празно помещение, където двамата с Оуин щяха да се преместят във времето, за да се синхронизират с Камъка на живота. Вместо това извика:

— Богове! Макала е пренесъл Камъка на живота тук!

Цуранският Велик стоеше пред грамаден камък с цвят на изумруд, който му стигаше до кръста. От върха стърчеше златен меч с бяла дръжка, изработена вероятно от слонова кост. Върху дръжката имаше релефно изображение на златен дракон.

Черната мантия се извърна и каза:

— Впечатлен съм от теб, Миламбер. Не смятах, че ще успееш да преодолееш всички мои защити. Надявам се, че Затапек и останалите

не са били подложени на недостойни страдания само заради това, че са се опитали да те спрат?

Пъг едва сдържаше гнева си.

— Те загинаха като истински цурани, проявявайки чест и достойнство, но така и не узнаха, че го правят заради двойствените ти машинации.

— Не говори за двойственост, Миламбер! Ти се закле да служиш на Империята, но скри от нас съществуването на тази ужасна лъжа! — Той пристъпи към Оуин и Пъг и извика: — Преди десет години ти се включи в битката, за да прогоним Врага от нашите светове, или поне така заяви пред Съвета. Хочопепа и Шимоне станаха свидетели на тази лъжа. Синове на велики цурански родове загинаха на този чужд свят, за да подкрепят великата кауза. Но ти така и не ни обясни защо този град е бил толкова важен, та да проливаме край него и цуранска кръв. — Той сниши глас. — Когато пристигнах тук, ти отклони въпросите ми, а като реших сам да открия отговорите, се натъкнах на това място, пълно с магични капани и клопки, във вътрешността на което се спотайваше това гигантско същество. И всичко това, за да бъда държан — аз, и всеки друг, който се появи — настрана от това нещо! — Той посочи с пръст Камъка на живота. — Ти не си прогонил Врага от този свят! Не — заключил си го в този камък до деня, когато възнамеряваш да го освободиш и да го насъскаш срещу онези, които смяташ за свои противници — може би срещу самата цуранска Империя!

— Сам не вярваш на приказките си — отвърна Пъг.

— Не само че вярвам, но и ще взема мерки този ден да не настъпи никога. Почти успях да отключая този проклет камък и когато разбере тайните му механизми, ще го отнеса в Свещения град и ще го запазя там, в случай че Империята се нуждае от неговите способности.

— Пъг, той е обезумял! — обади се Оуин.

— Момче — озъби се Макала, — този разговор не е за деца. — Той махна небрежно с ръка и Оуин отхвъркна назад. В последния миг се досети, че заклинанието е вариант на онова, което той самият бе използвал, за да повали Затапек, и съумя да се предпази, за да не пострада сериозно. Въпреки това тупна доста силно на каменния под.

— Макала, ти си убиец — извика Пъг. — Посрещнах те като почетен гост в своя дом, а ти ме измами. Държа се с дъщеря ми, сякаш е пионка в гнусните ти интриги, и я изложи на ужасен риск. Само

заради това заслужаваш да умреш. Хиляди други издъгнаха, за да можеш да стигнеш дотук.

— Толкова по-важно е да успея, Миламбер. Иначе ще са умрели напразно. Когато отнеса този камък на безопасно място в Имперския дворец, смъртта им ще се окаже благородно дело за благо на Империята.

Пъг се опита да събере всички резерви от сила, с които разполагаше. Даваше си сметка, че срещу него стои най-даровитият член на Съвета.

Макала отстъпи назад.

— Няма да се бия с теб, Миламбер. Аз бях един от онези, които ти помагах, когато собственолично разруши голямата арена в Кентосани. Не храня илюзии, че мога да съм ти равен, дори когато още не си възстановил напълно силите си. — Той се извърна леко и даде знак с ръка.

От сенките се показаха две фигури — едри, заплашителни крилати сиви силуети.

— Едно от малкото неща, които ми бяха от полза, когато открих Тимиряния, беше жезълът, принадлежал на някакъв древен жрец на име Рлин Скрр. С негова помощ командвам тези създания. — Той се извърна към двете страховити същества и заповяда: — Убийте ги!

Пъг се наведе към Оуин и му прошепна:

— Бих могъл да поема единия, а ти другия, но не можем да се справим и с тях, и с Макала. Надувай рога!

Без да се двоуми, Оуин опря ловджийския рог до устните си. Наду го и в подземията отекна протяжен стон, който напомняше вълчи вой.

В залата задуха вледеняващ вятър, несъмнено породен от някаква древна магия. Внезапно до Оуин изникнаха две грамадни ловджийски хрътки с яки челюсти и закривени като кинжали нокти. Гледаха го покорно.

— Заповядай им, Оуин! — извика Пъг.

— Какво?

Пъг се обърна към него и младият магьосник видя в очите му гняв и омраза.

— Макала! — изсъска той.

Оуин изправи рамене, посочи с пръст цуранския магьосник и заповяда:

— Дръжете го!

Хрътките се хвърлиха напред. Пъг се извърна да посрещне поблиското от страховитите същества и извика заклинанието, което бе използвал срещу тях на Тимиряния. Както и предния път, създанието бе обгърнато от подскачащи топчици от енергия, които го накараха да застине и да издаде зловещ стон.

Оуин запокити второ подобно заклинание по другото същество и то също замръзна.

Тогава и двамата насочиха вниманието си срещу Макала. Цуранският Велик бе издигнал защитна стена пред грамадните хрътки, които подскачаха и се опитваха да го докопат. Макала бавно отстъпваше, но хрътките го следваха по петите и той нямаше време да се заеме с Пъг и Оуин.

Пъг заобиколи Камъка на живота и отдели няколко секунди, за да го разгледа отблизо и да провери дали не е повреден. Благодарни на боговете, че е здрав — изглежда, Макала все още не бе опитал да го счупи.

Погледна към Великия, който продължаваше да се брани от кучетата. Макар да неутрализираше успешно атаките им, те поглъщаха вниманието му изцяло.

Пъг се приближи до една от грамадните хрътки и извика:

— Макала, ти ме предаде, предаде семейството ми, измени и на своето братство в преследване на лични цели! Дори не си направи труда да обясниш какво е това „добро на Империята“, на което служиш — в противен случай щеше да си дадеш сметка, че намеренията ти излагат Империята на най-големия риск, пред който се е изправяла от времето, когато Врагът е изтикал Обединените народи през Златния мост. Хиляди загинаха заради твоята горделивост и невежество. Заради всичко това те осъждам на смърт.

Махна с ръка и изрече едно заклинание, което мигновено смъкна защитната преграда, вдигната от Макала. По-старият магьосник осъзна едва в последния миг какво прави Пъг и успя да извика само: „Не!“ След това хрътките се метнаха върху него и започнаха да го късат на парчета.

Смъртта му бе бърза. Хрътките продължиха да разкъсват трупа дори след като бе престанал да помръдва. Оуин се приближи и каза:

— Заслужаваше си го.

— Повикай хрътките — нареди Пъг.

— Спрете! — кресна им Оуин и хрътките го послушаха. — Сега какво да правя с тях?

— Ами, кажи им да вървят там, откъдето са дошли.

Оуин изпълни заръката и миг по-късно двете хрътки изчезнаха от погледите им. Той праметна отново ловджийския рог през рамо.

— Това е страшно оръжие.

Пъг го тупна по рамото.

— Всяко оръжие е страшно, ако не се използва правилно. — Той погледна разкъсания труп и допълни: — Този човек притежаваше грамадна сила и висок пост. И поруга и двете. Никога не го забравяй.

— Няма — обеща Оуин. — Започвам обаче да си мисля, че не ставам за магьосник.

Неочаквано Пъг прихна.

— Ставаш или не, не можеш го избегна. Оуин, макар да си млад, ти имаш големи способности.

— Аз ли? Аз съм най-обикновен младеж, който попада на добри учители първо Патрус, после и ти.

— Не е само това. — Пъг поклати глава и сложи ръка на рамото му. — Когато си свързахме умовете, ти придоби много от моите знания. Някои от тях ще останат задълго скрити от теб, други ще изникват неочаквано, в нужния момент. Какъвто и да избереш да станеш в този живот, рано или късно отново ще се захванеш с магьосничество и тогава със сигурност ще се прочуеш.

— Ще ми трябва време, за да свикна с това — въздъхна Оуин.

Разговорът им бе прекъснат от викове и звън на саби в съседното помещение.

„Магьоснико — долетя мисълта на дракона, — не мога да ги спра. Все още съм слаба.“

Пъг се извърна към цепнатината в стената и забеляза, че някой се промъква през нея. В първия миг помисли, че е Горат, но твърде късно откри, че е друг моредел.

Този носеше жезъл и го насочи към Оуин и Пъг. Сноп от енергия ги запрати към другия край на стаята. Пъг се удари в стената с такава

сила, че пред очите му затанцуваха звезди, а Оуин се свлече и не можеше да си поеме въздух.

Все пак успя да види как Локлир удря изотзад моределския Тъкач на заклинания и той се просва по лице. После в цепнатината се появи още един моредел, който се сборичка с Локлир.

Миг след това помещението се изпълни с войници. Локлир продължаваше да се бие с моредела, Джеймс се бе счепкал с друг Тъкач на заклинания, който размахваше жезъл като онзи, който бе повалил Пъг и Оуин.

Оуин се изправи замаяно, наведе се над Пъг и му помогна да седне.

— Цялата тази работа започва да ми омръзва — изпъшка той. — Боли ме гърбът.

— Какво? — Пъг разтърси глава.

Горат се биеше с Делекан. Вождът на моределите си бе нахлузил черния шлем, който някога носеше Мурмандамус, и контешка черна ризница, чийто нагръдник бе обсипан със скъпоценни камъни.

Горат се подхлъзна, спъна се и Делекан използва това да го зашлеви през лицето със свободната си ръка и да го повали по гръб.

После видя разкъсаното тяло на Макала и лицето му се озари от зловеща усмивка. След това съгледа Камъка на живота.

Пъг осъзна, че моределът ще стигне преди него до камъка. Макала бе опасен заради онова, което знаеше, Делекан — заради това, което не знаеше. Щом видя златния меч, очите му се изцъклиха.

— Валхеру! — извика той. — Този меч е за крал!

Хвърли се към меча и Горат използва този момент да скочи и да го сграбчи за гърлото.

Делекан стисна дръжката на меча — и в същия миг пещерата се изпълни с оглушително боботене. Делекан изцъкли очи и от гърлото му се изтръгна гъргорене, но не заради задушавачтата хватка на Горат. Някаква ужасяваща сила изпълваше тялото на моредела.

Мечът започна да се измъква и Горат се отказа от опитите си да удуши Делекан. Вместо това стисна дръжката на меча и се помъчи да го забие обратно в камъка.

Пъг разтърси глава и забеляза, че Локлир и Джеймс продължават да се сражават с противниците си.

— Какво да правим? — попита Оуин.

— Горат! Отдръпни се! — извика Пъг.

— Не мога — отвърна Горат. — Ако го направя, той ще извади меч.

Двамата моредели продължаваха да се борят. Очите на Делекан се бяха изцъклили дотолкова, че заплашваха всеки миг да изскочат от черепа му, лицето му бе станало мораво и лъщеше от пот. Чертите му бяха променени до неузнаваемост, сякаш умът му бе завладян от някой друг.

— Той се преобразява! — извика Пъг.

— Трябва да го спрем! — разкрещя се Оуин.

— Не го докосвайте! — кресна Пъг, опитвайки се да надвика шумотевицата.

— Трябва да му помогнем!

— Не можем — отвърна Пъг. — Помогнете на мен. Трябва да унищожим и двамата.

— Не зная как — оплака се Оуин.

— Трябва да го направиш! — кресна му Горат. — Инак древните сили ще ме погубят. Спаси народа ми, Оуин! Спаси ме!

Оуин кимна със сълзи на очи, след това започна да прави сложни движения с ръце над главата си. Пъг ги повтаряше. Накрая двамата едновременно посочиха вкопчените в борба на живот и смърт моредели до Камъка на живота.

От ръцете на магьосниците изригна поток от нетърпима горещина и една нажежена до бяло светкавица удари двамата моредели. За миг телата им бяха обгърнати от ослепително сияние, толкова ярко, че противникът на Джеймс бе принуден да отвърне глава и той се възползва от това — пристъпи напред и заби кинжала си в гърдите на магьосника. Едва тогава вдигна ръка и засенчи очи от светлината. След това се метна към воина, с когото се сражаваше Локлир, и двамата го довършиха.

Нисък протяжен вопъл долетя от двете обгърнати от сияние фигури, после те постепенно изчезнаха. Миг след това угасна и светлината.

А камъкът продължаваше да лежи на мястото си, с щръкналия от него меч.

Възцари се тишина. Четиримата оцелели дишаха тежко и не смееха да помръднат от местата си.

Оуин изхлипа и Пъг побърза да каже:

— Мисля, че започвам да разбирам...

— Какво стана? — попита Локлир. — Не можах да видя.

Джеймс огледа помещението и попита:

— Къде е Горат?

— Той ни спаси — обясни Пъг.

Джеймс кимна. Лицето му беше мрачно.

— Никога вече няма да мразя моределите.

— Понякога беше труден другар... — промърмори Локлир, — но си остана истински приятел.

— Мисля, че ще спя цяла седмица — оплака се Пъг. — Толкова съм изтощен.

— Стягай се, милорд херцог от Звезден пристан — рече му Джеймс, — защото ни чака още много работа.

— Каква работа? — попита навъсено Пъг.

— Забрави ли — попита със зла усмивка Джеймс, — че Камъкът на живота трябва да бъде върнат на мястото му? И че в Мъглива гора все още се подвизава цяла моределска армия? А патрулите на Делекан — и тях ли забрави?

— Мъртви сме, ако пристигнат точно сега — изхленчи Оуин. — Не мога да помръдна дори пръст.

— Щом преживяхме това, няма да допуснем да ни надвият само защото сме изтощени — заяви Локлир. — Някой от вас, магьосници, не може ли да измисли нещо?

— Помогнете ми да се изправа — рече му Пъг.

Джеймс се наведе над него, дръпна го да стане и попита:

— Какво ще правиш?

— Да съберем сили, приятели, защото ни чака едно малко представление.

Локлир го погледна объркано.

— Аз ли си губя ума, или наистина те чух да казваш, че ще играем представление?

— Точно това казах — кимна спокойно Пъг. — Последвайте ме.

Мороулф беше бесен. От два дни принц Калин и Дълголькия си играеха с него на криеница и нито веднъж не бе успял да ги доближи.

Докато в планините моределите разполагаха с много преимущества, тук, в гъстите гори, еледелите и техните двама приятели човеци се чувстваха в собствени води.

Добре поне, че продължаваха да се приближават към Сетанон. Мороулф очакваше всеки момент да получи нови заповеди от баща си, но вместо това до тях достигна вестта, че машината на разлома е била повредена. Мороулф бе твърдо убеден, че доста глави ще бъдат набучени на колове заради тази история, но не се опасяваше, че и неговата ще е сред тях.

— Господарю, дойдоха вестноосци.

Очакваше да види собствените си съгледвачи, пратени да надушат еледелите, но вместо тях се появиха почетните стражи на баща му, мръсни, изморени и завладени от панически ужас.

— Какво е станало? — попита той.

— Нещастие, господарю! На стената на Сетанон!

— Казвайте! — кресна им Мороулф.

— Преди три дни се промъкнахме незабелязано в града и господарят ни остави близо до задната порта на замъка. Нямахме го почти цял ден. Сетне изпод земята долетя страшен тътен и тогава видяхме нещо ужасно върху бойницата на замъка.

Мороулф сграбчи единия от войниците, разтърси го и викна:

— Казвай какво видяхте!

— Видяхме на бойницата баща ти и с него беше Мурмандамус. Сигурен съм, че беше той, защото не носеше риза, та се виждаше драконовият знак на тялото му. Беше измършавял като от дълго гладуване и блед от престоя под земята, но със сигурност беше той. Никакво съмнение няма. Той извика и всички чухме гласа му, усилен от някаква магия, точно както го чувахме преди десет години, господарю.

— Тъй-тъй — закима вторият войник. — Мурмандамус беше. А между него и баща ти стоеше човешкият принц Арута, с наведена глава, сякаш им е пленник. Мурмандамус извика, че най-сетне ще изпълни пророчеството и ще сложи край на живота на Господаря на Запада, но в мига, когато оголи сабята си...

— Какво? — В нетърпението си Мороулф удари войника и го повали на земята. — Казвай, ако ти е мил животът — обърна се той към другия.

— Милорд, отзад се показва един грамаден дракон, какъвто никога никога не е виждал. Тялото му излъчваше светлина и бе покрито с разноцветни отблясъци, а на гърба му яздеше магьосник с черни дрехи. Той извика, че Мурмандамус е лъжепророк и че пророчеството също е лъжливо, а после драконът изпусна огнена струя, толкова гореща, че чак ние я почувствахме. Господарю, баща ти и Мурмандамус се сгърчиха пред погледите ни, превърнаха се на пепел и бяха издухани от вятъра, а Господарят на Запада, принц Арута, остана невредим между тях!

Мороулф зави от болка и гняв и започна да удря войника.

— Проклети магьосници и пророци! — Накрая се изправи и огледа стражата си.

— Предайте на всички — рече той мрачно. — Връщаме се на север. Край на това безумие!

Моределите се завтекоха да предадат заповедта. Мороулф се обърна и бавно пое към лагера. Едва измина, няколко крачки, когато от сенките се показва неясна фигура.

— Милорд?

— Какво? — попита нетърпеливо Мороулф. Твърде късно забеляза, че заговорилият го продължава да се приближава към него, а когато го позна и извика, Нараб вече бе забил кинжала в гърдите на сина на своя враг.

Мороулф рухна на колене с разкривена от изненада уста и се просна възнак.

— Ние изпълнихме, каквото се искаше от нас — произнесе един глас от мрака.

Нараб се обърна.

— А аз ще изпълня моята част.

От гората се появи Мартин Дълголькия с елфите си и Нараб продължи:

— Семейството ми е отмъстено. Сега вече мога да отведа хората си у дома.

— Няма да ви пречим, стига да се придвижвате на север — рече херцогът на Крудий. — Но никога вече не се връщайте на юг.

— Сега на север силата е у Лиалан и моите Снежни леопарди. Докато ние сме на власт, ще стоим оттатък планината. — Той вдигна ръка към Мартин и елфите. — Но вие също си стойте от тази страна.

Нараб се обърна и тръгна, а Мартин рече на елфите:

— Да се върнем в Сетанон, за да узнаем каква е тази мистерия, която току-що чухме. Ще ми се да намеря Пъг и да го попитам как така Мурмандамус се е надигнал от гроба, за да бъде убит повторно.

Елфът, към когото се обърна, кимна замислено.

— Брат ми сигурно ще се зарадва — подметна Мартин, — когато се върне и открие, че владенията му са в безопасност.

След това Дълголъкия преметна оръжието, на което дължеше името си, през рамо и закрачи на юг, като си подсвиркваше безгрижно. Макар да не знаеше подробностите за случилото се в Сетанон, вече не се съмняваше, че победата е на тяхна страна и че поне засега бъдещето им е осигурено. Останалото щеше да си дойде на мястото е времето.

ЕПИЛОГ ПОСВЕЩЕНИЕ

Арута вдигна чаша.

— За Горат!

Всички в шатрата също вдигнаха чаши и повториха в един глас:

— За Горат!

И пиха в негова чест.

Пъг им бе разказал за последните мигове от схватката и как той и Оуин бяха разиграли едно доста сложно представление, за да докажат на моределите, че Мурмандамус най-сетне е мъртъв. Не пропусна да им разкаже и за саможертвата на Горат, която бе изиграла решаваща роля.

Когато свърши с разказа, Арута помисли за момент и след това каза:

— На пръв поглед ми се струва странно, че един член на Братството на Тъмната пътека е способен на толкова благородна постъпка, но няма друго определение за делата му. Ще призная, че таях известни подозрения, когато го пратих с Джеймс и Локлир. Не можех да се отърва от мисълта, че това е поредният коварен план на пантатийците. Оказа се, че греша.

— Постът ти изисква да си винаги нащрек — успокои го Мартин. — Такъв е дългът ти към Кралството.

Арута отпи от виното и кимна на брат си.

— Може и да е така, но ми се струва, че промених изцяло мнението си за Братството на Тъмната пътека.

— Ще позволите ли, ваше височество? — намеси се Оуин.

Арута даде знак на младия магьосник, че може да говори.

— Прекарах с Горат няколко седмици в неговата родина и ще ви кажа, че е съвсем различна от онова, което си представях. — Той им разказа за човешките поселища, където хората живееха в мир с моределите. Макар обитателите на тези селища да се водеха ренегати, този факт все пак недвусмислено сочеше, че мирът между двете раси

не е непостижим. — Може пътят, който са избрали, да ни се струва чужд и враждебен, но не до такава степен, че да не сме в състояние да го приемем. Запознах се с жените на Горат и Делекан — последната е могъщ вожд и ръководи с твърда ръка, а същевременно се отличава със забележителна хубост. Дори ни помогна, защото всичко, което иска, е да запази народа си от бедствия. — Оуин въздъхна. — Когато за пръв път се срещнах с Горат, той каза, че никога няма да разберем сънародниците му. Може би беше прав, но поне се научих да ги приемам такива, каквито са.

— Жалко, че не всички са като него — въздъхна Арута. — Тогава животът в Кралството щеше да е много по-спокоен. Но въпреки победата не бива да забравяме тези дни на премеждия. Трябва да сме готови, в случай че тъмните сили отново се надигнат, инак смъртта на храбреците ще се окаже напразна. Горат ще бъде запомнен не като предател на своя народ, а като герой на хората и моределите. Той умря, за да спаси и едните, и другите.

— Жалко, че не можа да доживее остатъка от живота си в Елвандар — рече натъжено Оуин.

— Това не е решение, което може да бъде взето по желание — каза Мартин. — Агларана беше права — той все още не се бе завърнал напълно и тъкмо омразата му към Делекан му пречеше да се присъедини към еледелите.

— Аз пък съжалявам, че не можах да присъствам на твоето малко представление — обърна се Арута към Пъг.

— Не беше точно мое. Всъщност беше на Оуин — уточни Пъг. — Никога не съм бил голям майстор на илюзията, докато младежът е учил тези неща съвсем наскоро в Звезден пристан. Той изработи образа на Мурмандамус — по мое описание, разбира се. Останалото свърши Оракулът. Надявам се, че номерът ще мине.

— Без никакво съмнение — обади се Мартин. — Бях на десетина крачки, когато чух двама войници да разказват на Мороулф за смъртта на баща му и за края на Мурмандамус. Личеше си, че вярват напълно на онова, което са видели. Дори Нараб бе готов да повярва на историята. Струва ми се, че моределите вече няма какво да търсят в Сетанон. — Мартин остави чашата си и добави: — Време е да си вървя. Чака ме дълъг път до Елвандар, а след това и до Крудий. Ще ида да се наспя, че утре рано сутринта потеглям с моите приятели елфите.

Арута стана и прегърна брат си.

— Напоследък се виждаме все по-рядко.

— Ела в Крудий. Вземи и Анита, Боррик, Ерланд и Елена. И ще останете поне месец.

— Най-много две седмици, и то след като се роди бебето.

— Пак ли ще има бебе? — рече ухилено Мартин. — И кога смяташе да ми кажеш?

— Предполагам — отвърна с усмивка Арута, — че в Крудий вече те очаква писмо с кралски печат и сигурно вече щеше да си го прочел, ако не се бе запилял из горите с твоите приятели елфи.

— Ако не се бях запилял — повтори думите му Мартин, — тези двамата — той посочи Джеймс и Локлир — никога нямаше да се доберат до машината на разлома и да я разрушат. А горите и сега щяха да гъмжат от моределите на Делекан. — Той сниши глас: — А аз нямаше да намеря Нараб и да му помогна да открие Мороулф. — Смени темата и продължи с ведър глас: — Избрахте ли вече име?

Арута кимна.

— Ако е момиче, ще го наречем Алисия, като майката на Анита. Ако пък е момче — Николас, на пращадото.

— Ще очаквам с нетърпение вестта за раждането.

Арута прегърна отново брат си и отвърна:

— Не се и съмнявам. Пази се и предай обичта ми на Бриана.

Мартин излезе, а Арута погледна сънените скуайъри и каза:

— Нашите младоци са доста изморени. Какво смяташ, Пъг?

— Мисля, че вълшебната билка, дето им я е дал твойт знахар, вече не действа. И примка да им окачиш на шията, няма да ги събудиш.

— Радвам се да го чуя — рече Арута. — Значи няма причина да им се разсърдя. — Той се обърна към Оуин. — А с теб какво да правим?

— Ваше височество, отдавна трябваше да съм се прибрал у дома и ме чака един доста сериозен й неприятен разговор с баща ми. Напоследък нещата между нас не вървяха никак добре, а сега колкото повече се бавя, толкова по-голям ще е гневът му.

Арута се почеса по брадичката и рече:

— В такъв случай проблемът може да се реши с един добър кон и шепа жълтици, които да ти осигурят топла постеля по пътя. Освен това смятам да пратя писмо до баща ти, в което да изразя личните си

благодарности на сина на барона на Тимонс за достойната му служба на Короната. Ще препоръчам също, ако баща ти не може да ти намери някоя подходяща служба, да те прати при краля, за да служиш на Короната в Риланон. Освен това ще изпроводя вест до брат ми да те вземе при себе си, веднага щом се явиш. Ако наистина го искаш, сигурен съм, че ще се намери място за един умен младеж като теб.

Оуин се усмихна. Със сигурност гневът на баща му щеше да се изпари в мига, когато прочетеше това писмо. Без да се брой дори препоръката до краля. Сега вече завръщането му в родния дом щеше да е направо триумфално.

— Благодаря ви, принце.

— Арута — намеси се Пъг, — трябва да поговорим за онова, което се случи в Сетанон, и за мерките, които се налага да вземем, за да не се повтори. — Той сдържа с мъка прозявката си. — Но първо — лека ноц.

Останалите също пожелаха лека ноц на принца и напуснаха павилиона. Пъг тръгна с Оуин към шатрата, която им бе отредил Арута. Когато влязоха, попита младежа:

— Какво ще правиш, когато се прибереш?

— Не зная още — отвърна Оуин. — Но едно съм сигурен — животът ми никога вече няма да е същият. Когато преживееш толкова много неща... не може да не претърпиш промени.

Пъг го чукна с пръст по челото.

— Тук имаш твърде много, за да не го използваш. Върни се в Звезден пристан. Така ще помогнеш никога вече да не се изправяме срещу побъркани магьосници като Макала.

— Не зная — рече Оуин. — Ще ми се да науча нещо повече за тези сили, дето дремят в мен, но преди това ще трябва да изслушам тежката дума на баща ми за бъдещето ми.

— Такъв е дългът на всеки истински благородник — рече Пъг. — Поне ще имаш време да обмислиш внимателно всички възможности, а без съмнение има доста неща, за които можеш да помислиш.

— Без съмнение — повтори като ехо Оуин. — Да ти кажа право, една от причините да напусна Звезден пристан беше обстановката там. Дватама кешийски студенти, Корш и Ватум, сформираха група от свои последователи и се готвеха да създават сериозни проблеми на

останалите. Някой трябва да се погрижи да разтури всички тези фракции.

— Готов съм, само дето не знам как точно да постъпя — въздъхна Пъг.

После седна на леглото си, а Оуин почна да спуска завеските на прозорчетата. За миг спря и се загледа към притихналата гора отвъд лагера. Чуваха се гласовете на войниците, събрани около огньовете, а над дърветата ярко блещукаха звезди.

Помисли си за Горат и се зачуди дали най-сетне се е събрал със своите Майки и Отци, или пък е попаднал право на Блажените острови.

„Където и да си — помисли си Оуин, — никога няма да бъдеш забравен. — И добави: — Приятелю.“

Отиде до леглото си и се изтегна. Въпреки пороя от въпроси, които не му даваха покой, сънят го обори бързо.

Загледан в младия магьосник, Пъг си спомни времето, когато беше на неговата възраст и трябваше да се бори срещу противници, които Оуин сигурно, дори не можеше да си представи. Зачуди се какъв ли избор ще направи младият магьосник.

Какъвто и да беше, едно бе сигурно — сега домовете на всички бяха в безопасност. Известно време се порадва на мисълта, че Гамина вече си е у дома и че той скоро ще се събере със семейството си в Звезден пристан. С тази мисъл в ума Пъг постепенно се унесе в сън. Сънят му бе дълбок, продължителен и спокоен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.